KRISTIN HANNAH

TOTUL PENTRU DRAGOSTE

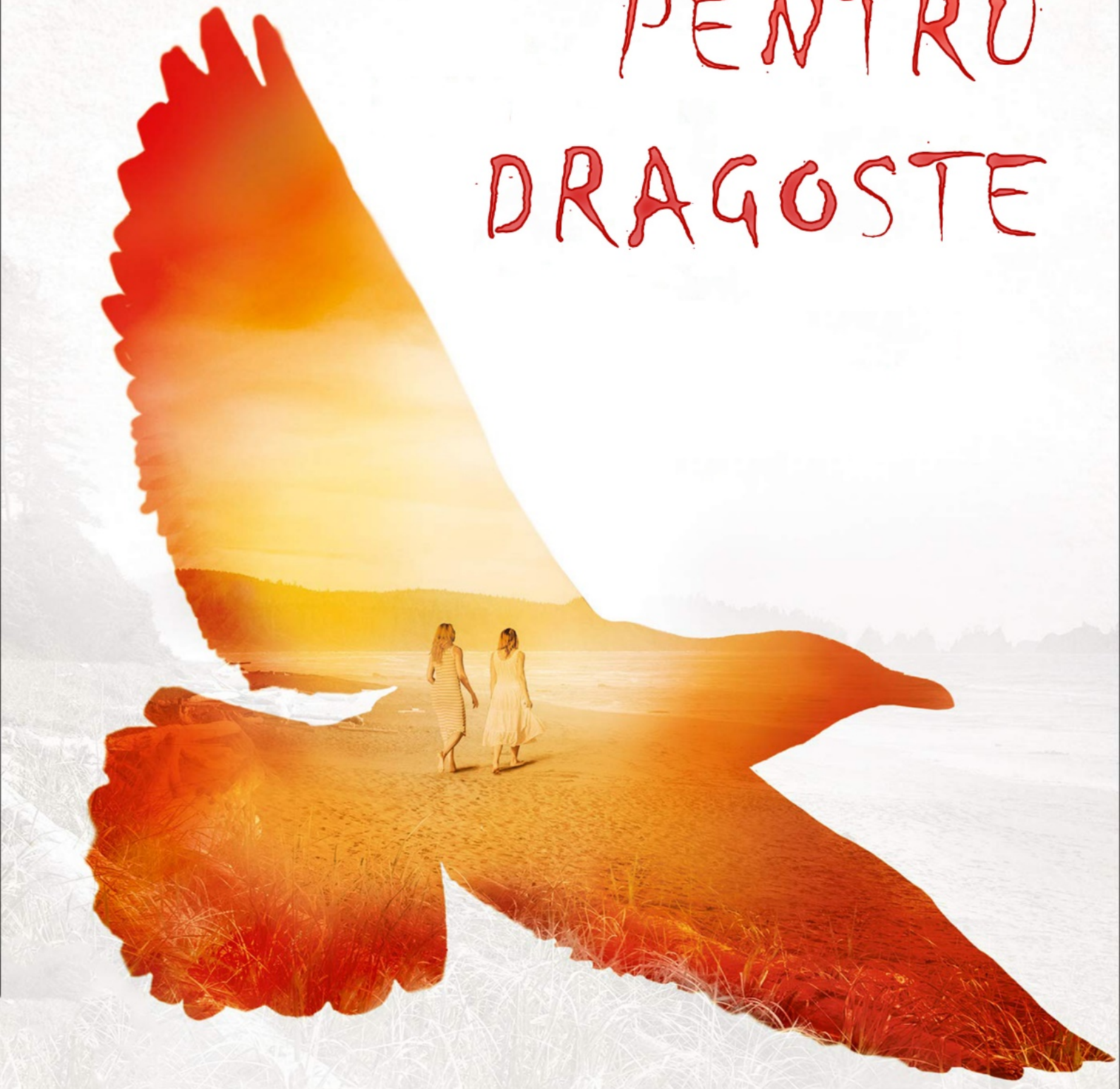

virtual-project.eu

KRISTIN HANNAH

TOTUL PENTRU DRAGOSTE

Original: *The Things We Do for Love* (2004)

Traducere din limba engleză de:
ALEXANDRA AXINTE-CRISTEA

virtual-project.eu

LITERA®

2020

Lucrurile nu se schimbă: noi ne schimbăm.

HENRY DAVID THOREAU

Capitolul 1

În acea zi neașteptat de însorită, străzile din West End erau pline. În tot orașul, mamele stăteau în pragul caselor cu mâna streașină la ochi, urmărindu-și copiii cum se jucau. Cu toții știau că în curând – probabil că a doua zi – o pâclă deasă avea să năpădească cerul, acoperindu-l și ascunzând soarele blând. Ploaia avea să cadă din nou.

În definitiv, orașul se afla în nord-vestul Pacificului. Ploaia venea în luna mai la fel de sigur precum o făceau fantomele în ultima zi din octombrie, ori cum se întorcea somonul, venind din mare.

— Chiar că e cald, zise Conlan din spatele volanului unui BMW negru, lucios și decapotabil.

Era primul lucru pe care-l spusese în decurs de o oră.

Se străduia să facă un pic de conversație, atâta tot. Angie ar fi trebuit să-i răspundă, să comenteze ceva despre frumoșii păducei înfloriți. Însă acel simplu gând o epuiza. În câteva luni, minusculele frunzulițe aveau să se încovoaie și să se înnegrească; nopțile reci le secătuiau, până la urmă, de culoare și le făceau să cadă la pământ, neobservate.

Dacă te gândeai la toate astea, ce rost mai avea să iei în seamă ceva atât de trecător precum înmugurirea și înflorirea?

Angie privea pe fereastră orașul ei natal. Nu mai fusese aici de câteva luni. Deși West End era la doar o sută șaptezeci și șase de kilometri depărtare de Seattle, lui Angie distanța i se părea mai mare de-atât. Oricât de tare își iubea familia, îi era greu să-și părăsească propria casă. În lumea largă, existau copii peste tot.

Merseră în orașul vechi, unde, pe parcele mici de pământ, se construiseră, una după alta, case în

stil victorian. Străzile erau umbrite de arțari uriași și deși, ce aruncau pe asfalt o broderie elaborată de lumini. În anii ’70, acest cartier fusese inima orașului. Pe atunci copiii umblau peste tot, de la o casă la alta, călare pe biciclete Big Wheels și Schwinn. În cartier se organizau petreceri duminică de duminică, după slujbă, și se juca Red Rover[1] în fiecare curte din spatele casei.

Odată cu trecerea timpului, această parte din stat se schimbase, iar cartierele vechi deveniseră mai liniștite și mai prost întreținute. Pescuitul de somon se diminuase, iar industria lemnului primise o lovitură puternică. Oamenii care odinioară își câștigaseră traiul culegând roadele pământului sau pe cele ale mării, fuseseră dați la o parte și uitați; noii locatari își construiseră casele în pâlcuri, în subdivizii ce primiseră numele copacilor pe care-i tăiaseră.

Însă aici, pe acea fâșie din Aleea Arțarului, timpul se oprise în loc. Ultima casă de pe stradă arăta exact ca în urmă cu patruzeci de ani. Vopseaua albă încă era imaculată și impecabilă; dunga verde-smarald strălucea. Nici unei buruieni nu-i fusese îngăduit să răsară pe pajiște. Tatăl lui Angie îngrijise această casă timp de patru decenii; fusese mândria și bucuria lui. În fiecare dimineață, după un weekend de muncă asiduă la restaurantul familiei, avea obiceiul să-și dedice jumătate din ziua liberă grădinăritului și îngrijirii casei. După moartea lui, mama lui Angie încercase să păstreze acest obicei. Asta era consolarea ei, precum și felul în care încerca să păstreze legătura cu bărbatul pe care-l iubise vreme de aproape cincizeci de ani. Atunci când munca grea o epuiza, mereu se găsea cineva s-o ajute cu treburile. De asta avea trei fiice, la urma urmei. Mama lor obișnuia să le amintească – în glumă, bineînțeles – faptul că îi erau datoare pentru că le suportase toanele de adolescente.

Conlan opri mașina în curbă și parcă. Prelata decapotabilei se lăsă în jos automat, iar el se întoarse către Angie și o întrebă:

— Ești sigură că vrei s-o faci?

— Sunt aici, nu-i așa?

În cele din urmă, Angie se întoarse spre el. Părea epuizat; văzu asta în ochii lui albaștri, dar își dădu seama că el n-avea să spună mai multe, n-avea să scoată niciun cuvânt despre copilul pe care îl pierduseră în urmă cu câteva luni.

Rămaseră unul alături de celălalt, în tăcere. Aerul condiționat scotea un fâsâit ușor.

Vechiul Conlan s-ar fi aplecat s-o sărute, i-ar fi spus că o iubea. Acele câteva cuvinte de alinare ar fi salvat-o, însă vremea tandreței trecuse. Dragostea lor părea îndepărtată, la fel de estompată și de pierdută ca și copilăria lui Angie.

— Putem să plecăm acum. Să spunem că ni s-a stricat mașina, zise el, încercând să pară bărbatul de odinioară, cel care reușea să-și facă nevasta să zâmbească.

Angie nu se întoarse spre el.

— Glumești? Cu toții cred că am dat prea mult pe mașină. Pe lângă asta, mama deja știe că suntem aici. Poate că vorbește cu morții, dar aude la fel de bine ca un liliac.

— E în bucătărie și face zece mii de *cannoli*[2] pentru douăzeci de oameni. Iar surorile tale nu s-au oprit din vorbit de când au intrat pe ușă. În toată amețeala asta, am putea să ne sustragem fără probleme.

Conlan zâmbi. Pentru o clipă, firescul se instală din nou între ei, ca și când n-ar fi existat vreo fantomă în mașină. Ea își dorea ca acea senzație de ușurare să dureze.

— Livvy a pregătit deja trei caserole. Probabil că Mira a croșetat o nouă față de masă și ne-a făcut tuturor șorțuri asortate.

— Săptămâna trecută ai avut două întâlniri pentru *pitch*[3] și ai filmat și o reclamă. Normal că

n-ai avut timp de gătit.

Bietul Conlan. După paisprezece ani de căsnicie, tot nu înțelegea dinamica familiei DeSaria. Gătitul era mai mult decât o slujbă sau un hobby; era un fel de monedă de schimb, iar din punctul ăsta de vedere Angie era falită. Tatălui ei, pe care-l idolatrizase, îi plăcuse faptul că ea nu știa să gătească, văzându-l ca pe un semn al succesului. Un imigrant care sosise în țară cu doar patru dolari în buzunar și care-și câștigase traiul hrănind alte familii de imigranți, fusese mândru că mezina lui câștiga bani muncind cu capul, și nu cu mâinile.

— Să mergem, zise Angie, nevrând să se mai gândească la tatăl ei.

Coborî din mașină și merse la portbagaj. Acesta se deschise fără zgomot, dezvăluind o cutie îngustă de carton. Înăuntrul ei era un tort extravagant de ciocolată, preparat de Pacific Desert Company, și o delicioasă tartă cu lămâie. Se întinse ca să apuce cutia, știind că cineva avea să-i aducă aminte de faptul că era incapabilă să gătească. Că mezinei, „prințesei", i se dăduse voie să coloreze, să vorbească la telefon sau să se uite la televizor, în vreme ce surorile ei munceau în bucătărie. Acestea două n-o lăsau niciodată să uite că *papa* o răsfățase din plin. Ajunse la vârsta maturității, ele încă munceau la restaurantul familiei. Spuneau mereu că asta era munca *adevărată,* nu cariera în publicitate a lui Angie.

— Haide, zise Conlan, dându-i brațul.

Traversară aleea pietruită, dincolo de fântâna Fecioarei Maria, iar apoi urcară treptele. O statuie a lui Hristos îi întâmpină la intrare, cu brațele larg deschise. Cineva îi atârnase o umbrelă de încheietura mâinii.

Conlan bătu în ușă fără tragere de inimă și o deschise.

Casa vuia de zgomote – voci stridente, copii care alergau în susul și-n josul scărilor, frapiere umplute din nou, râsete. Fiecare piesă de mobilier

din hol era îngropată sub un maldăr de haine, pantofi și cutii goale de mâncare.

Sufrageria era plină de copiii care jucau diverse jocuri. Candy Land[4] pentru cei mici; Crazy Eights[5] pentru cei mari. Nepotul ei cel mare, Jason, și nepoata ei, Sarah, jucau Nintendo la televizor.

Atunci când Angie intră în casă, cei mici strigară și se adunară în jurul ei vorbind cu toții deodată și încercând să-i capteze atenția. De când se știau, ea era mătușa care se așeza pe podea alături de ei, gata să se joace cu orice era „la modă" pe moment. Nu le oprea niciodată muzica și nu le spunea că vreun film era nepotrivit. Odată întrebați, cu toții spuneau că tușa Angie era „cea mai tare".

Îl auzi, în spatele ei, pe Conlan vorbind cu Vince, soțul Mirei. Auzi cum se turna o bătură în pahar. Își croi drum prin hoarda de copii și străbătu holul ce ducea la bucătărie.

Se opri în ușă. Mama ei stătea în fața blatului de tăiat carne supradimensionat din mijlocul încăperii, frământând aluatul pentru dulciuri. Făina îi acoperea jumătate de față și i se adunase în păr. Ochelarii ei – o relicvă din anii '70 – aveau lentilele mari cât sosierele și-i măreau ochii căprui. Mici broboane de sudoare i se adunaseră de-a lungul sprâncenelor și-i lunecau peste obrajii plini de făină, aterizându-i pe piept ca niște mici bobițe de aluat. În cele cinci luni care trecuseră de la moartea soțului ei, pierduse mult în greutate și încetase să-și mai vopsească părul. Acum, acesta era alb ca neaua.

Mira stătea în dreptul cuptorului, turnând gnocchi în apa fiartă. Văzută din spate, părea o fată tânără. Chiar și după ce născuse patru copii, era încă minionă, aproape ca o pasăre. Se îmbrăca adesea în hainele fiicei sale adolescente, ceea ce o făcea să pară cu zece ani mai tânără decât cei patruzeci și unu pe care-i avea. În acea seară își

prinsese părul lung și negru într-o coadă care-i șerpuia până la brâu. Purta o pereche de pantaloni lucioși, strânși pe picior, cu talie joasă, și un pulover roșu, tricotat. Acum vorbea, iar asta nu era vreo surpriză; ea vorbea mereu. Tatăl lor obișnuia să spună în glumă că fiica lui cea mare era ca un blender la turație maximă.

Livvy stătea mai la stânga, tăind mozzarella proaspătă. Arăta ca un pix BIC în rochia ei de mătase neagră. Doar pămătuful de păr tapat era mai înalt decât tocurile pe care le purta. Cu mult timp în urmă, Livvy părăsise West End în grabă, convinsă că avea să devină model. Stătuse în Los Angeles până când începuse să audă la fiecare interviu întrebarea: *Vrei să te dezbraci, te rog?* În urmă cu cinci ani, imediat după ce împlinise treizeci și patru, se întorsese acasă, amărâtă pentru că nu avusese succes și epuizată de atâta zbatere, târându-și după ea și cei doi fii, pe al căror tată nu-l văzuse și nu-l întâlnise nimeni din familie. Începuse să lucreze la restaurantul familiei, dar asta nu-i făcea plăcere. Se considera o fată de metropolă, prizonieră într-un orășel de provincie. Acum era măritată – din nou; ceremonia rapidă avusese loc în urmă cu o săptămână, într-o Capelă a Iubirii din Las Vegas. Cu toții sperau ca Salvatore Traina – al treilea ales – s-o facă, în sfârșit, fericită.

Angie zâmbi. Își petrecuse atât de mult timp în acea bucătărie, împreună cu acele trei femei; indiferent de cât de mult ar fi crescut și de drumul pe care ar fi apucat-o, asta avea să fie mereu casa ei. În bucătăria mamei se simțea mereu ocrotită și iubită cu adevărat. Deși ea și surorile ei aveau vieți diferite și fiecare tindea să se amestece prea mult în alegerile celorlalte, se simțeau de parcă ar fi fost firele aceleiași frânghii. Atunci când se uneau, erau de neînfrânt. Angie avea nevoie să se simtă din nou așa; jelise prea mult de una singură.

Intră în bucătărie și așeză cutia pe masă.

— Hei, dragilor!

Livvy și Mira se năpustiră asupra ei și o cuprinseră într-o îmbrățișare ce mirosea a mirodenii italienești și a parfum. O ținură strâns; Angie simți umezeala lacrimilor lor pe gât, însă singurele vorbe rostite fură:

— Ne bucurăm că ești aici.

— Mulțumesc.

Își mai îmbrățișă o dată surorile, apoi se duse la maică-sa, care își deschise brațele. Angie se avântă în căldura îmbrățișării ei. Ca de obicei, mama mirosea a cimbru, a parfum Tabu și a spray de păr Aqua Net. Mirosurile tinereții lui Angie.

Mama o îmbrățișă atât de strâns, încât Angie fu nevoită să se desprindă ca să ia o gură de aer. Râzând, încercă să facă un pas în spate, dar maică-sa nu-i dădu drumul.

Angie se crispă instinctiv. Ultima dată când mama ei o strânsese atât de tare, îi șoptise la ureche: „Mai încearcă. Dumnezeu o să-ți dăruiască un alt copil”.

Angie se desprinse din îmbrățișare.

— Nu face asta, zise ea, încercând să zâmbească.

Rugămintea ei șoptită fu de ajuns. Mama întinse mâna după răzătoarea de parmezan și zise:

— Totu-i gata. Mira, strânge copiii la masă.

În sufragerie puteau să încapă lejer paisprezece oameni, iar în seara aceea erau cincisprezece. În încăperea mare, fără ferestre, tapetată în roz și roșu de Burgundia, piesa centrală era o masă veche de mahon, adusă din țara lor de origine. Lângă icoana lui Iisus era atârnat un crucifix sculptat în lemn. În jurul mesei se înghesuiseră atât adulții, cât și copiii. Din cealaltă cameră se auzea muzica lui Dean Martin.

— Să ne rugăm, zise mama după ce toată lumea se așeză.

Nu se făcu imediat liniște, așa că mama se întinse și-l atinse pe unchiul Francis pe creștet.

Unchiul Francis lăsă bărbia în jos și închise ochii. Toți ceilalți îi urmară pilda și începură să se roage. Vocile li se unire într-una singură:

— Binecuvântează-ne pe noi, Doamne, și darurile pe care urmează să le primim din prinosul tău, prin bunăvoința Domnului nostru, Iisus Hristos. Amin.

Rugăciunea luă sfârșit, iar mama se ridică iute în picioare și închină paharul:

— Pentru Sal și Olivia, spuse, cu glas vibrant și buze tremurătoare. Nu știu ce să spun. Toastul e o treabă de bărbat, adăugă, iar apoi se așeză repede la loc.

Mira își atinse mama pe umăr și se ridică în picioare.

— Sal, fii bine-venit în familia noastră. Fie ca și voi să găsiți dragostea pe care mama și tata au împărtășit-o. Să aveți dulapurile pline și dormitoarele calde! le ură ea, iar apoi făcu o pauză și vocea i se îndulci… Și mulți copii sănătoși!

În locul râsetelor, bătăilor din palme și paharelor ciocnite, se lăsă liniștea.

Angie trase aer adânc în piept și se uită la surorile ei.

— Nu sunt gravidă, adăugă degrabă Livvy. Dar ne străduim.

Angie surâse, deși zâmbetul îi fu tremurat și firav, incapabil să păcălească pe cineva. Cu toții se uitau la ea, întrebându-se cum avea să primească vestea venirii unui alt copil în familie. Se străduiau din răsputeri să n-o rănească.

Angie își ridică paharul.

— Pentru Sal și Livvy, le ură ea vorbind repede și sperând ca lacrimile pe care le avea în ochi să pară lacrimi de bucurie. Să aveți mulți copii sănătoși.

Invitații începură din nou să vorbească. Masa se transformă într-o frenezie de furculițe care zăngăneau și de cuțite ce zgâriau porțelanul, toate, amestecate cu râsete. Deși familia se reunea la

fiecare sărbătoare importantă și de două ori pe lună, oaspeții aveau mereu ceva de povestit.

Angie privi peste masă. Mira purta o discuție animată cu mama despre o strângere de fonduri la școală, de care trebuia să se ocupe; Vince și unchiul Francis se certau în legătură cu meciul dintre Huskies și Ducks[6]; Sal și Livvy se mai sărutau când și când; copiii cei mici se scuipau între ei cu boabe de mazăre, iar cei mari se certau încercând să stabilească dacă Xbox era sau nu mai bun decât PlayStation. Conlan vorbea cu mătușa Giulia despre viitoarea ei operație pentru introducerea unei proteze a șoldului.

Angie nu se putea concentra la nimic. În mod sigur, nu era în stare să facă vreodată conversație de complezență. Sora ei voia un copil, deci asta urma să se întâmple. Probabil că avea să rămână gravidă între emisiunea lui Jay Leno și știri. „Vai, mi-am uitat diafragma!” Așa li se întâmpla tuturor surorilor ei.

După cină, în timp ce Angie spăla vasele, nimeni nu-i vorbi, dar toți cei care trecură pe lângă chiuvetă o atinseră pe umăr sau o sărutară pe obraz. Știau că nu mai aveau ce-i spune. De-a lungul anilor se rugaseră de atâtea ori pentru ea, că pierduseră numărul. De aproape zece ani mama ei ținea o lumânare aprinsă în fața statuetei Sfintei Cecilia, însă în seara asta Angie și Conlan aveau să se urce în mașină tot singuri, un cuplu care n-avea niciodată să se înmulțească.

În cele din urmă, Angie cedă. Aruncă pe masă cârpa de vase și urcă în vechiul ei dormitor, o cameră gingașă, încă tapetată cu trandafiri în coșuri albe, cu pat dublu și așternuturi din sifon roz. Angie se așeză la capul propriului pat.

În mod ironic, odinioară stătuse acolo în genunchi, rugându-se să nu rămână însărcinată. Pe atunci avea șaptesprezece ani și se vedea cu Tommy Matucci, prima ei dragoste.

Ușa se deschise și în cameră intră Conlan. Soțul ei irlandez, înalt și brunet, arăta ridicol de nepotrivit în cămăruța ei de fată.

— Sunt bine, zise ea.

— Da, sigur…

Amărăciunea din vocea lui o înțepă. Dar n-avea ce face. El nu putea s-o aline; numai Dumnezeu știa cât încercase.

— Ai nevoie de ajutor, zise el, obosit.

Trecuse amar de vreme de când îi tot spunea cuvintele astea.

Conlan o privi vreme îndelungată. Ochii lui albaștri, odinioară plini de adorație, oglindeau acum o înfrângere de nesuportat. Cu un oftat, se întoarse și părăsi încăperea, închizând ușa în urma lui.

Câteva clipe mai târziu, ușa se deschise din nou. În prag stătea mama, cu pumnii strânși în șoldurile-i înguste. Umerii rochiei de duminică erau mari precum în filmul „Blade Runner” și, practic, atingeau tocul ușii de fiecare parte.

— Mereu fugeai aici când erai tristă sau supărată.

— Iar tu veneai mereu după mine, zise Angie, făcându-i loc pe pat.

— Tatăl tău mă punea să vin. Nu știai asta, nu-i așa? o întrebă maică-sa, așezându-se alături de ea pe salteaua veche, care se lăsă sub greutatea lor. Nu suporta să te vadă plângând. Biata Livvy putea să-și verse plămânii, și el tot n-ar fi băgat de seamă. Dar tu… tu erai prințesa lui. O singură lacrimă de-a ta i-ar fi rupt inima, continuă ea scoțând un oftat prelung, plin de dezamăgire și de înțelegere. Ai treizeci și opt de ani, Angela. E timpul să te maturizezi. Tatăl tău – fie-i țărâna ușoară – mi-ar fi dat dreptate acum.

— Nici măcar nu știu ce vrei să spui cu asta.

Mama îi puse un braț după gât și o trase mai aproape.

— Dumnezeu ți-a răspuns la rugăciuni. Dar fiindcă nu ți-a răspuns cum ai vrut, tu nu-l auzi. Așa că e momentul să asculți.

•

Angie se trezi brusc. Răceala pe care o simțea pe față era de la lacrimi.

Avusese din nou visul cu copilul; acel vis în care ea și Conlan stăteau pe țărmuri opuse. Între ei, pe marea albastră și sclipitoare, se afla un ghemotoc mic, roz, înfășat. Plutea, depărtându-se centimetru cu centimetru, apoi dispărea. După ce dispărea cu totul, ei rămâneau singuri, mult prea depărtați.

Era același vis pe care-l avusese ani de-a rândul, pe când ea și soțul ei abia își mai târau picioarele de la un medic la altul, încercând procedură după procedură. Teoretic, fusese una dintre femeile fericite; în opt ani concepuse trei copii. Pe doi îi pierduse în urma unor avorturi spontane; cel de al treilea – fiica ei, Sophia – trăise doar câteva zile. Acela fusese sfârșitul pentru Angie și Conlan. Nici ea și nici el nu mai aveau puterea să încerce din nou.

Se depărtă ușor de soțul ei, își luă de pe jos halatul roz, cu șnur, și ieși din cameră.

Holul întunecat o aștepta. În dreapta ei, pereții erau plini de portrete de familie în rame groase de mahon. Portrete ale unor generații întregi ale neamurilor DeSaria și Malone.

Privi holul lung până la ultima ușă, cea închisă. Mânerul de bronz lucea în lumina lunii, care se revărsa de la fereastra de alături.

Oare când îndrăznise ultima dată să intre în camera aceea?

Dumnezeu ți-a răspuns… E timpul să asculți.

Trecu încet de scări și de camera pentru oaspeți, care era goală, înaintând către ultima ușă.

Se opri în fața ei și răsuflă adânc. Mâinile-i tremurară atunci când deschise ușa. Încăperea era

plină de un aer greu, stătut și impregnat de mucegai.

Aprinse lumina și închise ușa în urma ei.

Camera arăta impecabil.

Angie închise ochii, căutând alinare în întuneric. Acordurile dulci din *Frumoasa și Bestia* îi răsunau în gând, amintindu-i de prima dată când închisese ușa acelei camere, cu mulți ani în urmă. Asta se întâmplase după ce hotărâseră să adopte un copil.

„Avem un copil pentru adopție, doamnă Malone. Mama, o adolescentă, v-a ales pe dumneavoastră și pe Conlan. Veniți în biroul meu ca s-o cunoașteți".

Înainte de întâlnire, Angie stătuse patru ore ca să-și aleagă ținuta și să se machieze. Când ea și Conlan o întâlniseră, în sfârșit, pe Sarah Dekker în biroul avocatei, între cei trei se stabilise pe loc o conexiune. „O să-ți iubim copilul", îi promisese Angie. „Poți să ai încredere în noi".

Preț de șase luni minunate, ea și Conlan renunțaseră să se străduiască pentru conceperea unui copil. Sexul devenise din nou distractiv; reușiseră să se îndrăgostească din nou unul de celălalt, fără pic de efort. Aveau din nou o viață bună. Casa lor era din nou plină de speranță. Sărbătoriseră evenimentul alături de cele două familii ale lor. O aduseseră pe Sarah în casă și-și deschiseseră inimile către ea. O însoțiseră la fiecare consultație obstetrică. Cu două săptămâni înainte de termen, Sarah venise acasă cu niște tipare și cu vopsea. Ea și Angie decoraseră camera aceea. Tavanul și pereții erau acoperiți cu un cer senin și cu nori albi, pufoși. Garduri albe, în care se împleteau flori viu colorate, cu petalele ridicate, erau înconjurate de albine, fluturi și zâne.

Primul semn al nenorocirii sosise în ziua în care Sarah intrase în travaliu. Angie și Conlan erau la muncă. Se întorseseră acasă într-o locuință goală, suspect de liniștită, fără vreun mesaj pe robotul telefonic și fără vreun bilet lăsat pe masa din

bucătărie. Când telefonul sunase, erau deja acasă de aproape o oră.

Merseseră spre telefon împreună, ținându-se de mână și vărsând lacrimi de fericire atunci când aflaseră vestea nașterii. Le luase un moment ca să înțeleagă cuvintele care urmaseră. Chiar și acum, Angie își amintea doar frânturi din conversație:

„îmi pare rău”.

„s-a răzgândit”.

„s-a împăcat cu iubitul ei”.

„păstrează copilul”.

Închiseseră camera și o păstraseră ferecată. Femeia care le făcea curățenie se aventura să intre acolo o dată pe săptămână, însă Conlan și Angie refuzau s-o facă. Mai bine de un an, acea cameră rămăsese goală, ca un altar închinat visurilor lor. Renunțaseră la toate cele – la doctori, tratamente, injecții și proceduri. Apoi, în mod miraculos, Angie rămăsese din nou gravidă. Când era în luna a cincea, îndrăzniseră să intre în cameră și s-o umple iar cu visurile lor. Ar fi trebuit să se gândească mai bine.

Angie merse către dulap și scoase de acolo o cutie mare de carton. Începu să strângă în ea lucruri unul câte unul, încercând să nu lege amintiri de fiecare obiect pe care îl atingea.

— Hei.

Nici măcar nu auzise ușa deschizându-se. Și totuși, iată-l aici, în cameră cu ea.

Știa cât de ciudat trebuia să i se pară lui să-și găsească soția singură în mijlocul încăperii, așezată lângă o cutie mare de carton. Acolo erau toate amintirile ei cu valoare sentimentală: lampa de noptieră cu Winnie-the-Pooh, rama cu Alladin, colecția nou-nouță a cărților lui Dr. Seuss. Singura mobilă rămasă era leagănul. Așternutul se afla alături, pe podea, o mică grămăjoară de flanelă roz-deschis.

Angie își ridică privirea spre Conlan. Avea lacrimi în ochi, care-i încețoșau vederea, însă pe

care nu le observase până atunci. Voia să-i spună cât de rău îi părea; relația lor se deteriorase. Adună o grămăjoară mică de cearșafuri roz și mângâie materialul.

— Toate astea m-au înnebunit, fu tot ce putu să spună.

Conlan se așeză lângă ea.

Angie așteptă ca el să spună ceva. În schimb, Conlan se mulțumi să rămână locului și s-o privească. Ea îl înțelegea. Experiențele din trecut îl învățaseră să fie precaut. Era asemenea unui animal care reușise să se adapteze la un mediu primejdios, devenind tăcut și liniștit. Între medicamentele pentru fertilitate și visurile sfărâmate, trăirile lui Angie erau imprevizibile.

— Am uitat de noi, zise ea.

— Nu mai există niciun „noi”, îi răspunse el pe un ton blajin, care îi frânse inima.

În sfârșit, unul dintre ei avusese tăria să recunoască.

— Știu, Conlan.

— Și eu am vrut să avem un copil.

Ea înghiți în sec, încercând să nu plângă. Uitase de asta în ultimii ani; Conlan visase să devină tată la fel de mult cum ea își dorise să devină mamă. Însă Angie se concentrase atât de tare asupra propriei dureri, că a lui trecuse, cumva, în planul doi. Era una dintre acele revelații ce aveau s-o bântuie mai târziu, știa asta. Se străduise atât de tare să aibă o viață de succes – în mod obsesiv, după cum spuneau cei din familia ei – că maternitatea devenise un alt scop de atins. Ar fi trebuit să-și amintească faptul că a deveni părinte era un sport de echipă.

— Îmi pare rău, zise ea din nou.

El o luă în brațe și o sărută. Nu se mai sărutaseră așa de ani întregi.

Rămaseră astfel, îmbrățișați, o bună bucată de vreme.

Angie și-ar fi dorit ca dragostea lui să-i ajungă. Ar fi trebuit să fie așa. Însă nevoia ei de a avea un copil fusese ca un val năprasnic, ca o forță copleșitoare ce reușise să-i înece. Cu un an în urmă ar fi reușit, poate, să iasă la suprafață. Acum, însă, nu.

— Te-am iubit.

— Știu.

— Trebuia să avem mai multă grijă.

Mai târziu în noaptea aceea, atunci când rămase singură în patul pe care-l cumpăraseră împreună, Angie încercă să-și amintească toate lucrurile pe care le făcuseră și le spuseseră, și toate motivele din care se sfârșise dragostea lor, dar nu-i veni în minte niciunul. Tot ce-și putu aminti fu doar mirosul talcului pentru bebeluși și tonul vocii lui atunci când își luase rămas-bun.

Capitolul 2

Era uimitor cât de mult dura să destrami o viață. Odată ce Angie și Conlan luaseră hotărârea să pună capăt căsniciei lor, detaliile deveniseră extrem de importante. Cum să împartă totul pe jumătate, mai ales lucruri indivizibile precum casa, mașinile și inimile lor. Petrecură luni întregi discutând detalii despre divorț, iar acesta se încheie la final de septembrie.

Casa ei – acum, casa familiei Pederson – era, în sfârșit, goală. În locul dormitoarelor, al sufrageriei decorate de un designer și al bucătăriei placate cu granit, Angie avea acum o sumă considerabilă în contul bancar, un depozit plin cu jumătate din mobila lor și un portbagaj înțesat cu valize.

Angie stătea pe șemineul de cărămidă, cu privirea ațintită la strălucirea aurie a parchetului. Acolo fuseseră covoare bleu în ziua în care ea și Conlan se mutaseră.

„Parchet”, își ziseseră amândoi la unison, zâmbind la gândul ușurinței cu care căzuseră imediat de acord, dar și al puterii visului lor. „Copiilor nu le place să stea pe covor”.

Trecuse atât timp de atunci…

Petrecuseră aici zece ani. O viață de om.

Auzi soneria. Se încordă pe loc.

La ușă nu putea fi Con. Avea cheile. În plus, n-o anunțase că venea în ziua aceea. Asta era ziua în care ea trebuia să-și strângă ultimele lucruri. După paisprezece ani de căsnicie, acum erau nevoiți să-și programeze separat vizitele în casa în care locuiseră împreună.

Angie se ridică în picioare, traversă sufrageria și deschise ușa.

În prag stăteau mama, Mira și Livvy, îngrămădite sub acoperișul de la intrare, încercând să se ferească de ploaie. Și ele se străduiau să zâmbească, dar nu le reușea.

— O zi ca asta e o zi care se petrece în familie, spuse mama.

Veniră spre ea. Din coșul de picnic de pe brațul Mirei ieșea o puternică aromă de usturoi.

— *Focaccia,* îi explică Mira lui Angie. Știi că mâncarea alungă orice supărare.

Angie se surprinse zâmbind. Oare de câte ori venise de la școală, devastată de vreun incident oarecare, doar ca s-o audă pe mama ei spunând: „Mănâncă ceva. O să te simți mai bine".

Livvy se apropie de ea. Îmbrăcată într-un tricou negru și în niște blugi mulați, arăta ca Lara Flynn Boyle în *Big Hair Day.*

— Am trecut prin două divorțuri. Mâncarea *nu* m-a ajutat. Am încercat s-o conving să pună și niște tequila în coș, dar știi cum e mama, comentă ea apropiindu-se. Să știi că am și niște Zoloft în geantă, dacă ai nevoie.

— Haideți, haideți, zise mama, preluând frâiele discuției și adunându-și odraslele în sufrageria goală.

Atunci Angie resimți întreaga greutate a eșecului. Își avea alături mama și surorile, care își căutau un loc de ședere într-o casă goală, ce deunăzi fusese un cămin.

Angie șezu pe podeaua rece și tare. În cameră se făcu liniște. Cu toatele așteptau ca ea să spună ceva. Se dădeau după ea. Asta făcea o familie. Problema era că Angie nu avea ce să spună și nici unde să se ducă. În alte împrejurări, surorile ei ar fi râs de asta. Doar că situația de acum nu era deloc amuzantă.

Mira se așeză lângă Angie, aproape lipită de ea. Țintele blugilor prespălați ai surorii mai mari se frecară de podea. Mama le urmă exemplul și se așeză pe marginea șemineului de cărămidă; Livvy veni alături de ea.

Angie le privi chipurile triste, pe care se oglindea deplina cunoaștere a situației, și vru să le explice.

— Dacă Sophie ar fi trăit…

— Nu face asta, i-o tăie, scurt, Livvy. N-ajută la nimic.

Angie simți cum lacrimile îi ardeau ochii. Aproape că-și dori să cedeze în fața durerii, să se lase copleșită de ea. Apoi reuși să se adune. Plânsul nu-i era de niciun folos. La naiba, anul trecut nu făcuse altceva decât să se înece în lacrimi! Și ce rezolvase cu asta?

— Ai dreptate, spuse ea.

Mira o luă în brațe, făcând gestul de care Angie avea nevoie.

După ce se desprinse, Angie se simți mai fragilă, într-un fel, dar în același timp și mai stabilă. Toate celelalte femei se uitau la ea.

— Pot să fiu sinceră cu voi? zise Livvy deschizând coșul și scoțând din el o sticlă de vin roșu.

— Nici să nu te gândești.

Livvy o ignoră.

— Tu și Con v-ați chinuit prea mult. Crede-mă, știu câte ceva despre o iubire care se termină prost. Era momentul să renunți, spuse ea începând să toarne vin în pahare. Acum ar trebui să pleci undeva. Să iei o pauză.

— Fuga nu ajută, zise Mira.

— Prostii, răspunse Livvy, oferindu-i lui Angie un pahar. Ai bani. Mergi la Rio. Am auzit că plajele sunt superbe și aproape goale.

Angie zâmbi. Durerea din piept i se mai ostoi un pic.

— Să-mi cumpăr o pereche de bikini și să-mi arăt fundul care a început să mi se lase în ritm alarmant?

Livvy râse.

— Iubito, n-are cum să-ți strice.

Își petrecură următoarea oră în sufrageria goală, bând vin roșu, mâncând și discutând banalități. Despre vreme. Despre viața în West End. Despre operația recentă a mătușii Giulia.

Angie încercă să fie atentă la conversație, însă continuă să se întrebe cum de ajunsese, la treizeci și opt de ani, singură și fără copii. Primii ani de căsnicie fuseseră atât de frumoși…

— Asta fiindcă afacerea merge prost, zise Livvy turnându-și încă un pahar. Ce altceva să facem?

Lui Angie îi zburau gândurile în trecut și înapoi în prezent. Surprinsă, își dădu seama că fusese absentă vreme de câteva minute, își ridică privirea.

— Ce spuneți voi acolo?

— Mama vrea să vândă restaurantul, o informă Mira.

Angie tresări.

— *Poftim*?

Restaurantul era inima familiei, centrul universului lor.

— Nu trebuia să vorbim despre asta azi, zise mama săgetând-o pe Mira cu privirea.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă Angie uitându-se când la una, când la alta.

— Vorbește frumos, Angela, zise mama lor, cu o mină obosită. Restaurantul merge prost. Nu văd cum am mai putea continua.

— Dar… tata iubea restaurantul ăsta, spuse Angie.

Ochii mamei ei se umplură pe loc de lacrimi.

— Crezi că nu știu asta?

Livvy ridică din umeri.

— Economia e praf.

— DeSaria a mers bine în ultimii treizeci de ani. Nu poate fi…

— Nu-mi vine să cred că tocmai tu ne spui cum să conducem un restaurant, sări Livvy, aprinzându-și o țigară. Ce știe un copywriter despre asta?

— Director de creație. Iar aici vorbim despre managementul unui restaurant, nu despre operații pe creier. Oamenii vor mâncare bună la prețuri decente. Cât de complicat poate fi?

— Încetați amândouă! strigă Mira. Mama n-are nevoie de așa ceva.

Angie privi către mama ei, dar nu știu ce să spună. Familia care în urmă cu câteva clipe fusese reazemul vieții ei începu, brusc, să se clatine.

Tăcură imediat. Angie se gândi la restaurant… la tatăl ei, care reușise mereu s-o facă să râdă, chiar și atunci când ea avea inima frântă… și la mediul ocrotitor în care el își crescuse toate cele trei fiice.

Restaurantul era ancora familiei; fără el, fiecare avea s-o apuce care încotro. Iar atunci când plutești pe propriul tău val – rămâi singur. Angie știa asta prea bine.

— Angie ne-ar putea ajuta, zise mama.

Livvy scoase un oftat de neîncredere.

— Nu știe nimic despre afacerea noastră. Prințesa lui tata n-a fost niciodată nevoită să…

— Taci, Livvy, zise mama fixând-o cu privirea pe Angie.

Angie înțelese totul din acea singură privire. Mama îi oferea un loc în care să se ascundă de amintirile dureroase din orașul ei de adopție. Pentru mama, întoarcerea acasă era răspunsul la toate problemele.

— Livvy are dreptate, șopti Angie. Nu știu nimic despre cum se conduce un restaurant.

— I-ai ajutat pe cei cu restaurantul din Olympia. Succesul campaniei tale a avut ecou în ziare, zise Mira, studiind-o. Tata ne-a pus să citim toate articolele.

— Pe care i le-a trimis Angie, spuse Livvy expirând fumul de țigară.

Într-adevăr, Angie ajutase ca acel restaurant să fie repus pe hartă. Fusese, însă, nevoie de o bună campanie de marketing și de un buget pentru asta.

— Poate că ne-ai putea ajuta, recunoscu Mira în cele din urmă.

— Nu știu, răspunse Angie.

Părăsise West End în urmă cu atâta vreme, crezând că lumea întreagă îi era deschisă. Cum ar fi fost, oare, să se întoarcă?

— Ai putea locui în casa de pe plajă.

Casa de pe plajă. Angie se gândi la căsuța de pe coasta bătută de vânturi. Amintirile dragi o năpădiră, una după alta.

Acolo se simțise mereu iubită și în siguranță. Ocrotită.

Poate că ar fi reușit să învețe din nou să zâmbească, în locul acela în care, pe când era fată, râdea adesea și cu mare ușurință. Privi în juru-i la casa goală și plină de amărăciune; locuia pe o stradă și într-un oraș care-i trezeau prea multe amintiri triste. Poate că întoarcerea acasă era răspunsul, cel puțin pentru o vreme, până când reușea să-și găsească locul.

În căsuță nu s-ar mai fi simțit singură; oricum, nu ca în Seattle.

— Da, murmură ea, ridicându-și capul. Aș putea să vă dau o mână de ajutor un timp.

Pe moment, nu-și dădu seama care senzație era mai puternică: ușurarea sau dezamăgirea. Însă un lucru era sigur: nu s-ar mai fi simțit singură.

Mama zâmbi.

— Tatăl tău mi-a zis că aveai să te întorci într-o bună zi.

Livvy își dădu ochii peste cap.

— Super! Prințesa se întoarce ca să ne ajute pe noi, bieții țărani, să punem restaurantul pe picioare.

•

O săptămână mai târziu, Angie trecu la acțiune. Își pregăti întoarcerea în West End așa cum își începea fiecare proiect: cu toată determinarea. Mai întâi își sună șeful de la agenția de publicitate și îi ceru un concediu.

Șeful se fâstâci atunci, complet surprins. Angie nu dăduse niciun semn că ar fi fost nemulțumită.

— Dacă vrei o promovare…

La auzul acestor vorbe Angie râse, explicând că era pur și simplu obosită.

— Obosită?

Angie răspunse că avea nevoie de timp liber și că nici ea nu știa de cât de mult. La sfârșitul convorbirii, ea ajunse să spună că pleca din firmă. De ce nu? Trebuia să-și făurească o nouă viață și nu putea face asta agățându-se de cea veche. Atunci când ar fi fost gata să se întoarcă la viața adevărată, putea găsi oricând un alt post.

Încercă să nu se gândească de câte ori îi ceruse Conlan același lucru. „Te ucide", îi spusese el de nenumărate ori. „Cum să ne relaxăm dacă tu ești mereu tensionată? Doctorii spun…"

Acum se afla în mașină, în drum spre orașul ei de baștină. Dădu drumul la muzică – o melodie plăcută și dragă – și apăsă pedala de accelerație.

Kilometrii rămâneau repede în urmă, fiecare depărtând-o de Seattle și apropiind-o de orașul tinereții sale.

În cele din urmă, intră pe autostradă și urmă indicatoarele verzi ale plajelor din Washington, până în West End.

Orășelul o întâmpină. Lumina se reflecta pe străzi și pe frunzele încă ude de la ploaie. Vitrinele magazinelor, cândva vopsite în nuanțe vii de albastru, verde și roz pal ca să reflecte tema victoriană a satului de pescari, păliseră în timp, căpătând o nuanță de argintiu stins. Conducând pe Front Street, Angie își aminti de paradele din 4 Iulie. An de an, familia ei se îmbrăcase frumos, defilase purtând un steag pe care scria *Restaurant DeSaria* și împărțise bomboane mulțimii. Angie urâse fiecare moment din acel ceremonial, însă acum… acum amintirile o făceau să zâmbească trist și să se gândească la râsul exploziv al tatălui ei. „Faci parte din familie, Angie. Defilezi alături de noi".

Lăsă în jos geamul de la mașină și adulmecă mirosul sărat al mării, amestecat cu aroma pinilor. Undeva, o brutărie își deschisese porțile. Briza aducea cu sine și o notă discretă de scorțișoară.

În acea după-amiază târzie de septembrie, strada era plină, dar nu aglomerată. Pretutindeni în jur, Angie vedea oameni purtând discuții animate. Îl zări pe domnul Paterson, farmacistul locului, stând în fața magazinului său. El îi făcu cu mâna, iar ea îi răspunse la salut. Știa că în secunda următoare el avea să intre alături, la magazinul de bricolaj, și să-i dea de veste domnului Tannen că Angie DeSaria se întorsese. Cu glas scăzut, domnul Paterson avea să comenteze: „Biata de ea, știi, e divorțată”.

Angie se apropie de un stop – unul din cele patru pe care le avea orașul – și încetini. Era pe cale să facă stânga, însă oceanul îi trimise chemarea lui de sirenă, iar ea se trezi răspunzându-i. În plus, nu era deloc pregătită pentru o reuniune de familie.

Coti la dreapta și urmă șoseaua șerpuită care ducea în afara orașului. În stânga ei, Oceanul Pacific părea o nesfârșită pânză gri de corabie. Dunele i se ondulau pe dinaintea ochilor și iarba de mare flutura în bătaia vântului.

O lume complet diferită o aștepta la un kilometru și jumătate în afara orașului. Aici erau foarte puține case. Ici-colo apăreau indicatoare către o așa-zisă stațiune, sau pâlcuri de cabane de închiriat aflate deasupra nivelului mării, dar chiar și acolo nu era nimic de văzut de pe drum. Acea întindere de țărm, ascunsă între copacii înalți și un orășel îndepărtat, între Seattle și Portland, nu fusese încă descoperită de yuppies[7], iar cei mai mulți dintre localnici nu-și puteau permite proprietăți pe plajă. Locul era atât de sălbatic! Chiar primitiv. Oceanul vuia, amintindu-le trecătorilor că, până nu demult, oamenii încă mai credeau în dragoni care locuiau în acele ape necercetate. Uneori era prea multă liniște, dezamăgitor de multă, dar chiar și pe vremurile acelea turiștii se lăsau păcăliți de un fals sentiment de siguranță. Își scoteau caiacele închiriate pe

marea agitată și vâsleau înainte și înapoi. În fiecare an, câțiva asemenea turiști se pierdeau în larg; doar caiacele lor de închiriat, colorate, se mai întorceau.

În cele din urmă, Angie ajunse în dreptul unei căsuțe poștale ruginite, pe care scria DeSaria.

Coti spre aleea prăfuită și denivelată. Aceasta era străjuită de copaci imenși, care blocau aproape cu totul vederea către cer și soare. Proprietatea era acoperită de ace de pin și de ferigi uriașe. Ceața învăluia pământul, apoi se ridica, dând întregii priveliști un aspect estompat. Angie uitase cum apărea ceața în fiecare zi de toamnă, ieșind din pământ precum un suspin care, printr-o minune, ar fi devenit vizibil. Uneori, dacă priveai în jos în timp ce te plimbai dimineața devreme, nu-ți puteai zări picioarele. În copilărie, obișnuiau să pornească în căutarea negurii de dimineață și se distrau încercând s-o joace în picioare.

Angie se opri în fața căsuței și parcă mașina.

Întoarcerea acasă i se păru atât de dulce și de subită, că trebui să înghită în sec ca să scape de nodul dureros ce i se pusese în gât. Casă, pe care tatăl ei o construise cu propriile-i mâini, se afla într-o poieniță înconjurată de copaci.

Țiglele, odinioară de un roșu-mahon, se învechiseră, ajungând de culoarea plutei, un argintiu-deschis. Dunga albă de abia mai contrasta cu restul casei.

Coborând din mașină, Angie auzi simfonia verilor din copilărie – vuietul valurilor și șuierul vântului printre copaci. Undeva, cineva înălța un zmeu. Fâlfâitul lui o purtă de îndată spre copilărie.

„Hai aici, prințesă, ajută-l pe tati să taie tufișurile astea din spate…”

„Hei, Livvy, așteaptă! Nu pot să alerg atât de repede!…”

„Mamă, spune-i Mirei să-mi dea înapoi bezelele…”

Acolo regăsi totul, toate acele amintiri dulci-amare care alcătuiau istoria familiei. Angie rămase

locului în lumina fluidă a soarelui, înconjurată de arbori. Se cufundă în amintiri din timpuri uitate. Acolo, lângă acel buștean gigantic, unde crescuseră zeci de plante mai mici, o sărutase Tommy pentru prima oară… și încercase s-o pipăie. Dincolo, lângă fântână, era cel mai bun ascunziș atunci când jucai de-a v-ați ascunselea.

Iar acolo, în umbra a doi cedri gigantici, era grota cu ferigi. Cu doi ani în urmă, ea și Conlan îi duseseră la grotă pe toți nepoții și nepoatele ei, într-o excursie în aer liber. Construiseră un fort printre ferigile gigantice și-și imaginaseră că erau pirați. În noaptea aceea depănaseră povești cu fantome în jurul unui foc de tabără și rumeniseră bezele pe băț.

Pe atunci, Angie încă mai credea că, într-o bună zi, avea să-și aducă aici propriile odrasle…

Cu un oftat prelung, își duse bagajul în casă. Întregul parter era o mare încăpere, având la stânga o bucătărie cu dulapuri galbene și blaturi placate cu gresie, o zonă mică de luat masa, amenajată undeva, într-un colț (cumva, toți cinci mâncaseră la acea măsuță), și o cameră de zi care ocupa restul spațiului. Un șemineu imens de piatră de râu domina peretele de nord. În jurul lui erau adunate canapele albastre, o masă de cafea din lemn de pin, și vechiul scaun de piele al tatei. În căsuță nu exista televizor. Nu existase niciodată.

„Vorbim și-atâta tot”, spunea mereu tata atunci când fiicele lui se plângeau pe tema asta.

— Hei, tati, șopti Angie.

Îi răspunse doar vântul ce șuiera prin obloane.

Toc. Toc. Toc.

Era sunetul pe care-l făcea un balansoar pe parchet, într-o cameră nefolosită.

Încercă să se desprindă din mrejele amintirilor, însă ele o asaltau necontenit. Simțea că pierdea controlul. Cu fiecare răsuflare, parcă timpul fugea de ea, făcând-o să-i simtă curgerea. Tinerețea o

părăsea și era cu neputință de prins, la fel ca și aerul pe care-l respira, noaptea, în patul ei pustiu.

Angie suspină adânc. Fusese naivă să creadă că lucrurile aveau să fie altfel aici. Și de ce ar fi fost? Amintirile nu trăiau pe străzi sau în orașe. Te urmăreau pentru că-ți intraseră în sânge, pulsând cu fiecare bătaie a inimii. Iar ea adusese totul cu sine, fiecare pierdere și fiecare dezamăgire. Acum se încovoia, epuizată, sub povara lor.

Urcă în vechiul dormitor al părinților ei. Pe pat nu mai erau nicio pătură și nicio lenjerie, acestea fiind, probabil, depozitate cu grijă în dulap. Salteaua era prăfuită, însă lui Angie nu-i păsa. Se sui în pat și se făcu ghem.

Probabil că nu fusese tocmai o idee bună să se întoarcă acasă, închise ochii și ascultă zumzetul albinelor de afară, încercând să adoarmă.

•

În dimineața următoare, Angie se trezi odată cu soarele. Privi tavanul și urmări cum își țesea pânza un păianjen-lup dolofan.

Angie avea ochii împâcliți și umflați.

Udase din nou salteaua cu lacrimile iscate de amintiri.

Dar se săturase de toate astea.

Luase acea decizie de sute de ori în cursul anului trecut. Doar că acum era hotărâtă să meargă până la capăt.

Deschise valiza, găsi niște schimburi și merse la baie. După un duș fierbinte, se simți din nou om. Își legă părul în coadă, trase pe ea o pereche de blugi decolorați, un pulover roșu, pe gât, și-și culese poșeta de pe masa din bucătărie. Când să pornească spre oraș, aruncă o privire pe fereastră.

Afară, mama ei stătea pe un buștean de la marginea terenului. Vorbea cu cineva, gesticulând cu acele mișcări ample care o făcuseră pe Angie să se jeneze de atâtea ori, în tinerețe.

Fără îndoială că întreaga familie se certa pe următorul subiect: putea sau nu putea Angie să fie

de folos la restaurant? După noaptea trecută, avea și ea îndoieli în privința asta.

Știa că, odată ieșită pe verandă, toate acele voci care discutau în contradictoriu aveau să-i sune ca o mașină de tuns iarba. Urma ca toată lumea să petreacă o oră dezbătând avantajele și dezavantajele revenirii lui Angie. Părerea ei abia dacă ar fi contat.

Se opri la intrarea din spate, încercând să-și facă un pic de curaj. Deschise ușa și ieși, cu un zâmbet forțat, căutându-i din priviri pe cei adunați. Însă acolo era doar mama.

Angie traversă curtea și se așeză pe buștean.

— Știam noi că la un moment dat aveai să ieși de acolo.

— Noi?

— Eu și taică-tău.

Angie suspină. Prin urmare, mama ei încă mai vorbea cu tata. Angie știa multe despre durere. Nu-și învinovățea mama pentru că nu reușea să treacă peste moartea lui. Totuși, nu putea să nu se întrebe dacă era sau nu cazul să se îngrijoreze. Atinse mâna mamei. Avea pielea lăsată și moale.

— El ce zice de faptul că m-am întors?

Maică-sa oftă, ușurată.

— Surorile tale mă îndeamnă să merg la doctor. Tu mă întrebi ce spune taică-tău. O, Angela, ce mă bucur că te-ai întors!

O trase mai aproape și o luă în brațe.

Pentru prima dată, mama nu mai era îmbrăcată la patru ace și în straturi. Purta doar un pulover tricotat și o pereche de blugi Jordache, vechi.

Angie simți acum cât de mult slăbise, iar asta o îngrijoră.

— Ai slăbit și mai mult, zise ea, desprinzându-se.

— Normal. Patruzeci și șapte de ani am luat cina împreună cu bărbatul meu. Mi-e greu singură.

— Atunci, mănânc eu cu tine. Și eu sunt singură.

— Rămâi?

— Ce vrei să spui?

— Mira zice că ai nevoie de un loc în care să te ascunzi și de cineva care să-ți poarte de grijă. Și mai spune că în cel mult două zile o să pleci de aici.

Angie își dădu seama că mama ei vorbea și în numele altor membri ai familiei, iar asta n-o surprindea câtuși de puțin. Sora ei nu putea înțelege ce fel de visuri o mânaseră să aspire la un alt fel de viață… sau durerea care o putea întoarce din drum și aduce înapoi acasă.

Familia fusese mereu îngrijorată că Angie avea să fie distrusă de propriile-i ambiții.

— Tu ce crezi?

Mama își mușcă buza de jos într-un mod la fel de familiar ca și sunetul mării.

— Tata zice că a așteptat douăzeci de ani ca tu să te ocupi de comoara lui, de restaurant, și vrea ca nimic să nu-ți stea în cale.

Angie zâmbi. Păreau vorbe spuse de *papa.* Pentru o secundă, aproape crezu că el era acolo cu ele, în umbra copacilor ce-i fuseseră atât de dragi.

Oftă, dorindu-și să-i poată auzi din nou vocea, dar singurul lucru care-i răsuna în urechi era oceanul, care mușca din nisip. Nu putu să nu se gândească la noaptea trecută și la toate lacrimile pe care le vărsase.

— Nu știu dacă sunt îndeajuns de puternică să te pot ajuta.

— Îi plăcea la nebunie să stea aici și să se uite la ocean, spuse mama, sprijinindu-se de ea. „Maria, trebuie să reparăm scările”. Asta era primul lucru pe care-l spunea în fiecare vară.

— Tu ai auzit ce-am spus? Mi-a fost greu… azi-noapte.

— Schimbam multe, în fiecare vară. Locul ăsta n-arăta la fel doi ani la rând.

— Știu, dar…

— Mereu începea la fel. Cu scările.

— Doar cu asta, ha? întrebă Angie, zâmbind în cele din urmă. Cea mai lungă călătorie începe cu un pas, și așa mai departe…

— Unele lucruri sunt pur și simplu adevărate.

— Dar dacă nu știu de unde s-o apuc?

— O să știi.

Mama își trecu un braț pe după gâtul ei. Rămaseră acolo vreme îndelungată, sprijinite una de cealaltă, privind spre mare. În cele din urmă, Angie zise:

— Apropo, cum de-ai știut să mă găsești aici?

— Te-a văzut domnul Peterson mergând prin oraș.

— Și uite așa începe totul.

Angie surâse, amintindu-și de rețeaua informativă a localnicilor. Odată, când dansase la balul de absolvire a liceului, îl lăsase pe Tommy Matucci să-i pună mâna pe fund; vestea ajunsese la urechile mamei ei înainte ca dansul să se sfârșească. Ca fată, Angie detestase să locuiască într-un orășel de provincie. Acum, se bucura că cineva îi purta de grijă.

Auzi o mașină parcând. Se uită înapoi spre casă. O dubă de culoare verde aprins parcă pe alee. Mira coborî din mașină, purtând o salopetă de blugi și un tricou ponosit pe care scria „Metalica”. Ținea în brațe un teanc de registre contabile.

— E cel mai bun moment ca să ne apucăm să le studiem, zise ea. Dar ai face bine să treci repede prin ele, înainte ca Livvy să le observe lipsa.

— Vezi? zise mama, cu un zâmbet. Familia o să-ți arate mereu de unde să începi.

Capitolul 3

O ploaie măruntă cădea peste curtea pavată cu cărămidă a liceului Fircrest Academy, dând peisajului un aspect strălucitor, lăcuit. Stând sub steag, Lauren Ribido se uita la ceas cel puțin pentru a zecea oară în tot atâtea minute. Era ora șase și un sfert.

Mama ei îi promisese că avea să ajungă la cinci și jumătate, special pentru târgul de facultăți.

Lui Lauren nu-i venea să creadă că se lăsase din nou păcălită de promisiunile maică-sii. Ar fi trebuit să știe la ce să se aștepte. Ora Veselă de la Taverna Mareelor nu se încheia mai devreme de șase și jumătate. Prin urmare, de ce o mai rănea, după atâția ani? Ai fi zis că până și inima putea să facă bătături.

Se îndepărtă de șoseaua goală și se îndreptă spre gimnaziu. Aproape că ajunsese la ușă, când auzi o voce de bărbat chemând-o.

David.

Se întoarse imediat, cu zâmbetul pe buze. El coborî din scaunul pasagerului unui Cadillac Escalade nou, negru, și închise portiera împingând-o cu șoldul. Era îmbrăcat elegant, cu pantaloni albaștri Dockers și cu un pulover de cașmir galben. Chiar și cu părul ud, lipit de tâmple, tot era cel mai arătos băiat din școală.

— Credeam că ai intrat deja, zise el alergând spre ea.

— Mama n-a venit.

— Din nou?

Lauren ura lacrimile care îi ardeau ochii.

— Nu-i nimic.

El o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă. Pentru o clipă, lumea ei deveni un loc mai bun.

— De tatăl tău știi ceva? îl întrebă ea pe un ton blând, sperând ca măcar de data asta domnul Haynes să fi venit, de dragul lui David.

— Nu. Cineva trebuie să defrișeze pădurea tropicală.

Lauren îi ghici amărăciunea din voce și dădu să-i spună că-l iubea, dar sunetul unor tocuri care țăcăneau pe asfalt o opri brusc.

— Bună, Lauren.

Se desprinse din îmbrățișarea lui și o privi pe mama băiatului, care își stăpânea cu greu o grimasă de dezaprobare.

— Bună ziua, doamnă Haynes.

— Unde e mama ta? o întrebă ea pe fată, aranjându-și pe umăr o poșetă scumpă în timp ce iscodea cu privirea împrejurimile.

Lui Lauren îi trecu prin fața ochilor imaginea fugară a locului în care se afla, cel mai probabil, mama ei: scurgându-se pe un scaun din Taverna Mareelor și trăgând dintr-un muc de țigară.

— Termină munca târziu.

— Azi, când e târgul universităților?

Lauren nu putea suferi modul în care o privea doamna Haynes: plină de compătimire. Toată viața ei văzuse asta. Adulții – mai ales femeile – voiau mereu să aibă grijă de ea. Cel puțin la început; mai devreme sau mai târziu se plictiseau și-și vedeau de viețile și de familiile lor, lăsând-o pe Lauren și mai singură decât o găsiseră.

— N-a avut ce-i face, mărturisi Lauren.

— Asta-i mai mult decât pot spune eu despre tata, îi zise David mamei lui.

— Ei, haide, David. Știi că tatăl tău ar fi venit dacă ar fi putut, adăugă doamna Haynes cu un oftat.

— Vezi să nu.

El își trecu un braț pe după gâtul lui Lauren și o trase mai aproape. Ea se lăsă târâtă prin curtea umedă, înapoi în liceu. Cu fiecare pas, se concentra pe gânduri pozitive. Refuza să lase ca absența mamei să-i știrbească încrederea în sine. În seara aceea, mai mult decât oricând, trebuia să se concentreze pe scopul ei principal și să obțină o

bursă la aceeași universitate ca și David. Idealul ar fi însemnat una în apropiere de casă.

Era hotărâtă să-și atingă scopul, iar atunci când își punea ceva în gând, avea puterea să mute munții din loc. În definitiv, era aici, nu-i așa? Elevă în ultimul an la una dintre cele mai bune școli particulare din statul Washington, cu bursă integrală. Făcuse alegerea asta în clasa a patra, după ce se mutase din Los Angeles în West End. Pe atunci era o fată timidă, complexată de ochelarii ei cu ramă de os, primiți printr-o donație, și de hainele la mâna a doua. Odată, demult, făcuse greșeala de a-i cere mamei ei ajutorul.

„Mamă, nu mai pot să umblu în pantofii ăștia. Îmi intră apa de ploaie prin crăpături”.

„Dacă-mi semeni, o să te obișnuiești cu asta”, fusese răspunsul maică-sii. Acele trei cuvinte – *dacă-mi semeni* – fuseseră de ajuns ca să-i schimbe cursul vieții.

În ziua următoare hotărâse că atât ea, cât și destinul ei, meritau o schimbare. Așa că demarase proiectul „Tocilara să dispară”. Muncea zilnic pentru toți vecinii din complexul rezidențial în care trăiau ea și mama ei. Hrănea pisicile bătrânei doamne Teabody de la apartamentul 4A, curăța bucătăria doamnei Mauk, căra sus pachete pentru doamna Parmeter de la 6C. Dolar cu dolar, strânsese îndeajuns pentru lentile de contact și haine noi. „Vai, ai cei mai frumoși ochi din câți mi-a fost dat să văd”, îi spusese opticianul în ziua cea mare. Cum începuse să arate normal, Lauren se hotărâse să se și poarte în consecință. Începu să zâmbească, trecu la gesturi de salut și apoi la saluturi verbale. Se oferea voluntară pentru orice, atât timp cât nu i se cerea numărul de telefon al vreunuia dintre părinți. La începutul clasei a noua culegea deja roadele muncii ei. Obținuse o bursă integrală la Firecrest Academy, o școală catolică la care uniforma era obligatorie. Acolo muncise cu și mai multă îndârjire. În clasa a noua fusese aleasă

secretara clasei, poziție pe care și-o păstrase cu succes. În liceu, organizase toate serbările școlare, făcuse fotografii pentru albumele anuale, iar în anii superiori devenise șefa clasei. Era bună atât la volei, cât și la gimnastică. Se îndrăgostise de David în urmă cu patru ani, de la prima lor întâlnire. De atunci, fuseseră de nedespărțit.

Acum privea sala de sport, care era plină de lume.

Lauren se simțea de parcă era singura elevă care venise fără un părinte. Era un sentiment cu care se obișnuise; cu toate astea, situația îi șterge zâmbetul de pe buze. Nu se putea opri să tot arunce câte o privire înapoi, la steag. Mama ei tot nu venise.

David o strânse de mână.

— Ei bine, Trixie, suntem gata?

Numele de alint o făcu să zâmbească. El știa cât era de emoționată acum. Lauren se aplecă spre el.

— Să mergem, Speed Racer.

În spatele lor apăru doamna Haynes.

— Lauren, ai cumva un pix și niște hârtie?

— Da, doamnă, răspunse ea.

Se simțea jenată de cât de mult însemna acea întrebare pentru ea.

— Eu n-am pix, spuse David zâmbind larg.

Doamna Haynes îi dădu un stilou și îi conduse pe cei doi prin mulțime. Se amestecară printre ceilalți. Ca întotdeauna, lumea se dădea în lături ca să le facă loc. Erau cel mai vechi cuplu, perechea cu cele mai multe șanse să rămână împreună. Zeci de prieteni îi salutară.

Merseră din stand în stand, ca să ia materiale informative și să discute cu reprezentanții universităților. Ca de obicei, David făcu tot ce-i stătu în putință ca s-o ajute pe Lauren. Le povesti tuturor celor cu care intră în vorbă despre notele și realizările ei excepționale. Era sigur că aveau să-i ofere zeci de burse. În lumea lui, lucrurile se

obțineau ușor. Într-o asemenea lume, era simplu să crezi în finaluri fericite.

David se opri în dreptul standurilor școlilor de top.

Lauren simți un nod în gât atunci când privi pozele universităților cu tradiție. Se rugă în gând ca el să nu ia decizia de a merge la Harvard sau la Princeton. Ea n-avea să-și găsească niciodată locul acolo, chiar dacă ar fi fost acceptată; nu într-un loc în care fetele aveau nume de produse alimentare și cu toții se trăgeau din părinți care credeau în studiile universitare. Totuși, Lauren luă broșurile afișând un zâmbet larg. O fată ca ea trebuia să facă mereu impresie bună. În viața ei nu era loc pentru greșeli.

În cele din urmă, se îndreptară spre Sfântul Graal, standul Universității Stanford.

Lauren auzi vocea stridentă a doamnei Hayes, care mergea în fața lor:

— … aripa care a primit numele bunicului tău…

Fata se împiedică. Făcu un mare efort de voință ca să-și păstreze intacte ținuta și zâmbetul.

Probabil că David avea să meargă la Stanford, universitatea la care învățaseră atât părinții, cât și bunicul lui. Era singura școală de pe Coasta de Vest al cărei grad de exclusivism era demn de Ivy League[8]. Aici, notele mari nu erau îndeajuns. Și niciun bacalaureat de zece.

Erau slabe șanse ca Lauren să obțină o bursă acolo.

David o strânse de mână și mai tare. Îi zâmbi. *Crezi cu tărie,* încerca el să-i spună prin acel zâmbet.

Lauren voia să creadă.

— El e fiul meu, David Ryerson-Haynes, îl prezentă doamna Haynes.

Moștenitorul Companiei de hârtie Ryerson-Haynes.

Bineînțeles că nu adăugă asta. Ar fi fost de prost gust și cu totul de prisos.

— Iar ea e Lauren Ribido, spuse David strângând-o de mână. Ar fi o adevărată achiziție pentru corpul studențesc din Stanford.

Recrutorul îi zâmbi lui David.

— Așadar, David. Văd că vrei să calci pe urmele înaintașilor. Foarte bine. La Stanford ne mândrim cu…

Lauren rămase locului, strângându-l de mână pe David până când începură s-o doară degetele. Aștepta, răbdătoare, ca recrutorul să o bage și pe ea în seamă. Acest lucru nu se întâmplă.

•

Autobuzul se opri la colț. Lauren își luă rucsacul de pe podea și se grăbi să coboare prin ușa din față.

— Noapte bună! îi zise Luella, șoferița.

Lauren îi făcu cu mâna și porni pe strada principală. Aici, în zona turistică din West End, totul era frumos și strălucitor. Cu ani în urmă, atunci când industria lemnului și a pescuitului comercial fuseseră grav afectate, patriarhii orașului hotărâseră să scoată în evidență aspectul victorian al urbei. Jumătate dintre clădirile din centru se potriveau stilului; cealaltă jumătate fu remodelată degrabă. Începu o campanie de promovare la nivel statal (timp de un an întreg, conducerea orașului plăti doar pentru asta, tăind din fondurile pentru drumuri, școli sau servicii) și astfel luă naștere *West End – refugiul victorian de pe coastă.*

Campania dădu roade. Începură să apară turiști atrași de ofertele de cazare și de masă, de concursurile de ridicare a castelelor de nisip, de înălțare a zmeielor și de pescuitul sportiv. Orășelul deveni o destinație, nu doar un popas pe drumul dintre Seattle și Portland.

Dar faima lui se opri aici. Ca toate orășelele, West End avea și locurile lui uitate, colțuri care rămăseseră nevizitate de turiști și de localnici. *Acea parte a orașului,* unde oamenii locuiau în

apartamente fără nicio podoabă și fără măsuri de siguranță. Partea de oraș în care locuia Lauren.

Fata părăsi strada principală și merse mai departe.

Cu fiecare pas, cartierul se deteriora tot mai tare; peisajul devenea tot mai întunecat și mai dărăpănat. Aici nu existau clădiri împodobite cu frize de inspirație victoriană sau cu reclame la oferte de cazare, masă și plimbări cu hidroavionul. Aici trăiau vechii locuitori, cei care odinioară munciseră în fabricile de cherestea sau pe punțile pescadoarelor. Oamenii care rataseră valul schimbării și eșuaseră în mlaștinile întunecate și nămoloase. Aici, singurele lumini strălucitoare erau reclamele de neon care te invitau să cumperi alcool.

Lauren străbătu drumul cu pași sprinteni și cu privirea ațintită înainte. Observă, fără frică, fiecare schimbare, fiecare umbră nouă, fiecare zgomot sau mișcare. Strada aceea îi era cămin de mai bine de șase ani. Deși majoritatea vecinilor erau loviți de nenoroc, știau să-și poarte de grijă unii altora, iar micuța Lauren Ribido își găsea locul acolo.

Căminul ei se afla într-un bloc îngust, cu șase etaje, așezat pe un teren năpădit de tufișuri de coacăze și de salal[9]. Exteriorul decorat cu stucatură se înnegrise de la praf și de la murdărie. Lumina ce răzbătea din spatele câtorva ferestre era singurul semn de viață din acel loc.

Lauren urcă treptele care scârțâiau, împinse ușa (broasca fusese spartă de cinci ori anul trecut, iar administratoarea, doamna Mauk, refuzase s-o mai repare) și se îndreptă spre scara șubredă ce ducea la apartamentul ei de la etajul patru.

Atunci când trecu pe lângă ușa administratoarei, își ținu răsuflarea. Aproape că ajunsese la scări, când auzi cum se deschise ușa.

— Lauren, tu ești?

La naiba!

Se întoarse, încercând să zâmbească.

— Bună ziua, doamnă Mauk.

Doamna Mauk păși pe holul întunecat. Lumina care ieșea din apartamentul ei o făcea să pară palidă, aproape sinistră, dar zâmbetul ei larg era binevoitor. Ca de obicei, o basma bleumarin îi acoperea părul sur, și purta o rochie de casă cu motive florale. Arăta boțită, ca și cum tocmai fusese scoasă dintr-o valiză veche. După o viață întreagă de dezamăgiri, umerii îi erau încovoiați. Ceva obișnuit în cartierul acela.

— Am fost la salon azi.

— Aha.

— Mama ta n-a venit la muncă.

— E bolnavă.

Doamna Mauk cotcodăci, compătimitoare:

— Un nou iubit, nu-i așa?

Lauren nu putu să-i răspundă.

— Poate că, de data asta, o să-și găsească adevărata dragoste. Oricum, ai întârziat cu chiria. Am nevoie de bani până vineri.

— În regulă, răspunse Lauren, iar zâmbetul îi păli.

— Trebuie să-ți fie frig în haina aia, constată doamna Mauk încruntându-se. Fă bine și zi-i mamei tale.

— O să-i spun.

Fata se avântă pe scări și alergă până la etajul patru.

Ușa lor era întredeschisă. O fantă de lumină răzbătea printre partea de jos a ușii și porțiunea de linoleum rupt din hol.

Lauren nu se îngrijoră. Rareori mama ei își amintea să închidă ușa de la intrare, iar, atunci când o făcea, n-o încuia niciodată. Pierdea cheile prea des; asta era scuza ei.

Lauren intră. Locul era un dezastru. Un capăt al blatului de bucătărie era ocupat de o cutie de pizza deschisă. Alături, trona o colecție de sticle de bere. Pretutindeni erau risipite pungi de chipsuri. Camera mirosea a țigări și a transpirație.

Mama ei stătea pe canapea, cu mâinile și picioarele desfăcute. Din maldărul de pături care o acopereau se auzea un sforăit puternic.

Cu un oftat, Lauren merse la bucătărie și făcu ordine peste tot, apoi se duse la canapea și îngenunche.

— Haide, mamă, să te duc în pat.

— Ce? Ce-i?

Maică-sa se ridică în capul oaselor, cu privirea încețoșată. Părul scurt, ondulat, de culoarea platinei în luna aceea, i se lipise de fața palidă. Întinse o mână tremurândă spre sticla de bere de la capătul mesei. Luă o gură zdravănă, apoi o puse la loc. Nu prea avea țintă, era nesigură; sticla căzu pe podea, vărsându-se cu totul.

Părea o păpușă stricată, cu fața deformată pe o parte. Era albă ca varul, iar rimelul negru-albăstrui i se întinsese în jurul ochilor. Cea mai palidă urmă a frumuseții ei de odinioară rămăsese precum rămâne o dungă aurie, strălucitoare, pe o farfurie de porțelan murdară, răzbătând prin stratul de mizerie de deasupra.

— M-a lăsat.

— Cine, mamă?

— Cal. Se jura că mă iubește.

— Mda. Asta zic toți.

Lauren se aplecă să ia de pe jos sticla vărsată, întrebându-se dacă nu cumva aveau niște prosoape de hârtie ca să curețe mizeria. Cel mai probabil, n-aveau. În ultima vreme, fluturașii de salariu ai mamei ei deveneau tot mai anemici. Se părea că de vină era situația proastă a economiei. Mama i se jura lui Lauren că avea tot mai puține cliente la salon. Lauren știa că asta însemna doar o parte din adevăr. Cealaltă era că salonul de înfrumusețare Hair Aparent{10} se afla la patru uși distanță de Taverna Mareelor.

Mama întinse mâna după pachetul de țigări și aprinse una.

— Iar te uiți așa la mine. De parcă ai spune: „Futu-i, mama mea e o ratată!”

Lauren se așeză pe măsuța de cafea. Oricât de tare s-ar fi silit să nu simtă ghimpele dezamăgirii, îl simțea din plin. Se părea că mereu avea așteptări prea mari de la mama ei. Oare când avea să se învețe minte? Decepțiile permanente o mâncau de vie. Uneori își închipuia că le vedea ca pe niște umbre care-i pluteau pe deasupra inimii.

— Târgul universităților a fost azi.

Mama ei mai trase un fum, încruntându-se în timp ce-l dădu afară.

— Nu se poate, târgul ăla se ține marți.

— Azi e marți, mamă.

— Of, futu-i, zise ea trântindu-se pe canapeaua verde-avocado. Îmi pare rău, iubito, am pierdut șirul zilelor, se scuză ea oftând și făcându-i loc lui Lauren să se așeze. Haide, stai lângă mine.

Lauren se mișcă iute, înainte ca mama ei să se răzgândească.

— Cum a fost?

Fata se lipi de maică-sa.

— Am cunoscut un tip grozav de la USC[11]. Mi-a sugerat să obțin recomandări de la absolvenți. Cred că în tot procesul ăsta de admitere contează enorm ce cunoștințe ai, încheie ea, cu un suspin.

— Doar dacă plătesc și nota.

Lauren sesiză inflexiunea dură din vocea maicăsii și clipi.

— O să iau bursă, mamă. O să vezi.

Mama trase lung din țigară și se întoarse încet, analizând-o pe Lauren prin vălul de fum.

— Știi că și eu am crezut că aveam să obțin o bursă.

— Te rog, nu începe. Haide să vorbim despre altceva. Uite, am luat zece plus la istorie.

Lauren încercă să se ridice. Mama ei o prinse de încheietura mâinii, ținând-o în loc.

— Și eu am avut note bune, spuse ea fără să zâmbească, în vreme ce ochii verzi i se întunecau

și mai tare. Eram bună la alergări și la baschet. Notele mele la teste erau al naibii de respectabile. Și mai eram și frumoasă. Mi se spunea că arătam ca Heather Locklear.

Lauren oftă. Se dădu în lături, lăsând un pic de loc între ele.

— Știu.

— Apoi am mers să dansez la Sadie Hawkins cu Thad Marlow.

— Știu. Mare greșeală.

— Un sărut pe aici, un shot de tequila acolo, și uite așa m-am trezit cu poalele în sus. Pe atunci nu mi-am dat seama că fusesem terfelită în mai multe feluri. Patru luni mai târziu, eram o elevă de liceu care își căuta rochii de gravidă. N-am mai primit nicio bursă. Nici la facultate n-am mai mers și nici serviciu bun n-am mai găsit. Dacă unul dintre tații tăi vitregi nu-mi plătea cursurile de coafeză, probabil că aș fi ajuns în stradă și m-aș fi hrănit cu resturi. Așa că, domnișoară, ține-ți…

— Genunchii strânși. Crede-mă, mamă, știu. Știu cum ți-am distrus viața.

— „Distrus” e un cuvânt urât. N-am spus niciodată așa ceva.

— Mă întreb dacă el a mai avut și alți copii, zise Lauren.

Se întreba asta de fiecare dată când numele tatălui ei apărea în discuție. Părea că nu se putea abține să pună întrebarea, deși știa răspunsul pe dinafară.

— De unde să știu? A fugit de mine ca de ciumă.

— Sper, doar… să am niște rude, atât.

Mama ei dădu din nou fumul afară.

— Crede-mă, familia e o noțiune supraapreciată. Se poartă frumos cu tine până când o dai în bară, iar apoi – *zbang!* – ți-au frânt inima. Nu te baza pe oameni, Lauren.

Fata nu auzea asta pentru prima dată.

— Doar că-mi doresc…

— N-o face. N-o să te alegi decât cu suferința.
Lauren își privi mama.
— Da, zise ea, obosită, cunosc.

Capitolul 4

În următoarele patru zile, Angie făcu ceea ce știa ea mai bine: se afundă cu totul într-un proiect. Se trezi cu mult înaintea primelor raze de soare și-și petrecu întreaga zi studiind. Își sună prietenii și foștii clienți – și pe oricine altcineva avusese vreodată un restaurant sau lucrase în industria alimentară – și-și notă toate sfaturile primite de la ei. Apoi citi și reciti registrele contabile până când înțelese ce reprezentau toate sumele încasate și toate cele plătite. Când termină cu asta, merse la bibliotecă. Oră de oră, stătu aplecată asupra mesei de plastic, cu cărți și articole sub nas. Apoi se așeză la un computer vechi și parcurse materialul arhivat.

La ora șase, doamna Martin, bibliotecara, care era deja bătrână la vremea la care Angie căpătase întâia ei legitimație de bibliotecă, stinse luminile.

Angie pricepu mesajul. Îndesă un vraf de cărți în mașină și se întoarse acasă, unde continuă să citească toată noaptea. Adormi pe canapea, ceea ce fu mai bine decât să adoarmă singură în pat.

În timp ce-și desfășura munca de cercetare, familia o sună cu precizia unui ceasornic. Răspunse amabil la toate telefoanele, vorbi câteva minute cu fiecare, apoi încheie convorbirile în chip delicat. Le repetă tuturor că avea să le dea de veste atunci când era pregătită să vadă restaurantul. La fiecare asemenea telefon, mama ei pufnea și-i spunea tăios:

— Nu poți să înveți nimic fără practică, Angela.

La care Angie răspundea:

— Nu pot să fac nimic fără să învăț teoria înainte, mamă. Te anunț atunci când sunt gata.

Iar mama îi amintea:

— Ai fost mereu o fire obsesivă. Nu te înțelegem.

Angie știa că ăsta era adevărul. Fusese mereu o femeie cu o forță de concentrare asemenea laserului. Dacă începea ceva, nu exista nici cale de mijloc și nici început ușor. Asta era trăsătura care o distrusese. Din senin, la un moment dat, se hotărâse că voia un copil. Asta o dusese la dezastru. Fusese singurul lucru pe care nu reușise să-l obțină, iar, în căutarea lui, pierduse totul.

O știa, își învățase lecția, însă nu se putea împiedica să fie astfel. Iar dacă se apuca de ceva, se concentra doar pe reușită.

Și, sincer vorbind – căci era sinceră cu ea, în liniștea nopții, la cea mai târzie oră – îi făcea mai bine să se gândească la restaurant decât să stăruie asupra pierderilor și eșecurilor care o aduseseră aici.

Desigur, acele amintiri și suferințe n-o părăsiseră nicio clipă. Uneori, în timp ce citea despre tehnici de management sau promoții speciale, aluneca în trecut.

Sophie ar fi dormit cu tine acum.

Sau:

Lui Conlan îi plăcea melodia aceea.

Era ca și cum ar fi călcat, în picioarele goale, pe sticlă spartă. Reușea să-și scoată cioburile din talpă și să meargă mai departe, dar durerea persista. În clipele acelea se silea de două ori mai tare să studieze sau își turna un pahar de vin.

Miercuri după-amiază se simți epuizată din pricina nesomnului, așa că puse capăt muncii de cercetare. Nu mai avea nimic de învățat din surse secundare. Venise timpul să aplice, muncind la restaurant, cele învățate.

Lăsă cărțile deoparte și făcu un duș lung și fierbinte, apoi se îmbrăcă cu grijă. Pantaloni și pulover de culoare neagră. Nimic care să-i dea de gol apucăturile de fată de oraș.

Conduse încet, apoi parcă în fața restaurantului. Ieși din mașină cu caietul de notițe în mână.

Primul lucru pe care-l observă fu băncuța. Oftă încet și atinse speteaza de fier forjat. Pipăi metalul rece… ca în ziua în care cumpăraseră acea băncuță.

Închise ochii și-și aminti…

De o săptămână întreagă, cele patru nu reușiseră să se pună de acord asupra vreunui lucru – nici măcar ce melodie urma să fie cântată la înmormântare, sau cine avea s-o cânte, sau cum trebuia să arate piatra de mormânt, sau ce culori să aibă trandafirii meniți să-i acopere sicriul lui *papa.* Până când găsiseră banca. Fuseseră cu toatele la magazinul de bricolaj, căutând lumânări cu ulei de citronella pentru slujba tatei, când zăriseră băncuța.

Mama fusese prima care se oprise în dreptul ei.

— Papa și-a dorit mereu să aibă o băncuță în fața restaurantului, spusese ea.

— Ca oamenii să se poată odihni, adăugase Mira, venind în spatele ei.

În dimineața următoare, băncuța fusese așezată pe alee. Nu fusese vorba niciodată să-i adauge și o plăcuță comemorativă. Ăsta era un obicei al orașelor mari. În West End, toată lumea știa că băncuța era a lui Tony DeSaria. În prima săptămână de la instalare, apăruseră în fața ei zeci de oameni care lăsaseră flori pe ea, în amintirea lui.

Angie privi spre restaurantul care fusese mândria și bucuria proprietarului său.

— O să-l salvez pentru tine, tati, șopti ea, iar o clipă mai târziu își dădu seama că aștepta un răspuns.

În locul acestuia, Angie auzi doar zgomotul traficului și murmurul îndepărtat al oceanului.

Își desfăcu stiloul și ținu vârful îndreptat deasupra hârtiei, gata să ia notițe. Fațada de cărămidă avea nevoie de reparații. Pe sub jgheaburi crescuse mușchiul. De asemenea, lipseau

și multe țigle. Semnului roșu-neon pe care scria DeSaria îi lipsea litera „i”.

Începu să noteze: „acoperiș”, „reparații exterioare”, „trotuar murdar”, „mușchi”, „semn”.

Urcă cele câteva trepte care duceau la ușa principală, apoi se opri. Meniul era afișat sub o placă de sticlă fixată pe zid. Spaghetti cu chifteluțe – 7,95 dolari. O masă cu lasagna, pâine și salată era 6,95 dolari.

Firește că pierdeau bani.

Își notă: „prețuri”, „meniu”.

Deschise ușa. Deasupra ei sună un clopoțel. Aromele puternice de usturoi, cimbru, roșii înăbușite și pâine abia scoasă din cuptor umpleau aerul.

Se lăsă iarăși purtată în trecut. Nimic nu se schimbase în ultimii douăzeci de ani. Camera slab luminată, mesele rotunde, acoperite cu fețe în carouri albe și roșii, pozele din Italia expuse pe pereți. Parcă aștepta să-l vadă pe tatăl ei ivindu-se de după colț, ștergându-și mâinile de șorț și spunându-i: „Bella Angelina, te-ai întors acasă!”

— Ei, ca să vezi! Iată-te aici. Mi-era teamă că ai căzut pe treptele cabanei și că n-ai mai putut să te ridici.

Angela clipi și-și șterse ochii.

Livvy stătea lângă măsuța de la intrare, îmbrăcată cu o bluză lăsată pe umăr, cu o pereche de blugi negri, mulați, și purtând pantofi cu toc jos. Livvy emana încordare. Ca și cum ar fi fost din nou adolescente, certându-se care dintre ele să folosească prima deodorantul Baby Soft.

— Am venit să ajut, zise Angie.

— Din nefericire, nu ești în stare să gătești și n-ai mai lucrat aici de când ți-ai scos aparatul dentar. Ba nu, rectific. N-ai lucrat *niciodată* aici.

— Livvy, nu vreau să ne certăm.

Livvy oftă.

— Știu. Nici eu nu vreau să fiu o scorpie. Doar că sunt sătulă de toate. Locul ăsta înghite mulți

bani, iar mama nu face decât să gătească și mai multe tăvi de lasagna. Mira se ia de mine tot timpul, dar, dacă îi cer să mă ajute, îmi spune că nu se pricepe la afaceri, ci doar la gătit. Și, la urma urmei, cine-mi întinde o mână de ajutor? Tu. Prințesa lui tata. Nu știu dacă asta e de râs sau de plâns.

Scoase o brichetă din buzunar și-și aprinse o țigară.

— Doar n-ai de gând să aprinzi asta aici, nu-i așa? o certă Angie.

Livvy se opri.

— Parcă ai fi tata, se supără ea, stingând țigara într-un pahar pe jumătate plin cu apă. Ies la un fum. Să mă anunți atunci când găsești soluția salvatoare.

Angie o urmări pe sora ei îndepărtându-se, apoi se duse la bucătărie, unde mama lor era ocupată cu aranjarea straturilor de lasagna în niște tigăi mari, metalice. Alături de ea, Mira aranja chiftelele într-o tavă metalică ceva mai mică decât un pat de două persoane. La vederea lui Angie, Mira își ridică privirea și zâmbi.

— Hei, salutare!

— Angie! strigă mama și își șterse obrazul, lăsând o urmă de roșie pe el.

Pe sprâncene avea broboane de sudoare.

— Ești gata să înveți să gătești?

— Mamă, în felul ăsta n-am șanse să salvez restaurantul. Acum iau notițe.

Mamei îi pieri o parte din zâmbet. Îi aruncă Mirei o privire îngrijorată, la care aceasta ridică din umeri.

— Notițe?

— Despre lucrurile care ar putea fi îmbunătățite, ca afacerea să meargă.

— Și începi din bucătăria *mea*? Tatăl tău, fie-i țărâna ușoară, iubea…

— Mamă, liniștește-te. Doar verificam niște lucruri.

— Mi-a spus doamna Martin că ai citit tot ce se putea găsi la bibliotecă despre restaurante, zise Mira.

— Amintește-mi să nu închiriez vreodată filme pentru adulți din orașul ăsta, adăugă Angie cu un zâmbet.

Mama pufni:

— Angela, aici oamenii au grijă unul de altul, și ăsta e un lucru bun.

— Mamă, glumeam. Nu începe.

— Sper, spuse mama ridicându-și pe nas ochelarii grei și scrutând-o pe Angie cu ochii ei căprui, de bufniță. Dacă vrei să ajuți, învață să gătești.

— Nici tata nu gătea.

Mama clipi, strănută, iar apoi se întoarse la acoperirea tăieițeilor cu straturi de ricotta și de pătrunjel.

Mira și Angie se uitară una la cealaltă.

Avea să fie mai dificil decât își imaginase Angie. Trebuia procedat cu mare grijă. Dacă se enerva Livvy, mai era cum mai era. Dacă se înfuria mama, era cu totul altceva. Orășelul Barrow din Alaska în plină iarnă – era cu mult mai cald decât mama lor atunci când se supăra.

Angie se uită la notițe, simțind două perechi de ochi ațintite asupra ei. Îi trebui o secundă ca să se adune și apoi să întrebe:

— De când n-ați mai modificat meniul?

Mira surâse, atotștiutoare.

— De când am fost în tabăra de cercetașe.

— Foarte amuzant, pufni mama. L-am perfecționat. Clienților obișnuiți le place tot ce se servește la noi.

— Nici nu spun altceva. Doar mă întrebam când anume l-ați schimbat ultima oară.

— În 1975.

Angie trecu și cuvântul „meniu” pe lista ei. Poate că nu știa prea multe despre cum se administra un restaurant, dar știa destule despre a

lua cina în oraș. Un meniu schimbat periodic îi determina pe oameni să revină.

— Aveți și oferte speciale seara?

— Totul e special. Angela, aici nu ești în centrul orașului Seattle. Noi facem lucrurile în felul nostru. A fost îndeajuns de bine pentru tatăl tău, odihnească-se în pace! încheie mama ridicându-și bărbia, în vreme ce temperatura din bucătărie se răcise cu câteva grade. Iar acum, înapoi la treabă!

Îi dădu un cot Mirei, care își văzu de modelat chiftelele.

Angie își dădu seama că fusese expediată. Se întoarse în sala de mese, care era goală. O zări din nou pe Livvy la masa de la intrare. Sora ei vorbea cu Rosa, femeia care era chelnerița lor încă din anii ’70. Angie le făcu cu mâna și urcă la etaj.

Era liniște în biroul tatei. Se opri în fața ușii întredeschise, lăsând amintirile s-o năpădească. În mintea ei, el era încă acolo, verificând registrele, așezat la pupitrul de stejar masiv, pe care-l cumpărase de la o licitație Rotary Club.

„Intră, Angelina! Hai să te învăț cum e cu impozitele!”

„Tată, dar eu vreau să merg la film”.

„Firește că asta vrei. Haide, fugi! Și trimite-o aici pe Olivia”.

Oftă prelung și merse la biroul lui. Se așeză pe scaun, care scârțâi sub greutatea ei.

În următoarele ore studie, învățătă și-și luă notițe. Reciti vechile note contabile apoi începu cu taxele și cu ultimele însemnări scrise de mâna lui. Închizând ultimul registru, își dădu seama că mama avusese dreptate. Afacerea familiei era în pericol. Veniturile se apropiau de zero. Se șterse la ochi și coborî.

Era deja ora șapte. În toiul cinei. În restaurant se aflau două familii: doctorul Petrocelli cu soția lui și familia Schmidt.

— Mereu e așa de gol? o întrebă Angie pe Livvy, care stătea la intrare, studiindu-și unghiile

date cu ojă de un roșu strălucitor și ornată cu steluțe roz.

— Miercurea trecută am avut doar trei mușterii toată seara. Poate că vrei să-ți notezi asta. Cu toții au comandat lasagna, dacă te interesează.

— De parcă ar fi avut de unde alege.

— Iar începi.

— Nu sunt aici ca să te critic, Liv. Vreau doar să ajut.

— Vrei să ajuți? Găsește o soluție ca să aduci oameni pe ușa aia. Sau din ce să-i plătești salariul Rosei Contadori.

Aruncă o privire la chelnerița în vârstă, care se mișca extrem de încet, aducând farfuriile una câte una.

— E nevoie de câteva schimbări, anunță Angie pe un ton pe care și-l făcu cât putu de suav.

Livvy își atinse un dinte cu unghia lungă, stacojie.

— Cum ar fi?

— Meniul. Reclama. Decorul. Prețurile. Registrele sunt praf. La fel și comenzile. Irosiți o grămadă de mâncare.

— Trebuie să gătești pentru oameni, chiar dacă ei nu apar.

— Tot ce spun e că…

— Facem totul pe dos, zise Livvy ridicându-și vocea îndeajuns de tare încât s-o audă și mama.

— Ce-ai zis? întrebă mama lor, ieșind din bucătărie.

— Angie a stat aici jumătate de zi, mamă. Suficient cât să-și dea seama că habar n-avem de nimic.

Mama se uită condescendent la amândouă. Apoi se duse la un colț al ferestrei, unde începu să vorbească de zor cu perdeaua.

Livvy își dădu ochii peste cap.

— Bun, acum îi cere părerea tatei. Dacă un mort nu e de acord cu mine, mă car de aici.

În cele din urmă, mama se întoarse. Nu părea deloc fericită.

— Tata îmi spune că ești de părere că meniul nu-i bun.

Angie se încruntă. Într-adevăr, chiar *asta* gândea, dar încă n-o spusese nimănui.

— Nu-i rău, mamă. Însă schimbarea poate fi benefică.

Mama își mușcă buza de jos și-și încrucișă brațele.

— Știu, vorbi ea din nou cu aerul din preajmă, apoi se întoarse către Livvy. Tata e de părere că ar trebui să ascultăm de Angie. Pentru moment.

— Normal că așa spune. Doar vorbim de prințesa lui, comentă Livvy uitându-se urât la Angie. Nu-mi trebuie prostia asta. Am un soț nou care se roagă de mine să stau noaptea acasă și să-i torn plozi.

Săgeata lovi drept la țintă. Angie clipi des.

— Așadar, mă duc să-mi văd de treabă, zise Livvy bătând-o ușor pe spate pe Angie. Baftă cu locul ăsta, surioară! E în întregime al tău. Muncește tu seara și în weekenduri.

Se răsuci pe tocurile ei înalte și părăsi încăperea.

Angie o privi îndelung, întrebându-se cum de totul mersese atât de prost într-un timp atât de scurt.

— Am zis doar că trebuie să schimbăm câte ceva.

— Dar nu în meniu, adăugă mama încrucișându-și brațele. Oamenii adoră lasagna mea.

* * *

Lauren studia întrebarea din fața ei.

Un om străbate zilnic 9,5 kilometri cu viteza de 6 kilometri pe oră. Cu ce viteză ar trebui să meargă în următoarele două ore și jumătate ca să ajungă la o viteză medie de 9,5 kilometri pe parcursul întregii călătorii?

Variantele de răspuns i se începoșau dinaintea ochilor obosiți.

Se îndepărtă de masă. Nu mai putea continua cu asta. În ultima lună investise atât de mult timp în pregătirile pentru Testul de aptitudini[12], încât începuse să aibă migrene. N-avea s-o ajute la nimic să ia numai zece la teste și să adoarmă la toate cursurile.

Testul e în două săptămâni.

Cu un oftat, reveni la masă și luă din nou creionul în mână. Deja dăduse testul ăsta cu un an în urmă și luase o notă bună. Acum spera la un punctaj perfect de 1600. Pentru o fată ca ea, fiecare punct conta.

După o oră se opri cuptorul, iar ea terminase de completat alte cinci pagini de exerciții. Numere, vocabular și ecuații îi pluteau prin cap asemenea unor nave gigantice din *Războiul Stelelor,* ciocnindu-se una de alta.

Lauren merse în bucătărie ca să pregătească cina, înainte să intre în tură. Avea de ales între un bol cu cereale și un măr cu unt de arahide. Alese mărul. După ce termină de mâncat, își trase pe ea o pereche de pantaloni negri și un tricou roz, gros. Oricum, jacheta ei Rite Aid acoperea mare parte din tricou. Își luă rucsacul – în cazul în care ar fi găsit un pic de timp ca să-și termine tema la trigonometrie, înainte de pauza de cină – și părăsi apartamentul.

Se grăbi să coboare. Când să apese pe clanța ușii de la intrare, auzi o voce în spatele ei:

— Lauren!

La naiba! Se opri și se întoarse. Doamna Mauk stătea în pragul ușii apartamentului ei, obosită și încruntată, cu colțurile gurii lăsate în jos. Ridurile pe care le avea pe frunte păreau pictate.

— Încă mai aștept chiria.

— Știu, zise Lauren încercând să-și păstreze tonul calm.

Doamna Mauk se apropie.

— Îmi pare rău, Lauren. Știi că-mi pare cu adevărat, dar trebuie să încasez banii ăștia, altfel

slujba mea e în pericol.

Lauren simți cum o năpădea amărăciunea. Acum se vedea nevoită să-i ceară un avans șefului ei. *Ura* să facă asta.

— Știu, am să-i zic mamei.

— Așa să faci.

Se îndreptă spre ușă și o auzi pe doamna Mauk spunând:

— Ești o fată bună, draga mea.

Asta îi spunea mereu lui Lauren și managerul, de fiecare dată când ea îi cerea bani. N-avea ce să răspundă, așa că-și văzu de drum prin noaptea ploioasă, sub cerul de un albastru întunecat.

Fu nevoită să schimbe de două ori autobuzul ca să intre pe autostradă, unde lucra noaptea la farmacia Rite Aid, cu o firmă de neon strălucitoare la intrare. Deși nu întârziase, se grăbi să intre. O ajutau chiar și câteva minute în plus pe cartela ei de pontaj.

— Ei, Lauren? spuse Sally Ponochek, farmacista, care, ca de obicei, clipea des. Domnul Landers vrea să te vadă.

— Bine, mulțumesc.

Se întoarse în camera în care angajații luau masa de prânz, își lăsă acolo toate lucrurile, apoi urcă spre biroul managerului, mic și sufocat de stocuri de marfă. Pe drum, exersă cum să ceară avansul: „Muncesc aici de aproape un an. Am lucrat în toate zilele de sărbătoare, știți bine. Iar anul ăsta am să muncesc și de Ziua Recunoștinței și în Ajunul Crăciunului. Am vreo șansă să primesc un avans la salariul pe săptămâna asta?”

Intră, silindu-se să zâmbească.

— Ați vrut să mă vedeți, domnule Landers?

El își ridică privirea de pe hârtiile pe care le avea pe birou.

— A, Lauren, da. Își trecu mâna prin părul lui tot mai rar și pieptănă pe spate ceea ce mai rămăsese din el. Nu știu cum să spun asta mai ușor. Trebuie să te concediem. Ai văzut ce prost merge

treaba. Compania-mamă vrea să închidă filiala noastră, cel puțin așa se zvonește. Localnicii pur și simplu nu vor să cumpere de la un lanț de magazine. Îmi pare rău.

Lauren avu nevoie de o secundă ca să realizeze ceea ce i se întâmpla.

— Mă concediați?

— Tehnic, da. Dacă afacerea își revine…

Lăsă promisiunea să atârne în aer. Amândoi știau că afacerea n-avea să-și revină. Domnul Landers îi întinse un plic.

— E o recomandare excelentă. Regret să te pierd, Lauren.

•

Casa era mult prea liniștită. Angie stătea în fața șemineului, privind la oceanul scăldat de razele lunii. Focul îi încălzea picioarele, dar nu și inima. Își încrucișă brațele pe piept, încă înfrigurată.

Era de abia ora opt și jumătate. Prea devreme ca să meargă la culcare.

Se desprinse de la fereastră și privi, cu melancolie, spre scări. Dacă ar fi putut să dea timpul înapoi cu câțiva ani, ar fi fost din nou femeia care adormea repede.

Îi fusese mai ușor în brațele lui Conlan. Nu mai dormise de mult singură, așa că uitase cât de mare putea să fie o saltea și câtă căldură putea să-i dea trupul omului drag.

După cum se simțea acum, șansele să adoarmă erau extrem de mici. Avea nevoie de zgomot, ca să simtă că trăia. Se aplecă și-și luă cheile de pe masa de cafea, apoi ieși pe ușă.

Un sfert de oră mai târziu, parca pe aleea ce ducea la locuința Mirei. Căsuța cu două etaje, parând înghesuită pe terenul mic, era flancată pe ambele laturi de case foarte asemănătoare. Curtea din față era plină de jucării, biciclete și skateboarduri.

Angie rămase acolo vreme de un minut, cu mâinile încleștate pe volan. Nu putea da buzna

peste familia Mirei la ora nouă seara. Ar fi fost nepoliticos.

Dacă pleca acum, unde s-ar fi dus? Înapoi la căsuța ei liniștită, la cimitirul amintirilor pe care mai bine le-ar fi lăsat în pace?

Deschise portiera și ieși din mașină. Noaptea răcoroasă o învăluia. Mirosea a toamnă. Un nor cenușiu, amenințător, plutea deasupra ei. Curând, începu să picure.

Grăbi pasul și bătu în ușa de la intrare. Mira răspunse imediat, cu un zâmbet trist pe față. Era îmbrăcată într-un hanorac vechi de fotbal și încălțată cu papuci care imitau fața personajului Grinch. Părul ei lung era despletit; i se revărsa pe umeri, dezordonat.

— Chiar mă întrebam cât mai aveai de gând să stai acolo.

— Știai?

— Glumești? M-a sunat Kim Fisk de cum ai parcat. Cinci secunde mai târziu, a telefonat și Andreea Schmidt. Ai uitat cum e să ai vecini.

Angie se simți ca o proastă.

— Of…

— Haide, intră. Mă gândeam că aveai să treci pe aici.

O conduse înspre un hol cu podeaua acoperită cu linoleum, ce ducea spre o cameră de zi în care trona un imens televizor cu ramă maronie. Pe măsuța de cafea din lemn de stejar așteptau două pahare de vin roșu.

Angie nu-și putu stăpâni un zâmbet. Se așeză pe canapea și întinse mâna după pahar.

— Unde e restul lumii?

— Cei mici dorm, cei mari își fac temele. În seara asta, Vince e cu băieții din ligă, spuse Mira întinzându-se pe canapea și uitându-se la Angie. Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Conduceai pe întuneric?

— Ceva de genul ăsta.

— Haide, Angie, Livvy și-a dat demisia. Mama a aruncat mănușa cu lasagna, iar restaurantul suferă.

Angie își ridică privirea, încercând să zâmbească, și zise:

— Unde mai pui că eu învăț să trăiesc singură.

— Din ce văd, nu-ți prea iese.

— Nu.

Angie luă o gură de vin. Nu prea avea chef să vorbească despre viața ei. Asemenea confidențe n-ar fi făcut altceva decât s-o rănească. În cele din urmă, adăugă:

— Trebuie s-o conving pe Livvy să se întoarcă.

Mira oftă, vădit dezamăgită de faptul că Angie schimbase subiectul.

— Probabil c-ar fi trebuit să-ți spunem că de luni bune tot voia să-și dea demisia.

— Da, ar fi fost bine de știut.

— Privește partea bună a lucrurilor. Ai o soră mai puțin care să te enerveze atunci când începi să faci schimbări.

Dintr-un motiv sau altul, cuvântul „schimbări” o lovi din plin pe Angie. Lăsă paharul jos și se ridică de pe canapea; apoi se duse la fereastră și privi în gol, ca și cum locul în care se afla o deranja.

— Angie?

— Nu știu ce-i cu mine în ultima vreme.

Mira se apropie și-i puse o mână pe umăr.

— Trebuie s-o lași mai moale.

— Ce vrei să spui?

— De mic copil ai dat totul pentru ceea ce voiai. N-ai știut cum să ieși mai repede din West End. Bietul Tommy Matucci a continuat să întrebe zilnic de tine chiar și la doi ani după plecarea ta, dar tu nu l-ai mai sunat niciodată. Apoi te-ai grăbit să termini facultatea și te-ai avântat să ajungi în vârful lanțului trofic din publicitate, înșiră Mira, apoi tonul i se mai domoli. Iar când tu și Conlan v-ați hotărât să vă măriți familia, continuă ea, te-ai

apucat imediat să-ți monitorizezi ciclul și să lucrezi la treaba asta.

— Și ce mult m-a ajutat…

— Ideea e că acum ți-ai pierdut direcția, dar tot continui să alergi la viteză maximă. Departe de Seattle și de căsnicia ta eșuată, spre West End și spre restaurantul pe ducă al familiei. Cum o să-ți dai vreodată seama ce-ți dorești cu adevărat dacă treci atât de repede prin viață încât totul devine un iureș fără sens?

Angie își privi chipul reflectat în geam. Pielea ei pală arăta ca un pergament, ochii arătau învinețiți de la întuneric, iar gura îi părea doar o dungă.

— Ce știi tu despre a dori cu adevărat ceva? întrebă Angie cu durere în glas.

— Am patru copii și un soț care-și iubește liga de bowling aproape la fel de tare cum mă iubește pe mine, și n-am avut niciodată un șef care să nu-mi fie rudă. Când tu îmi trimiteai vederi din New York, Londra și Los Angeles, eu de abia reușeam să strâng bani ca să mă tund. Crede-mă că știu cum e să-ți dorești ceva.

Angie voi să se întoarcă și s-o înfrunte pe sora ei, însă nu îndrăzni.

— Aș fi dat la schimb toate astea – călătoriile, stilul de viață și cariera – măcar pentru unul dintre bebelușii de sus.

Mira îi puse o mână pe umăr.

— Știu asta.

În cele din urmă, Angie se întoarse spre ea și imediat realiză ce greșeală făcuse.

Ochii Mirei erau plini de lacrimi.

— Trebuie să plec, zise Angie, auzindu-și sunetul sumbru al propriului glas.

— Nu…

Însă Angie trecu pe lângă Mira și fugi către ușa de la intrare. Afară, ploaia îi biciui fața și-i întunecă vederea. Fără să-i pese, se grăbi să ajungă la mașină. În spatele ei, Mira o striga să se întoarcă.

— Nu pot, șopti Angie, știind că sora ei n-o auzea.

Urcă în mașină, trânti portiera și porni motorul, dând în marșarier înainte ca Mira s-o ajungă din urmă.

Merse în sus pe stradă, apoi coborî pe o alta, fără să știe unde se afla.

Dădu la maximum volumul radioului. Cher tocmai cânta „Believe”.

În cele din urmă, se trezi în parcarea de la Safeway, atrasă, precum un fluture de noapte, de luminile strălucitoare. Rămase locului sub razele felinarului din stradă, privind, absentă, la ploaia care bătea în parbriz.

Aș fi dat totul la schimb.

Închise ochii. O rănise profund simplul fapt că rostise asta cu voce tare.

Nu.

N-avea de gând să zacă în mașină și să se macine din pricina asta. Îi ajungea cât îndurase. Asta chiar că avea să fie ultima dată când jura să uite ceea ce nu putea schimba. Avea să intre în magazin, să cumpere niște pastile de dormit și să înghită îndeajuns de multe încât să treacă noaptea cu bine.

Ieși din mașină și intră în magazinul scăldat în lumină. Știa că nimeni din familie nu putea fi acolo. Personalul îi trata de sus pe localnici.

Merse direct la standul cu aspirină și găsi ceea ce căuta.

Se afla la jumătatea drumului spre casa de marcat, când îi zări.

O femeie subțire precum o pasăre, îmbrăcată în haine murdare, căra trei cartușe de țigări și două navete de bere. Patru copii zdrențăroși se învârteau în juru-i. Unul dintre ei, cel mai mic, ceru o gogoașă, iar maică-sa îi dădu o palmă.

Copiii aveau fețele și părul soioase; adidașii le erau plini de găuri.

Angie se opri. Răsufla greu. Durerea îi reveni. Dacă ar fi ajutat la ceva, și-ar fi ridicat privirea către cer și ar fi întrebat: „De ce, Doamne?”

Cum de altele făceau copii atât de ușor, în vreme ce ea…

Puse înapoi pe raft flaconul cu somnifere și ieși. Afară, ploaia o lovi din plin, amestecându-se cu lacrimile ei.

Rămase încremenită în mașină, privind în gol prin parbriz. La un moment dat, familia aceea ieși din magazin. Se înghesuiră cu toții într-o mașină sărăcăcioasă și plecară. Niciunul dintre copii nu-și pusese centura.

Angie închise ochii. Știa că, dacă stătea acolo îndeajuns de mult, starea aceea avea să dispară. Amărăciunea era precum un nor de ploaie; mai devreme sau mai târziu, trecea mai departe. Trebuia doar să respire…

Ceva se lovi de parbriz. Deschise ochii.

Văzu, pe geam, un fluturaș roz pe care scria: *Caut serviciu stabil. Persoană serioasă și de încredere.*

Înainte să poată citi restul, ploaia udă fluturașul, ștergând cerneala. Angie se aplecă peste scaunul pasagerului și coborî geamul. O roșcată lipea fluturașii. Umbla cu stoicism de la o mașină la alta, fără să țină seama de ploaie, îmbrăcată doar cu o jachetă subțire și cu o pereche de blugi tociți.

Angie nu stătu să se gândească, ci avu o reacție instinctivă. Ieși din mașină și strigă:

— Hei, tu!

Fata își ridică privirea. Angie alergă la ea.

— Pot să te ajut?

— Nu.

Fata dădu să plece. Angie scoase niște bani din buzunarul hainei.

— Uite, zise ea, îndesând mai multe bancnote în palma rece și udă a fetei.

— Nu pot să accept, șopti fata, clătinând din cap.

— Te rog, pentru mine, spuse Angie.

Se priviră un moment îndelungat. În cele din urmă, fata primi banii, cu ochii în lacrimi.

— Mulțumesc.

Apoi se întoarse și dispăru în noapte.

•

Lauren urcă scările întunecate ce duceau la complexul de apartamente în care locuia. Fiecare treaptă părea să răpească ceva din ea, astfel încât, atunci când ajunse la ușa doamnei Mauk, fata fu singură că se micșorase cumva. Obosise să fie mereu descurajată și vulnerabilă.

Se opri, privind teancul de bancnote din palma ei. O sută douăzeci și cinci de dolari.

„Pentru mine”, îi spusese femeia din parcare, ca și cum ea ar fi fost cea care avea nevoie de ajutor.

Da, cum să nu! Lauren știa să recunoască mila. Ar fi vrut s-o refuze, să râdă un pic și să spună: „Mă confundați”. Însă, în loc de asta, fugise tot drumul spre casă.

Își șterse lacrimile și bătu la ușă.

Doamna Mauk răspunse. Văzând-o pe Lauren, păli.

— Ești udă leoarcă.

— Sunt bine. Poftim, spuse ea și-i întinse banii.

Doamna Mauk îi luă și îi numără. După o scurtă pauză, femeia zise:

— O să iau doar o sută, da? Ia-ți și tu de mâncare ceva mai acătării.

Lui Lauren aproape că-i veni să plângă din nou. Înainte ca lacrimile să-i inunde ochii, se îndreptă spre scări și o luă la goană.

Intră în apartament și o strigă pe maică-sa. Nu-i răspunse nimeni.

Cu un oftat, își trânti rucsacul pe canapea și se duse la frigider. Era aproape gol. Tocmai întinsese mâna după un sandviș pe jumătate mâncat, când auzi o bătaie în ușă.

Traversă micul apartament dezordonat și deschise. În prag era David, cu o cutie mare de

carton în brațe.

— Hei, Trix.

— Ce…?

— Am sunat la farmacie. Mi-au zis că nu mai lucrezi acolo.

— O, spuse ea, mușcându-și buza.

Delicatețea din tonul lui și înțelegerea din privire erau mai mult decât putea îndura Lauren în acele clipe.

— Așa că am făcut curat în frigider. Mama a dat aseară o petrecere, de la care au rămas niște resturi delicioase, zise el în timp ce scotea din cutie o casetă video. Și am adus și casetele cu *Speed Racer.*

Ea se strădui să schițeze un zâmbet.

— Ai adus-o și pe cea în care ea îl salvează pe el?

David o privi lung. Expresia din ochii lui spunea totul. *Dragoste, înțelegere. Grijă.*

— Bineînțeles.

— Mulțumesc, fu tot ce putu ea să spună.

— Știi, ar fi trebuit să mă suni. Atunci când ți-ai pierdut slujba.

El nu știa cum era să pierzi ceva de care să ai o nevoie disperată. Însă avea dreptate. Ar fi trebuit să-l sune. În ciuda faptului că avea șaptesprezece ani și că uneori se purta cât se poate de imatur, David era persoana cea mai echilibrată din viața ei. Când era cu el, viitorul ei – viitorul lor – părea la fel de strălucitor și de neîntinat precum o perlă.

— Știu.

— Acum haide să mâncăm ceva și să ne uităm la un film. Trebuie să mă întorc acasă până la miezul nopții.

Capitolul 5

Domnul Lundberg vorbea pe un ton monoton, trecând de la o temă socială contemporană la alta, ca un copil în goană după baloane de săpun.

Lauren încercă să se concentreze la spusele lui și chiar reuși, însă era mai mult decât epuizată.

— Lauren! Lauren?

Ea clipi des, dându-și seama, o secundă prea târziu, că ațipise. Domnul Lundberg o fixa cu privirea și nu părea deloc încântat.

Lauren simți cum i se aprindeau obrajii. Asta era problema cu roșcatele. Se îmbujorau numaidecât.

— Da, domnule Lundberg?

— Te-am *întrebat* care e poziția ta față de pedeapsa capitală.

— Culcată pe burtă! strigă cineva.

Râseră cu toții.

Lauren se strădui să nu chicotească.

— Sunt împotriva pedepsei cu moartea. Cel puțin, până când ne asigurăm că e corect și uniform aplicată. Nu, rectific. Sunt oricum împotriva ei. Ca să apere ideea că omorul e un lucru imoral, statul n-ar trebui să omoare oameni.

Domnul Lundberg încuviință, apoi reveni la televizorul pe care îl așezase în mijlocul sălii de clasă.

— În ultimele săptămâni am tot discutat despre justiție – sau, mai degrabă, despre lipsa acesteia – în America. Mă gândesc că uneori uităm cât suntem de norocoși să putem purta asemenea discuții. Altfel stau lucrurile în diverse locuri pe glob. De pildă, în Sierra Leone…

Împinse o casetă video în player și o porni.

Undeva pe la jumătatea documentarului, se auzi soneria. Lauren își strânse cărțile și caietele, apoi ieși din sala de clasă. Pe holuri, zgomotul se amplifica; se auzeau râsetele și interpelările de la sfârșitul zilei.

Lauren înaintă prin mulțime, prea obosită ca să-și mai salute prietenii care treceau pe lângă ea.

David o prinse din urmă și o strânse în brațe. Ea se întoarse și se agăță de el, scufundându-și privirea în ochii lui albaștri. Zgomotul de pe holuri se estompă. Amintirile nopții trecute o năpădiră dintr-odată. El o salvase. Era atât de simplu.

— Părinții mei o șterg la New York la noapte, îi șopti el la ureche. Și se întorc de abia sâmbătă.

— Pe bune?

— Cu fotbalul termin pe la cinci și jumătate. Vrei să vin să te iau?

— Nu, după ce plec de la școală trebuie să-mi caut de lucru.

— A, corect.

Lauren simți dezamăgirea din vocea lui.

Se ridică pe vârfuri ca să-l sărute, gustând aroma de fructe rămasă de la sucul pe care el îl bea zilnic. David îi spuse, cu un zâmbet larg:

— Minunat. Vrei să te duc eu?

— Nu, o să mă descurc. Aduc ceva?

— Mama mi-a lăsat două sute de dolari. O să comandăm pizza.

Două sute de dolari. Exact banii de chirie pe care ea și mama ei încă îi datorau. Iar David putea să-i cheltuie pe pizza.

•

Lauren era gata să pornească în căutarea unei noi slujbe. Deja trecuse pe la biblioteca școlii și scosese la imprimantă cincisprezece copii ale CV-ului ei și ale scrisorii de recomandare.

Tocmai era pe picior de plecare, când mama ei intră în casă ca o furtună, trântind ușa de perete. Femeia se duse la canapea și aruncă pernele cât colo, scormonind după ceva. Dar nu găsi nimic, își ridică ochii plini de furie spre Lauren.

— Ai zis că sunt grasă?

— Mamă, cred că n-ai nici patruzeci și cinci de kile. N-am spus că ești grasă. Dacă tot vrei să afli, ești prea slabă. E mâncare în…

Maică-sa își ridică mâna. O țigară i se clătina între degete, lăsând scrum pe podea.

— Nu începe! Știu că ai impresia că beau prea mult și că mănânc prea puțin. Dar n-am nevoie să-mi dea mie lecții o puștoaică.

Mai aruncă o privire prin cameră, încruntându-se, apoi năvăli în bucătărie. Se întoarse în două minute.

— Am nevoie de bani.

În unele nopți, Lauren își amintea că mama ei era bolnavă, că alcoolismul era o boală. Atunci îi părea rău pentru ea. Dar nu și acum.

— Mamă, suntem falite. Ar ajuta să mergi la muncă.

Își trânti rucsacul pe blatul de la bucătărie și merse să strângă pernele aruncate pe jos.

— *Tu* lucrezi. Îmi trebuie doar câțiva dolari. Te rog, dragă.

Se apropie de Lauren și o atinse ușor pe spate. Atingerea îi aminti lui Lauren că ea și mama ei formau o echipă. Disfuncțională, desigur, dar erau totuși o familie.

Mâna mamei alunecă pe brațul lui Lauren și i se încleștă pe umăr, strânsoarea aceea fiind o dovadă de disperare pură.

— Haide, zise ea cu voce tremurată. Zece dolari îmi ajung.

Lauren duse mâna la buzunar și scoase o bancnotă mototolită de cinci.

Slavă Domnului că o ascunsese sub pernă pe cea de douăzeci.

— Mă lași fără banii pentru prânzul de mâine.

Mama înșfăcă bancnota.

— Ia-ți ceva la pachet. Ai unt de arahide și biscuiți în frigider.

Sandviș de biscuiți. Minunat! Bine că-i adusese David resturile de la petrecere.

Deja mama ei se îndrepta spre ușă. O deschise, apoi se opri și se întoarse. Ochii ei verzi erau triști; ridurile adânci de pe față o făceau să arate cu zece

ani mai bătrână, deși avea doar treizeci și patru. Își trecu o mână prin părul țepos și nepieptănat.

— De unde ai luat sacoul ăsta?

— De la doamna Mauk. E al fiicei ei.

— Suzie Mauk a murit acum șase ani.

Lauren ridică din umeri, incapabilă să mai spună ceva.

— În toți anii ăștia, a păstrat toate hainele fetei. Incredibil, făcu mama.

— Unor mame le vine greu să arunce toate lucrurile copiilor.

— Mă rog. De ce porți sacoul unei fete moarte?

— Îmi caut… de lucru.

— Păi, lucrezi deja la farmacie.

— M-au dat afară. Sunt vremuri grele.

— Am tot încercat să-ți spun asta. Sunt convinsă că o să te angajeze din nou de sărbători.

— Avem nevoie de bani acum. Am întârziat cu chiria.

Mama încremeni, iar, în tristețea din privirea ei, Lauren zări urmele frumuseții de altă dată.

— Mda. Știu.

Se uitară lung una la cealaltă. Lauren se trezi aplecându-se, în expectativă. *Spune-mi că mergi mâine la lucru.*

— Trebuie să plec, zise maică-sa în cele din urmă.

Și, fără să se uite înapoi, ieși din apartament.

Lauren alungă dezamăgirea ridicolă pe care o simțea și ieși, la rândul ei. Pe când ajunse în centrul pitoresc al orășelului West End, ploaia se oprise. Era doar ora cinci, dar în perioada aceea a anului întunericul se lăsa devreme. Cerul era de un purpuriu palid.

Prima dată, Lauren se opri la Sea Side, un popas turistic în plină expansiune, care oferea beri artizanale și scoici pescuite prin părțile locului.

O oră și un pic mai târziu, traversă centrul dintr-un capăt în altul. Trei restaurante îi acceptară politicos CV-ul, spunându-i că aveau s-o sune dacă

apărea vreo slujbă disponibilă. Altele două nici măcar nu se sinchisiră să-i dea false speranțe. Iar toate cele patru magazine îi spuseră să revină după Ziua Recunoștinței.

Acum se afla în fața ultimului restaurant de pe stradă.

Restaurantul DeSaria.

Se uită la ceas. Era ora șase și douăsprezece. Avea să întârzie la întâlnirea cu David.

Oftând, urcă cele câteva trepte care duceau la intrare și băgă de seamă că erau șubrede. Nu putea fi un semn bun. Se opri ca să citească meniul afișat pe zid. Produsul cel mai scump era *manicotti*[13], la 8,95 dolari. Nici ăsta nu era un semn bun.

Totuși, Lauren, deschise ușa și intră.

Era un local mic, cu pereți de cărămidă. O arcadă separa spațiul în două încăperi de dimensiuni egale, fiecare având cinci sau șase mese acoperite cu fețe din material alb cu roșu. Un șemineu cu poliță din lemn de stejar domina încăperea. Pe pereții rugoși erau atârnate tablouri în rame de lemn. Fotografii de familie, așa păreau. Mai erau printre ele și imagini din Italia, precum și unele care înfățișau struguri și măsline. Se auzea și muzică. O versiune instrumentală a melodiei „I Left My Heart în San Francisco”. Mirosul care plutea în aer era divin.

O familie lua masa acolo. Una singură.

Deloc aglomerat pentru o seară de joi.

Lauren se gândi că n-avea rost să ceară un loc de muncă la un asemenea restaurant. Mai bine își încheia căutările pe seara aceea. Poate că, dacă se grăbea, reușea să ajungă mai repede acasă, să-și schimbe hainele și să ajungă la David pe la ora șapte. Se întoarse și ieși.

În timp ce mergea spre stația de autobuz, începu din nou să plouă. Un vânt rece răscolea oceanul și vuia prin oraș. Sacoul zdrențăros n-o apăra deloc, așa că ajunse acasă înghețată bocnă. Ușa apartamentului era deschisă și mai larg, fereastra

camerei de zi – la fel, iar peste tot era un frig de crăpau pietrele.

— La naiba! murmură Lauren frecându-și palmele în timp ce închidea ușa cu piciorul.

Alergă la fereastră. Atunci când o atinse, auzi cum maică-sa cânta:

— Plec cu avionul… nu știu când mă mai întorc!

Lauren se opri. Sângele îi clocotea de furie, făcând-o să-și încleștеze pumnii. Dacă ar fi fost băiat, ar fi lovit pereții. Nu-și găsise de lucru, întârziase la întâlnire, iar acum mai era și asta. Maică-sa se îmbătase și vorbea din nou la stele.

Lauren ieși pe fereastră, urcându-se pe scara de incendiu, care era șubredă. Își găsi mama pe marginea acoperișului, îmbrăcată într-o rochie de bumbac, udă leoarcă și desculță.

Lauren veni din spate, având grijă să nu se apropie prea tare de margine.

— Mamă?

Femeia întoarse capul încet și-i zâmbi.

— Bună.

— Stai prea aproape de margine, mamă. Dă-te mai în spate.

— Uneori e bine să-ți amintești că trăiești. ’Aide aici, o invită ea pe Lauren, bătând cu palma în marginea de alături.

Lauren ura acele momente în care nevoia ei de afecțiune se împletea cu teama. Maică-sii îi plăcea la nebunie să trăiască periculos; spunea asta tot timpul. Lauren înaintă cu prudență. Foarte încet, se așeză lângă femeia beată.

Strada de sub ele era aproape goală. Trecu o singură mașină, cu farurile luminând intermitent prin ploaie și părând imaterială, parcă desprinsă dintr-o realitate paralelă.

Lauren simți cum maică-sa tremura de frig.

— Mamă, unde ți-e jacheta?

— Am pierdut-o. Ba nu, i-am dat-o lui Phoebe la schimb pe un pachet de țigări. Ploaia face să

pară totul mai frumos, nu-i așa?

— Ți-ai dat haina pentru țigări, zise Lauren sec, știind că nu-i folosea la nimic să se înfurie. Cică anul ăsta o să avem o iarnă rece.

Mama ridică din umeri.

— Eram falită.

Lauren îi trecu un braț pe după umeri.

— Haide, vino să te încălzești. O baie ți-ar face bine.

Mama se uită la ea.

— Franco a zis că o să sune azi. Ai auzit cumva telefonul?

— Nu.

— Iubiții mei nu se întorc niciodată. Cel puțin, nu la mine.

Deși Lauren auzise asta de o mie de ori, tot o mișca durerea mamei ei.

— Știu. Haide.

O ajută să se ridice în picioare și o duse la ieșirea de incendiu. O urmă pe scările de fier, înapoi spre apartament. Odată ajunse acolo, o convinse să facă o baie fierbinte. Apoi merse în camera ei ca să-și schimbe hainele. Atunci când fu gata de plecare, maică-sa era deja culcată.

Lauren se duse la ea și se așeză pe marginea patului.

— Te descurci cât timp sunt eu plecată?

Mamei i se închideau deja ochii.

— Cât am stat în baie, ai auzit cumva telefonul sunând?

— Nu.

Încet, mama întoarse capul spre ea.

— Cum se face că nimeni nu mă iubește, Lauren?

Întrebarea, rostită în șoaptă și cu o disperare infinită, o răni atât de tare pe Lauren încât îi smulse un suspin adânc. *Eu te iubesc,* își zise ea. Cum de asta n-avea pic de importanță?

Mama își afundă capul în pernă și închise ochii.

Lauren se ridică ușor și se îndepărtă de pat. Din clipa în care ieși din apartament și până când ajunse în cealaltă parte a orașului, nu se gândi decât la David.

David.

El avea să-i umple inima pustiită.

•

Zona ultrabogată numită Mountainaire consta în câteva străzi de pe coasta cea mai estică din West End, însă în spatele porților păzite și a gardurilor de fier se găsea o altă lume. Acea oază de bogăție domina o porțiune de deal, deasupra oceanului. Acolo, în lumea lui David, șoselele erau pavate cu piatră sau cu dale de cărămidă; mașinile opreau sub porticuri ornamentate și erau parcate în garaje enorme; masa se servea în veselă de porțelan subțire și diafan precum pielea de copil. Într-o seară ca aceea, felinarele stradale luminau fiecare colț, transformând ploaia care cădea într-o cascadă de mici diamante.

Ajungând la postul de pază de la intrare, Lauren se simți teribil de nelalocul ei. Își închipui că se făceau niște adnotări pe un tabel care mai târziu avea să le fie prezentat domnului și doamnei Haynes, după ce se întorceau din călătorie. Element Necorespunzător în Vizită.

— Am venit să-l văd pe David Haynes, zise ea, aliniindu-și mâinile pe lângă corp.

Paznicul îi zâmbi cu subînțeles.

Poarta bâzâi, iar apoi se deschise. Lauren merse pe aleea asfaltată, șerpuită, printre casele care arătau precum cele de pe coperțile revistelor. Conace în stil georgian, vile franțuzești, reședințe asemănătoare celor din Bel Air. Era liniște aici. Nu se auzeau claxoane insistente, certuri ale vecinilor sau urlet de sonor de televizor dat prea tare.

Ca întotdeauna, Lauren încercă să-și închipuie cum ar fi fost să aparțină unui astfel de loc. Nimeni din Mountainaire nu-și făcea probleme în privința restanțelor la chirie sau a facturii de

electricitate. Ea știa că dacă cineva pornea de aici, putea ajunge oriunde.

Lauren străbătu aleea ce ducea la ușa de la intrare. Tufe de trandafiri frumos mirositori, cu florile de mărimea unei farfurioare, împrejmuiau ambele laturi ale aleii, făcând-o să se simtă ca o prințesă din basme. Zeci de becuri ascunse luminau curtea.

Lauren bătu la ușa mare de mahon de la intrare. David apăru imediat. Atât de repede, încât îi dădu impresia că probabil o așteptase la fereastră.

— Ai întârziat, zise el zâmbind alene.

O cuprinse în brațe chiar acolo, în cadrul ușii, unde-l puteau vedea toți vecinii. Ea ar fi vrut să-i spună să mai aștepte, să închidă ușa, dar odată ce el o sărută, uită de orice altceva. David avea mereu efectul ăsta asupra ei. Noaptea, singură în pat, gândindu-se la el și simțindu-i lipsa, se întreba ce putea să însemne ciudata ei amnezie. Singura explicație era dragostea; ce altceva s-o facă pe o fată perfect întreagă la minte să creadă că, dacă ar fi fost lipsită de atingerile iubitului ei, soarele ar fi putut cădea de pe cer, aruncând lumea în frig și întuneric?

Lauren își trecu brațele pe după gâtul lui David și-i zâmbi. Noaptea nici nu începuse, iar inima ei deja o luase razna de nerăbdare.

— Simplul fapt că *ești* aici mi se pare nemaipomenit. Altfel, dacă ai mei erau în oraș, ar fi trebuit să-i îndrug mamei o grămadă de minciuni doar ca să apuc o noapte cu tine.

Lauren încercă să-și închipuie o viață precum cea a lui David, în care o mamă ar fi așteptat-o și și-ar fi făcut griji pentru ea.

În apartamentul familiei Ribido nu era nevoie de minciuni. Mama îi vorbise lui Lauren despre sex încă de când fata avea doisprezece ani. „O să încerce să te convingă”, spunea ea, aprinzându-și țigara. „Iar în clipa aia, poate că sexul o să ți se

pară o idee bună”. Încă fumând, îi trântise o cutie de prezervative pe măsuța de cafea.

După aceea, mama o lăsase pe Lauren să ia propriile decizii, de parcă singura ei responsabilitate fusese să-i dea prezervativele. Lauren își stabilise limitele încă din copilărie; însă dacă n-ar fi dat deloc pe acasă, n-ar fi fost nicio problemă.

Lauren știa că dacă le-ar fi spus asta prietenilor, cu toții i-ar fi spus cât de norocoasă era, însă ea ar fi renunțat cu bucurie la toate libertățile pentru un singur sărut de noapte bună.

David se retrase, zâmbitor, și o luă de mână.

— Am o surpriză pentru tine.

Ea îl urmă pe holul vast. Tocurile îi răsunau pe marmura de culoare crem. Dacă părinții lui ar fi fost acasă, Lauren ar fi pășit pe vârfuri; însă acum, că erau doar ei doi, putea să se poarte firesc.

El se întoarse și intră pe sub arcada de piatră crem care separa holul de sufragerie.

Totul arăta ca-n filme. O masă lungă și lucioasă de lemn, flancată de șaisprezece scaune de lemn, cu ornamente sculptate. În mijlocul mesei se afla un aranjament enorm de trandafiri albi, crini și verdeață.

La unul dintre capetele mesei erau puse două tacâmuri. Porțelan frumos, diafan, cu ramă aurie, așezat pe fâșii de mătase de culoarea fildeșului. Tacâmurile aurite străluceau în lumina unei singure lumânări.

Lauren îl privi pe David, care îi zâmbea precum un copil în prima lui zi de școală.

— Mi-a luat o veșnicie să găsesc toate prostiile astea. Mama le ține îngropate sub niște învelitori albastre.

— E frumos.

David o conduse la locul ei și-i trase scaunul ca să se așeze. După ce Lauren luă loc, el îi turnă cidru în paharul de vin.

— Mă gândeam să șterpelesc ceva din crama bătrânului, dar știam că aveai să mă cerți și să te îngrijorezi că s-ar fi putut să fiu prins.

— Te iubesc, zise ea, rușinată de lacrimile care o copleșeau.

— Și eu te iubesc, îi zise el zâmbind din nou. Și vreau să te rog oficial să mă însoțești la balul de absolvire.

La auzul acestor vorbe, ea râse.

— Aș fi onorată.

Fuseseră împreună la toate balurile. Ăsta avea să fie ultimul. Un astfel de gând făcu să-i dispară zâmbetul lui Lauren. Brusc, începu să se gândească la anul următor și la faptul că exista o șansă reală ca drumurile lor să se despartă. Își ridică privirea către el; trebuia să-l convingă să meargă amândoi la aceeași facultate. El credea că dragostea lor putea învinge orice distanță. Ea nu voia să riște. Era singurul om care-i spusese vreodată „Te iubesc”. Nu voia să trăiască fără asta. Fără el.

— David, eu…

Se auzi soneria.

— Au venit ai tăi? O, nu…

— Liniștește-te. Au sunat acum o oră de la New York. Tata era furios că le întârziase limuzina cu cinci minute, adăugă el, privind lung spre ușă.

— Nu răspunde.

Ea nu voia ca ceva, orice, să le strice seara. Dar dacă Jared și băieții prinseseră și ei de veste despre călătoria de afaceri a familiei Haynes? Era exact ce trebuia pentru ca o petrecere de liceu să se pornească în clipa următoare.

David râse.

— Rămâi aici.

Un minut mai târziu, el se întoarse în sufrageria cea somptuoasă cu o cutie de pizza în mână. Îmbrăcat cu blugi lungi, cu talie joasă, și cu un tricou pe care scria „Nu fiți geloși, nu toată lumea

e ca mine”, era atât de arătos încât îi tăia fetei suflarea.

El se apropie și puse cutia pe masă.

— Am vrut să-ți gătesc ceva și nu mi-a ieșit nimic.

Lauren se ridică încet și veni lângă el.

— Pizza e perfectă.

— Vorbești serios?

Nevoia disperată de aprobare din vocea lui o emoționă profund. Știa cum era să vrei să-i faci cuiva pe plac.

— Da, răspunse ea, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute.

El o luă în brațe și o strânse atât de puternic încât o lăsă fără suflare.

Când dădură să mănânce din pizza, aceasta deja se răcise.

Capitolul 6

Noua locuință a lui Livvy era în stilul anilor ’70, avea mai multe secțiuni de înălțimi inegale și era construită la un colț dintr-o zonă spațioasă a unei suburbii drăguțe a orașului. Unele case, cele cu adevărat scumpe, aveau vedere spre ocean. Restul aveau acces la niște piscine în formă de rinichi și la un centru comunitar în care existau bucătării ce puteau fi folosite de către membrii comunității. Pe vremea când Angie era la școală, Havenwood era zona în care ți-ai fi dorit să trăiești. Ea își amintea cum stătea pe marginea piscinei cu prietenii, vara, uitându-se la mame. Cele mai multe ședeau tolănite pe șezlonguri, îmbrăcate în costume de baie sexy, dintr-o bucată, purtând pe cap pălării cu boruri largi; țigările, ginul și apa tonică erau în mâinile fiecărui adult. Cât de sofisticate i se păruseră acele doamne cu pielea atât de albă! Nu semănau cu mama ei italiancă, cea care nu-și permisese să facă plajă la piscina comună nici măcar o singură zi din viața ei.

Probabil că soră-sa tânjise încă din adolescență după o astfel de lume.

Angie parcă pe aleea circulară a lui Livvy, în spatele camionetei Subaru, și ieși din mașină. Se opri la ușa din față.

Trebuia procedat cu grijă, precum în cazul unei operații pe cord deschis. Angie stătuse trează toată noaptea, gândindu-se la asta. Și la alte lucruri, de asemenea. Petrecuse încă o noapte grea, singură în patul ei rece; stătuse pironită acolo, amintindu-și de ceea ce își dorea să uite și făcându-și griji pentru viitor. Însă un singur lucru i se limpezise, și anume faptul că trebuia s-o aducă pe Livvy înapoi la restaurant. Angie habar n-avea să conducă un restaurant de una singură și nici nu voia s-o facă.

Îmi pare rău, Liv.

În mod clar, cu asta trebuia să înceapă. Apoi avea să mănânce o plăcințică și s-o copleșească pe sora ei cu laude. Orice, ca să meargă treaba mai departe. Livvy *trebuia* să se întoarcă la restaurant. Angie nu voise să lucreze acolo toată viața ei; iar acum avea s-o facă pentru o lună sau două, după care să se întoarcă în patul ei gol.

Bătu la ușă și așteptă.

Bătu din nou.

În cele din urmă, Livvy deschise. Purta un trening de catifea roz, cu blazonul „J.Lo” pe piept.

— Mă gândeam eu că aveai să apari la un moment dat. Intră.

Se dădu câțiva pași în spate și se întoarse. Nu prea era loc pentru amândouă în holișorul cât un timbru poștal. Livvy urcă scările mochetate până în camera de zi al cărei covor era acoperit, în parte, de o fâșie de plastic care indica ruta pe care o preferau cei ai casei.

Canapelele de catifea bleu erau așezate față în față, separate de o masă de lemn lucios. Scaunele decorative erau sculptate; materialul avea flori roz și bleu. Covorul era portocaliu.

— Încă n-am luat covoare noi, zise Livvy. Dar mobila arată grozav, nu crezi?

Angie observă un Naugahyde[14] de la La-Z Boy, într-o nuanță de gri-închis, încă în ambalajul lui de plastic.

— Arată minunat. Ai decorat singură camera?

Livvy păru să se umfle în pene.

— Da, singură. Avem de gând să apelez la un designer, dar Sal mi-a zis că mă pricep la fel de bine ca oricare din fetele de la Lumea Canapelelor lui Rick.

— Sunt convinsă că așa și e.

— M-am și gândit să încerc să mă angajez acolo. Ia loc! Cafea?

— Sigur, spuse Angie așezându-se pe canapea.

Livvy merse în bucătărie și, câteva minute mai târziu, se întoarse cu două cești de cafea. Îi oferi

una lui Angie și se așeză în fața ei, privind îndelung cafeaua. Nu mai avea rost să amâne discuția.

— Știi de ce sunt aici.

— Normal că știu.

— Îmi pare rău, Livvy. N-am vrut să te jignesc, să te critic sau să-ți rănesc sentimentele.

— Știu și asta. Mereu ai făcut-o neintenționat.

— Sunt altfel decât tine și decât Mira, așa cum ai spus-o și tu adesea. Uneori pot fi prea… concentrată.

— Așa se zice la oraș? Noi, fetele de la țară îi zicem „scorpie”. Sau „obsesiv-compulsivă”, spuse Livvy zâmbind. Știi, și noi ne uităm la Oprah.

— Haide, Liv, mă omori. Primește-mi scuzele și spune-mi că te întorci la lucru. Am nevoie de tine. Chiar cred că o putem ajuta împreună pe mama.

Liv trase aer adânc în piept.

— Uite cum stau lucrurile. Am tot *ajutat-o* pe mama. Cinci ani de-a rândul am tot lucrat la afurisitul de restaurant și am ascultat-o dându-și cu părerea despre oricare aspect din viața mea, de la coafură la pantofi. Nu-i de mirare că mi-a luat atât de mult timp ca să dau peste un bărbat de treabă, conchise ea aplecându-se. Acum sunt *soție.* Am un bărbat care mă iubește. Nu vreau s-o dau în bară. E timpul să nu mai fiu în primul rând o DeSaria și iar să pun restul pe locul doi. Sal merită asta.

Angie și-ar fi dorit să fie supărată pe Livvy și s-o convingă să-i facă pe voie. În schimb, fu străfulgerată, în trecere, de un gând dureros despre propria ei căsnicie: poate că, la un moment dat, ar fi trebuit ca aceasta să fie mai importantă decât copiii. Oftă. Acum era prea târziu.

— Vrei s-o iei de la capăt, șopti Angie, simțind o legătură neașteptată cu sora ei, fiindcă amândouă își doreau același lucru.

— Exact.

— Faci ceea ce trebuie. Eu ar fi trebuit să…

— Nu începe, Angie. Știu că n-ai o părere prea bună despre ceilalți soți ai mei, dar eu tot am învățat ceva de la ei. Viața merge mai departe. Dacă crezi că te așteptă să termini de plâns, greșești. Nu te mai uita în urmă, că doar nu vrei să pierzi ceea ce te așteaptă.

— Cred că asta mă așteaptă de acum înainte. Oricum, îți mulțumesc, zise ea silindu-se să zâmbească. Totuși, poți să mă ajuți cu ceva, cu orice? Poate cu niște sfaturi?

— Îmi ceri *mie* sfaturi?

— Doar de data asta. Și probabil că n-am să țin cont de ele, spuse Angie scoțându-și caietelul din geantă.

Livvy râse cu poftă.

— Citește-mi lista.

— De unde ai știut…?

— Faci liste de când erai în clasa a treia. Mai ții minte că mereu se întâmpla să dispară?

— Mda.

— Le aruncam eu în toaletă. Mă înnebuneau. Toate scopurile pe care voiai să ți le îndeplinești, își aminti Livvy, zâmbitoare. Poate că ar fi trebuit să-mi fac și eu câteva liste.

Iată care fu lucrul cel mai apropiat de un compliment pe care Angie îl auzise vreodată de la sora ei. Îi întinse caietelul. Lista avea trei pagini.

Livvy citi lista mișcând din buze, apoi schiță un zâmbet. În timp ce-și ridica privirea către soră-sa, aproape că râdea.

— Vrei să faci toate astea?

— Ce rău ar putea să se întâmple?

— Tu o cunoști pe mama? Știi tu, femeia care la fiecare Crăciun pune aceleași ornamente în brad ca acum treizeci de ani? De ce face asta? Fiindcă-i place cum arată așa și nu altfel.

Angie clipi des. Lucrurile stăteau chiar așa. Mama lor era o femeie generoasă și iubitoare… atât timp cât lucrurile se petreceau așa cum voia

ea. Schimbările de pe lista din caiețel n-aveau s-o bucure.

— Totuși, continuă Livvy, ideile tale ar putea salva restaurantul DeSaria, dacă așa ceva e posibil. Dar n-aș vrea să fiu în locul tău.

— Tu ce-ai face mai întâi?

Livvy se uită pe listă și întoarse paginile.

— Nu e aici.

— Ce nu e?

— Mai întâi, trebuie să angajezi o chelneriță nouă. Rosa Contadori a servit mâncare la DeSaria încă de dinainte să te naști tu. Aș putea învăța să joc golf în timpul care-i trebuie ei ca să-mi ia comanda. Am încercat să compensez eu, dar… se opri ea, ridicând din umeri. Nu te văd servind la mese.

Angie nu putu s-o contrazică.

— Vreo sugestie?

— Asigură-te că noua chelneriță e italiancă.

— Foarte amuzant, răspunse Angie, întinzând mâna după stilou. Altceva?

— Destul de multe. Să începem cu lucrurile de bază…

•

Angie stătea pe alee, privind restaurantul care-i marcase o bună parte din tinerețe. Mama și tatăl ei fuseseră acolo în fiecare seară; el – în față, întâmpinând clienții, iar ea – în spate, la bucătărie, pregătind mâncarea pentru ei. Mâncau la patru și jumătate după-amiaza, înainte să apară clienții. Stăteau cu toții așezați la masa mare și rotundă din bucătărie, ca să nu-i vadă cei care veneau mai devreme. După aceea, Mira și Livvy începeau munca, luând comenzile și curățând mesele.

Dar nu și Angie.

„Asta mică e un geniu”, spunea mereu tatăl lor. „Merge la facultate, așa că trebuie să-și vadă de carte”.

Nimeni nu contestase asta vreodată. Odată ce *papa* spunea ceva, așa rămânea. Angie mergea la

facultate. Noapte de noapte, ea învăța în bucătărie. Nu era de mirare că luase bursă.

Acum Angie se întorsese la începuturile vieții ei, gata să salveze o afacere despre care nu știa nimic. Iar în seara aceea Livvy n-avea să fie acolo ca s-o ajute.

Angie citi din nou însemnările. Umpluse încă patru pagini împreună cu Livvy. Idee după idee. Sarcina de a pune în aplicare schimbările îi revenea lui Angie.

Ea urcă treptele și intră. Restaurantul deja era deschis; bineînțeles că mama venise la trei și jumătate, niciun minut mai târziu, așa cum o făcea zilnic, de treizeci de ani încoace.

Angie auzi zdrăngănitul vaselor din bucătărie. Intră și-și auzi mama boscorodind:

— Mira o să întârzie. Rosa e bolnavă azi. Știu eu că joacă bingo la Elks.

— Rosa e bolnavă? întrebă Angie, dându-și seama de panica din vocea mamei ei. E singura noastră chelneriță.

— Acum *tu* ești chelnerița noastră, o anunță maică-sa. Nu-i atât de greu, Angela. Trebuie doar să le aduci oamenilor comanda, zise ea întorcându-se la preparat chiftele.

Angie ieși din bucătărie. Trecu pe la toate mesele din restaurant și verifică fiecare detaliu, asigurându-se ca solnițele să fie pline, iar aranjamentele pe care stăteau vesela și tacâmurile – curate și corect așezate.

Zece minute mai târziu, Mira intră în grabă pe ușa din față.

— Scuze că am întârziat! îi strigă ea lui Angie, în drum spre bucătărie. Daniella a căzut de pe bicicletă.

Angie clătină din cap. Apoi se întoarse la meniul pe care îl studia de parcă ar fi fost manualul din care învăța pentru un examen.

La ora cinci și patruzeci și cinci sosiră primii clienți, domnul și doamna Feinstein, proprietarii

clinicii din oraș. Douăzeci de minute mai târziu, veni și familia Giuliani. Angie îi întâmpină pe toți așa cum ar fi făcut-o și tatăl ei, apoi îi conduse la mese. În primele minute chiar se simți bine, ca și cum ar fi dus moștenirea mai departe. Maică-sa se uita la ea și o încuraja din priviri.

La șase și un sfert, Angie deja avea necazuri. Oare cum reușeau șase oameni să-i dea atâta bătaie de cap?

„Mai adu-mi apă, te rog”.

„Am cerut parmezan”.

„Unde e pâinea? Dar uleiul?”

— Poate că ești un copywriter genial, dar, sincer vorbind, eu nu ți-aș lăsa bacșiș, îi spuse mama ei la un moment dat.

Angie fu nevoită să-i dea dreptate. Merse la masa familiei Feinstein și aduse farfuria cu cannelloni.

— Vin imediat să vă aduc și scampi[15], doamnă Feinstein, zise ea zorind spre bucătărie.

— Sper ca doctorul Feinstein să nu termine de mâncat până când îi aduci nevesti-sii mâncarea, zise mama, dezaprobator. Mira, fă mai mari chiftelele.

Angie ieși din bucătărie și ajunse rapid la masa familiei Feinstein.

În timp ce servea scampi, auzi din nou soneria de la intrare.

Mai mulți clienți. *O, nu.*

Se întoarse și o zări pe Livvy. Sora ei o privea, gata să izbucnească în râs. Angie se zbârli.

— Ai venit să râzi de mine?

— Prințesa lucrează la DeSaria? Normal că am venit să râd de tine, îi zise Livvy atingând-o pe umăr. Și să te ajut.

•

La sfârșitul serii, Angie avea o cumplită durere de cap.

— Foarte bine, acum sunt, oficial, cea mai proastă chelneriță din istorie.

Își privi hainele. Vărsase vin roșu pe șorț și-și târâse mâneca prin cremă englezească. Pata decolorată de pe pantaloni era, cu siguranță, de lasagna. Se așeză la o masă din colț, împreună cu Mira.

— Nu pot să cred că am venit în pulover de cașmir și pe tocuri. Nu mă mir că Livvy râde de fiecare dată când se uită la mine.

— O să devii mai pricepută, o asigură Mira. Haide, uită-te aici! Împăturește șervetele.

— Ei bine, în mod sigur mai rău de-atât nu pot să fiu.

Angie nu se putu abține și râse, deși știa că nu era nimic amuzant în asta. La drept vorbind, nu se așteptase să fie atât de greu. Toată viața obținuse lucrurile ușor. Pur și simplu fusese bună la tot ceea ce încercase. Poate că nu excepțională, dar, oricum, peste medie. Absolvise UCLA – în patru ani, chiar așa, cu o medie foarte mare, și-și găsise imediat de lucru la cea mai bună agenție de publicitate din Seattle.

La drept vorbind, incompetența pe care și-o descoperise în privința servitului la mese însemna un șoc pentru ea.

— E umilitor.

Mira își ridică privirea de la șervețele.

— Nu te îngrijora. Rosa rareori sună ca să ne anunțe că e bolnavă. În mod obișnuit, se descurcă bine cu clienții. Iar tu o s-o scoți la capăt din ce în ce mai bine.

— Știu, dar…

Angie își privi mâinile, ocazie cu care descoperi că avea două arsuri. Din fericire, vărsase sosul fierbinte pe ea, nu pe doamna Giuliani.

— Nu știu dacă pot să fac asta, încheie, cu năduf.

Mira împături șervetul gros în forma unei lebede, iar apoi i-l împinse peste masă.

Angie își aminti de noaptea în care tatăl ei o învățase cum să transforme un șervet într-o pasăre.

Își ridică privirea, văzu că sora ei zâmbea și-și dădu seama că Mira îi amintise lucrul ăsta în mod intenționat.

— Mie și lui Livvy ne-a luat câteva săptămâni bune ca să învățăm s-o facem. Stăteam alături de tata pe podea, încercând să-i copiem fiecare mișcare, pentru ca el să zâmbească și să ne zică: „Bravo, prințesele mele!” Credeam că ne descurcam atât de bine… până când ai venit tu, și, din trei mișcări, ai reușit să împături perfect. „Asta mică poate face orice”, a zis tata, după care te-a pupat pe obraz.

Amintirea ar fi trebuit s-o facă pe Angie să zâmbească, însă de data asta ea merse în adâncimea lucrurilor și spuse:

— Cred că a fost greu pentru tine și Livvy.

Mira îi risipi imediat îngrijorarea.

— Nu asta voiam să zic. Locul ăsta – restaurantul DeSaria – e în sângele tău, la fel cum e și într-al nostru. Faptul că în toți anii ăștia n-ai dat pe aici nu înseamnă că ai schimbat ceva în felul tău de-a fi. Ești de-a noastră, așa că poți face tot ceea ce facem și noi. Tata a crezut în tine. Și eu cred.

— Mi-e frică.

— Nu-ți stă în fire, o încurajă Mira zâmbindu-i blând.

Angie întoarse capul și privi, prin fereastră, la strada goală. Frunzele cădeau și se împrăștiau pe betonul aspru al trotuarului.

— Așa am ajuns să fiu, spuse ea, deși ura s-o recunoască.

Mira se aplecă în față.

— Pot să fiu sinceră cu tine?

— Sigur că nu.

Angie încercă să zâmbească, dar, după ce-și ridică privirea spre chipul deschis al surorii ei, nu reuși s-o facă.

— Ai devenit… egocentrică în ultimii ani. Nu vreau să spun „egoistă”. Faptul că ai vrut să ai un

copil, iar după asta ai pierdut-o pe Sophie… te-a făcut mai retrasă. Înstrăinată, într-un fel.

Înstrăinată. Ăsta era adevărul.

— Mă simțeam de parcă atârnam de-un fir de ață, iar sub mine era un hău enorm, spuse Angie.

— Apoi ai căzut.

Angie se gândi la spusele Mirei. Își pierduse fiica, tatăl și soțul în decursul aceluiași an. Cu siguranță că asta era căderea de care se temuse atât.

— Uneori mă gândesc că încă sunt în cădere. Cel mai rău mi-e noaptea.

— Poate că e timpul să arunci o privire în jur.

— Am restaurantul. Mă străduiesc.

— Dar ce faci în orele în care e închis?

Angie înghiți în sec.

— E greu, recunoscu ea. Încerc să studiez și să-mi iau notițe.

— Un serviciu n-are cum să fie îndeajuns.

Angie își dori s-o poată contrazice, însă aflase adevărul cu mult timp în urmă, atunci când descoperise că, deși își iubea slujba, tânjea cu disperare după un copil.

— Nu.

— Poate că e timpul să ajuți pe cineva care are nevoie de asta.

Angie reflectă. Prima imagine ce-i veni în minte fu cea a adolescentei pe care o zărise în parcarea de la Safeway. Ajutând-o pe fată, se ajutase pe sine. În noaptea aceea dormise până dimineața.

Poate că ăsta era răspunsul. Să ajute pe cineva. Simți cum i se înfiripa un zâmbet pe buze.

— Am lunea liberă.

— Și majoritatea dimineților, îi aminti Mira.

* * *

Pentru prima dată, Lauren se trezi cu un sentiment de siguranță deplină. David o ținea strâns în brațe, chiar și-n somn.

Ea savură din plin senzația, imaginându-și că așa ar fi putut arăta o căsnicie.

Rămase întinsă mult timp, privindu-l cum dormea. În cele din urmă, se ridică de lângă David și coborî, fiindcă voia să-i pregătească ea micul dejun și să i-l aducă la pat. Se opri în fața comodei și deschise sertarul de sus. Găsi un tricou lung, îl trase pe ea și coborî scările.

Bucătăria era uluitoare, făcută toată din granit și din oțel inoxidabil. Suprafețele erau atât de netede, încât cele lucioase reflectau perfect obiectele care se oglindeau în ele. Lauren scotoci prin bufet și frigider. Găsi toate ingredientele care-i trebuiau ca să gătească o omletă cu șuncă și niște clătite. Când micul dejun fu gata, îl așeză pe o tavă de lemn frumoasă, apoi urcă în dormitor.

Îl găsi pe David treaz, căscând.

— Iată-te, zise el, zâmbind la vederea ei. Mi-era teamă că…

— De parcă te-aș părăsi vreodată, răspunse Lauren strecurându-se la loc în pat, lângă el, și așezând tava la mijloc.

— Arată minunat, fu el de părere, sărutând-o pe obraz.

În timpul micului dejun discutară despre banalități: examenele care se apropiau, fotbalul, bârfele de la școală. David îi povesti despre mașina Porsche pe care o restaura împreună cu tatăl lui. Era singurul lucru pe care-l făceau împreună, așa că David era obsedat de mașină. Iubea timpul pe care-l petreceau în garaj. În realitate, vorbea despre asta atât de des, încât Lauren de abia îl mai asculta. Atunci când el se avântă în detalii privind treptele de viteză și ambreiajul, ea își pierdu orice interes.

Lauren privi pe fereastră. Lumina soarelui inunda camera. Brusc, fata începu să se gândească la California și la viitorul lor. Nici nu mai știa de câte ori își ordonase broșurile despre facultate în funcție de posibilitatea de a obține o bursă. După calculele ei, cele mai potrivite ar fi fost facultățile private. Dintre toate, preferata ei era Universitatea

Californiei de Sud. Combina atletismul de nivel internațional cu studiile academice. Din nefericire, era la opt ore distanță cu mașina de Stanford.

Cumva, trebuia să-l convingă pe David să ia în considerare și Universitatea Californiei de Sud. A doua opțiune a ei era Santa Clara. Dar, la drept vorbind, se săturase de școli catolice.

— … total compactă. Piele perfectă. Lauren? Mă asculți?

Se întoarse către el.

— Normal că da, vorbeai despre treptele de viteză.

— Da, acum vreo oră, zise el pufnind în râs. Știam că nu mă asculți.

Ea simți cum i se aprind obrajii.

— Îmi pare rău. Mă gândeam la facultate.

David luă tava și o așeză pe noptiera supradimensionată din stânga lui.

— Tu îți faci mereu griji pentru viitor.

— Iar tu nu-ți faci niciodată.

— Nu ajută la nimic.

Înainte ca Lauren să răspundă, el se aplecă și o sărută. Toate gândurile despre de facultate și toate grijile legate de viitor dispărură într-o clipă. Ea se pierdu în sărutul și în brațele lui.

Ore mai târziu, atunci când, în sfârșit, dădură la o parte păturile și coborâră din pat, ea aproape că uitase de orice grijă.

— Haide să mergem să patinăm în Longview, zise el, scormonind prin setare după cămașa cu care voia să se îmbrace.

De obicei, lui Lauren îi plăcea să meargă la patinoar împreună cu David. Se uită lung la mormanul ei de haine. Jacheta ponosită o făcu să clipească des; își văzu și găurile din ciorapi.

— Nu pot să merg azi. Trebuie să-mi găsesc serviciu.

— Sâmbăta?

Lauren își ridică privirea către el. Brusc, simți că-i despărțea mai mult decât distanța care se putea

măsura de-a lungul podelei.

— Știu că e nasol, dar ce pot să fac?

David se apropie de ea.

— Cât?

— Cât, ce?

— Cât e chiria ta? Cât a întârziat mama ta cu plata?

Lauren simți cum i se înroșesc obrajii.

— N-am zis niciodată…

— Tu nu zici. Dar nu-s prost. Cât datorați?

Ea își dori ca pământul să se deschidă și s-o înghită cu totul.

— Două sute. Dar luni trebuie s-o dau pe prima.

— Două sute. Atât am dat pe volan și pe schimbător.

Lauren rămase fără cuvinte. Pentru el, suma aceea era doar mărunțiș. Lăsă ochii în jos și se aplecă să-și ia hainele.

— Lasă-mă să…

— Nu, zise ea, neîndrăznind să-l privească.

Lacrimile îi ardeau ochii. Rușinea era copleșitoare. N-ar fi trebuit să se simtă așa, știa asta. El o iubea; i-o spunea mereu. Și totuși…

— De ce nu?

Ea se ridică încet. În cele din urmă, se uită la el.

— Toată viața am văzut cum mama lua bani de la tot felul de bărbați. Începe ca o nimica toată. Bani de bere sau de țigări. Apoi sunt cincizeci de dolari pentru o rochie nouă sau o sută pentru factura de electricitate. Banii schimbă relațiile dintre oameni.

— Eu nu sunt ca tipii ăia, știi bine.

— *Am nevoie* ca noi să fim altfel, nu înțelegi?

El o atinse atât de delicat pe față, că ea aproape izbucni în plâns.

— Să înțeleg că nu mă lași să te ajut.

Oare cum putea ea să-i explice că un asemenea ajutor le-ar fi distrus relația?

— Doar iubește-mă, șopti ea, luându-l strâns în brațe.

El o ridică în sus și o sărută până când, amețită, ea zâmbi din nou.

— Mergem la patinoar și gata, hotărî el.

Lauren voia să se piardă în răceala gheții și să se plimbe în cerc, iar singurul ei contact cu pământul să fie doar mâna lui caldă.

— Foarte bine, dar n-am destule haine, răspunse ea. Trebuie să ne oprim la mine acasă.

Nu putea să nu zâmbească. Era atât de bine să cedeze și să uite, pentru o zi, de toate necazurile.

El o luă de mână, o scoase din camera lui și o duse spre dormitorul părinților.

— David, ce faci? îl întrebă ea luându-se, încruntată, pe urmele lui. El intră în dormitor, merse drept la debaraua de haine și deschise ușa. Automat, se aprinse o lumină.

Debaraua era mai mare decât sufrageria lui Lauren.

— Aici își ține mama toate hainele. Alege una.

Lauren înaintă, țeapănă, până când ajunse față în față cu hainele doamnei Haynes. Avea zeci. Piele. Cașmir. Lână. Piele întoarsă. Nimic n-avea vreun semn de purtare.

— Alege una și haide să mergem.

Lauren nu reușea să se miște. Inima îi bătea mult prea tare; cumva, rămăsese fără suflare. Se simți vulnerabilă și, brusc, descumpănită de propriile ei nevoi. Se trase un pas în spate și se întoarse spre David. El nu dădu vreun semn că-i observase ochii prea strălucitori sau zâmbetul firav.

— Tocmai mi-am amintit. Mi-am adus jacheta. O să fiu bine.

— Sigur?

— Bineînțeles. O să împrumut un hanorac de la tine. Iar acum, haide să mergem.

Capitolul 7

Angie porni, pe drumul de coastă, spre marginea orașului. La stânga, Oceanul Pacific părea să se pregătească de o furtună de toamnă. Spuma albă se lovea de nisipul de culoarea cimentului, iar copacii se aplecau spre pământ. Cerul era de un cenușiu metalic rău prevestitor; vântul șuiera printre crengile înșirate de-a lungul țărmului și se izbea de parbriz. Ploua atât de tare încât ștergătoarele, deși mergeau la viteză mare, nu reușeau să facă față.

Angie viră la stânga pe Azalea Lane și intră pe o stradă îngustă, ce fusese odinioară pavată. Acum erau mai mult gropi decât asfalt. Mașina ei se clătina pe drumul denivelat, ca un bețiv în drum spre casă.

Așezământul de caritate Ajută-ți Aproapele se afla la capătul acelei străzi lăsate în paragină; era o casă victoriană de un albastru-deschis, care contrasta puternic cu rulotele decolorate ce dominau restul zonei. În timp ce pe alte garduri se aflau semne pe care scria „Câine rău!”, aici scria doar „Bine ați venit!”

Angie trase mașina în parcarea pietruită și fu surprinsă să constate că acolo se aflau deja o mulțime de mașini și de camionete. Nu era nici ora zece în acea dimineață de sâmbătă, și totuși, locul deja se aglomerase.

Parcă lângă o camionetă roșie, uzată, cu portiere albastre și cu rastel de arme în geam. După ce adună lucrurile pe care voia să le doneze – conserve, articole de toaletă și bonuri valorice pentru carne de curcan de la băcănia din localitate – Angie porni pe aleea pavată și ajunse la intrarea vopsită în culori vii. Un pitic de ceramică își afișa rânjetul festiv într-un colț al terasei.

Zâmbind, Angie deschise ușa și intră. Dădu peste un haos în toată puterea cuvântului.

Parterul era plin de oameni care vorbeau și se foiau de colo colo. Mai mulți copii se adunaseră la fereastră și se jucau cu piese de Lego. Femei cu fețe obosite și zâmbete șterse stăteau la perete, completând formulare. Într-un colț îndepărtat, doi bărbați scoteau conserve din cutiile de pe podea.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Lui Angie îi trebui un moment ca să-și dea seama că cineva i se adresa. Reuși să se adune și-i zâmbi femeii care-i vorbise.

— Scuze. E mare agitație aici.

— Un circ. Așa o să fie și de sărbători. Cel puțin, sperăm să fie, zise femeia încruntându-se și sprijinindu-și pixul de bărbie. Îmi pari cunoscută.

— Sunt din oraș, o lămuri Angie ocolind jucăriile de pe podea și așezându-se în fața femeii, la birou. Mă numesc Angie Malone. Pe vremuri, mă chema DeSaria.

Femeia lovi biroul cu palma, zguduind vasul cu pești așezat pe el.

— Firește! Am absolvit odată cu Mira. Dana Herter. Întinse mâna, iar Angie i-o strânse. Ce putem face pentru tine?

— Am revenit acasă pentru o vreme…

Chipul Danei se încreți asemenea celui al unui Shar-pei.

— Am aflat despre divorțul tău.

Angela se strădui să-și păstreze zâmbetul.

— Bineînțeles că ai aflat.

— E un oraș mic.

— Foarte mic. Oricum, lucrez la restaurant pentru o vreme, și m-am gândit că, dacă tot sunt aici, poate că aș putea să fac și ceva voluntariat.

Dana încuviință cu un semn din cap.

— Am început să lucrez aici după ce m-a părăsit Doug. Doug Rhymer îți spune ceva? Căpitanul echipei JV de wrestling? Acum trăiește cu Kelly Santos, javra aia, spuse Dana zâmbind tremurat, fără elan. Locul ăsta m-a ajutat.

Angie se lăsă pe spate în scaun, simțindu-se ciudat, ca și cum n-ar mai fi avut oase. *Fac și eu parte din grup*, se gândi ea. Cel al femeilor necăsătorite. Oamenii se hazardau să facă presupuneri despre ea doar fiindcă eșuase în căsnicie. Cum de nu-și dăduse seama?

— Cum pot să fiu de ajutor?

— În multe feluri. Uite, zise Dana scoțând din sertar o broșură în două culori. Aici sunt toate serviciile pe care le oferim. Citește-o și vezi ce ți se potrivește.

Angie luă broșura și o deschise. De abia ce începu să citească, când Dana îi zise:

— Ai putea să-i duci donațiile lui Ted, acolo? Pleacă în câteva minute.

— Da, desigur.

Angie le dădu cutia celor doi bărbați, care o primiră cu zâmbetul pe buze, după care se întoarseră la treabă. Ea merse în hol și se așeză într-un scaun de plastic din sala de așteptare.

Se uită prin broșură, citind despre serviciile pe care le oferea așezământul. Consiliere familială. Un centru pentru părinți și copii. Un program de acțiune împotriva violenței domestice. O bancă de alimente. Mai era și o listă de evenimente pentru strângeri de fonduri – turnee de golf, licitații fără strigare, curse de biciclete, maratoane de dans. *În fiecare zi, cetăţeni generoşi din comunitatea noastră se opresc aici ca să doneze mâncare, bani, haine sau, pur şi simplu, timpul lor. Astfel, ne ajutăm pe noi înşine şi pe ceilalţi.*

Angie simți cum o străbătu un fior. Dându-și seama că speranța chiar exista, își ridică privirea, zâmbind și dorindu-și să fi avut pe cineva căruia să-i împărtășească un asemenea gând.

Apoi îi veni în minte Conlan. Zâmbetul îi dispăru. Realiză că, în lunile următoare, o așteptau multe asemenea momente. Unele în care – pentru o fracțiune de secundă, îndeajuns de mult cât s-o doară după aceea – avea să uite că, de acum

încolo, era singură. Se sili din nou să zâmbească, deși simți că surâsul îi era forțat, nefiresc.

Atunci o zări pe fată. Tocmai intra pe ușa din față, ca un cățeluș înecat, cu apa scurgându-i-se pe nas, păr și bărbie. Părul ei lung și ud era roșu, deși nuanța era cu neputință de precizat. Pielea îi era albă precum cea a lui Nicole Kidman, iar ochii îi erau căprui, pătrunzători; prea mari pentru figura ei, ceea ce o făcea să pară nespus de tânără. Avea pistrui pe obraji și la baza nasului.

Era fata din parcare, cea care lipea afișe pe parbrize, în căutarea unui serviciu.

Fata se opri în ușă. Își strânse în jurul trupului haina ponosită și deșirată la mâneci. Aceasta era atât de subțire și-i era atât de mică, încât gestul fu complet de prisos. Apoi, fata merse la recepție.

Dana își ridică privirea, zâmbi și-i spuse ceva. Angie nu se putu abține. Se ridică și se apropie îndeajuns de mult încât să poată auzi discuția dintre cele două.

— Am citit despre colecta de haine, zise fata încrucișându-și brațele pe piept și tremurând un pic.

— De abia săptămâna trecută ne-am apucat să strângem haine. Va trebui să ne lași un nume și un număr de telefon. Te sunăm atunci când primim ceva pe măsura ta.

— E pentru mama, zise ea. Are măsură mică.

Dana își propti din nou pixul sub bărbie și o studie pe fată.

— Ce-ai zice de o haină și pentru tine? Asta pe care o porți acum pare…

Fata râse, iar sunetul glasului ei păru ascuțit și nervos.

— Sunt bine.

Se aplecă și scrise ceva pe o hârtie, apoi o împinse pe birou.

— Numele meu e Lauren Ribido. Ăsta e numărul meu de telefon. Sunați-mă dacă apare vreo haină potrivită. Mulțumesc.

Apoi se îndreptă iute spre ieșire. Angie rămase acolo, nemișcată, privind lung la ușa care se închisese în urma fetei. Inima îi bubuia în piept.

Ia-te după ea.

Ideea îi veni din senin, zguduind-o cu intensitatea ei.

Era un gând nebunesc. De ce să facă așa ceva?

Nu știa. N-avea niciun răspuns. Trăia, doar, sentimentul unei legături cu fata aceea sărmană care, deși avea ea însăși nevoie de o haină, ceruse una pentru mama ei. Angie se ridică, făcu un pas în față, apoi încă unul. Înainte să-și dea seama, se trezi afară.

Ploaia făcea iarba să se îndoaie și se strângea în băltoace maronii, care apăruseră până și în cele mai mici adâncituri din pământ. Gardul de un roșu aprins care împrejmuia zona strălucea de umezeală, zgâlțâit de vânt. Jos, la capătul drumului, fata alerga.

Angie intră în mașină, porni farurile și ștergătoarele, apoi ieși din parcare. În timp ce mergea pe strada denivelată, cu farurile luminând chipul fetei, Angie se întrebă ce naiba făcea.

O urmărești, zise rațiunea.

O ajuți, răspunse inima.

Ajunse aproape de colțul străzii și încetini. Tocmai pe când era gata să coboare geamul ferestrei și să se ofere s-o conducă acasă pe fată (deși nicio tânără în toate mințile n-ar fi acceptat), un autobuz cu numărul 7 opri în stație. Ușile se deschiseră. Fata urcă și dispăru. Autobuzul plecă mai departe.

Angie îl urmări până în oraș. La intersecția Driftwood Way cu autostrada, fata coborî. Traversă o zonă care i-ar fi speriat pe majoritatea oamenilor, apoi intră într-un complex numit, în mod neinspirat, Apartamente de lux. Câteva minute mai târziu, o lumină se aprinse la etajul patru.

Angie parcă la cotitură și privi clădirea. Îi amintea de ceva dintr-un roman de Roald Dahl, așa dărăpănată cum era, toată din lemn putrezit, cu spații goale ici-colo. Nu era de mirare că fata își căuta de lucru.

Nu-i poți salva pe toți, obișnuia să-i spună Conlan lui Angie atunci când ea plângea din pricina nedreptăților din lume. *Nu-l pot salva pe niciunul,* fusese mereu răspunsul ei.

De câte ori o cuprinsese tristețea la un asemenea gând, el îi fusese alături și o luase în brațe.

Dar acum…

Acum decizia era a ei. Cu siguranță, n-o putea salva pe fata aceea; Angie nu avea căderea să facă așa ceva.

Însă ar fi putut găsi o cale s-o *ajute.*

* * *

Totul depindea de soartă. Cu un astfel de gând își începu Angie ziua de luni, în fața vitrinelor magazinului Clothes Line.

Era acolo, în fața ei.

O jachetă de iarnă verde-închis, lungă până la genunchi, cu guler, manșete și margine de blană artificială. Era exact ceea ce purtau fetele anul acela. De fapt, pe când era în clasa a patra, Angie avusese și ea una asemănătoare.

Jacheta ar fi arătat grozav pe o fată cu pielea deschisă la culoare, cu părul roșu și cu ochii căprui și triști.

Preț de o fracțiune de secundă, Angie încercă să se răzgândească. La urma urmei, n-o cunoștea pe fată și nu era treaba ei să se ocupe de asta. Însă asemenea argumente erau prea slabe ca să-i schimbe decizia. Uneori lucrurile se petreceau așa cum trebuia și, la drept vorbind, îi făcea bine să se gândească și la altcineva în afară de ea însăși.

Deschise ușa și intră în micul magazin. Un clopoțel îi sună deasupra capului. Sunetul o purtă înapoi în timp, iar pentru o clipă fu din nou majoreta subțire ca un creion, cu părul negru tapat

și îmbibat cu fixativ, care-și însoțea surorile la cumpărături în singurul magazin de îmbrăcăminte din oraș.

Desigur că acum existau mai multe magazine, chiar și un J.C. Penney în afara orașului, lângă autostradă. Însă în vremea tinereții ei, Clothes Line era locul unde găseai blugi Jordache și jambiere.

— Asta nu poate fi Angie DeSaria!

O voce cunoscută o trezi pe Angie din reverie. Cum auzi zgomotul tălpilor de cauciuc pe linoleum, începu să zâmbească.

Doamna Costanza își croia drum printre rândurile de haine, mișcându-se și ocolind obstacolele cu o măiestrie pe care i-ar fi invidiat-o chiar și Evander Holyfield[16]. La început, Angie îi văzu doar părul vopsit negru, tapat. Apoi, sprâncenele subțiri, desenate cu dermatograf negru, și, în final, buzele de culoarea cireșelor, care-i zâmbeau.

— Bună ziua, doamnă Costanza, îi zise ea femeii care o ajutase să probeze primul sutien și care-i vânduse fiecare pereche de pantofi vreme de șaptesprezece ani.

— Nu pot să cred că ești tu! Bătu din palme, având grijă să-și ferească unghiile lungi, pe care erau desenate inimioare. Bineînțeles că am auzit c-ai venit pe la noi, dar m-am gândit că-ți cumperi hainele de la oraș. Stai să mă uit mai bine la tine, spuse ea luând-o pe Angie de mână și învârtind-o ca s-o poată studia pe toate părțile. Blugi Roberto Cavali. Un italian de ispravă. Asta e de bine. Dar pantofii tăi nu-s potriviți ca să te plimbi prin oraș. O să ai nevoie de alții. Și am auzit că lucrezi la restaurant. O să ai nevoie de pantofi noi și pentru asta.

Angie nu-și putu stăpâni un zâmbet.

— Ca de obicei, aveți dreptate.

— Mama ta e atât de fericită că te-ai întors! A fost un an greu.

Zâmbetul lui Angie păli.

— Da, din păcate. Greu pentru noi toți.

— Tatăl tău a fost un bărbat tare bun. Cel mai bun.

Tăcură pentru o clipă, privindu-se una pe cealaltă, amândouă cu gândul la tatăl lui Angie. În cele din urmă, Angie reluă discuția:

— Înainte să-mi vindeți o pereche de pantofi comozi, să știți că sunt interesată de jacheta din vitrină.

— Jacheta aia nu ți-ar veni bine deloc, Angela. Știu că la oraș…

— Nu e pentru mine. E pentru… o prietenă.

— Aha, făcu doamna Costanza, dând din cap în semn de aprobare. Asta e ceea ce vor toate fetele anul ăsta. Haide!

O oră mai târziu, Angela părăsi magazinul Clothes Line cu două jachete de iarnă, două perechi de mănuși de angora, o pereche de tenișI obișnuiți și o pereche de pantofi negri, fără toc, pentru muncă. Prima oprire fu la magazinul de împachetări din oraș, unde ambală hainele într-o cutie.

Plănuia să le lase la Ajută-ți Aproapele. Chiar avea intenția asta. Însă cumva se trezi parcând pe strada fetei, cu ochii ațintiți la blocul dărăpănat de apartamente.

Luă cutiile și merse către intrare. Își prinse tocurile în crăpăturile din pavaj și-și pierdu echilibrul. În timp ce se clătina, își închipui că arăta precum Quasimodo. De parcă ar fi stat cineva s-o urmărească, ceea ce în mod sigur că nici nu se întâmplase, dacă judeca după ferestrele pustii și întunecate ale clădirii.

Ușa intrării principale era deschisă; ce-i drept, atârna într-o singură balama. O împinse și intră în bezna sumbră. În stânga erau mai multe cutii poștale, cu numele apartamentelor în dreptul lor. Singura căsuță cu nume pe ea era cea a administratoarei, doamna Dolores Mauk de la 1A.

Angie se afla chiar în fața apartamentului. Ținând cutia sub braț, bătu la ușă. Nu-i răspunse nimeni, așa că încercă din nou.

— Vin acum! zise o voce.

Ușa se deschise. În prag apăru o femeie între două vârste, cu chipul înăsprit și cu ochi blajini. Purta o rochie înflorată și adidași Converse peste gleznă. Un batic roșu îi acoperea părul.

— Sunteți doamna Mauk? întrebă Angie, simțindu-se, brusc, nelalocul ei. Băgase de seamă că femeia avea o căutătură neliniștită.

— Da. Ce doriți?

— Pachetul ăsta e pentru Lauren Ribido.

— Aha, pentru Lauren, zise doamna Mauk zâmbind cu căldură. E o fată bună, adăugă ea, însă apoi se încruntă din nou. Nu arătați ca și cum ați fi de la livrări, conchise, pe un ton bănuitor.

Privirea doamnei Mauk se opri la pantofii lui Angie, apoi se ridică din nou.

— E o haină de iarnă, zise Angie, care, în tăcerea ce urmă, simți nevoia să se explice. Eram la centrul Ajută-ți Aproapele, când a intrat Lauren și a cerut o haină pentru mama ei. Atunci m-am gândit… de ce să nu-i aduc două? Și iată-mă aici. Aș putea să vă las cutia ca să i-o dați fetei?

— Da, e cel mai bine. Ele nu sunt, oricum, acasă.

Angie îi întinse cutia. Se întoarse, dând să plece, când femeia o întrebă cum o chema.

— Angela Malone. Pe vremuri mă numeam DeSaria.

Mereu adăuga asta atunci când se afla în oraș. Se părea că toată lumea îi cunoștea familia.

— De la restaurant?

Angie zâmbi.

— Da, eu sunt.

— Fiica mea iubea locul ăla.

Iubea. Asta era problema cu restaurantul. Oamenii uitaseră de el.

— Trimiteți-o din nou pe la noi. O să am grijă să fie tratată regește.

Pe loc, Angie își dădu seama că spusese ceva nepotrivit.

— Mersi, răspunse doamna Mauk pe un ton metalic. Așa am să fac.

Iar apoi închise ușa.

Angie rămase locului, întrebându-se cu ce greșise. Oftă și se îndreptă către ieșire.

Odată intrată în mașină, mai contemplă, o vreme, cartierul dărăpănat. Un autobuz școlar de culoare galben-deschis se opri la colț. Mai mulți copii coborâră în grabă și săriră pe trotuar. Erau mici, probabil că în clasele primare.

Nicio mamă nu-i aștepta la colț, vorbind cu vreo alta, în timp ce ar fi sorbit din cafele scumpe de la Starbucks.

Ea simți aceeași veche strângere de inimă. Înghiți în sec, privind copiii care veneau în grupuri, dând cu șutul în cutiile de conserve goale de pe trotuar și râzând.

Abia după ce ei se depărtară într-atât încât aproape că-i ieșiseră din raza vizuală, Angie își dădu seama ce le lipsea.

Jachetele.

Niciunul dintre copii nu purta haine de iarnă, cu toate că afară era frig. Iar luna următoare avea să fie și mai aspră.

Atunci îi veni ideea: să facă o colectă la DeSaria. Avea să ofere o masă gratis pentru fiecare haină donată, nouă sau ușor purtată. Era o idee minunată.

Învârti cheia în contact și porni mașina. De abia aștepta să-i spună Mirei.

•

Lauren traversă campusul în grabă. Aerul rece îi biciuia fața. Din gură și din nas îi ieșeau aburi care se pierdeau repede, pe măsură ce înainta.

David o aștepta în fața drapelului. O văzu venind și-i zâmbi. Ea își dădu seama că o aștepta

de ceva vreme; obrajii lui erau de un roz intens.

— La naiba, e tare rece! zise el trăgând-o mai aproape pentru un sărut pasional și lung.

Porniră împreună, salutându-și prietenii și vorbind între ei cu glas scăzut. David o mai sărută o dată, apoi se îndreptă spre sala lui de clasă. Abia făcu câțiva pași, când se opri în loc și se întoarse.

— Hei, am uitat să te întreb ce culoare de frac să-mi iau pentru bal!

Lauren simți cum se albește la față. Balul de absolvire. Era peste zece zile.

Iisuse! Ea fusese cea care aranjase toate decorațiunile și luminile, și care vorbise cu DJ-ul.

Cum de uitase cel mai important lucru: rochia ei?

— Lauren?

— Uff… Neagră, răspunse ea, încercând să zâmbească. Negrul e mereu o idee bună.

— S-a făcut, promise el cu un zâmbet încrezător.

Pentru David totul era simplu. Nu trebuia să-și facă griji să cumpere o rochie nouă, pe lângă pantofi și șal.

Toată ora de trigonometrie, Lauren fu neatentă. Când veni pauza, se ascunse într-un loc retras din bibliotecă și începu să scormonească prin portofel și rucsac după bani.

Șase dolari și doisprezece cenți. Asta era tot ce avea în acel moment.

Constatarea îi săpă un rid adânc pe frunte, iar cuta nu i se șterse tot restul zilei.

După școală, chiuli de la întrunirea pentru decorațiuni și se grăbi spre casă.

Autobuzul o lăsă la intersecția dintre Apple Way și Cascade Street. Ploua tare. Ceața argintie fusese înlocuită de rafale torențiale, care făceau din lume un loc rece și cenușiu. Ploaia lovea pavajul cu atâta putere, încât străzile păreau în fierbere. Capișonul ei de pânză n-o apăra deloc pe Lauren. Apa i se scurgea pe marginile feței și i se strecura,

rece și lipicioasă, de lângă guler. Rucsacul plin cu cărți, caiete și fișe părea să cântărească o tonă. În plus, pantofilor ei de vinilin li se rupsese un toc cu trei străzi în urmă, așa că acum Lauren șchiopăta în timp ce cobora pe drumul către casă.

La colț, îl salută din mers pe Bubba, care-i răspunse la salut și se întoarse la tatuajele lui, cu semnul de neon clipindu-i, ostenit, deasupra capului. Afișul din fereastră – *I-am tatuat și pe părinții tăi* – era brăzdat de ploaie. Lauren continuă să șchioapete, trecu de Hair Aparent, acum închis, salonul la care – chipurile – lucra mama ei, de micul magazin al familiei Chu și de autoservirea Terivaki a familiei Ramirez.

Se opri în fața complexului de apartamente în care locuia, fiindu-i, brusc, silă să intre. Închise ochii și-și imagină casa care avea să fie a ei, într-o bună zi. Pereți de culoarea untului, canapele joase, ferestre largi și o terasă de jur-împrejur, năpădită de flori.

Încercă să se agațe de acel vis care îi devenise familiar, dar acesta plutea pe deasupra ei, la fel de imaterial ca și fumul.

Se strădui să-și alunge din minte astfel de gânduri. Visurile și speranțele nu-i puseseră niciodată mâncarea pe masă și nici n-o aduseseră pe mama ei mai devreme acasă, măcar cu un minut. Bineînțeles, nici nu aveau să-i dăruiască o rochie pentru balul de absolvire.

Lauren traversă cărarea betonată și trecu pe lângă cutia cu unelte de grădinărit pe care doamna Mauk o scosese afară, la vedere, într-o încercare timidă de a încuraja chiriașii să fie mai preocupați de felul în care arăta grădina. Curând, acele unelte aveau să ruginească, adică să fie distruse înainte ca vreun locatar să se obosească să taie trandafirii cu tulpini înalte și tufele de afine ce ocupau jumătate din teren.

Pe hol o întâmpină, ca de obicei, un întuneric dens.

Urcă și găsi ușa apartamentului deschisă.

— Mamă! țipă ea, împingând ușa de perete.

În scrumiera de pe măsuța de cafea încă mai ardea o țigară. Grămada de chiștoace era enormă. Pe masa de plastic, ici și colo, erau împrăștiate alte mucuri.

Apartamentul era gol. Probabil că maică-sa venise acasă de la serviciu pe la ora cinci (asta dacă, în primul rând, ajunsese la muncă), apoi se transformase din coafeză de cartier în iubită de motociclist și se grăbise să-și ocupe scaunul de bar preferat.

Lauren fugi spre dormitor, spunându-și în tot timpul ăsta: *Te rog, te rog, te rog.*

Nu zări nimic sub pernă. Maică-sa îi găsise toți banii.

Capitolul 8

Lauren voi să se miște. Voi să se ridice, să-și împrospăteze machiajul și să împrumute din nou sacoul lui Suzi Mauk, însă rămase pur și simplu înțepenită acolo, pe podea, cu privirea pironită la mucurile de țigară din scrumiera de pe măsuța de cafea. Oare câți din cei douăzeci de dolari ai ei se duseseră pe apa sâmbetei?

Voia să plângă așa cum o făcea odinioară. Însă acum știa că lacrimile însemnau speranță. Dacă ți se uscau ochii, atunci speranța era dusă pe vecie.

Ușa se deschise, lovindu-se de perete. Întreg apartamentul se cutremură. O sticlă de bere căzu de pe canapea și se opri pe covorul zdrențuit.

Mama lui Lauren stătea în prag, îmbrăcată într-o fustă scurtă de piele, într-un tricou albastru, mulat, și încălțată cu cizme negre. Tricoul – care lui Lauren i se păru suspect de nou – o făcea să pară nespus de slabă. Chipul ei, cândva frumos, era acum o adunătură de muchii ascuțite și de scobituri. Alcoolul, țigările și prea mulți ani de dezamăgire îi șterseseră frumusețea, lăsându-i nealterat doar verdele uluitor al ochilor. În contrast cu figura ei palidă, femeia încă mai avea o pereche de ochi splendizi. Odată, demult, Lauren chiar o socotise pe mama ei cea mai frumoasă femeie din lume – iar, pe atunci, mulți oameni erau de acord cu ea. Ani la rând, maică-sa trăise de pe urma frumuseții. Atunci când aceasta începuse să dispară, femeia își pierduse, odată cu ea, și simțul realității.

Acum își puse o țigară între buze și trase un fum adânc în piept, apoi îl dădu iute afară.

— De ce te holbezi la mine?

Lauren oftă. Urma una dintre acele nopți în care mama ei se întorcea acasă beată moartă și furioasă. Lauren se ridică binișor și începu să strângă mizeria din sufragerie.

— Ar trebui să fii la lucru, îi zise maică-sa trântind ușa.

— Și tu la fel.

Mama râse și se trânti pe canapea, punându-și picioarele pe măsuța de cafea.

— Mă duceam într-acolo. Știi cum e.

— Da, știu. Trebuie să treci de Taverna Mareelor.

Lauren își dădu seama de amărăciunea din vocea ei și-și dori să n-o fi avut.

— Nu începe iar!

Lauren se apropie de canapea și se așeză pe unul dintre brațe.

— Mi-ai luat douăzeci de dolari de sub pernă. Erau banii *mei.*

Mama stinse țigara și-și aprinse imediat alta.

— Așa, și?

— Balul de absolvire e în mai puțin de două săptămâni. Am nevoie de o rochie, zise Lauren, urând să-și spună nevoia cu voce tare.

Maică-sa își ridică privirea spre ea. Fumul șerpuia în aer, parcă mărind și mai mult distanța dintre ele.

— Eu am rămas gravidă după un bal organizat la școală, spuse mama în cele din urmă.

Lauren se abținu cu greu să nu-și dea ochii peste cap.

— Știu asta.

— Dă-l naibii de bal de absolvire.

Lui Lauren nu-i veni să creadă că, după atâția ani, încă o mai durea s-o audă pe maică-sa vorbind astfel. Oare când avea să priceapă, o dată pentru totdeauna, că femeia aceea n-avea să se schimbe?

— Mersi, mamă. Ca de obicei, mi-ai fost de mare ajutor.

— O să vezi tu. Când o să mai crești, îi spuse maică-sa lăsându-se pe spate și scoțând fum pe nări, cu buzele tremurându-i și părând, pentru o clipă, tristă. Nimic din toate astea nu contează,

adăugă ea. Nimic din ce vrei, nimic din ce visezi. Trăiești cu ce rămâne.

Dacă așa ar fi gândit și Lauren, atunci ea nici nu s-ar mai fi dat jos din pat. Sau de pe vreun scaun de bar. Se aplecă și-i dădu maică-sii la o parte părul din ochi.

— Pentru mine o să fie altfel, mamă.

— Sper din toată inima, murmură ea atât de încet, încât Lauren trebui să se aplece și mai mult ca s-o audă.

— Găsesc eu o cale să plătesc chiria *și* să-mi cumpăr rochie, zise fata regăsindu-și curajul.

Acesta o părăsise pentru câteva clipe și, fără acea flacără interioară care s-o anime, Lauren simțea din nou frigul. Dar acum curajul îi revenise. Se ridică de pe brațul canapelei și merse în dormitorul mamei. În debaraua de haine mult prea încărcată, Lauren începu să scotocească după ceva ce se putea transforma într-o rochie de bal. Tocmai luase de pe umeraș o cămașă de noapte din satin negru, când auzi soneria de la ușă. Nu răspunse, dar maică-sa îi strigă:

— A venit doamna Mauk!

Lauren înjură printre dinți. Ce bine ar fi fost ca mama ei să nu răspundă! Silindu-se să zâmbească, aruncă neglijeul minuscul pe pat și se întoarse în sufragerie.

Doamna Mauk o aștepta, zâmbitoare. La picioarele ei, pe podea, zăcea o cutie mare de carton. Alături, mama ei descheia nasturii unui palton lung și negru, din cea mai fină lână; avea talia îngustă și un guler în formă de șal.

— E o haină de babă, murmură mama, traversând holul spre baie.

— Doamnă Mauk, zise Lauren.

— E una și pentru tine, îi zise administratoarea aplecându-se și scoțând din cutie jacheta verde, cu guler de blană artificială.

— Pentru mine?! exclamă Lauren.

Era aproape identică cu cea a Melisei Stonebridge, cea mai populară și mai bogată elevă de la Fircrest. Lauren nu se putu abține și pipăi blănița moale.

— N-ar fi trebuit să vă deranjați… Nu pot să…

Își retrase mâinile. Doamna Mauk nu-și putea permite să cumpere așa ceva.

— Nu e de la mine, spuse doamna Mauk, cu un zâmbet trist și înțelegător. Le-a adus o femeie de la Ajută-ți Aproapele. O cheamă Angela. E cea de la restaurantul DeSaria – îl știi, cel din Driftwood. Aș spune că-și putea permite haine ca astea.

O *donație.* Cumva, femeia o văzuse pe Lauren și-i fusese milă de ea.

— Haina asta mă îmbătrânește, zise mama ei din cealaltă cameră. A ta cum e, Lauren?

— Ia-o, o îndemnă doamna Mauk pe Lauren, întinzându-i jacheta.

Fata nu se putu stăpâni. O luă, o probă și, brusc, simți cum se încălzea. Până acum nici nu-și dăduse seama cât de frig era.

— Cum pot să mulțumesc pentru așa ceva? șopti Lauren.

Doamna Mauk o privi cu compasiune.

— E greu să fii tu cel care are nevoie de ajutor, murmură ea.

— Da.

Se priviră îndelung. La un moment dat, Lauren încercă să zâmbească.

— Cred că ar trebui să trec pe la restaurant și să-i mulțumesc.

— Asta e o idee bună.

Lauren privi spre capătul holului.

— Vin imediat, mamă.

— Adu-mi altă haină! zbieră maică-sa.

Lauren nici nu îndrăzni s-o privească pe doamna Mauk. Ieșiră împreună din apartament și coborâră scările în tăcere. Afară, Lauren îi făcu cu mâna doamnei Mauk, care, deși ascunsă mereu după perdea, urmărea tot ce mișca în cartier.

În mai puțin de jumătate de oră, Lauren era la restaurantul DeSaria și deschidea ușa. Primul lucru pe care îl băgă de seamă fu aroma. Locul mirosea divin. Atunci își dădu seama că era flămândă.

— Văd că m-ai găsit.

Lauren nici n-o observase pe femeie venind, deși stăteau aproape față în față. Femeia nu măsura decât cu vreo doi-trei centimetri mai mult decât Lauren, dar era o prezență impunătoare. În primul rând, era frumoasă ca o stea de cinema, cu părul și cu ochii negri, și cu un zâmbet de milioane. Iar hainele ei păreau scoase dintr-un catalog de ținute scumpe. Purta pantaloni negri, evazați, cizme negre cu toc și un pulover galben, pe gât. Fetei i se păru că o cunoștea de undeva.

— Dumneavoastră sunteți Angela DeSaria?

— Angie, te rog, spuse ea îndreptându-și spre Lauren privirea blândă și mângâietoare. Iar tu ești Lauren Ribido.

— Îți mulțumesc pentru haină, Angie. Brusc, își dădu seama că, într-adevăr, o mai văzuse undeva pe acea femeie. Tu ești cea care mi-a dat bani, îi spuse ea lui Angie.

Angie îi răspunse cu un zâmbet vag, aproape ireal.

— Crezi, probabil, că te urmăresc. Să știi că nu-i așa. Doar că… m-am întors de curând în oraș și încerc să-mi găsesc locul. Te-am văzut și am zis să te ajut.

— Și chiar m-ai ajutat.

Lauren simți din nou cum vocea i se gâtuia de emoție.

— Mă bucur să aud asta, spuse Angie. Mai pot face ceva pentru tine?

— Aș cam avea nevoie de un loc de muncă.

Angie se miră la auzul vorbelor fetei.

— Ai mai servit vreodată la mese?

— Două veri la Hidden Lake Ranch.

Lauren își stăpâni cu greu emoția. Era convinsă că femeia îi vedea limpede toate defectele pe care

ea voia să le ascundă: părul netuns, pantofii uzi și rucsacul vechi.

— Ești cumva italiancă?

— Nu, sau cel puțin nu știu. Contează?

— N-ar trebui, spuse Angie privind spre ușa închisă. Dar noi am procedat mereu într-un fel anume.

Iar eu nu mă potrivesc cu asta, își spuse Lauren în sinea ei.

— Înțeleg.

— Strângi bani pentru facultate?

Lauren avu de gând să răspundă că da, însă zărind compasiunea din ochii lui Angie, mărturisi adevărul:

— Am nevoie de o rochie pentru balul de absolvire.

Roși de cum termină de rostit acele cuvinte. Nu-i veni să creadă că-i dezvăluise asta unei străine.

Angie o studie o clipă, fără să zâmbească sau să se încrunte.

— Uite cum facem. Stai aici, mănâncă ceva și vorbim după aceea.

— Nu mi-e foame, zise Lauren, exact în clipa în care stomacul îi chiorăi.

Angie zâmbi cu delicatețe, ceea ce, într-un fel, o răni pe Lauren.

— Mai întâi, ia cina. Vorbim după aceea.

•

Angie o găsi pe Mira în fața ușii din spate, sorbind un cappuccino dintr-o cană pe care o ținea cu ambele mâini. Aburul se contopea cu răsuflarea și forma un fel de ceață în fața ei.

— Iarna vine mai devreme anul ăsta, spuse Mira de îndată ce Angie se apropie.

— Aici aveam obiceiul să mă ascund atunci când trebuia să spălăm vasele, zise sora mai mică, zâmbind la acea amintire.

Aproape că auzea, prin pereții de cărămidă, vocea răsunătoare a tatălui lor.

— De parcă n-aș fi știut, râse Mira.

Angie veni și mai aproape, până când umărul ei se atinse de cel al Mirei. Stătură amândouă rezemate de zidul aspru, care fusese martorul atâtor ani din viețile lor. Priviră parcarea goală. Dincolo de ea, strada părea o panglică argintie ce se pierdea în noaptea întunecată. În depărtare, printre case și copaci, se profila oceanul albastru-cenușiu.

— Îți mai amintești de lista pe care am făcut-o împreună cu Livvy?

— Lista distrugerii restaurantului DeSaria, după cum i-a zis mama? Cum aș putea uita?

— Cred că am să fac prima schimbare.

— Și care ar fi aceea?

— Am găsit o chelneriță nouă. O elevă de liceu. Cred că ar putea lucra în unele seri și în weekenduri.

Mira se întoarse spre ea.

— Te lasă mama să angajezi o *fată de liceu*?

Angie clipi des.

— Zici că ar fi o problemă?

— Mama o să aibă ceva de zis pe tema asta, doar știi bine. Spune-mi măcar că e italiancă.

— Nu cred.

Mira rânji.

— Asta o să fie distractiv.

— Termină! Fii serioasă! Haide… nu-i așa că e o idee bună să angajăm o nouă chelneriță?

— Ba da. Rosa e prea înceată ca să se descurce cu și mai mulți clienți. Dacă tot ai de gând să faci niște schimbări, ăsta ar fi un bun început. Unde ai găsit-o? La Forțele de muncă?

Angie își mușcă buza și privi spre pietriș.

— Angie?

De data asta, Mira nu mai zâmbea. După ton, era vădit îngrijorată.

— Am văzut-o la Ajută-ți Aproapele, atunci când m-am dus să fac voluntariat. Era acolo și cerea o haină de iarnă pentru mama ei. De aici mi-a venit ideea pentru colectă.

— Așa că i-ai cumpărat o jachetă.

— Tu mi-ai zis să ajut oameni.

— Așa că i-ai oferit și un loc de muncă.

Angie oftă. Sesiză lipsa de încredere din vocea surorii ei și înțelese. Cu toții credeau că Angie era o victimă sigură. Iar asta, din pricina lui Sarah Dekker. Când stabiliseră să-i adopte fetița, Angie și Conlan își deschiseseră sufletele și casa unei adolescente cu probleme.

— Ai atâta iubire de oferit, zise Mira în cele din urmă. Cred că doare s-o ții sub lacăt tot timpul.

Cuvintele îi părură lui Angie mici spini care-i străpunseră pielea. Ea ripostă:

— Despre asta e vorba? *La naiba*! Și eu care credeam că angajez o fată care să servească la mese în weekend.

— Poate că mă înșel. Poate că exagerez.

— Și poate că alegerile mele sunt întotdeauna proaste.

— Nu începe, Ange, spuse Mira cu glas domol. Îmi pare rău că am adus vorba despre dezamăgirile tale. Îmi fac prea multe griji. Asta e problema cu familia. Însă, da, ai dreptate, e nevoie să angajezi o nouă chelneriță. Mama o să trebuiască să înțeleagă, și gata.

Angie aproape că râse.

— Da, ăsta-i chiar punctul ei forte.

Mira făcu o pauză, apoi zise:

— Doar să fii prevăzătoare, da?

Angie știa că sfatul era bun.

— Am să fiu, stai liniștită.

•

Din umbră, Angie o urmărea pe fată, care lua cina. Mânca încet, ca și cum ar fi savurat fiecare înghițitură. Era ceva aproape de modă veche în înfățișarea ei, o moliciune delicată ce amintea de fetele din altă generație. Părul arămiu, buclat, îi cădea liber pe spate, culoarea lui strălucitoare contrastând cu tenul palid. Nasul avea un vârf ușor cârn și era punctat de pistrui. Dar atenția lui Angie

fusese captată de ochii fetei, care erau surprinzător de căprui, și înzestrați cu înțelepciunea unui adult.

„N-o să mă vrei”, îi spuseseră ochii aceia lui Angie.

„Ai atâta iubire de oferit. Cred că doare s-o ții sub lacăt tot timpul”.

Angie își aminti de vorbele Mirei. Nu-i trecuse o clipă prin minte că se avânta din nou în caruselul vechilor ei alegeri. Asta era treaba cu pierderile. Nu știa când sau unde putea să lovească valul de amărăciune rămas în urma lor. Cel mai mic lucru îi putea declanșa amintiri dureroase. Un cărucior. O păpușă. O melodie tristă. Un cântec de aniversare. O adolescentă disperată.

Însă acum *nu* era vorba despre nimic din toate astea. Angie era aproape sigură.

Fata – Lauren – își ridică privirea, se uită în jur, iar apoi își privi ceasul de mână. Împinse din fața ei farfuria goală și-și încrucișă brațele, așteptând.

Era acum ori niciodată, se gândi Angie. Fie că mama ei o lăsa să facă schimbări, fie că nu. Venise momentul să primească un răspuns.

Angie se duse la bucătărie, unde își găsi mama spălând ultimele vase din seara aceea. Pe blatul de lucru erau aliniate patru tăvi cu lasagna proaspătă.

— Spaghetele bolognese sunt aproape gata, zise mama. O să avem destule pentru mâine-seară.

— Și pentru restul lunii, murmură Angie.

Mama își ridică privirea către fiica ei.

— Ce vrei să spui?

Angie își alese cuvintele cu grijă, pentru că, în cazul de față, erau precum torpilele: oricare dintre ele putea declanșa un război.

— Azi am avut șapte clienți, mamă.

— Asta e bine pentru o noapte din timpul săptămânii.

— Nu îndeajuns de bine.

Mama smuci cu putere mânerul robinetului.

— O să fie mai bine de sărbători.

Angie încercă o altă abordare:

— Sunt o chelneriță dezastruoasă.

— Da, dar o să fii din ce în ce mai bună.

— Oricum am fost mai bună decât Rosa. Am urmărit-o noaptea trecută, mamă. N-am mai văzut vreodată pe cineva care să se miște atât de încet.

— Lucrează aici de multă vreme. Vorbește mai respectuos de ea.

— Trebuie să facem niște schimbări. Doar de asta sunt aici, nu?

— N-ai s-o dai afară pe Rosa.

Mama trânti cârpa de vase, care izbi blatul de lucru precum un buzdugan.

— N-aș face asta niciodată, se grăbi Angie s-o liniștească. Maică-sa se relaxă un pic.

— Bine.

— Vino cu mine, zise Angie, întinzându-i mâna.

Ieșiră împreună din bucătărie. Angie se opri în umbra arcadei.

— O vezi pe fata aia?

— A comandat lasagna. Se pare că i-a plăcut.

— Vreau… o s-o angajez să servească aici serile și în weekenduri.

— E prea tânără.

— O angajez. Și nu-i deloc prea tânără. Livvy și Mira au început să servească la mese de la o vârstă mult mai mică.

Mama se încruntă și începu s-o studieze pe fată.

— Nu pare italiancă.

— Nici nu e.

Mama oftă adânc și o trase pe Angie și mai în umbră.

— Uite ce-i…

— Vrei să te ajut cu restaurantul?

— Da, dar…

— Atunci lasă-mă să te ajut.

— Rosa o să se simtă jignită.

— Mamă, sincer vorbind, cred că mai degrabă o să se bucure. Noaptea trecută s-a lovit de perete de două ori. E obosită. O să-i priască să aibă un ajutor.

— Fetele de liceu nu sunt ceea ce ne trebuie. Întreabă-l pe tatăl tău.

— N-avem cum să-l întrebăm. În privința asta, trebuie să hotărâm noi două.

De îndată ce Angie îi aminti de *papa,* mama păru dezarmată. Ridurile din obraji i se adânciră. Își mușcă buza de jos și se uită din nou la colț.

— Părul ei e un dezastru.

— Plouă. Cred că și-a căutat de lucru. Așa cum ai făcut și tu, în Chicago, pe vremea când abia te căsătorișeși cu tata.

Amintirea păru s-o îmbuneze pe mama.

— Are găuri în pantofi și bluza îi e prea mică. Biata fată! Totuși, continuă ea, încruntându-se. Ultima roșcată care a lucrat aici a furat încasările pe o noapte întreagă.

— N-o să fure de la noi.

Mama se retrase și se îndreptă spre holul care ducea la bucătărie. Vorbea, șoptea și gesticula amplu. Dacă Angie ar fi închis ochii, ar fi putut să-l vadă pe tatăl ei acolo, ferm pe poziții, zâmbind cu blândețe la tirada soției lui, ca și cum n-ar fi fost de acord cu spusele ei.

Mama se întoarse la Angie.

— Mereu a zis că tu ești cea mai deșteaptă. Bine. Angajeaz-o pe fată, dar n-o lăsa să se apropie de casa de marcat.

La auzul unei asemenea absurdități, Angie aproape că bufni în râs.

— Sigur.

— Bine.

Mama se răsuci pe călcâie și plecă din restaurant. Angie privi pe fereastră și o văzu plimbându-se pe stradă, certându-se cu un bărbat care nu era acolo.

— Mersi, *papa,* zise Angie zâmbind și traversând restaurantul gol.

Lauren își ridică privirea spre ea.

— A fost delicios, spuse, emoționată, în timp ce împăturea șervetul cu grijă și îl așeza pe masă.

— Mama mea chiar știe să gătească, zise Angie luând loc alături. Ești genul de angajată responsabilă?

— Absolut.

— Putem conta pe tine să vii la timp?

Lauren dădu din cap în semn că da. Ochii ei căprui erau sinceri.

— Promit să vin întotdeauna la timp.

Angie îi zâmbi. Nu se mai simțise atât de bine de luni întregi.

— Bine, atunci. Începi de mâine-seară. E în regulă?

— E grozav.

Angie îi strânse cu căldură mâna lui Lauren.

— Bun venit în familie!

— Mulțumesc, zise fata, ridicându-se repede. Ar cam trebui să plec acasă.

Angie ar fi putut să jure că zărise lacrimi în ochii aceia căprui, însă, înainte să apuce să spună ceva, fata dispăru. De abia mai târziu, în timp ce făcea casă, Angie își dădu seama, stupefiată, de un lucru. Și anume că fata tresărise puternic la auzul cuvântului „familie”.

•

Când se întoarse acasă, Angie își găsi locuința liniștită și întunecată, iar în toate acele umbre se adăpostea doar singurătatea, închise ușa și rămase acolo ca să-și asculte propria răsuflare. Era un sunet familiar; totuși, aici, în casa în care tinerețea ei fusese atât de gălăgioasă, acel sunet o răni. Când nu mai putu îndura, își trânti poșeta pe masa de la intrare și se îndreptă spre vechiul casetofon stereo din sufragerie. Puse o casetă și porni sistemul.

Vocea lui Tony Bennett se revărsă din boxe, inundând încăperea de muzică și amintiri. Era caseta preferată a tatălui ei, cea pe care își imprimase el însuși piesele preferate. Fiecare cântec începea târziu, iar uneori mai lipsea câte-o strofă. Atunci când *papa* auzea ceva ce-i plăcea,

sărea în sus pe scaun și alerga spre casetofon, strigând: „Ador melodia asta!”

Angie voi să zâmbească la acea amintire, dar avea inima grea. Prea grea.

— Am angajat o chelneriță nouă în seara asta, tati. E elevă de liceu. Îți imaginezi ce reacție a avut mama la treaba *asta.* Da, mai e și roșcată pe deasupra.

Merse la fereastră și privi afară. Lumina lunii își revărsa pulberea delicată pe valuri și strălucea pe marea de un albastru întunecat. Începu cântecul următor: Bette Midler cu „Wind Beneath My Wings”.

Fusese cântat la înmormântarea tatălui ei.

Muzica o învălui pe Angie, amenințând s-o scufunde.

— E ușor să vorbești cu el, nu-i așa? Mai ales aici.

Angie tresări la auzul vocii mamei ei.

Mama stătea pe canapea, încercând, în mod clar, să zâmbească. Purta o cămașă de noapte uzată, din flanel, una pe care *papa* i-o dăruise în urmă cu mulți ani. Traversă camera și opri casetofonul.

— Mamă, ce faci aici?

Mama se așeză pe canapea și lovi ușor perna cu palma.

— Știam că te aștepta o noapte grea.

Angie se așeză alături și i se sprijini de umăr.

— Cum de ai știut?

Mama o cuprinse pe după umeri.

— Fata aceea, zise ea în cele din urmă.

Lui Angie nu-i veni să creadă că nu-și dăduse seama de asta. Firește.

— Trebuie să stau departe de ea, nu-i așa?

— N-ai fost niciodată bună la asta.

— Nu, n-am fost.

Mama o strânse și mai tare.

— Doar ai grijă. Ai inima atât de fragilă.

— Uneori mi se pare că e sfărâmată.

Mama oftă încetișor.

— În vremuri ca astea, tot ce putem face e să ne păstrăm suflul. Altă variantă n-avem.

Angie încuviință cu un semn din cap.

— Știu.

După asta, scoaseră un pachet de cărți și începură să joace gin rummy până noaptea târziu. Atunci când adormiră pe canapea una lângă alta, cuibărite sub o pătură din petice, lucrată de mama cu ani în urmă, Angie își regăsi tăria.

Capitolul 9

Lauren veni la muncă cu un sfert de oră mai devreme. Era îmbrăcată cu cea mai bună pereche de blugi și cu o bluză albă de bumbac pe care i-o călcase doamna Mauk.

Bătu la ușă și așteptă să-i răspundă cineva. Nu veni nimeni, așa că deschise ușa cu grijă și aruncă o privire înăuntru. Restaurantul era întunecat. Mesele erau cufundate în penumbră.

— Bună ziua! zise, închizând ușa în urma ei.

O femeie se ivi de după colț, în grabă, cu mâinile vârâte sub șorțul alb, pătat, care-i acoperea hainele. Cum o văzu pe fată, se opri.

Lauren se simți ca o insectă captivă în mâinile unui copil. Așa o privea femeia aceea, care-și îngustase ochii, încruntată. Ochelarii de modă veche făceau ca ochii să-i pară imenși.

— Tu ești fata cea nouă?

Lauren dădu din cap în semn că da, iar obrajii începură să i se înroșească.

— Mă numesc Lauren Ribido.

Făcu un pas în față și întinse mâna. Femeia i-o luă și i-o strânse mai tare decât se așteptase.

— Eu sunt Maria DeSaria. E primul tău serviciu?

— Nu. Muncesc de ani buni. Când eram mică, în clasa a cincea sau a șasea, culegeam căpșuni și mure la ferma Magruder. Și am lucrat la Rite Aid de când s-a deschis, de vara trecută.

— Fructe de pădure? Credeam că de asta se ocupă imigranții.

— Adevărat. În mare. Dar, pentru un copil, câștigam binișor.

Maria își înclină capul într-o parte, încruntându-se pe măsură ce o studia pe Lauren.

— Ai probleme? Ai fugit de acasă? Ceva de genul ăsta?

— Nu, am o medie de 3,9[117] la Fircrest Academy și nu, n-am avut niciodată probleme de vreun fel.

— Fircrest. Hmm. Ești catolică?

— Da, răspunse Lauren încruntându-se.

Era un lucru periculos de recunoscut zilele astea. Biserica avea probleme mari. Se străduia să-și păstreze postura dreaptă, să nu pară agitată.

— Ei bine, ăsta e un lucru bun, chiar dacă ești roșcată.

Lauren nu știu ce să răspundă, așa că tăcu din gură.

— Ai mai servit la mese până acum?

— Da.

— Bine, atunci când îți zic să pregătești mesele și să ștergi meniurile, știi ce vreau să spun.

— Da, doamnă.

— Tacâmurile sunt în cufărul ăla, zise Maria. Nu că ar fi de argint sau ceva, adăugă ea repede.

— OK.

Se priviră îndelung. Lauren se simți din nou ca o insectă.

— Ei bine, poți să începi, zise Maria.

Lauren alergă spre cufăr și deschise sertarul de sus. Tacâmurile zăngăniră din pricina mișcării ei bruște. Clipi des, știind că pornise cu stângul. O privi îngrijorată pe Maria, care stătea locului încruntată, urmărind-o cum scotocea prin sertar.

N-o să fie ușor s-o mulțumesc pe femeia asta, își zise Lauren. *Chiar deloc.*

•

Până la finalul turei, Lauren își dădu seama de două lucruri: că trebuia să poarte pantofi sport la muncă și că DeSaria nu era locul în care să-și poată câștiga banii de chirie sau din care să-și poată cumpăra o rochie de bal.

Totuși, îi plăcea aici. Mâncarea era delicioasă. Se străduia din toate puterile, încercând să descopere care îi erau sarcinile, iar asta, înainte ca cineva – și anume, Maria – să-i spună ce avea de

făcut. Acum, de pildă, umplea la loc toate olivierele.

— Știi, zise Angie venind din spatele ei, ar putea fi un restaurant grozav dacă oamenii chiar ar veni aici. Uite, continuă ea, întinzându-i lui Lauren o farfurie cu o bucată de tort tiramisù. Haide cu mine!

Se așezară la masa de lângă șemineu. Flăcările pâlpâiau și trosneau.

Lauren simți privirea lui Angie ațintită asupra ei. Își ridică, iute, capul. Zări ceva în ochii negri ai femeii. Compasiune, împinsă, probabil, până la punctul în care ar fi devenit milă. Angie o văzuse pe Lauren în noaptea aceea, în parcare, iar apoi la Ajută-ți Aproapele. Acum nu mai aveau secrete.

— A fost foarte drăguț din partea ta să-mi oferi slujba asta. Totuși, n-ai nevoie de o chelneriță nouă.

Imediat, își dori să-și fi ținut gura. Avea *nevoie* de serviciu.

— O să avem. Am planuri mari cu locul ăsta, spuse Angie zâmbind. Deși nu cunosc domeniul prea bine. Întreab-o pe sora mea, Livvy. Ea zice c-o să eșuez lamentabil.

Lauren nu fu în stare să-și imagineze că femeia frumoasă din fața ei putea eșua în vreo privință.

— Sunt convinsă că o să te descurci bine. Mâncarea e grozavă.

— Da, mama și Mira chiar știu să gătească, zise Angie luând o nouă înghițitură. De cât timp locuiești în West End? Poate că am fost colegă de liceu cu vreunul dintre părinții tăi.

— Nu cred, zise Lauren, sperând să nu pară prea amărâtă, deși îi venea greu să povestească. Ne-am mutat aici pe când eu eram în clasa a patra, urmă ea, făcând, apoi, o pauză. Doar eu și mama.

Lui Lauren îi plăcu felul în care suna, ca și când erau o echipă, ea și mama ei. Totuși, familia, sau mai bine zis lipsa ei, nu era un subiect care să-i facă plăcere.

— Dar tu? o întrebă ea pe Angie. Ai locuit mereu în West End?

— Am crescut aici. Dar am plecat la facultate, apoi m-am măritat, răspunse Angie pe un ton ce-i trăda epuizarea, apoi își privi lung prăjitura și o împunse cu furculița. M-am mutat înapoi aici după divorț, reluă ea ridicându-și privirea și străduindu-se să zâmbească. Scuze, încă nu m-am obișnuit să spun asta cu voce tare.

— Aha.

Lauren nu știu ce să răspundă. Continuă să mănânce. Sunetul furculițelor lovindu-se de porțelan răsuna în încăpere. La un moment dat, Angie întrebă:

— Vrei să te duc acasă în seara asta?

— Nu, răspunse Lauren, surprinsă de întrebare. Mă ia iubitul meu.

De cum rosti cuvintele, se auzi un claxon afară, iar ea se ridică repede în picioare.

— A venit. E timpul să plec, zise fata, însă apoi privi spre vase. N-ar trebui să…?

— Fugi. Ne vedem mâine-seară.

— Ești sigură?

— Sunt sigură. Ne vedem atunci.

— Pa, spuse Lauren punându-se în mișcare.

Se aplecă să-și ia rucsacul, pe care-l lăsase la intrare. Și-l aruncă pe umăr și ieși.

•

Mulțimea era extaziată.

Ca toată lumea, Lauren stătea și ea în picioare, strigând și bătând din palme. Un muget străbătu tribunele. Panoul cu scorul se modifică, arătând noile rezultate: Fircrest – 28. Kelso Christian – 14.

— A fost *super tare,* zise Anna Lyons apucând-o de mânecă pe Lauren și trăgând-o cu putere.

Lauren nu se putu stăpâni. Începu să râdă. Pasa lui David fusese impecabilă, o spirală de treizeci și șase de metri, care aterizase drept în brațele lui Jared. Spera, doar, că și tatăl lui o observase.

— Vino, îi zise cineva. E pauza de la jumătatea meciului.

Lauren se luă după un grup de fete și merse spre culoar, apoi pe treptele de beton. Se grăbiră spre tribunele laterale, unde se instalau diverse gherete, și-și ocupară locurile la standul cu hotdog, unde personalul lucra deja pe brânci.

— E rândul meu, îi zise ea lui Marci Morford, care era ocupată să reumple borcanele cu muștar.

În următoarea jumătate de oră, cât timp fanfara traversă terenul, vându hotdogi și hamburgeri mulțimii care venea pe margine, adunându-se din când în când la vorbă. Părinți. Profesori. Elevi. Absolvenți. Vineri seara, în timpul sezonului de fotbal american, se adunau cu toții pe stadion pentru meciurile locale. Cu toții vorbeau despre David. Juca meciul vieții lui.

Lauren ieși din tură și se alătură din nou prietenelor ei ca să prindă sfârșitul meciului. Fircrest bătu măr celălalt liceu.

Tribunele se goliră treptat. Lauren și celelalte fete curățară resturile rămase la standul cu mâncare, iar apoi merseră la vestiare. Rămaseră adunate în fața intrării, vorbind, râzând și așteptând. Jucătorii ieșiră unul câte unul, își luară iubitele și plecară.

În cele din urmă, ușile duble se deschiseră. Din spatele lor ieșiră și ultimii jucători, râzând, vorbind și dându-și coate unul altuia. David era printre ei, însă într-un fel ieșea în evidență, așa cum probabil că se întâmplase cu Brad Pitt sau cu George Clooney în vremurile în care aceștia fuseseră elevi de liceu. Scăldat în lumina reflectoarelor, David părea aurit, de la părul lui blond – la zâmbetul strălucitor.

Lauren fugi la el. David se desprinse de grup și o prinse în brațe.

— Ai fost grozav, șopti ea.

El zâmbi.

— Am fost, nu-i așa? Ai văzut ce bombă i-am aruncat lui Jared? La naiba! Eram tare încins.

Râzând, o sărută.

Se opri în fața steagului și privi în jur.

Lauren știa după cine anume se uita. Se crispă, îi trecu un braț pe după mijloc și se lipi de el.

Ceilalți elevi se îndreptară spre mașini. Se auziră, de la distanță, motoare pornind și uși trântindu-se, apoi claxoanele de rigoare, în seara aceea urma să aibă loc o mare petrecere pe plajă. Nimic nu agita mai tare gașca precum o victorie. Ultimul lor meci fusese liniștit; Lauren și David petrecuseră orele de după în mașina mamei lui, discutând despre toți și toate. Însă noaptea asta avea să fie diferită. Lui Lauren nu-i păsa în ce fel sărbătoreau, atât timp cât timp erau împreună.

— Hei, David, strigă cineva, tu și Lauren veniți pe plajă?

— Ajungem acolo, răspunse David, făcându-i cu mâna.

Apoi el își mijii ochii și continuă să privească dincolo de lumini, mai întâi spre teren, după aceea, spre parcare. În cele din urmă, o întrebă pe Lauren:

— I-ai văzut cumva?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, auzi vocea mamei lui:

— David! Lauren! Aici erați!

Doamna Haynes traversă curtea și se apropie. Îl îmbrățișă pe David cu ardoare, iar apoi îi zâmbi. Lauren se întrebă dacă el băgase de seamă că zâmbetul mamei lui fusese unul tremurat.

— Sunt atât de mândră de tine!

— Mulțumesc, mamă, spuse David, uitându-se în spatele ei.

— Tatăl tău a avut o întâlnire de afaceri în seara asta, zise ea cu glas scăzut. Îi pare rău că n-a putut veni.

David se întristă și răspunse, făcând o grimasă:

— Cum zici tu.

— Dacă vreți, vă scot în oraș ca să mâncăm o pizza.

— Nu, mulțumim. Ne ducem la o petrecere pe plaja Clayborne. Dar mulțumim oricum.

David o luă de braț pe Lauren și o trase deoparte.

Doamna Haynes mese alături de ei. Se îndreptară cu toții, în tăcere, spre parcare. David îi deschise portiera lui Lauren. Ea se opri pentru o clipă și o privi pe mama lui.

— Mulțumim pentru invitație, doamnă Haynes.

— Cu plăcere, răspunse ea pe un ton scăzut. Distracție plăcută! Să fii acasă până la miezul nopții, David.

El înconjură mașina, îndreptându-se spre locul șoferului.

— Bine.

Mai târziu în acea noapte, pe când toată lumea era adunată în jurul focului, într-un cerc de elevi care discutau despre balul de absolvire, Lauren se rezemă de David și-i spuse:

— Sunt convinsă că tatăl tău ar fi vrut să fie și el la meci.

David oftă.

— Da, o să vină vinerea viitoare, zise el, dar, atunci când își ridică privirea către Lauren, ochii îi străluciră. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, zise ea luându-l de mână.

Zâmbi și el, în sfârșit.

•

În ultimele zile, Angie lucrase necontenit. În fiecare dimineață se trezea înainte de răsărit, se așeza la masa din bucătărie cu notițele, cu meniul și cu tot felul de acte împrăștiate în fața ei. În acele ore de liniște în care cerul era de un roz pal, pusese la punct campania pentru colecta de îmbrăcăminte și plănuise o serie de reclame și de promoții. Pe la ora șapte și jumătate ajungea la restaurant și se întâlnea cu mama ei, ca să învețe mersul lucrurilor așa cum se desfășurau ele în culise.

Pentru început, mergeau la furnizori. Angie își urmărea mama umblând printre lăzile cu legume proaspete și alegând aceleași lucruri zilnic: roșii, ardei verzi, vinete, salată aisberg, ceapă galbenă și morcovi. Nu se oprea niciodată ca să se uite la ciupercile portobello, la hribi, la soiurile de ardei colorați sau la păstăile de mazăre pitică, la lăptuci sau la trufele negre.

Urmau aceeași regulă și la piețele de pește și de carne. Mama nu cumpăra nimic altceva în afară de creveți mici și trandafirii pentru cocktailuri. De la Frații Alpac cumpăra mușchi lung și subțire, carne de porc și de vițel, precum și zeci de bucăți de piept de pui dezosat. La sfârșitul celei de-a patra zile, Angie începuse să-și dea seama ce anume oportunități se pierdeau. În cele din urmă, își trimisese mama acasă, promițându-i că avea s-o urmeze în curând. Imediat ce o văzuse plecată, Angie se întorsese la cel care superviza produsele.

— În regulă, începuse ea. Să zicem că DeSaria ar fi un restaurant nou-nouț.

În următoarele ore, el îi pasase informații precum un jongler. Angie reținuse fiecare cuvânt și îl notase în caietul ei, apoi procedase întocmai și la piețele de pește și de carne.

Probabil că pusese sute de întrebări.

Ce înseamnă că peștele a fost congelat rapid?

Care sunt cele mai bune feluri de scoici? Stridiile?

De ce am vrea să cumpărăm cerneală de sepie?

Cum se alege un pepene galben bun?

De ce e crabul de Dungeness mai bun decât cel alb sau decât cel regal?

Vânzătorii îi răspunseseră cu răbdare la fiecare întrebare. Așa că, pe la sfârșitul săptămânii, Angie începu să înțeleagă cum putea optimiza meniul. Adună în mod compulsiv rețete și meniuri ale celor mai renumite restaurante din Los Angeles, San Francisco și New York. Observase că, pentru felurile de mâncare sezoniere, toate acele

restaurante foloseau ingrediente locale. În plus, Angie citi toate adnotările tatălui ei și-și interogă surorile până când acestea o implorară să înceteze.

Pentru prima dată în viața ei, Angie devenea parte din restaurant, nu doar un satelit pe orbita acestuia. Spre marea ei surpriză și a tuturor celor din jur, descoperi că lucrul ăsta îi plăcea la nebunie.

Sâmbătă seara, după ce o ajută pe Lauren să servească la mese, trecu prin toate registrele contabile și facturile achitate și-și notă care anume dintre provizii erau pe terminate. Ziua trecu repede, foarte încărcată, iar după ce plecară ultimii clienți, Angie se trezi că era epuizată.

Culmea, senzația era minunată.

Le ură noapte bună mamei și Mirei, apoi luă două boluri cu înghețată și se așeză la o masă de lângă șemineu. Adora acel moment al nopții, liniștea restaurantului închis. O relaxa și, uneori, în pârâitul flăcărilor și în sunetul ploii pe acoperiș, simțea prezența tatei.

— Angie, plec acasă, zise Lauren traversând sala de mese.

— Mănâncă niște înghețată cu mine. E minunată.

Devenise un soi de ritual ca ele două să ia împreună o înghețată la sfârșitul fiecărei seri. Angie de abia aștepta acel moment. Lauren zâmbi.

— În ritmul ăsta, o să trebuiască să mă rostogolesc pe ringul de dans.

Angie pufni în râs.

— Foarte amuzant. Acum ia loc.

Lauren se așeză în fața lui Angie, iar aceasta din urmă îi dădu bolul cu înghețată și linguriță.

Angie luă o îmbucătură și o lăsă să i se topească în gură.

— Doamne, că bună mai e! Păcat că am avut atât de puțini clienți, zise ea privind-o pe Lauren. Bănuiesc că nici tu n-ai câștigat prea bine.

— Nu prea.

— Anunțul pentru colecta de haine e valabil începând de mâine. Ar trebui să ajute.

— Sper.

Angie simți disperarea din vocea lui Lauren.

— Cât mai costă o rochie de bal?

Lauren oftă.

— Mult.

Angie o studie cu privirea.

— Ce măsură porți?

— Măsura opt.

— Și eu la fel, zise Angie, care-și dădu seama că soluția era la fel de evidentă precum faptul că ținea în mână o linguriță. Ți-aș putea împrumuta eu o rochie. Conlan, fostul meu soț, e reporter la ziarul *Seattle Times.* Din când în când, mai mergem pe la câte un eveniment. Așa că am strâns câteva rochii. Poate c-o să găsim una care să ți se potrivească.

Expresia de pe chipul lui Lauren era ușor de descifrat: o combinație de dorință și de jenă.

— N-aș putea să primesc. Dar îți mulțumesc.

Angie hotărî să nu insiste. Lauren se putea gândi la oferta ei.

— Mergi cu băiatul care te ia de la muncă în fiecare seară?

Lauren roși.

— David Haynes.

Angie băgă de seamă transformarea de pe chipul acela tânăr. Știa ce însemna. *Dragoste.* Nici nu era de mirare. Lauren era o fată serioasă, genul care nu se îndrăgostea lesne și nu renunța ușor la o relație. Cu alte cuvinte, o fată bună.

— De când vă vedeți?

— De aproape patru ani.

Angie ridică din sprâncene. Anii de liceu erau precum cei din viața unui câine; patru ani puteau să însemne aproape o viață.

Voi să-i spună: *Ai grijă, Lauren, că dragostea te poate ucide.* Dar firește că nu rosti nicio vorbă. Dacă Lauren era îndeajuns de norocoasă, putea să nu dea niciodată peste acea lecție dură de viață.

Atare reflecție o făcu pe Angie să ofteze. Brusc, gândul îi zbură la Conlan și la anii în care îl iubise. Iar acum, toate astea dispăruseră.

Se ridică repede de la masă, înainte ca tristețea ei să poată fi observată. Merse la fereastră și privi în noapte. Anul ăsta, răcoarea toamnei venise devreme. Peste tot în oraș, frunzele cădeau de pe crengile tremurătoare ale copacilor, aterizând în grămezi pe trotuare și pe marginile drumurilor. Peste o săptămână, grămezile aveau să devină alunecoase și negre. Curând, n-avea să mai rămână nicio frunză pe crengi.

— Ești bine?

Angie băgă de seamă îngrijorarea din glasul lui Lauren și se simți stânjenită.

— Sunt bine.

Înainte să apuce să mai adauge ceva, să-și ceară scuze sau să dea vreo explicație, o mașină opri în fața restaurantului și claxonă.

— E David, zise Lauren sărind în picioare.

Angie privi mașina. Era un model clasic de Porsche Speetister, vopsit în gri-metalizat. Jantele erau cromate, iar cauciucurile, noi.

— Asta, da, mașină!

Lauren veni în spatele ei.

— Uneori, eu îl strig așa cum l-am poreclit, Speed Racer. Știi tu, din desenele animate vechi. Fiindcă trăiește pentru mașina aia.

— O, un băiat și mașina lui.

Lauren râse.

— Dacă mai văd vreo o mostră de vopsea, mă urc pe pereți. Bineînțeles, nu-i spun asta și lui.

Angie o privi îndelung pe fată. Nu văzuse niciodată o asemenea puritate a emoțiilor, o asemenea adorație totală. Prima dragoste. Brusc, își aminti cât de devoratoare era acea experiență. Aproape că-i veni să zică: *Ai grijă, Lauren,* dar n-avea căderea să spună astfel de lucruri. Ăsta era genul de sfat pe care numai o mamă putea să-l dea.

— Ne vedem marți, zise Lauren.

Apoi plecă.

Angie o urmări din priviri. Fata traversă trotuarul și se urcă în mașina sport.

Dintr-odată, Angie își aminti de vremurile de demult, pe când era îndrăgostită lulea de Tommy Mattuci. Pe atunci, el conducea un vechi și rablagit Ford Fairlane. Și Tommy își iubea mașina, așa instabilă și capricioasă cum era.

Ce ciudat!

Nu se mai gândise la asta de ani buni.

•

Parcară pe locul obișnuit, în fața clădirii de blocuri în care locuia Lauren. Ea își căută, precaută, o poziție mai bună. Nu se mișca ușor într-o mașină atât de mică. Schimbătorul de viteze părea să ocupe mult spațiu. Cu toate astea, avuseseră ani la dispoziție ca să-și perfecționeze tehnica.

David o luă în brațe și o sărută. Ea se simți alunecând din nou în acea întunecime tulburată doar de sunetul răsuflărilor pripite și încărcată de dorință. Inima începu să-i bată mai tare. În câteva minute, ferestrele se aburiră, ceea ce le crea intimitatea pe care o voiau.

— Lauren, murmură el, iar ea îi ghici aceeași dorință în voce.

Mâna lui alunecă pe sub bluza ei. Atingerea o înfioră de plăcere.

Apoi ceasul de la încheietura lui începu să bipăie.

— La naiba! gemu David, luându-și mâinile de pe trupul ei. Nu pot să cred că mă cheamă acasă atât de devreme. Cunosc băieți de clasa a opta care au voie afară până la miezul nopții.

Își încrucișă brațele, teatral. Lauren își înăbuși un zâmbet. El n-avea idee de cât de caraghios era. Marele David Ryerson Haynes, îmbufnat.

— Ești norocos. Asta arată doar cât de mult te iubesc părinții tăi, spuse, cuibărindu-se în brațele lui.

— Da, sigur.

Lauren îi ascultă inima, care bătea sub palma ei. Pentru o clipă, se simți mai bătrână decât el cu ani întregi.

— Maică-tii nu-i pasă deloc la ce oră vii, sau dacă vii acasă.

— Exact, zise ea, năpădită de un val de amărăciune.

Cu mult timp în urmă, ea și mama ei rezolvaseră problema venitului acasă. „N-o să fiu gardianul tău", îi spusese maică-sa. „Așa au făcut ai mei cu mine, iar asta doar m-a întărâtat și mai tare". Acum, Lauren putea veni și pleca după pofta inimii.

David o sărută din nou, iar apoi se retrase, cu un oftat. Pe loc, Lauren își dădu seama că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

David se aplecă peste ea și deschise torpedoul.

— Uite, zise el dându-i niște hârtii.

— Ce e? îl întrebă, coborându-și privirea. Cererea de admitere la Stanford, murmură ea.

— Tata vrea să mă hotărăsc cât mai repede. Termenul-limită e cincisprezece noiembrie.

— Of, zise Lauren, lăsându-se pe spate.

Știa că el ar fi făcut orice ca să-și mulțumească tatăl.

— Am crezut că o să reușești și tu.

Râvna din glasul lui aproape c-o făcu să plângă. Cum putea s-o ducă acasă, să vadă unde locuia și să nu priceapă?

— Nu-mi pot permite asta, David. Am nevoie de o bursă. Nu doar de mărunțiș. De o bursă întreagă.

El oftă prelung.

— Știu.

Rămaseră acolo preț de câteva minute interminabile, fiecare pe scaunul lui, fără să se atingă, privind parbrizul aburit.

— Probabil că n-am să intru, spuse el în cele din urmă.

— Haide, David. Un corp de clădire de acolo poartă numele familiei tale.

— Atunci o să intri și tu.

Se întoarse spre ea, o luă în brațe și o sărută. Lauren se cufundă în sărutul acela până când nimic altceva nu mai contă, în afară de ei doi.

Mai târziu, singură la ea acasă, nu putu să nu-și dorească să trăiască în lumea lui, unde totul era foarte simplu. Mai ales să visezi.

•

Mira se întoarse de la carpool[18] și o găsi pe Angie așteptând-o pe verandă.

— Te-ai trezit devreme, zise Mira. Și arăți ca naiba.

— Tu vorbești? Mai poartă cineva blugi tăiați și pantofi de gumă la carpool?

— Cei mai mulți dintre noi. Haide, intră.

Zâmbind, o conduse pe Angie în casa care mirosea a cafea și a clătite. Adună jucăriile din cale, se duse la bucătărie și turnă două cești de cafea.

— Bine, zise ea așezându-se într-un fotoliu cu carouri, în salonul în care domnea dezordinea. De ce ești aici și de ce arăți ca un concurent de la *Survivor*?

— Foarte amuzant, făcu Angie trântindu-se, la rândul ei, într-un fotoliu. Mi-am petrecut cea mai mare parte a nopții lucrând.

— Ai lucrat, zici tu?

Mira sorbi din cafea și o privi pe Angie peste marginea ciobită a ceștii. Angie îi dădu un caiet.

— Uite ce vreau să fac.

Mira puse cana deoparte și deschise caietul. Făcu ochii mari de uimire.

Angie se lansă în explicații:

— Pe lângă promovarea colectei de haine, am plănuit o degustare de vinuri în serile de marți, când putem oferi toate sticlele la jumătate de preț; o cină romantică în zilele de joi, când oferim și două bilete la film; și *happy hours* în zilele de

vineri și de sâmbătă. Am putea deschide la ora trei și servi băuturi și apetitive gratis până la cinci. Știi tu; *antipasti, bruschetta* și alte bunătăți. Studiile arată că mai multe *happy hours* pe săptămână pot dubla venitul săptămânal. Irosim licența de vânzare a alcoolului pentru o băutură ici și una colo. Și ce zici de asta: *Redescoperă romantismul la DeSaria!* Ăsta e sloganul meu. M-am gândit să le oferim trandafiri tuturor cuplurilor care ne trec pragul.

— O, Doamne, murmură Mira.

Angie știa ce însemna acea exclamație. Tot citind în caiet, sora ei ajunsese la Marea Schimbare. Modificarea meniului.

— Vreau să dublăm prețurile și să renunțăm la jumătate din preparatele din meniul curent. Trebuie să profităm mai mult de peștele proaspăt și de legumele de sezon.

— Să-mi trag una! zise Mira ridicându-și privirea. Tatei i-ar fi plăcut la nebunie toate astea.

— Știu. Eu de mama îmi fac griji.

Mira râse.

— Așa cum obișnuiam să spunem: *Păi, da!*

— Cum să-i prezint eu asemenea idei?

— De la distanță. Și, preferabil, îmbrăcată în armură.

— Foarte amuzant.

— OK, prințesă. Sunt două feluri în care poți să te înțelegi cu mama. Primul ar fi să apelezi la tata. În definitiv, mereu a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-l știe fericit.

— Din păcate, cu el vorbește.

— Așa că o să ai nevoie de planul B. Fă-o să creadă că a fost ideea ei. Eu am făcut asta atunci când am mers să văd trupa Wings în concert la Kingdome. Mi-a luat o lună, dar în cele din urmă mama a decretat că, dacă nu m-aș fi dus cu prietenii, n-aș fi fost o adevărată americancă.

— Cum fac asta?

— În primul rând, cere-i sfatul.

Capitolul 10

Lauren stătea în mijlocul sălii de mese, privind grămada de solnițe pe care le strânsese. Toată noaptea se gândise cum să-i ceară lui Angie un avans. Sau s-o roage să-i împrumute rochia.

În ambele cazuri, ar fi părut o ratată fără speranță. Ca să nu mai punem la socoteală faptul că s-ar fi putut ca familia DeSaria s-o întrebe ce făcuse cu banii câștigați din bacșișuri.

„Droguri”, ar fi zis Maria, clătinând din cap. „Ce trist!” Neîndoielnic, ar fi pus asta pe seama părului roșu al lui Lauren.

Dacă le-ar fi zis adevărul – că trebuise să dea toți banii pe restanțele de la chirie –, Maria și Angie i-ar fi aruncat priviri pline de compătimire. Lauren văzuse asta de sute de ori, din partea profesorilor, a consilierilor școlari și a vecinilor.

Merse la fereastră și privi în noaptea neguroasă.

Erau momente care contau, care îți schimbau viața. Oare balul de absolvire putea să însemne o amintire neprețuită? Oare imaginea ei ar fi avut de suferit dacă nu participa? Poate că ar fi trebuit să îmbrace o rochie vintage, să pretindă că era stilul ei, o încălcare degajată a convențiilor mai degrabă decât o reflectare a sărăciei. Oricum, toată lumea știa că ea nu ajunsese să învețe la liceul acela decât datorită bursei. Nimeni n-avea să comenteze. Însă ea, Lauren, *știa* adevărul și suferea din pricina lui. S-ar fi simțit prost de-a lungul întregului bal. Oare merita să se bage în tot necazul ăsta?

Iată întrebări pe care o fată ar fi trebuit să i le pună în primul rând mamei ei.

— Ha, ha, zise Lauren fără pic de veselie.

Ca de obicei, se vedea nevoită să-și urmeze propriul sfat. Avea două opțiuni. Putea să inventeze o minciună… sau îi putea cere ajutorul lui Angie.

•

Angie stătea în fața blatului de lucru din oțel inoxidabil. În fața ei erau împrăștiate note și hârtii.

Mama era lângă ea, la chiuvetă, cu brațele încrucișate. Nu trebuia să fii expert ca să-i descifrezi limbajul trupului. Avea ochii îngustați, iar gura îi era strânsă într-o linie subțire, care sugera neplăcere.

Angie intră în subiect cu multă prudență.

— Am vorbit cu Scott Forman, de la cinema. E gata să ne acorde o reducere de cincizeci la sută la bilete, dacă-l includem în reclamele noastre.

Mama pufni:

— Filmele sunt groaznice în ziua de azi. Atâta violență! O să-i deranjeze pe oameni la stomac.

— O să mănânce înainte de film.

— Păi, tocmai de-asta.

Angie continuă să facă presiuni. De când anunțase colecta de haine, afacerea începuse să meargă. Era timpul să pună în aplicare și restul planului.

— Crezi că e o idee bună?

— Cred că urmează să vedem, răspunse mama ei ridicând din umeri.

— Și reclama – crezi că e o mișcare deșteaptă?

— Cât costă?

Angie scoase ofertele de prețuri. Mama aruncă o privire peste ele, însă nu se clinti din dreptul chiuvetei.

— Prea mult.

— Să văd dacă pot negocia prețuri mai bune.

Angie își mișcă încet caietul de notițe, lăsând la vedere un meniu de la Cassiopeia, un restaurant italian de patru stele, din Vancouver.

— Ai vreo propunere pentru Seara Vinurilor?

Mama mușcă momeala.

— Am putea să vorbim cu Victoria și Casey McClellan. Au crama aia din Walla Walla. Cum se numește? Șapte Coline? Și cu Randy Finley de la Podgoriile Mount Baker, fiindcă au vinuri de calitate. Poate că ne dau un preț bun dacă le facem

reclamă. Lui Randy îi place mult *osso bucco* așa cum îl gătesc eu.

— Grozavă idee, mamă!

Angie mai trecu ceva pe listă. După ce termină, se uită prin meniul de la Cassiopeia.

Mama își lungi gâtul și-și înclină capul.

— Aia ce e?

— Ce? răspunse Angie, ascunzându-și zâmbetul. Acum, referitor la peștele proaspăt. Noi…

— Angela Rose, de ce ai meniul ăla la tine?

Angie se prefăcu uimită:

— O, ăsta? Mă interesa ce face concurența.

Mama gesticulă amplu, zicând:

— Oamenii ăia n-au fost niciodată în țara lor de origine.

— Au prețuri interesante.

Mama se uită la ea.

— Cum așa?

— Antreurile încep de la 14.95 dolari, zise Angie, apoi făcu o pauză și clătină din cap. Păcat că mulți consideră că prețurile mari sunt un fel de garanție a calității.

— Dă-l încoace! îi porunci maică-sa înșfăcând meniul și deschizându-l. Clătite cu verdeață, cu cremă de ciuperci și pește alb prăjit la tigaie, la 21.95 dolari. Ăsta nu-i meniu italienesc. Mama mea, Dumnezeu s-o odihnească, făcea un *tonno al cartoccio* – ton copt în pergament – de ți se topea în gură.

— Terry vinde ton la promoție săptămâna asta, mamă. Și din cel hawaiian, la fel. Am văzut la el și niște fripturi de calamar impecabile.

— Tu acum îți amintești de felul preferat al tatălui tău. *Calamari ripieni.* Ca să-l faci, ai nevoie de cele mai bune roșii.

— Johnny de la piața fermierilor mi-a promis roșii *red heaven.*

— Calamarii și tonul Hawaiian costă mult.

— Am putea să încercăm asta o seară sau două – și-l vindem ca preparat special. Dacă nu funcționează, uităm de el.

Se auzi o bătaie în ușă. Angela înjură în bărbie. Mama era cât pe ce să fie de acord. Însă o întrerupere, cât de mică, avea s-o oblige pe fiica ei să reia discuția de la început.

Lauren intră în bucătărie, ținându-și șorțul frumos împăturit.

— Noapte bună, Lauren! zise Angie. Încuie după ce ieși, te rog.

Lauren nu se mișcă. Părea derutată, un pic nesigură.

— Mulțumim, Lauren, zise mama. Să ai o seară plăcută!

Lauren tot nu se clinti.

— Ce e? întrebă Angie.

— Eu… adică… se bâlbâi Lauren, încruntându-se. Până la urmă, pot să lucrez mâine-seară.

— Grozav! zise Angie, întorcându-se la notițele ei. Ne vedem la ora cinci.

După ce plecă Lauren, Angie reluă discuția:

— Așadar, mamă, ce-ai zice să creștem un pic prețurile și să adăugăm un preparat special cu pește, pe care să-l servim zilnic?

— Cred că fiica mea încearcă să schimbe meniul care, ani la rând, a fost îndeajuns de bun pentru DeSaria.

— Sunt doar niște mici ajustări, mamă. Genul care ne apropie de viitor, zise Angie, iar apoi făcu o pauză ca să-și încarce artileria grea. Tata ar fi fost de acord.

— Ce-i drept, îi plăcea mult cum găteam *calamari ripieni,* spuse mama plecând de la chiuvetă și venind lângă Angie. Îmi amintesc de vremea la care mi-a cumpărat Cadillac-ul. Era atât de mândru de mașina aia!

— Dar tu nu voiai să-l conduci.

Mama zâmbi.

— Tatăl tău a crezut că eram nebună să ignor o mașină atât de frumoasă. Așa că, într-o zi, mi-a vândut Buickul și a lăsat cheile de la mașina cea nouă pe masă, alături de un bilet care în care-mi spunea: „Ia prânzul cu mine. Aduc eu vinul.”, își aminti ea, zâmbind. Știa că trebuia să mă forțeze ca să accept o schimbare.

— Eu nu vreau să te împing prea tare.

— Ba da, oftă mama ei. Toată viața ta ai fost așa, concentrată numai pe ceea ce-ți doreai, adăugă ea mângâindu-și fiica pe obraz. Tatăl tău iubea asta la tine. Acum l-ai face să fie tare mândru.

Dintr-odată, Angie încetă să se mai gândească la meniu. Își aminti de tatăl ei și de lucrurile de care ei îi era dor; cum o ridica pe umerii lui ca să vadă parada de Ziua Recunoștinței, cum rostea, noaptea, rugăciunile împreună cu ea, cum spunea glume nesărate la micul dejun.

— Așadar, conchise mama, cu ochii umezi, încercăm câteva preparate speciale săptămâna asta, iar pe urmă mai vedem.

— O să meargă, mamă, ai să vezi. Afacerea o să se pună pe roate odată ce dăm drumul la reclame. Suntem pe prima pagină de divertisment în ziarul de sâmbătă.

— Trebuie să recunosc că deja vin mai mulți clienți. Ai făcut un lucru bun că ai angajat-o pe fata aia. E o chelneriță care-și face treaba. Când ai angajat-o – pe ea, o roșcată – eram convinsă că am dat de belea, dar atunci când mi-ai spus că biata de ea avea nevoie de o rochie, am zis…

— O, nu, tresări Angie. Balul de absolvire…

— Ce s-a întâmplat?

— Mâine e ziua balului. De aia dădea Lauren târcoale bucătăriei. Voia să-mi aducă aminte să-i dau liber mâine-seară.

— Și de ce a zis că, până la urmă, lucrează?

— Nu știu, răspunse Angie scoțându-și cheile din buzunar și luându-și haina din cuier. Pa, mamă. Ne vedem mâine.

Angie ieși în grabă din restaurant. Afară ploua mărunt.

Se uită în susul și în josul străzii.

Nici urmă de Lauren.

Fugi în parcare, se sui în mașină și porni spre nord, pe Driftwood Way. Pe drum nu se mai zărea nicio mașină. Era cât pe ce să intre pe autostradă, când văzu stația de autobuz.

Lumina revărsată a unui felinar învăluia totul într-o strălucire delicată, de chihlimbar. Chiar și de la distanță, Angie putea zări părul roșcat al lui Lauren.

Opri mașina în fața ei. Lauren își ridică privirea. Avea ochii roșii și umflați de plâns.

— O, zise ea, tresărind la vederea lui Angie.

Angie coborî geamul. Pe loc, mașina fu invadată de un aer rece. Angie se aplecă spre scaunul pasagerului.

— Haide, intră.

Lauren arătă cu mâna în spatele ei.

— Mi-a venit autobuzul. Dar îți mulțumesc.

— Balul e mâine, nu-i așa? Asta încercai să-mi spui atunci când ai venit la bucătărie.

— Nu-i nicio problemă. Oricum, nu merg.

— De ce?

Lauren își feri privirea.

— N-am chef de așa ceva.

Angie se uită la pantofii vechi și ponosiți ai fetei.

— M-am oferit să-ți împrumut o rochie, îți mai amintești?

Lauren dădu din cap în semn că da.

— Îți trebuie una?

— Da, răspunse ea aproape imperceptibil.

— OK. Vino la restaurant la ora trei. Ai aranjat ceva ca să te pregătești pe la vreo prietenă?

Lauren clătină din cap în semn că nu.

— Ai vrea să te aranjezi la mine? O să fie distractiv.

— Vorbești serios? Mi-ar plăcea la nebunie!

— OK. Sună-l pe David și spune-i să te ia de la mine, de pe 7998 Miracle Mile Road. E prima stradă după pod.

Autobuzul opri în spatele lor și claxonă.

De abia mai târziu, atunci când Angie intră în casa ei goală și întunecată, se întrebă dacă nu făcuse cumva o greșeală. Să pregătești o fată pentru bal e treaba unei *mame.*

•

În dimineața următoare, Angie se trezi în mare grabă. La ora șapte ea și mama ei aveau întâlnire cu furnizorii și cu omul de la livrare. Pe la ora zece, deja comandaseră cam toată mâncarea pentru o săptămână, verificaseră prospețimea fructelor și a legumelor, împărțiseră salariile, depuseseră bani în contul restaurantului și duseseră fețele de masă la spălătorie. După ce maică-sa plecă la propriile-i treburi, Angie se îndreptă spre centrul de printare și luă de acolo fluturașii și cupoanele pentru Seara Vinurilor și pentru cea a cinelor romantice. Apoi lăsă primul lot de donații la Ajută-ți Aproapele.

Pe când tocmai ajunsese la curățătorie, începu să plouă. La amiază era deja furtună. Străzile fierbeau precum un ceaun care dădea în clocot, iar asta nu era ceva neobișnuit.

În acea perioadă a anului, vremea era destul de previzibilă. De atunci și până la sfârșitul lui mai, cerul avea să fie cenușiu, aducător de ploi. În lunile următoare lumina soarelui avea să vină ca un dar neașteptat, pe care nu te puteai bizui și care nu dura. Cei care nu suportau să fie înconjurați de acele neguri cenușii aveau să se trezească în miez de noapte, agitați și neputând să doarmă din pricina zgomotului ploii pe acoperișuri.

Angie ajunse la restaurant cu o întârziere de un sfert de oră.

Lauren o aștepta pe trotuar, sub prelata verde cu alb de la intrare. La picioare avea un rucsac vechi, albastru.

Angie coborî un geam.

— Scuză-mă că am întârziat.

— Am crezut că ai uitat.

Angie se întrebă dacă cineva se ținuse vreodată de o promisiune făcută acelei fete, sau dacă cineva măcar îi făcuse vreodată o promisiune.

— Intră, zise ea deschizând ușa dinspre locul pasagerului.

— Ești sigură?

Angie zâmbi.

— Crede-mă, Lauren, sunt mereu sigură de ceea ce fac. Livvy îmi ține locul la restaurant. Acum, intră.

Lauren făcu așa cum i se spusese și închise ușa cu putere. Ploaia lovea de zor în mașină, făcând-o să se clatine și să zăngănească.

Merseră în tăcere. Zgomotul ca de metronom al ștergătoarelor se auzea atât de tare, încât nu s-ar fi auzit una pe alta dacă și-ar fi vorbit.

Ajunseră acasă. Angie parcă foarte aproape de ușa de la intrare, apoi se întoarse spre Lauren și-i zise:

— Crezi că ar trebui s-o sunăm pe mama ta? Poate că i-ar face plăcere să vină și ea.

Lauren râse. Era un râs forțat, plin de amărăciune.

— Nu, nu cred, răspunse ea, dar apoi își dădu seama că vorbele îi sunaseră dur, așa că o drese zâmbind și ridicând din umeri. Nu-i prea plac balurile.

Angie nu mai continuă discuția. Ea nu era decât șefa fetei. Îi împrumuta o rochie, nimic mai mult.

Lauren se lăsă pe-o rână și se aruncă de gâtul lui Angie. Avea un zâmbet atât de larg că aproape îi acoperea întreg chipul, făcând-o să arate ca o fetiță de unsprezece ani.

— Mulțumesc, Angie. Mulțumesc din inimă!

•

Lauren nu crescuse cu visuri. Spre deosebire de majoritatea prietenelor ei, își petrecuse copilăria uitându-se la seriale cu prostituate și cu femei în

primejdie. *Viață adevărată,* după cum spunea maică-sa. În apartamentul familiei Ribido nu era loc pentru desene animate sau filme Disney. Pe când avea vreo șapte ani, Lauren aflase că Făt-Frumos era doar un nenorocit. Stând întinsă în patul ei minuscul din apartamentul care păstra întotdeauna un damf de țigări și de bere, Lauren nu visa să devină vreo Cenușăreasă sau vreo Albă-ca-Zăpada. Nu înțelesese niciodată rostul poveștilor în care prințesele duceau o viață de basm.

Până în seara aceea.

Pur și simplu, Angie Malone îi deschise atunci o ușă lui Lauren, iar ceea se vedea din prag era de-a dreptul uimitor. În fața fetei se ivea o lume scăldată în lumina soarelui și plină de șanse.

Prima fusese *rochia.* Ba nu, prima fusese *casa.*

— Tata a construit-o, îi dezvălui Angie. Pe când eram mică, ne petreceam verile aici.

Casa era ascunsă printre copaci înalți. Muzica valurilor din depărtare umplea aerul.

O verandă care mergea de jur-împrejur scotea în evidență casa cu două etaje și cu acoperiș de șindrilă. Balansoare de trestie erau așezate cu grijă din loc în loc; te puteai imagina stând acolo și sorbind dintr-o ciocolată fierbinte într-o zi ca aceea, privind către oceanul cu unde argintii de dedesubt.

Lauren zări casa și se opri locului. Era genul de locuință la care visase dintotdeauna.

— Lauren? întrebă Angie aruncând o privire peste umăr.

Simplul fapt că se putea uita la o asemenea casă îi aprinse fetei dorința de a locui în ea.

— Scuze, spuse Lauren luând-o din loc.

Casa era la fel de frumoasă pe dinăuntru ca și pe dinafară. În fața unui șemineu de piatră tronau, așezate față în față, două canapele mari, tapițate cu denim. Un cufăr antic, verde, servea drept măsuță de cafea.

Bucătăria era mică și veselă, cu dulapuri galben-unt. De pe fereastra ei cu vitralii se vedea, dincolo de verandă, o grădină de trandafiri. Brazi uriași înconjurau proprietatea, făcând-o să pară complet izolată.

— E frumoasă, șopti Lauren.

— Mulțumesc. Și nouă ne place foarte mult. Așadar, zise Angie aplecându-se ca să aprindă focul în șemineu. În ce stil vrei să te îmbraci?

— Poftim?

Angie se întoarse către ea.

— Mai sexy? Mai cuminte? Mai de prințesă? Ce vrei să fii în seara asta?

— Orice rochie e foarte bună.

— Nu stai prea bine la capitolul prietene. Mai mult, cred că ai nevoie de ajutor *serios.* Haide!

Angie trecu pe lângă Lauren și se îndreptă către scara îngustă. Treptele scârțâiră sub tălpile ei.

Lauren se grăbi s-o urmeze. Traversară un hol strâmt, care dădea spre un dormitor spațios, cu tavan arcuit și cu podele albe de lemn. Un pat cu baldachin domina încăperea; de-a dreapta și de-a stânga lui erau așezate măsuțe ticsite cu lămpi de citit și cu teancuri de cărți.

Angie merse la debara, intră și trase de un șnur care aprinse lumina. Un singur bec îi atârna deasupra capului, aruncând o rază peste rândurile de haine.

— Haide să vedem ce avem aici. Am adus doar câteva rochii cu mine. Voiam să le pun la vânzare pe eBay.

Merse către un capăt al debaralei, unde atârnau, înghesuite, și câteva poșete Nordstrom, galben-bej.

Nordstrom.

Lauren nu avusese niciodată vreun obiect de la acea renumită firmă din Seattle. La naiba, nu-și permitea nici măcar o cafea la chioșcul de lângă magazin. Se dădu un pas în spate.

Angie descheie fermoarul unei huse și scoase la iveală o rochie neagră, lungă, apoi se întoarse către

Lauren.

— Ei, ce părere ai de asta?

Era o rochie lungă, cu o bentiță în jurul gâtului, acoperită cu strasuri, și cu o a doua bentiță, presărată cu strasuri mai mari, în jurul taliei. Materialul era alunecos. Probabil, mătase.

— Ce părere am?

Lauren nu putea împrumuta așa ceva. Dacă vărsa ceva pe ea?

— Ai dreptate. Prea matură pentru tine. Doar te duci la o noapte de distracție.

Angie lăsă rochia să cadă pe podea și se întoarse ca să scormonească frenetic printre huse.

Lauren se aplecă și culese rochia de pe jos. Țesătura îi mângâia degetele. Niciodată nu atinsese un material atât de fin.

— Aha! se bucură Angie.

Tocmai găsise o altă rochie, de data asta – una roz, de culoarea îndrăzneață a unei cochilii de scoică. Materialul era mai greu, un fel de tricotaj care se putea întinde sau strânge ca să se muleze pe formele unei femei sau pe cele ale unei adolescente. Era tubulară, fără mâneci, cu spatele gol.

— Are și un sutien încorporat. Nu că sânii unei fete de șaptesprezece ani ar avea nevoie de așa ceva, zise Angie.

După aceea, mai scoase o rochie verde-smarald, cu mâneci lungi și cu umerii goi. Era minunată, dar privirea lui Lauren reveni la rochia roz tricotată.

— Cât a costat? îndrăzni ea să întrebe.

Angie privi rochia și zâmbi.

— Vechitura asta? Am luat-o de la Rack. Nu, de pe Capitol Hill, dintr-un magazin cu marfa la mâna a doua.

Lauren nu-și putu opri un zâmbet.

— Da, cum să nu.

— Deci, rămâi la rochia roz?

— Mi-e frică să n-o stric. N-aș putea…

— Rochia roz să fie, atunci, zise Angie punând la loc rochia neagră și pe cea verde și așezându-și-o pe cea roz peste braț. Fugi la duș.

Lauren o urmă pe Angie, care mai întâi aruncă rochia pe pat, iar apoi se îndreptă spre baia principală.

— Pantofi ai?

Lauren dădu din cap în semn că da.

— Ce culoare?

— Negri.

— Cred că merg, zise Angie pornind dușul. Aș putea să tricotez un pulover până când se încălzește apa aici, adăugă ea, iar apoi se puse pe adunat sticluțe și borcănele dintr-un dulap de baie. Aici ai un exfoliant. Știi ce e, nu?

Lauren dădu din cap în semn că știa, iar Angie întinse mâna după altceva.

— Asta e o mască hidratantă. Îmi face bine la piele. Mă ajută să arăt cu zece ani mai tânără.

— Atunci pe mine m-ar face să arăt ca de grădiniță.

Angie râse și-i puse lui Lauren o grămadă de cosmetice în brațe.

— Fă un duș, iar apoi ne ocupăm de păr și de machiaj.

Lauren făcu cel mai lung și mai luxos duș din viața ei. Nu existau țevi sparte, care să huruie, iar apa era minunată, nu se răcea și nici nu se încălzea brusc. Folosi toate acele produse scumpe, iar, după ce ieși din baie, se simți renăscută. Își uscă părul, apoi se înfofoli într-un prosop mare și alb și se întoarse în dormitor.

Angie o aștepta pe marginea patului. În jurul ei era un maldăr de accesorii – perii de păr, truse de machiaj, ondulatoare, poșete și șaluri.

— Am găsit un șal cu mărgele, o poșetă de seară și asta! spuse Angie arătându-i fetei o agrafă în formă de fluture cu aripi roz și negre. Haide, ia loc! Eu și surorile mele obișnuiam să ne coafăm una pe alta ore în șir.

Aruncă o pernă pe podea, în fața ei. Lauren se așeză, cuminte, cu spatele rezemat de pat.

Angie începu imediat s-o pieptene. Lauren se simțea atât de bine, că oftă fără să-și dea seama. Nici nu-și mai aducea aminte să-i fi periat cineva părul. Chiar și atunci când mama ei își făcea timp s-o tundă, nu putea fi vorba de periat.

— OK, zise Angie după un timp, acum așază-te pe pat.

Lauren schimbă poziția, iar Angie îngenunche în fața ei.

— Închide ochii.

Atingerea catifelată, ca o șoaptă, a unui fard de pleoape… și cea mângâietoare a unui fard de obraz.

— O să-ți pun ceva strălucitor la gât. Am cumpărat asta pentru nepoata mea, dar Mira mi-a zis că era nepotrivit. Așa, zise ea după o clipă. Acum e gata.

Lauren se ridică și-și puse rochia. Angie îi încheie fermoarul.

— Perfecțiune, murmură Angie. Haide, du-te să te vezi.

Încet, Lauren se îndreptă către oglinda înaltă cât un stat de om care era agățată pe spatele ușii închise.

Oftă. Rochia aceea chiar o făcea să pară ca o prințesă din cărțile pe care nu le citise niciodată. Pentru prima oară în viață, arăta și ea ca restul fetelor din liceu.

Capitolul 11

Angie stătea în fața noptierei. Sertarul de sus era deschis. Acolo, îngropat printre sutiene și chiloți, era aparatul foto.

„Să ai cu ce să-mi pozezi nepoții”, îi spusese mama ei atunci când îi dăruise camera foto. „Copiii”, spunea ea, „… cresc la fel de repede precum bobocii primăvara”.

Angie folosise ani întregi aparatul ca să-și imortalizeze fiecare moment important din viață. An de an, ea pozase toate reuniunile de familie: aniversări, botezuri și absolviri. Cumva, de-a lungul timpului, devenise tot mai dureros pentru ea să privească prin obiectiv o viață pe care și-o dorea cu disperare, dar pe care n o putea avea. Treptat, începu să nu-și mai fotografieze nepoții și nepoatele. Pur și simplu o durea prea tare să contemple imaginile colorate a ceea ce pierdea. Știa că era egoist și prostesc din partea ei, dar unele limite nu puteau fi depășite. Angie renunțase definitiv la aparat de când se născuse micul Dani. Trecuseră doar cinci ani de atunci, însă ei i se păruse o viață de om.

Acum luă aparatul, înlocui filmul și coborî în camera de zi.

Lauren se așezase în fața șemineului, cu spatele la foc. Strălucirea aurie o învăluia și dădea tenului ei alb strălucitor, cu pistrui, o nuanță arămie. Rochia roz îi era un pic prea largă și o idee prea lungă, dar nu se observa. Arăta ca o prințesă, cu părul pe care agrafa în formă de fluture i-l ținea prins într-un coc franțuzesc.

— Ești frumoasă, îi zise Angie intrând în cameră.

Se rușină de emoția care o cuprinsese. Era un gest banal să ajuți o adolescentă să se gătească de bal; un fleac și nimic mai mult. Și totuși, de ce o mișcase atât de tare?

— Știu, răspunse Lauren cu mirare în glas.

Brusc, Angie simți nevoia s-o fotografieze. Continuă să apese pe buton și să facă poză după poză, până când Lauren îi aminti, râzând:

— Stai, să mai rămână film și pentru David!

Angie simți că se purtase prostește.

— Ai dreptate, ia loc. Fac un ceai, ca să avem ce bea cât timp îl aștepți, spuse ea intrând în bucătărie.

— David a zis că ajunge aici la ora șapte. Mergem să luăm masa de seară la club.

Angie făcu două cești de ceai, iar apoi le duse în camera de zi.

— La club, zici? Destul de șmecher.

Lauren chicoti. Așa cum stătea, ghemuită, pe marginea canapelei, părea incredibil de tânără. Era limpede că se temea să nu cumva să-și șifoneze rochia. Sorbi din ceai cu mare grijă, ținând cana cu amândouă mâinile.

Angie simți un val de emoție; îi era teamă de încercările la care lumea avea s-o supună pe o asemenea făptură, care uneori părea să fi fost singură vreme îndelungată.

— Te uiți ciudat la mine. Țin greșit cana?

— Nu, răspunse Angie după ce mai făcu, iute, o poză.

Lăsă în jos aparatul, îl sprijini din nou pe genunchi și întâlni privirea uimită a lui Lauren. Cum putea o mamă să rateze un astfel de moment?

— Cred că ai fost la multe baluri, îi zise ea fetei, bănuind că, din cauză că fuseseră prea multe, mama lui Lauren le ratase.

— Da, la majoritatea, răspunse Lauren, distrată, apoi puse jos ceașca de ceai. Pot să te întreb ceva?

— În general, asta e o întrebare la care cineva ar trebui să răspundă cu „nu”. Și cel mai des cu „nu, categoric”.

— Serios, pot?

— Dă-i drumul, o încurajă Angie rezemându-se de pernele îmbrăcate în denim.

— De ce ai făcut toate astea pentru mine?

— Îmi placi, Lauren. Asta e tot. Și am vrut să te ajut.

— Cred că ai făcut-o fiindcă ți-e milă de mine.

Angie oftă. Știa că nu putea să ocolească întrebarea. Lauren voia un răspuns cinstit.

— Poate că, într-o anumită măsură, așa e. Dar în mare parte am făcut-o fiindcă… știu ce înseamnă să nu primești ceea ce-ți dorești.

— Tocmai *tu*?

Angie înghiți cu greu. O parte din ea își dori să nu fi deschis acel subiect sensibil. Și totuși, îi venea atât de ușor să vorbească despre asta. Deși acum, că începuse, nu știa ce să spună mai departe.

— N-am copii, mărturisi ea.

— De ce?

De fapt, lui Angie îi plăcu modul direct în care Lauren îi pusese întrebarea. Femeile de vârsta ei puteau să intuiască câmpul minat și ocoleau întrebarea cu eleganță.

— Doctorii nu știu exact de ce. Am rămas gravidă de trei ori, dar… se opri ea, gândindu-se la Sophia și închizând ochii pentru o clipă, iar apoi continuă: …dar n-am avut noroc.

— Așadar, *ți-a plăcut* să mă gătești?

În vocea lui Lauren era o undă de melancolie, care se ridica la nivelul emoției lui Angie.

— Da, mi-a făcut plăcere, răspunse ea cu blândețe.

Era pe cale să mai adauge ceva, când se auzi soneria de la intrare.

— E David, zise Lauren, sărind în picioare și alergând la ușă.

— Stai! strigă Angie.

— Poftim?

— După ce vine cavalerul, o domnișoară așteaptă să fie chemată. Mergi sus. Răspund eu la ușă.

— Pe bune? întrebă Lauren aproape șoptit.

— Fugi.

Atunci când Lauren ajunse la etaj, Angie merse să deschidă. David stătea pe verandă. Purta un costum negru, impecabil, cămașă albă și cravată argintie. Îmbrăcat așa, era visul oricărei adolescente.

— Tu trebuie să fii David. Te-am văzut venind la restaurant. Eu sunt Angie Malone.

El îi strânse mâna atât de tare încât ea putu să jure că-și auzise degetele trosnind.

— David Ryerson Haynes, se prezentă el, zâmbind emoționat și privind peste umărul ei.

Angie se trase într-o parte și-l invită înăuntru.

— Faci parte din familia care are afaceri cu cherestea?

— Da, noi suntem. E gata Lauren?

Asta explica mașina Porsche din fața casei. Angela o strigă pe Lauren. Într-o secundă, fata se ivi în capul scărilor.

David rămase fără suflare.

— Uau, arăți minunat! zise el uluit, apropiindu-se de scări.

Lauren coborî în grabă și merse la el.

— Crezi? îl întrebă ea cu glas tremurător.

El îi prinse un buchețel la încheietura mâinii, apoi o sărută. Tandrețea acelui sărut o făcu pe Angie să zâmbească.

— Veniți aici amândoi, îi chemă ea. Vreau să vă pozez. Stați lângă șemineu.

Angie făcu câteva fotografii. Reuși cu greu să se oprească.

— Bine, le spuse ea în cele din urmă. Mergeți și distrați-vă. Conduceți cu grijă!

Nu fu convinsă c-o auziseră. Lauren și David se sorbeau din priviri.

Însă odată ajunsă la ușa de la intrare, Lauren se aruncă în brațele lui Angie, strângând-o cu putere.

— N-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine. Mulțumesc.

— Cu plăcere, șopti Angie, nefiind sigură dacă rostise sau nu vreun sunet, din cauza nodului care i

se pusese în gât.

Rămase acolo cât timp David o conduse pe Lauren la mașină și-i deschise portiera. Când să le facă semn cu mâna, ei deja plecaseră.

Angie se întoarse și închise ușa în urma ei. Dintr-odată, tăcerea deveni apăsătoare. Uitase cât de liniștită îi putea fi viața. În ultima vreme, dacă nu dădea drumul la casetofon, nu auzea nimic altceva în afară de propria răsuflare sau de sunetul pe care pașii ei îl făceau pe podeaua de lemn.

Simți cum începea să alunece pe o pantă pe care o știa prea bine; la capătul ei o așteptau mereu singurătatea și tristețea.

Nu mai voia să coboare din nou în acel abis. Îi luase atât de mult să se târască afară din el. Își dori să-l poată suna pe Conlan chiar atunci. Odinioară, el se pricepuse atât de bine s-o readucă pe linia de plutire. Dar zilele acelea erau duse pentru totdeauna.

Sună telefonul. *Slavă Domnului.* Se grăbi să răspundă.

— Alo?

Se miră de cât de natural îi suna vocea. O femeie deprimată ar fi avut un alt ton.

— Cum au mers pregătirile de bal? o întrebă mama ei.

— Grozav, Lauren era tare frumoasă.

Angie râse, sperând ca râsul să-i fi părut firesc.

— Tu ești bine?

Își iubea mama pentru că o întrebase asta.

— Sunt bine. Cred că mă culc devreme. Vorbim dimineață, da?

— Te iubesc, Angela.

— Și eu te iubesc, mamă.

Tremura atunci când închise telefonul. Se gândi să se apuce de mai multe lucruri – să asculte muzică, să citească o carte, să lucreze la noul meniu. Dar se simți prea obosită ca să mai facă ceva. Așa că se urcă în patul ei cel mare, își trase pătura până la bărbie și închise ochii.

După un timp, se trezi. Cineva o striga pe nume. Se uită la ceas. Încă nu se făcuse ora nouă. Se dădu jos din pat și se împletici în jos pe scări.

Mama ei stătea în bucătărie, cu hainele ude, încă purtând un șorț plin de pete roșii. Își puse mâinile în șold.

— Nu ești bine.

— O să fiu.

— Și eu, la un moment dat, o să împlinesc nouăzeci de ani. Asta nu înseamnă că o să ajung ușor la vârsta aia. Vino cu mine.

O luă pe Angie de mână și o duse la canapea. Se așezară împreună și se cuibăriră una într-alta, ca pe vremea când Angie era o copilă. Mama o mângâie pe păr.

— A fost frumos s-o ajut să se pregătească de bal. De abia mai târziu… după ce a plecat… am început să mă gândesc la…

— Știu, îi spuse mama cu blândețe. Ți-a amintit de fiica ta.

Angie oftă. Așa era durerea; și ea, și mama ei o cunoșteau prea bine. Uneori avea să fie proaspătă, indiferent de cât ar fi trăit Angie. Unele pierderi erau cu mult prea greu de îndurat, iar timpul curgea prea încet într-o viață de om, ca să le poată vindeca complet.

— Și eu am pierdut un fiu, zise mama în tăcerea ce se lăsase între ele.

Angie rămase uimită.

— Nu ne-ai spus niciodată.

— Unele lucruri sunt prea greu de povestit. Ar fi fost primul meu copil.

— De ce nu mi-ai zis?

— N-am putut.

Angie simți durerea mamei ei. Acea pierdere pe care o aveau în comun le lega, cumva, într-un soi de prietenie specială.

— Nu voiam să te deprim, îi mărturisi mama.

Angie își privi îndelung mâinile. Preț de o secundă, se miră de lipsa verighetei.

— Ai grijă cu fata asta, Angela, îi spuse mama cu blândețe.

Era a doua oară când primea sfatul ăsta. Angie începu să se întrebe dacă-l putea urma.

•

Strălucirea soarelui într-o dimineață de toamnă însemna un dar de la Dumnezeu, la fel de rar, în acea parte a lumii, precum erau diamantele roz.

Lauren socoti asta ca pe un semn de bun augur.

Trezindu-se, se întinse, lenește. Auzea zgomotul mașinilor pe stradă. Cei din apartamentul vecin se certau. Undeva suna o alarmă. În dormitorul alăturat, mama ei dormea după o petrecere de peste noapte.

Pentru restul lumii, începutul acelei zile nu era decât o dimineață obișnuită de duminică.

Lauren se întoarse pe o parte. Vechea saltea, care-i servise drept pat dintotdeauna, scârțâi la acea mișcare.

David era întins pe spate, iar părul ciufulit îi acoperea jumătate din față. Un braț îi atârna jos din pat, iar celălalt și-l îndoise peste cap. Lauren văzu câteva coșuri care-i apăruseră acolo de unde începea să-i crească părul și cicatricea mică, în zigzag, de pe muchia unuia dintre pomeți. Se alesese cu ea la fotbal, pe când era în clasa a șasea.

„Am sângerat ca un porc tăiat”, relua el mereu povestea. Nu-i plăcea nimic mai mult decât să se laude cu rănile lui. Ea îl tachina mereu, spunându-i că era ipohondru.

Lauren își trecu vârful degetului peste cicatrice.

Noaptea trecută fusese perfectă. Mai mult decât perfectă. Se simțise ca o prințesă, iar atunci când David o condusese pe scenă, plutise, practic, pe lângă el. Dansaseră pe melodia „Angel” de la Aerosmith. Se întreba cât timp avea să-și amintească de asta. Avea să le povestească și copiilor? „Haideți, dragilor, să vă povestesc despre noaptea în care mama a fost încoronată regina balului”.

— Te iubesc, îi șoptise David ținând-o de mână pe când i se așeza coroana pe cap.

Își aminti că-l privise cu ochii încețoșați de lacrimi. Îl iubea atât de mult, că o durea pieptul. Nu se putea imagina departe de el.

Dacă mergeau la facultăți diferite…

Fu nevoie doar de atât, de *gândul* că ei doi ar fi putut pleca pe drumuri separate, ca să simtă cum i se strângea stomacul.

David se trezi și el, încet. Când o văzu alături, îi zâmbi.

— O să trebuiască să le spun tot mai des alor mei că merg pe la Jared.

O cuprinse în brațe. Ea se lipi perfect de el. Ca și cum ar fi fost făcuți unul pentru celălalt.

Așa avea să fie după ce mergeau la facultate împreună, iar mai apoi, atunci când aveau să fie căsătoriți. Ea n-avea să se mai simtă niciodată singură. Îl sărută, îl atinse.

— Duminica, mama nu se trezește mai devreme de amiază, zise Lauren zâmbind alene.

El se trase înapoi.

— Unchiul Peter vine să mă vadă într-o oră. Am o întâlnire cu un mare șmecher de la Stanford.

Ea tresări.

— Duminica? M-am gândit…

— Stă în oraș doar weekendul ăsta. Poți să vii și tu.

Zâmbetul ei pieri, odată cu orice speranță romantică pentru întreaga zi.

— Da, ce să-ți spun.

Dacă și-ar fi dorit într-adevăr să vină și ea, David ar fi întrebat-o încă de la început.

— Nu fi așa.

— Haide, David, nu mai visa aiurea. N-am să obțin nicio bursă la Stanford și nici n-am părinți care să-mi scrie un cec. Tu, însă, ai putea intra la Universitatea Californiei de Sud.

Era o discuție mai veche. Din oftatul lui prelung, își dădu seama că se săturase de acea

discuție.

— În primul rând, poți să intri la Stanford. În al doilea, dacă tu ești la USC, o să ne vedem îndeajuns de des. Ne iubim, Lauren. Asta nu trece din cauza unor kilometri între noi.

— A unor sute de kilometri, îl corectă, privind lung la tavanul dărăpănat, pe care se ivise o pată de apă într-un colț. În fine, azi oricum trebuie să merg la muncă, zise ea, dorindu-și să poată să zâmbească.

David o trase mai aproape și o sărută prelung, făcându-i inima să bată mai tare. Ea simți cum începea să-i mai treacă supărarea. Când, în cele din urmă, se dădu jos din pat, o cuprinse frigul.

El își luă costumul și începu să se îmbrace. Ea se ridică, trăgându-și pătura peste sânii goi.

— A fost minunat azi-noapte.

David înconjură patul și se așeză lângă ea.

— Îți faci prea multe griji.

— Uită-te-n jur, David, îl îndemnă, auzindu-și tonul devenit gutural, căci nu-i era ușor să spună asta, iar, față de oricine altcineva, s-ar fi simțit stânjenită. Mereu am fost nevoită să-mi fac griji.

— Nu și în privința mea. Te iubesc.

— Știu.

Și chiar așa era. Credea în dragostea lui cu fiecare celulă din trupul ei. I se agăță de gât și-l sărută.

— Baftă, iubitule! îi ură ea.

După ce David plecă, Lauren rămase singură, cu privirea ațintită la ușa deschisă. În cele din urmă, se dădu jos din pat și traversă holul. Se opri în fața ușii dormitorului mamei ei. Dinăuntru se auzea un sforăit.

Lauren simți cum i se umplea inima de un dor pe care-l cunoștea. Atinse ușa, întrebându-se dacă mama ei se gândise, măcar, la balul din seara trecută.

Întreab-o.

Uneori, în zorii zilei, atunci când lumina soarelui se strecura prin jaluzelele prăfuite, mama ei se trezea aproape fericită. Poate că asta avea să fie una dintre acele zile. Lauren simțea nevoia să fie așa. Ciocăni încet și deschise ușa.

— Mamă?

Lauren o găsi culcată în pat, întinsă peste pături. Purta un tricou vechi și ponosit, care o făcea să pară prea slabă, ascuțită. În ultima vreme nu mânca destul.

Fata se opri. Trăia unul dintre rarele momente în care își amintea ce tânără era mama ei.

— Mamă?

Intră și se așeză pe marginea patului. Maică-sa se rostogoli pe spate. Fără să deschidă ochii, murmură:

— Cât e ceasul?

— Nu-i nici zece.

Lauren voi să-i dea la o parte părul care-i intrase în gură, dar nu îndrăzni. Un asemenea gen de intimitate putea strica totul.

Mama se frecă la ochi.

— Mă simt ca naiba. Eu și Phobe am petrecut cam tare, spuse, cu un rânjet somnoros. Nimic nou.

Lauren se aplecă spre ea.

— Sunt regina balului, șopti ea, parcă nevenindu-i a crede.

Nu-și putu opri un zâmbet.

— Ce? bâigui mama ei închizând ochii din nou.

— Balul. A fost noaptea trecută, îi aminti Lauren, dându-și seama că deja pierduse atenția mamei. În fine, nu contează.

— Cred că-mi iau liber azi. Mă simt ca naiba.

Maică-sa se rostogoli din nou. În câteva secunde, sforăia din nou.

Lauren nu-și dădu voie să se simtă din nou dezamăgită. Fusese o prostie să se aștepte la orice altceva. Trebuia să fi învățat mai demult unele lecții.

Se ridică în picioare, oftând.

•

O oră mai târziu, Lauren era în autobuz, îndreptându-se spre oraș. Soarele dispăruse din nou, ascunzându-se după un pâlc de nori din ce în ce mai întunecați. Pe când autobuzul ajunse la ultima stație, deja începuse să plouă.

Acea dimineață de duminică era încă la început. Câteva mașini parcaseră pe marginea trotuarului, parcările bisericii fiind deja pline.

Asta îi aminti lui Lauren de o perioadă, nu cu mult timp în urmă, când obișnuia să-și deschidă ferestrele de la dormitor de Sabat, fie ploaie, fie ninsoare. Obișnuia să se aplece pe fereastră și să asculte sunetul puternic al clopotelor. Închidea ochii, întrebându-se cum trebuia să fie să te îmbraci frumos duminica și să mergi la biserică. Visa mereu, cu ochii deschiși, același lucru: o fetiță cu părul roșu, într-o rochiță verde, strălucitoare, grăbindu-se în urma unei blonde frumoase. În față le aștepta o familie.

„Haide, Lauren”, îi spunea mereu mama ei imaginară, cu un zâmbet blând, înainte s-o ia de mână. „Să nu întârziem”.

Lauren nu mai deschisese de mult acea fereastră. Acum, când se uita în jur, vedea numai clădirea dărăpănată din vecini și vechiul El Camino albastru al doamnei Sanchez. Lauren nu mai avea acel vis decât noaptea.

Autobuzul încetini, apropiindu-se de stație. Lauren își privi sacoșa din poală. Ar fi trebuit să sune mai întâi, așa ar fi fost politicos. Nu poți trece pur și simplu pe la cineva doar ca să-i înapoiezi un obiect. Din păcate, fata nu știa numărul de telefon al lui Angie. Și, la drept vorbind, avea nevoie să nu fie singură.

— Miracle Mile Road! strigă șoferul de autobuz.

Lauren sări în picioare și se grăbi să străbată culoarul, încercând să nu lovească pe careva, apoi coborî treptele înguste și ieși din autobuz.

Cu un sunet înfundat, ușile se închiseră în urma ei. Autobuzul plecă mai departe.

Ea rămase locului, strângându-și sacoșa la piept și încercând s-o apere de stropii de ploaie care se simțeau pe piele precum niște bucățele de gheață.

Drumul se întindea în fața ei, mărginit de-o parte și de alta de cedrii înalți, ale căror vârfuri se ridicau spre pântecul cenușiu al pâlcului de nori. Ici și colo, căsuțe poștale marcau drumul, dar în rest nu se vedea niciun semn de viață. Era acea perioadă din an care aparținea întru totul pădurii: câteva săptămâni întunecoase, jilave, în care bicicliștii ce îndrăzneau să se aventureze în acea sălbăticie verde și neagră se puteau pierde până în primăvară.

Atunci când Lauren ajunse la șosea, ploua cu șiroaie reci ca niște tăieturi de lamă care-i mușcau din obraz.

Casa părea goală. Nu răzbătea niciun fel de lumină prin ferestre. Ploaia cădea ritmic pe acoperiș, adunându-se jos în băltoace. Din fericire, mașina lui Angie era în șopron.

Lauren se duse la ușa de la intrare și ciocăni. Se auzea zgomot dinăuntru. Muzică.

Bătu din nou. Cu fiecare minut ce trecea, mâinile îi înghețau și mai tare. Era foarte frig.

După o ultimă bătaie în ușă, duse mâna la clanță. Spre surprinderea ei, aceasta se mișcă ușor. Deschise ușa.

— E cineva acasă? întrebă Lauren, închizând ușa în urma ei.

Nicio lumină nu era aprinsă. Încăperea părea un pic apăsătoare, lipsită cum era de lumina soarelui. Lauren observă o geantă lăsată pe blatul de la bucătărie; pe masa de plastic de alături se afla un mănunchi de chei.

— Angie?

Lauren își scoase pantofii și șosetele, apoi puse sacoșa pe blat, lângă poșetă.

Merse spre sufragerie și o strigă din nou pe Angie. Casa era goală.

— Fir-ar să fie! murmură Lauren.

Acum trebuia să străbată tot drumul înapoi până la stația de autobuz, prin ploaia fioros de rece. N-avea nici cea mai vagă idee despre cât de des oprea autobuzul numărul 9 în colțul acela. Ei bine, n-avea ce face.

Dacă tot era acolo, ar fi fost bine să pună rochia la locul ei. Urcă pe scară, care scârțâi sub greutatea ei. Privi înapoi și văzu că lăsase urme ude pe podea.

Minunat. Acum trebuia să mai și curețe înainte de plecare. Se opri în fața dormitorului și ciocăni știind că, oricum, Angie n-avea cum să doarmă la zece și jumătate dimineața.

Deschise ușa. Înăuntru era întuneric. Fereastra era acoperită de niște draperii grele, cu motive florale.

Lauren pipăi peretele, găsi întrerupătorul și apăsă pe el. Lumina i se revărsă deasupra capului. Se duse, grăbită, la debara, puse rochia la locul ei și se întoarse în dormitor.

Angie stătea în pat, privind-o derutată și cu ochii lipiți de somn.

— Lauren?

Rușinea o năpădi brusc pe fată. Obrajii începură să-i ardă.

— Îți… îți cer scuze. Am bătut la ușă. Am crezut…

Angie îi răspunse cu un zâmbet obosit. Avea ochii umflați și înroșiți de plâns. Dungi mici, trandafirii, îi brăzdau pomeții. Părul lung și negru îi era încâlcit. Nu arăta deloc bine.

— E în regulă, copilă.

— Ar trebui să plec.

— Nu! strigă Angie, apoi continuă pe un ton mai blând: Mi-ar face plăcere să rămâi, zise, ridicându-și bărbia și arătându-i lui Lauren marginea patului enorm. Ia loc.

— Sunt fleașcă.

Angie ridică din umeri.

— Te usuci.

Lauren își privi picioarele goale. Pielea era aproape vânătă, iar venele păreau foarte pronunțate. Se urcă în pat și se rezemă de spetează.

Angie îi aruncă o pernă mare, tivită cu șnur, iar apoi îi înfășură în jurul picioarelor o pătură incredibil de moale.

— Povestește-mi despre seara trecută.

Invitația trezi ceva în sufletul lui Lauren. O făcu pe loc să se simtă mai relaxată. Pentru prima dată în ziua aceea, nu mai simți durere în piept. Voia să povestească toate detaliile romantice, dar ceva o opri. Era tristețea din ochii lui Angie.

— Ai plâns, spuse Lauren de-a dreptul.

— Sunt bătrână. Asta e fața mea de dimineață.

— În primul rând, e zece și jumătate. Aproape amiază. În al doilea rând, știu câte ceva despre cum e să plângi în somn.

Angie își rezemă capul de spătarul patului și privi îmbinările tavanului alb. Îi luă ceva vreme până să poată vorbi.

— Uneori am zile mai proaste. Nu des… dar se mai întâmplă, zise ea oftând din nou și privind-o pe Lauren. În viață, uneori lucrurile nu ies așa cum ți-ai imaginat sau cum ai visat că o să fie. Ești prea tânără ca să știi ceva despre asta. Și, oricum, nu contează.

— Crezi că sunt prea tânără ca să știu ce-i dezamăgirea?

Preț de-o clipă, Angie o privi în tăcere, apoi zise:

— Nu, nu cred asta. Dar uneori nu ajută să vorbești despre anumite lucruri. Așa că mai bine povestește-mi despre bal. Mor de curiozitate să aflu detalii.

Lauren își dori s-o fi cunoscut mai bine pe Angie. Astfel, ar fi știut mereu când să schimbe subiectul și când să insiste. Era important pentru

ea să știe ce să-i spună acelei femei triste și minunate.

— Te rog, zise Angie.

— Balul a fost perfect. Toată lumea mi-a zis că arătam nemaipomenit.

— Așa și arătai, spuse Angie zâmbind.

Era zâmbetul ei veritabil, nu grimasa de dinainte.

Lauren se simți bine pentru că reușise să-i spună ceva interesant lui Angie.

— Și decorațiunile au fost la înălțime. Tema s-a numit *Feerie de iarnă.* Sala a fost plină de zăpadă artificială și de oglinzi care arătau ca niște iazuri înghețate. O, și Brad Gaggiani a adus niște rom, care s-a terminat într-un minut.

Angie se încruntă.

— Ei, bine.

Lauren își dori să nu-i fi spus asta. Se lăsase purtată de valul momentului, de euforia camaraderiei dintre fete. Uitase că vorbea cu un adult. La urma urmei, situația era nouă pentru ea. Nu-i povestea *niciodată* mamei ei despre vreun eveniment de la școală.

— Nici n-am băut, trânti ea repede o minciună.

— Mă bucur să aud asta. Băutura te poate determina să faci lucruri rele.

Lauren simți blândețea din sfatul lui Angie. Nu reuși să nu se gândească la propria-i mamă și la cum ar fi perorat acum despre regretele ei personale, cel mai mare fiind, bineînțeles, maternitatea.

— Și ghici ce? spuse Lauren, fără să mai poată, de fapt, să aștepte ca Angie să ghicească. Am fost aleasă regina balului!

Angie zâmbi și bătu din palme.

— Asta-i tare de tot! Povestește-mi *în amănunt,* dragă!

În următoarea oră vorbiră numai despre bal. Pe la unsprezece și jumătate, când se făcu timpul de mers la restaurant, Angie râdea din nou.

Capitolul 12

Telefonul sunase toată ziua. Era a treia duminică din octombrie, iar în micuța *Gazetă de West End* apăruse o reclamă de o jumătate de pagină, în așa-zisa secțiune de divertisment.

Redescoperă dragostea la DeSaria!

Reclama prezenta în detaliu schimbările recente – Seara Romantică, Seara Vinurilor, happy hours – și includea un anumit număr de cupoane. Cincizeci la sută reducere la o sticlă de vin. Desert gratis la cumpărarea unei gustări. Un prânz special, dublu la preț de unul, de luni până joi.

Celor care uitaseră de restaurantul DeSaria, li se amintea de vremurile trecute, de serile în care veniseră, împreună cu părinții, la mica *trattoria* de pe Driftwood Way. Mulți dintre ei își aduseseră aminte, așa că sunaseră ca să rețină o masă. Pentru prima dată în foarte mulți ani, se rezervaseră toate locurile. Cutia cu donații de îmbrăcăminte aproape că dădea pe dinafară. Se părea că toată lumea voia să profite de ocazie și să-și ajute aproapele.

— Nu înțeleg, zise mama spălând o bucată de file de ton, pe care îl întinse pe hârtie cerată. N-avem cum să știm câți o să comande pește în seara asta. E o idee proastă, Angela. Prea scumpă. Ar trebui să facem o cantitate mai mare de cannelloni și de lasagna.

Spusese asta de cel puțin cinci ori în ultimele șaizeci de minute.

Angie îi făcu cu ochiul Mirei, care se chinuia să-și înăbușe râsul.

— Dacă ar veni un război nuclear, am avea în congelator suficientă lasagna pentru tot orașul, mamă.

— Nu glumi despre război, Angela. Taie pătrunjelul mai fin, Mira. Nu vrem ca oaspeții noștri să plece cu un trunchi de copac între dinții din față. Taie-l mai mărunt.

Mira râse și continuă să taie.

Mama întinse hârtia cerată cu mare atenție, apoi o unse în întregime cu ulei de măsline.

— Mira, dă-mi, te rog, șalotele.

Angie ieși tiptil din bucătărie și se întoarse în sala de mese.

La ora cinci și un sfert deja se ocupaseră mai mult de jumătate din locuri. Rosa și Lauren dădeau zor să ia comenzi și să le toarne apă în pahare clienților.

Angie merse la fiecare masă și-i întâmpină pe oameni așa cum își amintea că o făcea tatăl ei. El avusese întotdeauna grijă să se prezinte la fiecare masă atunci când era nevoie să îndrepte șervetele, să tragă scaunul pentru doamne sau să-i strige chelnerului să mai aducă apă.

Angie dădu cu ochii de oameni pe care nu-i mai văzuse de ani buni, iar fiecare dintre ei părea să aibă de spus o poveste despre tatăl ei. Copleșită de pierderea care-i marcase familia, Angie uitase de marele gol pe care moartea lui îl lăsase în comunitate. După ce fu sigură că totul era în ordine la fiecare masă, Angie reveni la bucătărie.

Mama ei era epuizată, în pragul unei căderi nervoase.

— Deja au cerut opt porții speciale de pește, iar eu am stricat primul lot. Se coace prea repede și pergamentul a explodat.

Mira stătea deoparte, tăind roșiile. Era limpede că încerca să rămână invizibilă.

Angie se duse la mama ei și-i puse o mână pe umăr.

— Răsuflă adânc, mamă.

Mama se opri, oftă prelung și începu:

— Sunt bătrână. Prea bătrână pentru…

Ușa se trânti. În prag stătea Livvy, care purta o fustă neagră, până la genunchi, o cămașă albă și cizme negre.

— Ei bine? E adevărat? A schimbat mama meniul?

— Cine te-a chemat? o întrebă Mira, ștergându-și mâinile de șorț.

— Domnul Tannen de la magazinul de bricolaj a venit la curățătorie. A aflat de la domnul Garcia, care lucrează la centrul de printare.

Mama își ignoră fiicele dinadins. Aplecându-se, presără peste fileul de pește sare, piper, cimbru, pătrunjel și roșii cherry tăiate mărunt. Apoi împachetă fiecare fileu în pergament. Așeză fileurile pe o folie de aluminiu și puse totul la cuptor.

— E adevărat, șopti Livvy. Ce se gătește?

— *Tonno al cartoccio,* zise mama, cu ifos. Nu e mare lucru. Iar acolo am halibut[19]. Fac acum *rombo alle capperi e pomodoro,* unul dintre felurile preferate ale tatălui tău. Roșiile au fost foarte bune săptămâna asta.

Se auzi alarma cuptorului, iar mama scoase folia de aluminiu și aranjă mâncarea pe farfurii. Preparatul special din pește era servit cu ardei copți marinați, dovlecei la grătar și mămăligă de casă.

— La ce vă uitați cu toatele? se miră mama.

Chiar atunci intrară în bucătărie Rosa și Lauren. Mama le dădu farfuriile. După ce chelnerițele plecară, ea spuse pe tonul cel mai firesc:

— De ani întregi mă tot gândeam să schimb meniul. Schimbarea prinde bine. Tatăl vostru – fie-i țărâna ușoară – spunea mereu că puteam face cu meniul tot ce doream, mai puțin să scot din el lasagna. Iar acum haideți, nu mai stați ca niște buturugi, vedeți-vă mai departe de treabă, își îndemnă ea fiicele mai mari, cu un gest expeditiv. Lauren are nevoie s-o ajutați. Mira, du-te și mai adu niște roșii!

După ce Livvy și Mira plecară, mama râse cu poftă.

— Vino aici, îi zise ea lui Angie, deschizându-și larg brațele. Tatăl tău ar fi tare mândru de tine acum.

Angie o strânse cu putere.

— Ar fi tare mândru de *noi.*

Mai târziu în seara aceea, după ce fură serviți ultimii clienți iar farfuriile goale fură luate ca să se facă loc pentru porțiile de tiramisu și bolurile de *zabaglione*[20] cu căpșuni proaspete, mama ieși din bucătărie ca să vadă cum fuseseră primite noile feluri de mâncare.

Majoritatea clienților, care o cunoșteau pe Maria de ani buni, bătură din palme la vederea ei.

— O mâncare de vis! strigă domnul Fortense.

Mama zâmbi.

— Mulțumesc. Și mai poftiți pe la noi. Mâine fac gnocchi cu sparanghel, cartofi și roșii proaspete. O să vă placă la nebunie, îi asigură ea, privind-o pe Angie. E mâncarea preferată a mezinei mele strălucite.

•

Pe la zece și jumătate, după ce plecară ultimii clienți, Lauren era deja epuizată. Toate mesele fuseseră ocupate întreaga seară. De vreo două ori se făcuseră chiar și cozi la intrare. Sărmana Rosa nu putuse să țină pasul. În prima oră și ceva, Lauren se mișcase atât de repede încât devenise agitată și nervoasă. Apoi apăruse sora lui Angie. Ca un înger, Livvy își făcuse intrarea într-un nor de râsete și mai preluase din sarcini.

Acum Lauren stătea la recepție. Rosa plecase de cel puțin o oră, iar toate celelalte femei erau la bucătărie. Fata putu să se destindă pentru prima dată în seara aceea. Scoase din șorț banii primiți drept bacșișuri și începu să-i numere.

De două ori.

De-a lungul întregii seri, câștigase șaizeci și unu de dolari. Brusc, nu mai conta că o dureau picioarele și mâinile sau că avea crampe. Era bogată. Încă niște seri ca aceea și putea strânge toți banii pentru cererile de admitere la facultate.

Își dădu jos șorțul și alergă la bucătărie. Aproape că ajunsese acolo, când ușa se deschise

larg.

Livvy ieși prima, iar Mira o urmă. Deși nu semănau, fără îndoială că erau surori. Aveau gesturi aproape identice, și amândouă aveau același râs spart ca și Angie. Dacă stăteai în altă cameră, era greu să le deosebești vocile.

Un sunet străbătu tot restaurantul. Era vocea amplă și catifelată a lui Frank Sinatra.

Mira și Livvy se opriră în același timp și-și ridicară capetele.

Un alt cântec începu, la volum maxim. Sunetul izbucni într-un mod atât de neașteptat, încât lui Angie îi trebui o secundă ca să recunoască piesa. Era „Glory Days" a lui Bruce Springsteen.

„În liceu am avut un prieten, mare jucător de baseball…"

Livvy țipă de bucurie și-și ridică mâinile în aer. Începu să danseze pe dată cu Mira, care se mișca ciudat, ca și când i s-ar fi făcut un tratament cu electroșocuri.

— N-am mai dansat de… Doamne, nici nu-mi mai amintesc de când! țipă Mira către sora ei, încercând să acopere sunetul muzicii.

Livvy râse.

— Asta se vede, soro. Dansezi ca Elaine din Seinfeld. Ar trebui să ieși mai des în oraș.

Mira o lovi cu șoldul.

Lauren urmări scena, uimită. Cele două surori abia dacă schimbaseră o vorbă toată seara, iar acum se purtau cu totul diferit. Păreau mai tinere și cu mult mai libere. Conectate una cu cealaltă.

Ușa se trânti din nou. Angie ieși dansând cu mama ei, care o ținea de talie pe la spate.

— Coadă de conga! se auzi un strigăt.

Livvy și Mira se prinseră în șir. Cele patru femei dansară în jurul meselor goale, oprindu-se din când în când ca să dea din picioare sau ca să-și dea capetele pe spate.

Era ceva incredibil de prostesc, o scenă copiată, parcă, din serialele pentru bătrâni.

Și incredibil de emoționantă.

Lui Lauren i se strânse stomacul. Nu știa cum să reacționeze, însă își dădea prea bine seama că n-avea ce căuta acolo. Ea era doar o angajată.

Iar asta era o familie.

Se trase mai în spate, îndreptându-se spre ușă.

— Să nu îndrăznești! îi strigă Angie.

Lauren se opri și-și ridică privirea. Coada de conga se rupsese. Mira și Livvy dansau împreună. Maria stătea într-un colț, privindu-și fiicele și zâmbind.

Angie veni în grabă la Lauren.

— Încă nu poți pleca. E petrecere!

— Eu nu…

Angie o luă de mână și-i zâmbi. Noțiunea de *a nu fi de-al lor* dispăru.

Se schimbă melodia. „Crocodile Rock” spărgea boxele.

— Elton! țipă Livvy. L-am văzut în concertul de la Tacoma Dome, mai țineți minte?

Și zbânțuiala reîncepu.

— Vino cu noi, o îndemnă Angie.

Înainte ca Lauren să-și dea seama ce i se întâmpla, se trezi în mijlocul unor femei care dansau. La al treilea cântec – „Uptown Girl”, al lui Billy Idol, Lauren râdea la fel de tare ca și ele.

În următoarea jumătate de oră, se lăsă învăluită de atmosfera caldă a unei familii iubitoare. Râseră, dansară și vorbiră tot timpul despre cât de aglomerat fusese restaurantul. Lauren se bucură de fiecare minut, iar la miezul nopții, după ce se termină petrecerea, plecă acasă cu părere de rău.

Însă, firește, n-avea de ales. Plănuia să ia autobuzul, dar nu fu lăsată. Angie o conduse cu mașina. Vorbiră și râseră tot drumul, iar în cele din urmă Lauren se văzu ajunsă acasă.

Se târî pe scările întunecoase care duceau la apartament, mutându-și, obosită, rucsacul de pe un umăr pe altul.

Apartamentul o aștepta cu ușa deschisă.

Înăuntru, fumul cenușiu plutea de-a lungul plăcilor pătate ce decorau tavanul. Mucurile de țigară se revărsau din scrumieră pe măsuța de cafea, sau zăceau, risipite din loc în loc, pe podea. În sufragerie, o sticlă goală de gin se rostogolea înainte și înapoi pe masa șubredă, iar apoi căzu pe podea.

Lauren recunoscu semnele: două feluri de mucuri de țigară și sticle de bere pe blatul de bucătărie. Nu era nevoie de o echipă de criminaliști ca să analizeze scena. Priveliștea îi era familiară.

Mama ei agățase vreun ratat (cu toții erau) din tavernă și îl adusese acasă. Acum erau în dormitorul ei. Recunoscu bătaia ritmică, înfundată, a vechiului pat, marca Hollywood Bed Frame, din dormitorul maică-sii. Bang, bang, buf, bang, bang, buf.

Se grăbi să intre în camera ei și închise ușa. Mișcându-se încet, fiindcă nu voia să-și facă simțită prezența, își luă jurnalul și îl deschise. În dreptul datei din acea zi, notă: *Petrecere la DeSaria.* Nu voia să uite niciodată ziua care tocmai trecuse. Voia să poată contempla acele trei cuvinte și să-și amintească ceea ce simțise.

Merse în baie și se pregăti repede de culcare. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să dea de Ratat pe hol. Fugi înapoi în cameră și trânti ușa. Târându-se în pat, își trase plapuma până la bărbie și-și ațintи privirea în tavan.

E doar un restaurant, își zise ea. Un loc de muncă.

Angie era șefa, nu *mama* ei.

Aici era, de fapt, problema, punctul nevralgic al lui Lauren. Se simțise singură atât amar de vreme, iar acum – în mod irațional – simțea că își găsise locul în mijlocul familiei DeSaria.

Chiar dacă toate astea erau o iluzie, ceea ce, cu siguranță, și erau, iluzia o făcea să se simtă mult

mai bine decât adevărul pustietății reci care era viața ei.

Încercă să nu se mai gândească la asta, să nu mai reia, în minte, discuțiile avute la petrecere, dar pur și simplu nu putu să se oprească. La sfârșitul serii, pe când se adunaseră cu toatele în jurul șemineului, vorbind și râzând, Lauren se relaxase îndeajuns încât să le spună singura glumă pe care o știa. Mira și Angie râseseră mult și bine. Apoi Mira zisese:

— Asta n-are nicio noimă. De ce să fi zis omul așa ceva?

Întrebarea le făcuse se râdă și mai tare, mai ales pe Lauren.

Însă amintirea acelui moment o făcu să plângă.

Capitolul 13

Octombrie trecu repede, dar în noiembrie păru că ritmul curgerii timpului încetinise iarăși. Parcă și zilele se contopeau. Ploua mereu, iar uneori acele ploi se transformau în vijelii care făceau din ocean un haos de vuiete și de frământare. Din cerul istovit și încărcat de nori cădea burniță aproape tot timpul.

În ultimele două luni, Lauren stătuse cât mai puțin posibil pe acasă. *Bărbatul acela* era întotdeauna acolo, bând bere, fumând și impregnând aerul cu duhoarea lui de ratat. Bineînțeles, mama ei era îndrăgostită de el. Era exact genul ei.

Lauren își făcu un scop din munca la restaurant în fiecare seară și pe durata întregului weekend. Deși mai angajaseră o chelneriță, Lauren încerca să-și păstreze numărul de ore. Atunci când nu lucra, își petrecea timpul la biblioteca liceului sau împreună cu David.

Singurul neajuns al situației care îi aducea un câștig bănesc și o ajuta să-și îmbunătățească notele oricum excepționale, era faptul că se simțea epuizată. Chiar în acel moment își aduna toate puterile ca să rămână trează la ore. În fața întregii clase, domnul Goldman prezenta în mod poetic felul în care Jackson Pollock se folosea de culoare.

Lui Lauren i se părea că lucrarea lui aducea cu mâzgăleala unui copil furios căruia i s-ar fi dat pe mână un set de vopsele.

Cursuri la alegere.

Practic, erau materiile pe care le studia anul ăsta. Atunci când optase pentru studiile accelerate, nu-și dăduse seama că în anul absolvirii solicitările și exigențele aveau să fie mai mari. Așa cum stăteau lucrurile, teoretic putea absolvi la sfârșitul semestrului. Trigonometria era singura materie

care o interesa, dar care nici măcar nu i se cerea pentru absolvire.

Clopoțelul sună, iar Lauren închise repede cartea, sări de pe scaun și intră în mulțimea de colegi care râdeau, se împingeau și vorbeau tare în jurul ei.

Îl găsi pe David la drapel, jucând un joc cu băieții. Văzând-o, chipul i se lumină. Întinse mâinile spre ea și o îmbrățișă. Pentru prima dată în ziua aceea, nu se mai simți obosită.

— Mi-e foame, zise careva.

— Și mie.

Lauren îl luă de mijloc pe David și amândoi urmară mulțimea către Raiul Burgerilor, locul lor obișnuit.

Marci Morford puse o monedă în tonomat. Afroman începu să cânte „Crazy Rap”.

Cu toții mormăiră, iar apoi începură să râdă. Anna Lyons povesti ceva despre doamna Fiore, profesoara de economie, care-i pusese pe toți să dezbată despre cât de greu era să-ți faci tema într-o clasă cu profil de patinaj.

Lauren comandă un shake de căpșuni și un burger cu șuncă și cartofi prăjiți. Se simțea bine să aibă bani în buzunar. Ani în șir se prefăcuse că nu-i era foame niciodată. Acum mânca tot timpul.

— Doamne, Lo, râse Irene Herman. Poți să iei și la pachet, să știi. Ai să-mi împrumuți și mie niște mărunt?

— Sigur că da, răspunse Lauren scoțând câțiva dolari din buzunarul pantalonilor, pe care-i întinse prietenei sale. Știu că și tu vrei un shake.

Asta îi stârni pe toți să discute despre cât puteau mânca.

— Hei, zise Kim după un timp, ați primit cumva înștiințarea despre universitățile din California?

Lauren își ridică privirea.

— Ce înștiințare?

— Weekendul ăsta se ține un eveniment important la Portland.

Portland. La o oră și jumătate distanță de mers cu mașina. Lui Lauren începu să-i bată inima mai iute.

— Foarte tare! zise ea strecurându-și mâna într-a lui David și strângând-o încet.

— Putem merge împreună, îi zise, privindu-l în ochi.

David păru descumpănit.

— Weekendul ăsta merg la bunici, în Indiana. Și n-am cum să anulez. E aniversarea căsătoriei lor, zise el, iar apoi privi peste masă. Poate vreunul dintre voi s-o ducă pe Lauren?

Unul câte unul, prietenii lor începură să-și caute scuze.

La naiba! Acum trebuia să ia autobuzul. Și ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, era nevoită să participe la încă un târg al universităților fiind singurul copil fără niciun părinte.

După ce terminară de mâncat, restul colegilor plecară, lăsându-i pe David și Lauren singuri la masă.

— Crezi că te descurci să ajungi singură acolo? Aș putea să mă prefac că-s răcit…

— Nu. Dacă aș fi avut bunici, mi-ar fi plăcut foarte mult să-i vizitez.

Mărturisirea o făcu să simtă un junghi în inimă. Oare de câte ori nu visase să-și viziteze bunicii sau să întâlnească un văr? Ar fi dat orice ca să-și cunoască vreo rudă.

— Pun pariu că Angie te-ar duce. Pare de treabă.

Lauren se gândise și ea la asta. Oare era posibil? Putea s-o roage să-i facă un asemenea serviciu?

— Da, o s-o întreb, zise ea ca să-l liniștească pe David.

Vorbele lui îi rămaseră întipărite în minte lui Lauren în restul zilei și în cea care urmă. Nu era obișnuită să-i facă cineva servicii, fiindcă astfel ar fi părut demnă de milă și le-ar fi dat celorlalți prilejul să pună întrebări grave cu privire la mama

ei. În mod normal, asta ar fi fost un motiv îndeajuns de întemeiat ca s-o facă să uite de toate și să ia autobuzul.

Însă Angie era altfel. Părea că-i păsa cu adevărat de Lauren.

Spre sfârșitul săptămânii, Lauren tot nu se hotărâse. Vineri munci din greu, mișcându-se iute de la o masă la alta și străduindu-se să mulțumească toți clienții. Când putea, arunca o privire la Angie, încercând să-și imagineze cum i-ar fi răspuns dacă i-ar fi făcut acea rugăminte, dar toată seara Angie fu ca un fluture, zburând de la masă la masă și vorbind cu fiecare client. De două ori vru Lauren s-o întrebe și de două ori renunță brusc, pentru că-și pierduse curajul.

— Bine, fetiță, haide, spune despre ce-i vorba, o îndemnă Angie după ce termină de făcut casa.

Lauren tocmai umplea solnițele și, la auzul întrebării, tresări și vărsă sarea, care zbură peste masă.

— Asta aduce ghinion, o dăscăli Angie. Repede, aruncă niște sare peste umărul stâng!

Lauren apucă un dram de sare între degetul mare și arătător, iar apoi o aruncă peste umăr.

— Pfui! Haide, c-a fost cât pe ce. Poate că ne lovea trăsnetul. Acum, ia zi, ce te frământă?

— Ce mă frământă?

— Da, toată noaptea te-ai uitat la mine. Te cunosc, Lauren. Ai ceva să-mi spui. Vrei să-ți iei liber sâmbătă seara? Chelnerița noastră cea nouă se descurcă destul de bine. Aș putea să te las să-i faci o bucurie lui David.

Acum trebuia să acționeze. Acum ori niciodată. Lauren scoase o broșură din rucsac și i-o întinse lui Angie.

— Universități din California… sesiune de întrebări și răspunsuri… întâlniri cu reprezentanții. Hmm, făcu Angie, iar apoi își ridică privirea. Pe vremea mea n-aveau atâtea chestii șmechere. Vrei să-ți iei liber sâmbătă ca să mergi și tu?

— Aș vrea să merg, poți să mă duci cu mașina, te rog? întrebă Lauren dintr-o suflare.

Angie se încruntă. Fusese o idee proastă. Angie îi aruncase acea privire plină de compătimire, privirea de *biata Lauren.*

— Nu contează, îmi iau liber și atât, zise Lauren aplecându-se după rucsac.

— Îmi place Portlandul, zise Angie.

Lauren își ridică bărbia.

— Vorbești serios?

— Zău.

— Și mă duci acolo? întrebă fata, nevenindu-i să creadă.

— Firește, Lauren. Iar data viitoare să nu mai fi atât de speriată. Suntem prietene, deci ne facem favoruri una alteia.

Lauren se simți stânjenită de cât de mult însemna asta pentru ea.

— Sigur, Angie. Prietene.

•

De la Vancouver la Portland se merse bară la bară. Doar după ce ajunseră pe la jumătatea podului care lega Washingtonul de Oregon înțeleseră de ce. În acea după-amiază avea loc meciul de fotbal american UW-UO. Huskies contra Ducks. O rivalitate care dura de ani buni.

— O să întârziem, zise Angie a treia oară în ultimele douăzeci de minute.

Era îngrijorător s-o vezi atât de furioasă din pricina asta. Își asumase sarcina s-o ducă pe Lauren la acea întâlnire și să ajungă la timp, iar acum riscau să întârzie.

— Angie, nu te enerva. O să pierdem doar câteva minute. Nu-i nicio nenorocire.

După ce ieșiră de pe autostradă, scăpară de aglomerație. Intrară pe o stradă, apoi pe alta și găsiră un loc liber de parcare.

— Am ajuns, în sfârșit, se bucură Angie, iar apoi verifică ceasul de bord. Am întârziat doar șapte minute. Haide, fuguța!

Goniră prin parcare și intrară în clădire, unde era foarte aglomerat.

— La naiba! făcu Angie croindu-și drum prin sală.

Dacă nu mai era niciun loc liber, puteau sta pe trepte. Lauren o apucă de mână și o conduse spre un rând din spate.

Pe scenă, la o masă lungă de conferință, erau așezate în jur de cincisprezece persoane. Un moderator dirija discuțiile despre condițiile de admitere, criteriile de selecție și proporția dintre numărul studenților din stat și cel al studenților din alte state.

Lauren își notă fiecare cuvânt în agendă.

Angie simți un fel de mândrie stranie. Dacă ar fi avut o fiică, ar fi vrut să fie ca Lauren. Isteață. Ambițioasă. Dedicată.

În următoarea jumătate de oră, Angie ascultă statistică după statistică. Pe la sfârșitul prezentării, un singur lucru era clar: Lauren nu avea cum să fie acceptată acum la UCLA. Pe vremea ei, trebuia să poți respira fără mască de gaze și să ai o medie de 3,0. Acum, ca să fii admis la Stanford, trebuia să fi contribuit la vindecarea unei boli sau să câștigi o medalie la Târgul Național de Știință. Asta, desigur, dacă nu cumva te pricepeai să arunci cu mingi de piele. Atunci era bună și o medie de 1,7.

Lauren își închise agenda.

— Asta a fost, zise ea.

În jurul lor, toți oamenii se ridicau și înaintau spre ieșire. Discuțiile făceau încăperea să vuiască.

— Și, la urma urmei, ce ai aflat? o întrebă Angie stând pe scaun.

N-avea niciun rost să se ridice și să intre în mulțime.

— Că în universitățile de stat aproximativ 90% din totalul studenților provin din statul respectiv. Și că taxele sunt tot mai mari.

— Ei bine, iar ai unul dintre momentele tale de pesimism. Dar nu-ți stă în fire.

Lauren oftă.

— Uneori e greu… să mergi la un liceu cum e Fircrest. Toți prietenii își aleg universitățile care le sunt pe plac. Eu trebuie să găsesc una care să mă placă.

— Se pare că eseul atârnă greu.

— Cam așa ceva.

— Și recomandările, la fel.

— Da. Păcat că nu pot să fac rost de una de la Jerry Brown sau de la Arnold Schwarzenegger. După cum stau lucrurile, sper ca domnul Baxter, profu meu de mate, să-mi scrie una care să-i dea pe spate. Păcat că jumătate din timp uită și unde e tabla.

Angie privi spre scenă. Reprezentanții de la Loyola-Marymount, USC și Santa Clara erau încă acolo. Stăteau la masă și vorbeau între ei.

— Care ar fi prima ta alegere?

— Cred că USC. E cea de-a doua opțiune a lui David.

— Nici n-am de gând să deschid discuția despre ideea de a merge la aceeași facultate cu iubitul tău. Bine, am mințit. E o idee proastă. Nu te duce după el. Iar acum vino cu mine, îi spuse Angie ridicându-se.

— Unde mergi? întrebă ea văzând că Angie cobora, în loc să urce.

Angie o luă de mână.

— N-am bătut degeaba atât amar de drum.

Lauren încercă s-o tragă înapoi, dar Angie era foarte hotărâtă. Coborâră scările, ocoliră fosa orchestrei, apoi urcară pe scenă. Trăgând-o pe Lauren după ea, Angie se îndreptă direct spre reprezentantul USC.

El își ridică privirea, zâmbindu-i obosit. Era obișnuit cu mamele care-și târau copiii pe scenă. N-avea de unde să știe că Angie nu era mamă.

— Bună ziua. Cu ce vă pot fi de folos?

— Mă numesc Angela Malone, zise ea întinzându-i mâna, iar după ce interlocutorul ei i-o

strânse, ea îi zise: Sunt absolventă UCLA, dar Lauren a decis să meargă la USC. Și nu înțeleg de ce.

Bărbatul râse.

— Asta e o abordare nouă. Să-mi vorbiți de rău universitatea, spuse el, privind-o, apoi, pe Lauren. Iar tu cine ești?

Ea roși puternic.

— L-lauren Ribido, de la Fircrest Academy.

— A, un liceu bun. Asta o să te ajute. Nu fi speriată. De ce vrei să vii la noi?

— Vreau să studiez jurnalismul.

Angie nu știuse asta. Zâmbi, ca o mamă mândră.

— Crezi că ești următoarea Woodward sau Bernstein, nu? Cum stai cu notele?

— Sunt în primii 6% din clasă, am o medie de 3,92 și o mulțime de note de merit.

— Cât ai luat la testul de evaluare a aptitudinilor?

— Anul trecut am obținut 1520. Cu toate astea, l-am dat din nou. Notele noi n-au fost incluse.

— Un scor impresionant. Faci sport și voluntariat?

— Da.

— Și muncește douăzeci și cinci de ore pe săptămână, interveni Angela.

— Nemaipomenit.

Angie își făcu mutarea.

— Îl cunoașteți pe William Layton?

— Decanul facultății de business? Desigur. E de prin părțile locului, nu-i așa?

Angie dădu din cap în semn de încuviințare.

— Am fost colegă de școală cu fiica lui. Ce-ar fi dacă i-ar scrie lui Lauren o recomandare?

Bărbatul se uită la Lauren, apoi scoase din buzunar o cutiuță metalică.

— Iată cartea mea de vizită. Trimite-mi cererea de înscriere mie personal. O să am grijă să ajungă acolo unde trebuie, o asigură el, apoi se întoarse

către Angie. O recomandare de la Layton ar ajuta mult.

•

Lui Lauren tot nu-i venea să creadă. Continua să râdă fără motiv. Undeva, prin apropiere de Kelso, Angie o rugă să pună capăt mulțumirilor.

Dar cum ar fi putut? Pentru prima dată în viață, fusese tratată ca o persoană importantă.

Avea o șansă să intre la USC. O șansă reală.

O privi pe Angie.

— Mulțumesc din suflet, zise ea sărind în scaun.

— Bine, bine. Te porți de parcă ar fi prima dată când cineva îți face o favoare. N-a fost nimic.

— Ba da, a fost ceva, zise Lauren simțind cum îi pierea zâmbetul.

Gestul lui Angie însemna atât de mult pentru ea. Pentru prima dată, nu se mai simțise pe cont propriu.

Capitolul 14

Campusul liceului roia în acea zi. Era a treia săptămână din noiembrie, iar procedura de colectare a cererilor de admitere la colegiu era în toi. Toți elevii ajunseseră obsedați de facultate, lucru care se reflecta în fiecare discuție. Lauren completase toate actele legate de ajutorul financiar și de bursă, adunase laolaltă toate copiile și-și scrisese toate eseurile. Și, minunea minunilor, Angie îi obținuse recomandarea pentru USC de la dr. Layton. Începea să creadă că avea o șansă reală să ia bursă.

— Ați auzit de Andrew Wanamaker? Bunicu-său l-a băgat la Yale. Nici nu s-au anunțat primele decizii, iar el deja știe, zise Kim Heltne sprijinindu-se de un copac și oftând. Dacă nu intru la Swarthmore, mă omoară tata. Puțin îi pasă că urăsc zăpada.

Stăteau roată în jurul mesei și mâncau de prânz, toată „gașca” de colegi care erau prieteni încă din primul an de liceu.

— Aș da orice să intru la Swarthmore, zise Jared, bătând-o pe Kim pe spate. Eu cică trebuie să dau la Stone Hill. Încă o școală particulară catolică. Cred că o să fac cerere prin poștă.

Lauren stătea întinsă, odihnindu-și capul în poala lui David. În ziua aceea iarba era deasă și uscată, iar soarele strălucea. Deși era frig, razele lui îi încălzeau obrajii.

— Mama vrea să merg la aceeași universitate la care a învățat și ea, spuse Susan. Iuhu! William, Mary, stați că vin! Liceul nostru e mai mare decât facultatea aia.

— La tine cum merge, Lauren? Vreo veste despre burse? întrebă Kim.

Lauren ridică din umeri.

— Tot completez cereri. Încă un eseu pe tema „De ce merit eu să intru la voi” și o să încep să

urlu.

— O să primească bursă integrală, vă zic eu. E cea mai deșteaptă din școală.

Lauren simți mândria din glasul lui David; în mod normal ar fi făcut-o să zâmbească, dar acum tot ce-i trecea prin cap, în timp ce stătea cu privirea ațintită la bărbia lui, erau gânduri legate de viitorul lor împreună. El făcuse cerere de admitere la Stanford și era limpede că avea să fie acceptat. Gândul de a sta despărțită de el o înfrigura mai tare decât vremea de noiembrie, în timp ce el părea aproape netulburat. Cum putea avea cineva numai certitudini?

Kim își desfăcu sucul, care trosni și fâsâi.

— De abia aștept să scap de porcăriile astea de cereri.

Lauren închise ochii. Conversația continuă, dar ea nu mai vorbi.

Fără să știe de ce, era gata să cedeze. Poate că trăia o asemenea stare de spirit din pricina vremii: rece și însorită. După astfel de zile, în care cerul era străbătut de norii ce alergau de la vest la est, urmau furtuni. Sau poate că totul i se întâmpla din cauza discuției despre facultate. Însă ea știa că ceva nu era în regulă.

•

O ceață fină, argintie, se lăsase peste iarba udată de rouă dimineții. Angie stătea pe terasa din spate, sorbindu-și cafeaua și privind spre ocean. Zgomotul ritmic al valurilor i se părea la fel de familiar și de constant ca și bătaia propriei inimi.

În locul acela se auzea coloana sonoră a tinereții ei. Vuietul puternic al valurilor, răpăitul picăturilor care izbeau frunzele rododendronului, scârțâitul balansoarului pe podeaua decolorată a verandei.

Singurul lucru care lipsea erau vocile unor copii care să strige unul la altul și să chicotească. Se întoarse să-i spună ceva soțului ei, dându-și seama, o clipă mai târziu, că era singură. Se ridică încet și intră ca să-și mai toarne niște cafea. Tocmai

întinsese mâna după ibric, când auzi o bătaie în ușă.

În prag stătea mama ei, îmbrăcată într-un capot de flanelă lung până la genunchi și purtând mănuși verzi, de grădinărit.

— El vrea să mă duc.

Angie se încruntă și clătină din cap. Maică-sa arăta ca și cum plânsese.

— Nu mai sta în ploaie, îi zise Angie trecându-și un braț pe după umerii ei și ducând-o la canapea. Ia zi, ce s-a întâmplat?

Mama duse mâna la buzunar și scoase de acolo un plic vechi și mototolit.

— Vrea să mă duc.

— Cine? întrebă Angie luând plicul.

— Tatăl tău.

Angie îl deschise. Înăuntru erau două bilete la *Fantoma de la Operă.* Mama și tatăl ei aveau mereu bilete rezervate pe Fifth Avenue, în centrul orașului Seattle. Fusese una dintre rarele plăceri pe care și le îngăduia tatăl ei.

— Aveam de gând să las și ocazia asta să treacă. Am ratat *Producătorii* în iulie, oftă mama, coborându-și umerii. Dar *papa* zice că ar trebui să mergem împreună.

Angie închise ochii și, pentru o clipă, îl văzu pe tatăl ei îndreptându-se spre ușă, îmbrăcat în cel mai bun costum negru al lui. Prefera musicalurile și de fiecare dată se întorcea acasă cântând. *Poveste din Cartierul de Vest* fusese întotdeauna spectacolul lui preferat. Tony și Maria.

„Ăștia suntem noi, eu și mama ta, doar că noi o să ne iubim veșnic, nu-i așa, Maria?” spunea el mereu.

Angie deschise ochii încet; pe chipul mamei ei zări aceleași frânturi de amintiri dulci-amare.

— E o idee bună, spuse Angie. O să profităm la maximum de seară. Luăm cina la Palisades și o cameră la Fairmont Olympic. O să ne prindă bine.

— Mulțumesc, zise mama ei cu glas domol. Așa a zis și taică-tău să facem.

* * *

Dimineața următoare, Lauren se trezi devreme și-și pregăti micul dejun, dar, privind ochiurile din farfurie, i se făcu silă de ele și-și dădu seama că nu le putea mânca. Împinse farfuria cu atâta putere, că furculița căzu și lovi masa. Pentru o secundă, îi veni să vomeze.

— Ce-i cu tine?

Speriată, își ridică privirea. Maică-sa era în prag, îmbrăcată într-o fustă insuportabil de scurtă, din denim roz, și într-un tricou vechi, pe care scria „Black Sabbath". Cearcănele de sub ochi îi erau de mărimea unor valize Samsonite. Fuma.

— Doamne, mamă. Mă bucur să te revăd. Credeam că ai murit în dormitor. Unde e Făt-Frumos?

Mama se sprijini de tocul ușii, cu o privire visătoare și cu un zâmbet satisfăcut.

— Ăsta e altfel decât ceilalți.

Lauren vru să întrebe dacă individul aparținea unei altfel de specii, dar se abținu. Era într-o dispoziție proastă. O ceartă cu maică-sa nu i-ar fi folosit la nimic.

— Mereu spui asta. Jerry Eckstrand era altfel, cu asta sunt de acord. Dar șoferul de microbuz Volkswagen, cum îl chema, Dirk? Ăla era, cu siguranță, *altfel.*

— Ești afurisită, o certă maică-sa trăgând un fum adânc, iar, după ce-l dădu afară, începu să-și roadă o unghie. Ești la ciclu?

— Nu, dar iar am întârziat cu chiria și tu pari să fi ieșit la pensie.

— Nu că ar fi treaba ta, dar cred că mă îndrăgostesc.

— Ultima dată când ai zis asta, te refereai la un tip pe care-l chema Șarpe. Dumnezeu știe că nu poți da greș cu un individ cu nume de reptilă. Știi din start la ce să te aștepți.

— Sigur e ceva în neregulă cu tine, fu de părere maică-sa, traversând încăperea, tolănindu-se pe canapea și ridicându-și picioarele, pe care și le puse, tacticos, pe măsuța de cafea. Lo, chiar cred că el e Alesul.

Lui Lauren i se păru că mama ei vorbea pe un alt ton. Asta era imposibil. Bărbații veniseră și plecaseră tot timpul din viața ei. Mai ales plecaseră. Se îndrăgostise de zeci dintre ei, însă niciunul nu stătuse prea mult cu ea.

— Eram la bar, băusem cu Phoebe și tocmai ne pregăteam să plecăm, când a intrat Jake, povesti mama, trăgând încă un fum prelung din țigară și apoi dându-l afară. Arăta ca un pistolar care ar fi intrat în barul ăla pentru o luptă. Lumina i-a căzut pe față și am crezut, pentru o secundă, că-l vedeam pe Brad Pitt, zise ea râzând. Bineînțeles că a doua zi de dimineață, când m-am trezit cu el lângă mine, în pat, nu prea mai arăta ca un star de cinema. Dar m-a sărutat. În lumina zilei. Mi-a dat un sărut.

Lauren simți o vagă undă de apropiere între ele. Un asemenea moment se întâmpla rar, așa că nu se putu opri și-i dădu curs. Se așeză lângă mama ei.

— Ai alt ton atunci când… vorbești despre el.

Pentru prima dată, mama nu se mai eschivă.

— Nu credeam că mi se poate întâmpla asta și mie, se confesă ea, zâmbind atunci când își dădu seama că se trădase, că făcuse o dezvăluire. Dar sunt convinsă că mă înșel.

— Mă gândesc că aș putea să-l salut.

— Da, el crede că ești un produs al imaginației mele, spuse ea râzând. Aș vrea eu să fie așa!

Lui Lauren nu-i veni să creadă că maică-sa spusese din nou acele vorbe pline de cruzime. Sau că asta încă o mai durea. Dădu să se ridice, dar femeia o opri. Chiar o atinse.

— Și sexul! La naiba, e mișto de-a binelea!

Mai trase un fum, iar apoi îl dădu afară, visătoare. Fumul îi învălui fața lui Lauren,

invadându-i nările. Îl trase pe nas din plin și simți cum i se făcu rău.

Fugi în baie și vomă. Apoi, încă tremurând, se spălă pe dinți și intră iar în camera de zi.

— De câte ori să-ți spun să nu-mi mai sufli fum în nas?

Mama stinse chiștocul în scrumiera arhiplină și o fixă cu privirea pe Lauren.

— Voma e o reacție nouă la chestia asta.

Lauren își luă farfuria și merse la chiuvetă.

— Trebuie să plec. Diseară învăț cu David.

— Cine e David?

Lauren își dădu ochii peste cap.

— Frumos din partea ta. Ies cu el de patru ani.

— Aaa, el. Arătosul, zise mama privind-o pe Lauren prin perdeaua deasă de fum și luând o gură de cola, iar, pentru prima dată, Lauren simți că mama ei chiar o *vedea.* Ai perspective mari, Lauren, continuă ea. Crede-mă că nu merită să le irosești pe o mătărângă sculată.

— Da, cred că doamna Brady i-ar fi spus același lucru Marciei[21].

Mama nu râse și nici nu-și abătu privirea. După o clipă de tăcere, spuse cu glas scăzut:

— Tu știi de ce o fată vomează din senin, nu-i așa?

•

— Nu pot să cred că m-ai convins să mă îmbrac cu rochia asta, zise Angie studiindu-se în oglinda din camera de hotel.

— Nu te-am convins, îi răspunse mama din baie. Ți-am cumpărat-o.

Angie se întoarse într-o parte și observă cum mătasea roșie i se mula pe trup. Nu și-ar fi cumpărat în veci rochia pe care i-o alesese maică-sa din secțiunea de reduceri de la Nordstrom. Roșul atrăgea atenția ceva de groază. Dar și mai revoltătoare era croiala sexy a rochiei. De regulă, Angie alegea eleganța clasică.

În mod normal ar fi refuzat s-o poarte, însă ea și mama ei petrecuseră o zi atât de frumoasă! Prânziseră la Georgian, își făcuseră tratamente cosmetice la Spa Gene Juarez și merseseră la Nordstrom pentru cumpărături. Atunci când mama zărise rochia, țipase de se strânsese lume în jurul ei.

La început, Angie crezuse că glumea. Rochia era stacojie, cu partea din față legată de gât cu ajutorul unei bentițe și cu spatele gol. Mii de cristale minuscule străluceau pe corsaj. Chiar și redusă cu 70%, tot scumpă era.

— Cred că glumești, îi spuse ea acum maică-sii, clătinând din cap. Mergem la teatru, nu la Noaptea Premiilor Oscar.

— Acum ești o femeie singură, zise mama ieșind din baie și, cu toate că zâmbea, privirea îi era tristă și plină de subînțeles, parcă spunând: *Vrei, nu vrei, viața se schimbă.* Domnul Tannen de la magazinul de bricolaj spunea că Tommy Matucci întreabă de tine.

Angie se prefăcu că n-o auzise. Nu era pe lista ei de priorități să se cupleze cu fostul coleg de liceu.

— Prin urmare, dacă mă îmbrac ca o prostituată de lux sau ca o vedetă de la Hollywood, ceea ce e cam același lucru, tu crezi că o să-mi croiesc drum către o nouă viață.

Angie voise să glumească, dar zâmbetul i se crispă de cum rosti „o nouă viață”.

— Eu cred că trebuie să începi să privești înainte, nu înapoi, îi zise mama cu glas domol. Te descurci minunat cu restaurantul. Seara Romantică are un succes fenomenal. Ai strâns suficiente haine cât să le ajungă tuturor copiilor de școală generală din oraș. Bucură-te de moment!

Angie știa că mama ei îi dăduse un sfat bun.

— Te iubesc, mamă. Ți-am mai spus asta în ultima vreme?

— Nu destul de des. Iar acum, haide! Tatăl tău zice că întârziem.

Ajunseră la teatru în mai puțin de un sfert de oră. Trecură de porți, arătară biletele și apoi intrară în holul aglomerat și cochet.

— Lui îi plăcea la nebunie aici, spuse mama, cu glas tremurător. Mereu cumpăra câte una dintre broșurile-program scumpe și n-o arunca niciodată. Încă mai am un maldăr în dulap.

Angie o îmbrățișă.

— Ne-ar fi condus direct la bar, încheie mama ei.

— Așadar, să-l urmăm.

Angie o conduse în zona în care se serveau cocktailurile. Dând din coate, reuși să ajungă la bar și să comande două pahare de vin. Le savurară în timp ce se plimbară prin foaier, admirând decorul baroc.

La ora opt fără zece se stinseră luminile.

Se grăbiră să-și ocupe locurile pe rândul 4. Teatrul era plin de rumoare – pași, șoapte și oameni care se foiau în spațiul destinat orchestrei.

Apoi începu spectacolul.

Timp de o oră spectatorii urmăriră, captivați, povestea frumoasă și tristă care se depăna pe scenă. La pauză, după ce luminile se aprinseră din nou, Angie se întoarse spre mama ei.

— Ei bine, ce părere ai?

Mama plângea. Angie înțelese. Muzica aceea avea darul de a răscoli trăirile cele mai profunde.

— I-ar fi plăcut, zise mama. Pe mine, muzica m-a obosit.

Angie îi atinse mâna moale și catifelată.

— Să-i povestești totul.

Mama se întoarse către ea. Ochelarii demodați făceau ca ochii înlăcrămați să-i pară și mai mari.

— Nu mai vorbește cu mine atât de des. Îmi spune: „A venit timpul, Maria”. Nu știu ce-o să mă fac dacă rămân singură de tot.

Angie cunoștea acea singurătate. Uneori era insuportabil de dureroasă, dar n-aveai cum s-o eviți. Puteai doar să mergi mai departe, până ce se risipea.

— Mamă, n-ai să fii niciodată singură. Ai copii, nepoți, prieteni și rude.

— Nu e același lucru.

— Nu, nu e.

Gura mamei se încreți de tristețe. Rămaseră acolo, cufundate în tăcere și în amintiri, până ce mama spuse:

— Îmi aduci și mie ceva de băut?

— Bineînțeles.

Angie ieși din rând și se amestecă în mulțime. La un moment dat, se opri în ușă și privi înapoi. Pe rândul 4 rămăsese doar mama ei. De la distanță, părea mică și adusă de spate. Și vorbea cu *papa.*

Angie se grăbi să ajungă la bar, unde se adunaseră zeci de oameni.

Apoi îl zări.

Trase aer adânc în piept, apoi îl dădu afară încet. Arăta bine. Îți tăia răsuflarea și-ți făcea inima să bată mai tare.

Oricum, era cel mai arătos bărbat din câți văzuse în viața ei. Angie își aminti de prima dată când îl întâlnise, cu mulți ani în urmă, la Huntington Beach. Încercase să învețe surf, dar nu se pricepea deloc. Intrase în panică și eșuase, incapabilă să iasă la suprafață. Apoi, o mână o apucase de încheietură și o trăsese la țărm. Iar ea se trezise privind în cei mai albaștri ochi din lume…

— Conlan.

Îi șopti numele, de parcă el nu era acolo, de parcă ar fi existat doar în imaginația ei. Merse către el până ce o zări. Se priviră în tăcere și porniră unul către celălalt ca și când ar fi vrut să se îmbrățișeze, apoi se opriră. Ca două jucării stricate, incapabile să se miște mai departe.

— Mă bucur să te văd, zise Conlan.

— Și eu mă bucur.

— Cum mai ești? Încă mai stai în West End?

— Sunt bine. Se pare că mi-am găsit chemarea: mă ocup de restaurant. Cine ar fi crezut?

— Tatăl tău, zise el amintindu-i, din două cuvinte, cât de bine o cunoștea.

— Da, așa e. Ia zi, ce mai faci?

— Bine, uite, scriu un reportaj despre ucigașul de pe autostradă. Poate că, din întâmplare, l-ai citit?

Angie ar fi vrut să spună că-l citise. Odinioară fusese cel mai avid cititor al lui.

— Ei bine, în ultima vreme am citit doar ziarul local.

Simți cum ceva îi străpungea inima. Începea să fie dureros să stea atât de aproape de el. Mai bine ar fi plecat și ar fi rămas cu demnitatea intactă. În loc de asta, se trezi întrebându-l:

— Ai venit singur?

— Nu.

Angie dădu din cap în semn că înțelesese; fu mai mult un spasm al bărbiei.

— Normal. Ei bine, ar trebui să… îngăimă ea, întorcându-se ca să plece.

— Stai puțin, șopti el și o prinse de încheietura mâinii.

Ea se opri și-i privi degetele puternice și bronzate, în contrast cu pielea ei palidă.

— Tu ce mai faci? Cu adevărat? o întrebă el apropiindu-se și mai tare.

Simți mirosul de aftershave. Era un Dolce & Gabbana pe care ea i-l cumpărase de Crăciunul trecut. Își ridică privirea către el, băgând de seamă că avea sub bărbie o zonă mică, neagră, pe care nu și-o bărbierise bine. Întotdeauna i se întâmpla așa, făcea totul în grabă, iar ea trebuia să-i inspecteze obrazul în fiecare dimineață. Ar fi vrut să-și ridice mâna, să-i atingă fața, să-și lase degetele să alunece pe maxilarul lui.

— Sunt bine, chiar mai mult decât bine. Îmi place să fiu din nou în West End.

— Mereu ziceai că nu te mai întorci acasă.

— Am spus multe. Și pe multe nu le-am spus.

Văzu o schimbare în mimica lui: o durere crâncenă păru să-i crispeze colțul gurii.

— Angie, nu face asta…

— Mi-e dor de tine, zise ea, nevenindu-i să creadă că spusese asta, și înainte ca el să-i răspundă, zâmbi forțat. Am tot ieșit cu surorile mele și am redevenit tușa Angela. E distractiv.

Conlan râse, bucuros că ea schimbase subiectul.

— Lasă-mă să ghicesc: i-ai promis nepotului Jason că o s-o convingi pe Mira să-l lase să-și pună un cercel în sprânceană.

Pentru o clipă, se simțiră din nou ca altă dată. În zilele lor bune.

— Foarte amuzant. N-aș spune vreodată că e bine să facă așa ceva. Cu toate că Jason are deja un tatuaj.

— Conlan?

Angie văzu o blondă de treizeci și ceva de ani, care veni spre el. Era îmbrăcată într-o rochie bleumarin și purta un șirag de perle. Coafura îi era impecabilă. Arăta ca proprietara unui butic de lux.

— Angie, ea e Lara. Lara, Angie.

Angie se sili să-i zâmbească. Un zâmbet suspect de larg, însă nu putea să facă nimic în privința asta.

— Mă bucur să te cunosc. Ei bine, trebuie să plec, zise ea, grăbindu-se să se îndepărteze.

Ușurel, Conlan o trase mai aproape.

— Îmi pare rău, îi șopti el.

— Pentru ce? râse ea.

— Sună-mă când poți.

Cu un mare efort de voință, Angie își păstră zâmbetul.

— Sigur că da, Conlan. Mi-ar plăcea să ne mai întâlnim din când în când. La revedere.

Capitolul 15

Cel mai rău era faptul că Angie aproape că reușise să lase totul în urmă. Sau cel puțin așa crezuse; dar, de fapt, pentru ea era același lucru. „Negare” fusese răspunsul dat de Mira la lunga și elaborata explicație a lui Angie despre felul în care își controlase sentimentele după divorț.

Cuvântul folosit de Mira era, după părerea lui Angie, o definiție la fel de bună ca oricare alta. În lunile care se scurseseră din mai până în noiembrie, Angie își îngăduise să se gândească la mai multe dintre pierderile pe care le suferise. În special la moartea tatălui și a fiicei ei, precum și la faptul că, la scurt timp după dispariția lui Sophie, își dăduse seama că nu mai putea să aibă copii. De fapt, Angie era mândră de felul în care reușise să-și trăiască durerea. Din când în când, aceasta o mai lovise și mai încercase s-o tragă în jos, sub crusta ei de gheață, dar de fiecare dată Angie reușise să se ridice la suprafață și să înoate mai departe.

Cumva reușise să se detașeze de trauma divorțului, care-i păruse un eveniment minor în comparație cu celelalte dureri copleșitoare.

Acum văzuse adevărul în față și nu mai putea să-și întoarcă privirea.

— Negarea nu e un lucru rău, îi zise ea Mirei, care acum gătea paste pe blatul de bucătărie din inox.

— Poate că nu-i, dar toate se adună și, într-o bună zi, poți ajunge să explodezi. De aia se trezesc unii cu mitraliera-n mână la McDonald’s.

— Prevezi vreo crimă în viitorul meu apropiat?

— Doar spun că nu-i o idee bună să-ți ignori sentimentele atât de mult timp.

— Și am cam ajuns la saturație, nu-i așa?

— Conlan a fost un băiat bun, îi zise Mira cu blândețe.

Angie se duse la fereastră și privi trotuarul aglomerat.

— Cuvântul-cheie e „a fost”.

— Unele femei aleg să se întoarcă la bărbații la care au renunțat în mod pripit.

— Din spusele tale, Conlan pare un fel de cățel care și-a rupt lesa și a fugit de mine. Ce zici, să pun niște afișe în Parcul Voluntarilor?

Mira înconjură blatul, veni lângă Angie și-i puse o mână pe umăr. Priviră împreună pe fereastră. În geamul argintiu și întunecat de căderea nopții, deveniră o pereche de siluete estompate.

— Îmi amintesc de vremea în care l-ai întâlnit pe Conlan.

— Destul, zise Angie.

Nu-și putea permite acum să rătăcească pe panta amintirilor.

— Tot ce vreau să spun e că…

— *Știu ce* vrei să spui.

— Oare?

— Normal, îi zise Angie surorii ei, zâmbindu-i tandru și sperând că surâsul nu-i părea atât de trist pe cât era. Există lucruri care se sfârșesc pur și simplu, Mira.

— Dragostea n-ar trebui să fie unul dintre ele.

Angie își dori să poată fi din nou atât de naivă, însă inocența era una dinte victimele colaterale ale divorțului. Poate chiar cea dintâi.

— Știu, răspunse ea, rezemându-se de Mira.

Nu spuse ceea ce știau amândouă, și anume că se întâmpla zilnic ca o dragoste oarecare să-și afle sfârșitul.

•

Lauren coborî din autobuz la stația Shorewood. Era acolo, în fața ei: un magazin Safeway cu firmă luminoasă.

„Tu știi de ce o fată vomează din senin, nu-i așa?”

Își trase pe cap gluga hanoracului și încercă să se piardă între pliurile moi de bumbac. Privind în

jos ca să nu vadă pe nimeni, mărșălui prin magazin, înșfăcă un coș de culoare roșie și se duse drept la raionul de articole pentru femei.

Nici nu se mai uită la preț; înșfacă două cutii și le trânti în coș, apoi alergă spre raionul de reviste, de unde luă un *U.S. News & World Report.* Principalul reportaj era „Comparații între universități”.

Minunat.

Aruncă revista peste testele de sarcină și fugi la casa de marcat.

O oră mai târziu, era din nou acasă, pe marginea căzii de baie. Încuiase ușa, deși nu fusese nevoie. Din dormitorul maică-sii se auzeau acele zgomote inconfundabile: în clipa aceea, mama n-avea cum s-o deranjeze pe Lauren.

— Doamne, te rog.

Nu mai rosti și restul rugăciunii. El știa care îi era dorința. Sau, mai precis, știa ce nu-și dorea ea cu niciun chip.

•

Angie stătea la recepție, făcând însemnări pe un calendar. În ultimele douăzeci și patru de ore muncise de la răsărit până la apus. Orice, doar să nu se mai gândească la Conlan.

Își ridică privirea și o văzu pe Lauren lângă șemineu, privind flăcările. Restaurantul era plin de clienți. Totuși, Lauren încremenise locului, inertă. Angie se apropie de ea și o atinse pe umăr.

Lauren tresări, surprinsă.

— Ce, ai zis ceva?

— Ești bine?

— Da, da, sunt bine. Aveam nevoie să iau ceva pentru masa 7, zise fata, iar apoi se încruntă de parcă nu-și mai amintea ceea ce tocmai spusese.

— *Zabaglione.*

— Poftim?

— La masa 7. Domnul și doamna Rex Mayberry. Așteaptă *zabaglione* și capuccino. Iar Bonnie Schmidt a comandat tiramisu.

Zâmbetul lui Lauren era demn de milă. Ochii ei căprui rămaseră goi, chiar triști.

— Așa e, spuse ea îndreptându-se către bucătărie.

— Stai.

Lauren se opri și se uită peste umăr.

— Mama a făcut din nou mai multă *panna cotta*[22]. Știi cât de repede se strică. Mănâncă și tu câteva linguriță împreună cu mine, după program.

— Trec printr-o perioadă în care nu e bine să mănânc nimic care îngrașă, spuse Lauren, iar apoi plecă.

În următoarele ore, Angie o urmări cu atenție pe Lauren și-i băgă de seamă paloarea din obraji și zâmbetul țeapăn. Încercă de câteva ori s-o facă să râdă, dar nu reuși. Cu siguranță că ceva se întâmplase. Poate că ceva legat de David. Sau poate că una dintre facultăți îi refuzase fetei cererea de înscriere.

În timp ce conduse ultimul client spre ieșire, făcu casa și-și luă rămas-bun de la mama și de la surorile ei, Angie deja începuse să se îngrijoreze din pricina lui Lauren.

Fata stătea în fața ferestrei mari, privind în noapte, cu brațele încrucișate pe piept. Peste drum, voluntarii atârnau de felinare curcani de butaforie și pălării de pelerini. Angie știa că, imediat după Ziua Recunoștinței – pentru care se făceau acum acele pregătiri – aceiași voluntari aveau să înșire mii de becuri de Crăciun. Ceremonia anuală de aprindere a luminițelor pomului era un eveniment memorabil. Sute de turiști veneau în oraș pentru asta. Prima sâmbătă din decembrie. Angie n-o prea pierduse, nici măcar câtă vreme fusese căsătorită. Unele tradiții de familie erau inviolabile.

Angie veni în spatele lui Lauren.

— Peste o săptămână o să avem în oraș inaugurarea pomului de Crăciun. Știi tu, sărbătoarea aprinderii luminițelor.

— Da.

Angie putea să vadă chipul lui Lauren reflectat în geamul ferestrei; o imagine palidă și vagă.

— Voi mergeți la ceremonie în fiecare an? o întrebă Angie.

— Care „voi”?

— Tu și mama ta.

Lauren scoase un sunet menit să semene a râs.

— Mămica mea, draga de ea, nu e tocmai genul care să stea în frig ca să vadă cum se aprind niște lumini.

Angie își dădu seama că Lauren vorbise ca un om matur, care tocmai îi dăduse peste nas unui copil ce tânjea să vadă luminile de Crăciun. Ar fi vrut să-și pună mâna pe umărul fetei, să-i spună că nu era singură, dar o asemenea manifestare de intimitate ar fi fost nepotrivită în clipa aceea.

— Poate că vrei și tu să vii cu mine, sau, mai bine zis, cu noi. Familia DeSaria se împrăștie prin oraș mai ceva ca un roi de lăcuste. Mâncăm hotdogi, bem ciocolată caldă și cumpărăm castane coapte de la standul Rotary. Cam copilăresc, știu, dar…

— Nu, mulțumesc.

Angie simți o notă defensivă în tonul fetei; dincolo de asta, băgă de seamă amărăciunea. Era convinsă că Lauren încerca să ocolească discuția, așa că-și alese cuvintele cu grijă:

— Scumpa mea, ce s-a întâmplat?

La auzul cuvintelor „scumpa mea”, Lauren păru să se facă mică. Scoase un mormăit și se întoarse spre fereastră.

— Ne vedem mâine, pa!

— Lauren Ribido, încetează pe dată!

Angie fu surprinsă de propriile vorbe. Până acum nu știuse că avea în ea tonul unei mame. Lauren se întoarse încetișor către ea.

— Ce vrei de la mine?

Angie fu izbită de torentul de amărăciune din glasul fetei. Recunoscu fiecare nuanță a acelui sunet.

— Îmi pasă de tine, Lauren și, în mod clar, ceva te-a supărat. Așa că aș vrea să te ajut.

Lauren păru străfulgerată.

— Nu face asta, te rog.

— Ce să nu fac?

— Să fii drăguță cu mine. Azi chiar nu fac față.

Angie înțelegea prea bine genul acela de fragilitate. Ura să vadă pe cineva atât de tânăr trecând printr-o asemenea încercare, dar asta era adolescența: derută totală și emoții copleșitoare. Cauza întregii drame putea fi o notă proastă, sau…

— Te-ai despărțit cumva de David?

Lauren schiță un zâmbet.

— Mersi că mi-ai amintit că se poate oricând mai rău.

— Îmbracă-te.

— Mergem undeva?

— Da.

Angie riscă. Se duse la bucătărie și-și luă haina.

Când se întoarse, Lauren o aștepta în prag, îmbrăcată în haina ei cea nouă de iarnă. Rucsacul îi atârna pe umăr.

— Haide, o îndemnă Angie.

Porniră la pas în josul străzii întunecoase. La fiecare câțiva metri, un felinar își revărsa lumina asupra lor. În mod normal, străzile ar fi fost goale în timpul săptămânii, la ora zece și jumătate noaptea, dar în seara aceea era lume peste tot, grăbindu-se spre centru ca să vadă festivitatea. Aerul rece mirosea a lemn ars și a ocean.

Angie se opri la colț, unde localnicele din Clubul Soropotomist împărțeau gratuit ciocolată caldă.

— Doriți bezele? o întrebă pe Angie, surâzătoare, o femeie a cărei răsuflare înghețată o atinse precum o pană albă.

— Da, răspunse ea, zâmbind.

Angie cuprinse ceașca în palme. Căldura îi urcă în degete; aburul i se ridică spre față. O conduse pe Lauren în piața orașului. Se așezară pe o bancă de

beton. Chiar și de la acea distanță, se auzea oceanul. Era bătaia inimii acelui oraș, calmă și ritmică.

Angie îi aruncă o privire lui Lauren, care se uita, posomorâtă, în ceașca ei.

— Poți vorbi cu mine, Lauren. Știu că sunt un adult și, prin urmare, dușmanul tău direct, dar uneori viața îți scoate în cale tot felul de încercări. Și ajută să vorbești cu cineva despre ele.

— Încercări.

Lauren repetase cuvântul minimalizându-l, cumva, în mod voit. Însă și asta făcea parte din adolescență, când totul pare mai negru decât e, de fapt.

— Haide, o îndemnă Angie. Lasă-mă să te ajut.

În cele din urmă, Lauren se întoarse spre ea.

— E vorba de David.

Firește că era. Când ai șaptesprezece ani, totul se învârte în jurul unui băiat. Dacă nu sună destul de des, îți rupe inima. Dacă vorbește cu Melissa Sue la prânz, te face să plângi ore în șir.

Angie aștepta. Ar fi vrut să-i spună lui Lauren că încă era prea tânără și că, într-o bună zi, David avea să fie doar o amintire dragă, cea a primei iubiri. Iar asta nu era ceea ce voia să audă o adolescentă.

În cele din urmă, Lauren zise:

— Cum îi dai cuiva o veste proastă? Mai ales dacă îl iubești?

— Important e să fii mereu sincer. Am învățat-o pe pielea mea. Mi-am mințit soțul încercând, de fapt, să-l menajez. Iar asta, în cele din urmă, ne-a distrus căsnicia, spuse Angie cu ochii ațintiți asupra lui Lauren. E vorba de facultate, nu-i așa? o întrebă ea pe fată, îndulcindu-și tonul în speranța ca următoarele ei cuvinte să nu sune prea brutal. Te temi că o să fiți separați. Dar încă n-ai primit răspunsul tuturor universităților. Trebuie să știi pe ce te poți baza înainte să iei orice hotărâre.

Deasupra lor, luna răsări din spatele unui pâlc de nori. Lumina argintie cădea pe chipul lui Lauren, făcând-o să pară, dintr-odată, mai matură și mai înțeleaptă. Îi umbrea obrajii rotunzi, iar ochii îi păreau ciudat de întunecați și de plini de secrete.

— Facultate, rosti ea sec.

— Lauren? Ești bine?

Pentru o clipă, Lauren întoarse privirea ca și cum ar fi încercat să-și ascundă lacrimile.

— Da, despre asta e vorba. Mi-e teamă că o să fim… despărțiți.

Cuvântul i se părea de neîndurat.

Angie îi puse o mână pe umăr. Băgase de seamă că fata tremura, și nu din pricina frigului.

— E absolut normal, Lauren. Pe când eram în ultimul an de liceu, îndrăgostită de Tommy, el a…

Lauren sări în sus dintr-odată și-i îndepărtă mâna lui Angie. Razele lunii îi brăzdau obrazul.

— Trebuie să plec.

— Stai, măcar lasă-mă să te duc acasă cu mașina.

— Nu, se împotrivi Lauren, plângând acum de-a binelea, fără să se mai chinuie să-și ascundă lacrimile. Mulțumesc pentru încurajări, dar trebuie să plec. Nu-ți face griji, vin mâine-seară la muncă.

Iar, după asta, Lauren dispăru în noapte.

Angie rămase locului, ascultându-i pașii până când răsunetul lor se stinse. Sigur greșise cu ceva în seara aceea, fie pentru că se amestecase prea mult, fie pentru că nu intuise care era, de fapt, problema. Nu știa nici ea care dintre cele două variante era cea adevărată. Însă își dădea seama că începuse cu stângul. Orice i-ar fi zis lui Lauren, tot ar fi fost ceva greșit.

— Poate că e mai bine că n-am avut niciodată copii, zise ea cu voce tare.

Apoi își aminti de anii adolescenței. Ea și mama ei se certau zilnic, pe orice temă, de la lungimea fustei, la tocuri și la ora de întors acasă. Angie socotea pe atunci că maică-sa n-avea niciodată

dreptate. Așa că toate sfaturile pe care aceasta i le dăduse cu privire la sex, dragoste și droguri, fuseseră date degeaba.

Poate că tocmai aici greșise Angie. Dorindu-și atât de tare s-o ajute pe Lauren să-și rezolve problema, nu se mai gândise că exista posibilitatea ca fata să nu vrea să primească niciun ajutor.

Angie se jură ca data viitoare să se mulțumească doar să asculte.

Capitolul 16

Seara Romantică fusese un succes răsunător. Se părea că mulți locuitori din West End, tineri și bătrâni, își tot căutaseră un pretext ca să iasă la restaurant și apoi la un film. Probabil că și vremea ajutase. Fusese un noiembrie cenușiu și mohorât și, cum nu mai era mult până la Ziua Recunoștinței, vremea nu dădea semne de îndreptare. Într-o noapte rece și ploioasă, nu prea aveai ce face într-un oraș precum era West End.

Angie trecu pe la fiecare masă ca să vorbească cu clienții, asigurându-se că atât Rosa, cât și Carla, noua chelneriță, își făceau bine treaba. Reumplu carafele, aduse pâinea și curăță cât mai multe mese cu mâna ei.

În acea seară, preparatul special al mamei fusese excepțional. Rămăseseră fără midii cu orez și șofran pe la ora opt, și se părea că pastele cu somon, roșii prăjite și miez de anghinare cu aioli[23] aveau să se termine în cel mult un ceas. Succesul era de-a dreptul copleșitor.

În ultima vreme, Angie meditase la ideea de reușită. Mai precis, se gândise la asta de când îl revăzuse pe Conlan. La urma urmei, avusese destul timp să reflecteze. Într-un oraș mic, o femeie nemăritată, fără copii și fără perspective romantice avea timp berechet să se lase în voia gândurilor.

Odată ce începuse să-și contemple trecutul, nu mai putuse să se oprească. Se gândise la alegerea pe care o făcuse cu mult timp în urmă, înainte să fi fost îndeajuns de matură ca să înțeleagă care erau lucrurile cu adevărat importante în viață.

La șaisprezece ani își pusese în gând să devină Cineva. Poate că făcuse acea alegere fiindcă crescuse într-o familie mare dintr-un orășel mic, sau poate fiindcă adorația și admirația tatălui însemnaseră atât de mult pentru ea. Chiar și acum,

tot nu putea spune cu certitudine din ce motiv alesese un asemenea drum. Știa doar că, pe atunci, visase la un alt fel viață, mult mai sofisticat. UCLA fusese doar începutul. Niciun elev din clasa ei nu plecase la o facultate atât de îndepărtată de orașul lor. Odată ajunsă acolo, Angie studiase materii ce aveau s-o separe și mai mult de prietenii din liceu și de familia ei. Literatură rusă. Istoria artei. Religii orientale. Filosofie. Tot ceea ce învățase o făcuse să fie mai conștientă de cât de mare era lumea. Voia să se bucure de toate și să le încerce pe toate. Iar, odată ce-ți pui centura și alegi să conduci o mașină de curse, uiți să te mai oprești ca să te bucuri de peisaj. Totul se estompează, mai puțin linia de sosire.

Apoi îl cunoscuse pe Conlan.

Cât de tare îl iubise! Îndeajuns cât să jure în fața lui Dumnezeu că n-avea să mai iubească vreodată un altul.

Nici nu știa sigur când începuse dragostea aceea să scadă în intensitate, când începuse să-și judece viața după ceea ce-i lipsea, nu după ceea ce avea, dar, în cele din urmă, rezultatul fusese un dezastru. Ironia sorții făcuse ca Angie și Conlan, din dragoste, să vrea neapărat să aibă un copil, dar ca încercarea lor de a-l avea să le distrugă, până la urmă, povestea de dragoste.

Ce bine ar fi fost dacă pierderea unui copil i-ar fi apropiat și mai tare, în loc să-i despartă.

Ce bine ar fi fost să fie mai puternici.

Ar fi trebuit să-i spună lui Conlan anumite lucruri acolo, la teatru. În schimb, se purtase ca o adolescentă căreia mijlocașul echipei de fotbal nu-i împărtășea sentimentele.

Angie încă se mai gândea la asta pe când se închidea restaurantul, așa că-și mai turnă un pahar de vin și se așeză la gura șemineului. Era liniște, acum că toată lumea plecase. N-avea niciun motiv să se grăbească spre casă. Se simțea bine în

restaurant. Acasă o pândea primejdia de a aluneca din nou pe panta singurătății.

Singurătății.

Sorbi o gură de vin și-și zise că o apucase tremuratul din pricina căldurii focului.

Ușa de la bucătărie se deschise larg. Mira intră în sala de mese, obosită.

— Am crezut că ai plecat acasă, spuse Angie împingând un scaun către Mira.

— Am condus-o pe mama la mașină. Și, cât am stat cu ea, a găsit de cuviință să-mi spună că fata mea adolescentă se îmbracă precum o prostituată. Cred că o să vreau și eu un pahar.

Angie îi turnă vin surorii ei.

— În ziua de azi, toate fetele se îmbracă la fel.

— Știu, așa i-am zis și eu. Iar ea mi-a răspuns: „Ai face bine să-i spui lui Sarah că face reclamă unui produs pe care e prea tânără ca să-l vândă”. A, și că tata s-ar răsuci în mormânt dacă ar vedea-o.

— Oho, a scos la înaintare artileria grea.

Mira zâmbi trist, apoi sorbi din pahar.

— Nici tu nu-mi pari prea veselă.

Angie oftă.

— Am necazuri, Mira. De când l-am revăzut pe Conlan…

— Încă de când v-ați despărțit, ai tot avut necazuri. Toată lumea și-a dat seama de asta, mai puțin tu.

— Mi-e dor de el, recunoscu Angie în șoaptă.

— Și ce ai de gând să faci?

— Să fac?

— Ca să-l recapeți.

Chiar și simpla rezonanță a vorbelor Mirei o duru pe Angie.

— Trenul ăla a plecat de mult, Mira. E prea târziu pentru asta.

— Niciodată nu e prea târziu, iar asta e valabil până mori. Îl mai ții minte pe Kent John? După ce

te-a părăsit, ai început o campanie de recâștigare demnă de recordul mondial.

Angie râse. Era adevărat. Bietul băiat n-avusese nici cea mai mică șansă de scăpare. Ea pornise pe urmele lui ca un vifor.

— Aveam cincisprezece ani.

— Da, iar acum ai treizeci și opt. Conlan merită mai mult decât un puștan de liceu. Dacă-l iubești…

Ca orice pescar bun din West-End – iar în orașul lor cu toții știau să pescuiască Mira lăsă momeala să atârne.

— Nu mă mai iubește, rosti Angie cu glas scăzut.

— Ești sigură?

•

Pentru prima dată în viața ei, Lauren chiulea o zi întreagă de la școală. Dar Angie avusese dreptate: fata avea nevoie de certitudini, nu de teamă.

Stătea înțepenită pe un loc de la fereastră dintr-un autobuz Geyhound, privind cum se schimba peisajul sub ochii ei. Fusese întuneric afară la ora la care plătise biletul și urcase, căci încă nu se crăpase de ziuă. Lumina de abia începuse să se strecoare printre dealuri pe când autobuzul traversase campusul din Fircrest. Acolo făcuse câteva opriri. La fiecare stație, Lauren se crispa, rugându-se să nu urce vreun cunoscut. Din fericire, asta nu se întâmplase.

În cele din urmă închisese ochii, nevrând să vadă cum treceau kilometrii. Fiecare dintre ei o apropia și mai mult de destinație.

„Știi de ce o fată vomează din senin, nu-i așa?”

— Nu sunt, șopti Lauren, rugându-se că vorbele ei să fie adevărate.

Testele ieftine de sarcină arătau mai mereu rezultatul greșit.

Toată lumea știa asta.

Nu se putea să fie gravidă. Indiferent de ceea ce însemna acea liniuță apărută pe hârtie.

— Seventh și Gallen, strigă șoferul, oprind autobuzul.

Lauren își luă rucsacul și se grăbi să coboare.

Frigul o izbi în față. Umezeala și aerul rece o învăluiră și aproape c-o sufocară. Spre deosebire de zona în care locuia și în care aerul mirosea a pini, verdeață și boare sărată de mare, aici mirosea a oraș, țevi de eșapament și aer stătut.

Lauren își ridică gulerul ca să-și apere fața și verifică instrucțiunile legate de adresă, iar apoi străbătu două cartiere până la Chester Street.

Acolo se afla o clădire de beton dărăpănată, fără decorațiuni, cu un acoperiș plat.

Planificare familială.

Ce glumă proastă! Dacă se gândea mai bine, nici n-avea ce căuta acolo. Ar fi trebuit ca locul să se cheme „Familie neplanificată”.

Lauren oftă adânc, dându-și dintr-odată seama că începuse să plângă.

Termină. Nu ești gravidă. Ai venit doar ca să te asiguri că nu ești.

Înaintă pe aleea pietruită și se îndreptă către intrarea principală. Fără să se oprească, deschise ușa și trecu de pază, spre sala de așteptare.

Mai întâi le văzu pe femeile – și pe fetele – care veniseră înaintea ei. Niciuna nu părea încântată să se afle acolo. Și nu era niciun bărbat. Apoi băgă de seamă atmosfera apăsătoare – pereții gri, scaunele de plastic gri și mocheta gri.

Lauren merse la recepție, unde o femeie o întâmpină zâmbindu-i.

— Te pot ajuta? o întrebă ea, înfigându-și un pix în coc.

Lauren se apropie și șopti:

— Ribido. Am sunat pentru un consult.

Femeia se uită prin hârtii.

— A da, pentru un test de sarcină.

Lauren tresări. Femeia aproape că strigase cuvântul „sarcină”.

— Da, așa e.

— Ia loc, te rog.

Lauren ocoli cu grijă orice contact vizual și se grăbi să se așeze, își plecă iute capul și-și lăsă părul să-i cadă peste față, privind, neclintită, la rucsacul din poală.

După o îndelungată așteptare, veni o femeie și o strigă pe nume. Fata sări în sus și se apropie cu pas grăbit.

— Eu sunt Lauren.

— Vino cu mine, îi zise femeia. Numele meu e Judy.

Intrară într-un mic cabinet de examinare. Ludy o îndemnă pe Lauren să se întindă pe masa ginecologică acoperită cu hârtie, apoi luă loc alături de ea, cu un clipboard în mână.

— Ei bine, Lauren, vrei să faci un test de sarcină?

— Nu sunt sigură că e nevoie, dar… paza bună trece primejdia rea.

Zâmbetul îi păli. Se așteptă ca Judy să-i spună că, dacă s-ar fi păzit bine, n-ar mai fi trebuit să se teamă acum de primejdie.

— Ești activă sexual?

Lauren se simți mult prea tânără ca să se afle acolo și să răspundă la asemenea întrebări de oameni mari.

— Da.

— Te protejezi?

— Da, bineînțeles. Am fost cu David trei ani înainte să… știți dumneavoastră… Și doar o dată am făcut-o fără prezervativ.

Chipul lui Judy fu umbrit de o înțelegere plină de tristețe.

— O dată e de ajuns, Lauren.

— Știu, recunoscu Lauren, simțindu-se groaznic acum, proastă și mică. Treaba e că acea singură dată a fost în prima săptămână din octombrie, îmi amintesc asta pentru că a fost după meciul cu Longview. Iar ciclul mi-a venit la timp mai apoi în octombrie.

— Atunci de ce ești azi aici?

— Mi-a întârziat ciclul luna asta, și…

Nu putu să rostească restul frazei cu voce tare.

— Și?

— Am făcut un test de sarcină cumpărat de la magazin. A arătat că sunt gravidă. Dar testele astea sunt greșite de cele mai multe ori nu-i așa?

— Desigur, se poate întâmpla. Cât de abundent ai avut ciclul luna trecută?

— De abia s-a văzut. Dar a venit.

Judy se uită la ea.

— Dar tu știi că poți avea menstruație redusă în timp ce ești gravidă? Uneori seamănă cu un ciclu normal.

Lauren fu străbătută de un fior rece.

— Of…

— Haide să facem testul și să vedem cum stăm.

•

Lauren închise ușa apartamentului în urma ei.

Aruncându-și rucsacul pe canapea, porni pe hol spre camera maică-sii. Tot drumul spre casă se gândise cum să-i spună. Acum că se afla aici, în apartamentul lor care duhnea a fum stătut de țigară, în fața ușii întredeschise de la camera mamei, nici pomeneală să-i vină în minte cum anume să-i dea vestea. Tocmai voia să bată la ușă, când auzi glasuri.

Minunat. *Ăla* era din nou acolo.

— Mai ții minte noaptea în care ne-am cunoscut? întrebă el cu voce aspră și dogită.

Toți iubiții mamei ei aveau aceeași voce, ca și când ar fi fumat țigări fără filtru încă din copilărie.

Totuși, în mod surprinzător, pusese o întrebare romantică. Lauren se trezi aplecându-se spre ușă, ca să audă mai bine răspunsul maică-sii.

— Bineînțeles, cum aș putea să uit? răspunse ea.

— Ți-am spus că eram în oraș pentru câteva săptămâni. A trecut o lună de atunci.

— Of… se miră mama pe un ton de o fragilitate surprinzătoare. Știam eu. A fost frumos cât a ținut.

— Nu face asta, îi spuse el, blând.

Lauren se aplecă și mai mult.

— Ce să nu fac?

— Nu sunt o partidă, Billie. Am făcut chestii nasoale la viața mea. Am rănit oameni. Mai ales pe cele trei femei cu care am fost însurat.

— Ce, crezi că eu sunt Maica Tereza?

Lauren îl auzi traversând camera. Salteaua gemu sub greutatea lui. Tăblia de la capul patului se lovi de zid.

— Ar fi o prostie să vii cu mine.

Lauren suspină, odată cu mama ei.

— Mă întrebi dacă vreau să vin cu tine?

— Cred că da.

— Lauren termină școala în iunie. Dacă ai putea…

— Nu-s genul care să aștepte, Billie.

Urmă o pauză lungă, apoi mama ei spuse:

— Păcat, Jake. Poate că am fi putut să… nu știu. Să trăim ceva frumos.

— Da, zise el. Desincronizare, ce să-i faci.

Lauren îl auzi ridicându-se și apropiindu-se de ușă.

193

Ea se împletici înapoi spre sufragerie, încercând să pară că abia ajunsese acasă.

Jake ieși iute din dormitor. Dând cu ochii de fată, se opri și-i zâmbi.

Era prima dată când Lauren apuca să-l vadă cu adevărat. Era un tip înalt, poate de un metru nouăzeci, cu părul lung și blond. Purta haine de motociclist, pantaloni negri de piele, uzați, cizme grele și o jachetă neagră de piele, cu modele încrustate. Chipul lui amintea de munții stâncoși din Național Forest, duri și sălbatici. Nu i se citea pic de blândețe pe față; acolo erau doar unghiuri ascuțite și scobituri. La gât, un tatuaj multicolor îi ieșea din guler. O coadă. De dragon, sau poate de șarpe.

Dacă buclucul avea un chip, al lui era.

— Hei, puștoaico, o salută el, în trecere.

Lauren îl urmări din priviri în timp ce părăsea apartamentul, apoi se uită înapoi spre dormitorul mamei. Făcu câțiva pași către ușă, apoi se opri. Poate că nu era tocmai un moment potrivit.

Ușa dormitorului se deschise. Maică-sa ieși din cameră ca o furtună, înjurând:

— Unde-mi sunt nenorocitele alea de țigări?

— Pe masa de cafea.

— Mersi. Doamne, mă simt ca dracu'. Prea multă distracție aseară. Mama privi spre cutiile de pizza de pe blat, mulțumită că-și găsise țigările. Ai venit mai devreme. Cum așa?

— Sunt gravidă.

Mama o privi cu asprime. Țigara i se clătina între buze.

— Spune-mi că glumești.

Lauren se apropie. Nu se putu opri s-o facă. Indiferent de câte ori fusese dezamăgită în trecut, mereu credea – sau spera – că *acum* avea să fie altfel, iar acum tânjea să fie ținută în brațe sau alinată, să i se spună ceva de genul: „Totul o să fie bine, draga mea", deși amândouă știau că asta ar fi fost o minciună.

— Sunt gravidă, zise ea din nou, de data asta cu glas mai scăzut.

Maică-sa o plesni. Tare. Amândouă fură uimite de acea mișcare bruscă.

Lauren oftă. Obrazul o ustura groaznic, dar maică-sa era cea care plângea.

— Te rog, nu plânge, îi zise Lauren.

Mama stătea acolo, holbându-se la ea, cu țigara între buze.

În pantalonii roz cu talie joasă și cu bluza albă, scurtă, ar fi putut trece drept o adolescentă. În schimb, arăta ca o bătrână acrită de viață.

— N-ai învățat nimic din greșelile mele?

Se rezemă de peretele aspru.

Lauren veni lângă ea. Umerii li se atinseră, dar niciuna nu întinse mâna către cealaltă. Lauren privea abătură bucătăria dezordonată, încercând să-și aducă aminte ce sperase că ar fi putut spune maică-sa.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Să ce?

Toată viața ei Lauren se simțise singură în prezența mamei, dar acum parcă era mai singură decât oricând.

— Nu știu.

Maică-sa se întoarse spre ea. Tristețea din ochii ei mânjiți de machiaj era mai puternică decât palma pe care i-o dăduse.

— Scapă de el, zise ea, epuizată. Nu lăsa o greșeală să-ți strice viitorul.

— Asta am fost mereu? O greșeală de-a ta?

— Uită-te la mine! Asta vrei de la viață?

Lauren înghiți în sec și se șterse la ochi.

— E un copil, nu… un gunoi. Și dacă aș vrea să-l păstrez? M-ai ajuta?

— Nu.

— Nu? Nu, și gata?

În cele din urmă, mama o atinse. Era o mângâiere tristă și ușoară, care ținu puțin.

— Eu am plătit pentru greșeala mea. Dar n-am să plătesc și pentru a ta. Crede-mă când îți spun: trebuie să faci un avort. Dă-ți o șansă în viață.

* * *

„Ești sigură?”

Întrebarea o ținuse trează pe Angie toată noaptea.

— Naiba să te ia, Mira! murmură ea.

— Ce-a fost asta? o întrebă mama, venind din spatele ei.

Erau acasă, în bucătăria mamei, făcând plăcinte pentru Ziua Recunoștinței.

— Nimic, mamă.

— Mormăi de când ai ajuns aici. Cred că ai ceva de zis. Pune cu grijă nucile, Angela. Nimeni nu

mănâncă o plăcintă care nu arată bine.

— Nu știu ce naiba fac.

Angie aruncă punga cu nuci pe blatul de bucătărie și ieși.

Veranda era plină de rouă, pe balustrade și pe podele. Pajiștea se dezvăluia privirii densă și pufoasă precum o catifea de Crăciun. Angie auzi ușa glisantă deschizându-se, apoi închizându-se la loc.

Mama se apropie și rămase lângă ea, privind către grădina de trandafiri, care acum era goală.

— Nu vorbeai de nuci.

Angie se frecă la ochi și suspină.

— L-am văzut pe Conlan la Seattle.

— Venise momentul să-mi spui și mie.

— A ciripit Mira, nu-i așa?

— *A împărtășit*, mai bine zis. Își făcea griji pentru tine. Și eu îmi fac.

Angie își puse amândouă mâinile pe balustrada rece și se aplecă în față. Pentru o secundă, i se păru că auzea oceanul în depărtare, apoi își dădu seama că pe deasupra lor zbura un avion cu reacție. Oftă, voind s-o întrebe pe mama ei cum de ea, Angie, ajunsese aici, femeie singură și fără copii, la treizeci și opt de ani. Dar știa cum. Lăsase dragostea să-i scape printre degete.

— Mă simt pierdută.

— Ce o să faci mai departe?

— Nu știu. Același lucru m-a întrebat și Mira.

— E o fată care a moștenit niște gene ce o fac sclipitor de deșteaptă. Așadar?

— Poate că am să-l sun, zise Angie, dându-și voie pentru prima dată să se gândească la asta cu adevărat.

— Poate c-o să meargă. Desigur, dacă aș fi în locul tău, aș vrea să mă pot uita în ochii lui. Doar atunci știi cu siguranță.

— Dacă îi ies în cale, ar putea să plece, pur și simplu.

Mama se cutremură.

— Ai auzit, tati? Angela ta e o lașă. Ăsta nu-i copilul meu.

— Am mai încasat-o în trecut, mamă, spuse Angie încercând să zâmbească. Nu mai sunt la fel de puternică precum eram cândva.

— Nu-i adevărat. Vechea Angela era distrusă de pierderile pe care le-a suferit. Fata asta nouă a mea nu știe de frică.

Angie se întoarse și privi în ochii adânci și închiși la culoare ai mamei. Își văzu întreaga viață oglindită în ei. Adulmecă mirosul spray-ului ei de păr, Aqua Net, și pe cel al parfumul Tabu. Brusc, simți că era foarte reconfortant să fie acolo, pe verandă, împreună cu acea femeie. Ea îi amintise că, indiferent cât de mult i se schimbase viața, familia rămânea mereu aceeași.

Asta era încă o ironie a sorții. Angie plecase tocmai în California ca să se distanțeze de familie. Ar fi trebuit să știe că așa ceva era cu neputință. Familia era în sângele și în oasele ei. Îi fusese mereu alături. Chiar și tatăl ei, care murise… îi era aproape, și avea să fie întotdeauna acolo, pe verandă, într-o dimineață rece de toamnă.

— Mă bucur că m-am întors acasă, mamă. Nici nu mi-am dat seama cât de mult mi-ați lipsit cu toții.

— Noi știam asta, îi spuse mama, zâmbind. Acum pune plăcintele alea în cuptor. Mai avem mult de copt.

Capitolul 17

Cordonul uniformei de școală a lui Lauren era slăbit ca de obicei; totuși, nu se mai potrivea. Ea se privi în oglindă și încercă să-și spună că nimeni nu-și putea da seama. Se simțea ca Hester Prynne[24], numai că litera stacojie era un „G” de la „gravidă” pe pântecul ei.

Își spălă și-și uscă mâinile, apoi ieși din baie.

Orele se terminaseră pe ziua aceea. Colegii treceau pe lângă ea râzând, discutând veseli, arătând ca niște păstăi în carourile roșii și negre ale uniformelor. În ultima zi de școală de dinaintea vacanței era mereu agitație. Nici ea nu mai știa câți o strigaseră. Era cu neputință ca ei să nu-și dea seama de cât de schimbată, de distantă era ea acum.

— Lo, o strigă David venind spre ea cu rucsacul atârnat de un umăr. Îl lăsă jos ca s-o ia în brațe și s-o sărute.

Ea se agăță de el. Când îmbrățișarea se sfârși, iar Lauren se trase înapoi, ea tremura.

— Pe unde ai umblat? o întrebă David, cu nasul vârât în scobitura gâtului ei.

— Putem să mergem undeva să vorbim?

— Ai auzit, nu-i așa? La naiba, le-am spus tuturor că voiam să-ți fac o surpriză.

Ea își ridică privirea către el, observându-i strălucirea din ochi și zâmbetul larg. Părea gata să izbucnească în râs, în orice moment.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Serios?

Zâmbetul lui David se lărgi. O luă pe Lauren de mână și o trase în urma lui. Trecură de sala de mese, iar apoi se vârâră într-o nișă întunecoasă de lângă sala de muzică. Orchestra repeta. Notele staccato ale melodiei „Tequila” răzbăteau prin aerul rece al după-amiezii.

David o sărută apăsat, după care se dădu înapoi, zâmbind cu gura până la urechi.

— Uite!

Ea se uită lung la plicul din mâna lui. Fusese deschis. Marginea de sus era ruptă. I-l luă din mână și se uită la adresă.

Universitatea Stanford.

Abia mai putu să răsufle după ce deschise scrisoarea și citi primul rând: *Stimate domn Haynes, Avem plăcerea de a vă oferi un loc în…*

Lacrimile făcură ca restul să fie cu neputință de citit.

— Nu-i așa că-i grozav? strigă el luându-i scrisoarea din mână. Mă bucur că s-au decis atât de repede.

— Atât de repede că nu mai știe nimeni altcineva.

— Cred că-s norocos.

Norocos. Mda. Cum să nu.

— Uau, zise ea, neputând să-l privească.

Sub nicio formă nu-i putea dezvălui acum adevărul.

— Ăsta e doar începutul, Lauren. O să intri la USC sau Berkeley și o să ne vedem mai departe de drum. O să fim împreună în fiecare weekend. Și în vacanțe.

La un moment dat, Lauren reuși să-și ridice capul și să se uite în ochii lui. Păreau la un ocean depărtare. Nici nu mai conta faptul că mergeau la facultăți diferite.

— Pleci diseară, nu-i așa?

Chiar și pentru propriile urechi, vocea ei părea inexpresivă și plină de amărăciune.

— Merg la unchiul Frederick de Ziua Recunoștinței, îi zise el luând-o în brațe, strângând-o cu putere și șoptindu-i: E doar un weekend. Apoi o să sărbătorim.

Voia să se poată bucura pentru el. Stanford, visul lui.

— Sunt mândră de tine, David.

— Te iubesc, Lauren.

Era adevărat. O iubea. Și nu așa cum iubește un adolescent de liceu, care urmărește doar un singur lucru.

Ieri ar fi fost de ajuns. Azi, ea vedea lucrurile diferit. E ușor să iubești pe cineva atunci când viața nu e complicată.

Cu o săptămână în urmă, cea mai mare teamă a lui Lauren – și atunci i se păruse incredibil de mare – fusese că nu avea să fie admisă la Stanford. Acum asta era cea mai mică dintre temerile ei. Curând avea să trebuiască să-i spună lui David despre copil. Din clipa aceea, nimic n-avea să mai fie simplu. Cu atât mai puțin dragostea.

•

Cumva, Lauren reuși să treacă prin tura de miercuri de la restaurant. La drept vorbind, nici nu-și dădea seama cum de reușise. Mintea îi era atât de plină de gânduri, că de abia putea să rețină o comandă, ca să nu vorbim de mai multe.

— Lauren?

Întorcându-se, o zări pe Angie zâmbindu-i și privind-o cu îngrijorare.

— De Ziua Recunoștinței vrem să vii cu mama ta acasă la mama mea.

— O…

Lauren speră să nu se vadă cât de mult își dorea să meargă. Angie se apropie de ea.

— Ne-am bucura să vă avem la masă.

Toată viața așteptase o asemenea invitație.

— Eu… mama mea nu prea merge la petreceri.

Mai puțin în cazul celor la care se servește gin și se fumează iarbă.

— Dacă e ocupată, vino doar tu. Te rog, gândește-te la asta. Toată lumea o să vină pe la ora unu, spuse Angie întinzându-i o bucățică de hârtie. Uite și adresa. Ar însemna foarte mult pentru noi dacă ai veni. Lucrezi la DeSaria. Înseamnă că faci parte din familie.

•

De Ziua Recunoștinței, atunci când se trezi, primul gând al lui Lauren fu: „Lucrezi la DeSaria. Înseamnă că faci parte din familie”. Pentru prima dată avea unde să se ducă de acea sărbătoare, dar cum putea să meargă acolo, așa de amărâtă și simțindu-se ca o proastă? Angie avea să-și dea seama dintr-o singură privire. Lauren se temuse de asta încă din clipa în care aflase că era însărcinată.

Încă străbătea apartamentul, cu pași mari, pe la ora unsprezece, când sună telefonul. Răspunse de la primul țârâit.

— Alo?

— Lauren? Sunt eu, Angie.

— A, bună.

— Mă întrebam dacă vrei să vin să te iau. Se pare că stă să plouă, și știam că mamei tale nu-i merge mașina.

Lauren suspină. Era un suspin de dorință, stârnit de oferta lui Angie.

— Nu, mulțumesc.

— Vii la ora unu, da?

Angie o întrebase pe un ton atât de blând, încât Lauren nu putu s-o refuze. Voia atât de mult să meargă!

— Bine, rămâne pentru ora unu.

După ce închise telefonul, fata merse în camera mamei ei și rămase în prag, ca să asculte. Era liniște. În cele din urmă, bătu la ușă. Arcurile patului scârțâiră, apoi se auziră pași. Ușa se deschise. Mama stătea în prag, cu ochii cârpiți de somn, cu pielea cenușie, îmbrăcată într-un tricou până la genunchi, pe pieptul căruia se lăfăia reclama unei cârciumi. Sloganul era: *Alcoolicii îi servesc pe alcoolici de peste 89 de ani.*

— E Ziua Recunoștinței, mai ții minte? Suntem invitate la prânz.

Mama întinse mâna după un pachet de țigări și aprinse una.

— A, da, șefa ta. Corect. Parcă nu erai sigură că voiai să mergem.

— Mi-ar plăcea să ne ducem.

Mama se uită peste umăr, la bărbatul din patul ei.

— Cred că mai stau pe aici.

— Dar…

— Du-te tu. Oricum, n-am chef de mare deranj azi. Știi asta.

— Ne-au invitat pe amândouă. O să fie ciudat să merg singură.

Mama dădu fumul afară și zâmbi.

— Cred că n-ar fi mai jenant decât dacă ai veni cu mine, făcu ea, iar apoi se uită cu subînțeles la pântecul lui Lauren și zise: În plus, nu mai ești singură.

Lauren închise ușa și se întoarse în dormitorul ei. Pe la douăsprezece și un sfert încercase deja trei ținute și se răzgândise în privința tuturor. Adevărul era că hainele fuseseră o diversiune bine-venită. Îi țineau mintea ocupată și nu se mai gândea tot timpul la sarcină.

La un moment dat, intră în criză de timp și se hotărî să iasă cu ce avea pe ea: o fustă cu motive florale indiene, un tricou alb cu dantelă neagră la gât și haina dăruită de Angie. Își strânse părul în coadă de cal, apoi se dădu cu puțin fard pe obrajii palizi și cu rimel pe gene.

Prinse autobuzul de douăsprezece și patruzeci și cinci.

Era singurul pasager din autobuz, pentru că era Ziua Recunoștinței. Tabloul acela avea în el ceva trist, pentru că arăta singurătatea unui om fără familie.

Apoi Lauren se gândi din nou că totuși avea unde să se ducă. Stătea mai bine decât cei rămași singuri acasă, mâncând din tăvi mici de folie de aluminiu și uitându-se la filme care te fac să tânjești după ceea ce nu poți avea. Toate sărbătorile erau așa. Filmele, paradele, toate astea prezentau familii strânse laolaltă, care se bucurau

de ziua de sărbătoare, de faptul că se reuniseră. Acolo erau arătate mame cu… *copii.*

Lauren oftă adânc.

Durerea era întotdeauna acolo, ca un dop pregătit să sară la suprafața gândurilor ei.

— Nu azi, își zise ea cu voce tare.

Și, în definitiv, de ce să nu vorbească singură? În autobuz nu era nimeni care să râdă de ea și să se dea, nervos, într-o parte.

Avea să fie prima ei sărbătoare de felul ăsta. O viață întreagă așteptase să trăiască așa ceva. Lauren refuza să lase copilul să-i strice bucuria.

Cobori la intersecția străzilor Maple Drive și Sentinel.

Cerul era plumburiu. Părea mai mult seară decât prânz. Vântul mătura pământul, luând pe sus frunze veștede și scuturând copacii goi. Încă nu ploua, dar urma să plouă în curând. Se apropia o furtună.

Lauren își încheie haina până la gât și grăbi pasul, citind din mers numerele caselor, deși nu avea nevoie. Ajungând în dreptul casei DeSaria, își dădu seama imediat că asta era locuința pe care o căuta. Avea o curte perfect îngrijită, cu aleea mărginită de flori purpurii, care țeseau un covor colorat pe solul arid al iernii.

Casa era frumoasă, în stil Tudor, cu ferestre de sticlă sablată, cu un acoperiș înclinat, din șindrilă, și cu o arcadă de cărămidă la intrare. O statuetă a lui Iisus se afla lângă ușă, întâmpinând musafirii cu brațele deschise.

Lauren merse pe aleea betonată și trecu de o fântână a Fecioarei Maria, apoi bătu la ușă. Nu-i răspunse nimeni, deși se auzea rumoare înăuntru. Apăsă soneria.

Din nou, niciun răspuns. Lauren tocmai avea de gând să facă, în cele din urmă, cale întoarsă, când ușa se deschise brusc. În fața ei stătea o copilă blondă, care se uita în sus la ea. Purta o rochiță de catifea neagră, cu margini dantelate.

— Cine ești? o întrebă fetița.

— Sunt Lauren. Angie m-a invitat la cină.

— Aha.

Fata îi zâmbi, apoi se întoarse și o luă la fugă.

Lauren rămase în prag, nedumerită. Vântul rece îi ridica fusta, amintindu-i să închidă ușa.

Cu grijă, intră în holul mic și se opri în pragul camerei de zi.

Acolo era o nebunie întreagă. Cel puțin douăzeci de persoane. Trei bărbați stăteau într-un colț, lângă fereastra cu vitralii, bând cocktailuri și discutând însuflețit, în timp ce urmăreau un meci de fotbal american. Așezați la o masă, câțiva adolescenți jucau cărți. Râdeau și strigau unul la altul. Copiii mai mici erau pe covor, lungiți, precum spițele unei roți, în jurul tablei de joc Candy Land.

Temându-se să traverseze prin mulțime, Lauren făcu un pas în spate și se întoarse. Celălalt capăt al holului dădea spre o altă cameră. Acolo, câțiva bătrâni se uitau la televizor.

Lauren traversă sufrageria cu răsuflarea tăiată. Nimeni n-o întrebă cine era. În câteva clipe, se trezi în pragul ușii de la bucătărie.

Prima dată o izbi aroma nemaipomenit de plăcută. Apoi zări femeile care munceau împreună în bucătărie. Mira cojea roșiile, Livvy aranja *antipasti* pe o tavă ornată, de argint, Angie tăia legumele, iar Maria întindea aluatul pentru paste.

Vorbeau cu toatele deodată și râdeau adeseori. Lauren putu descifra doar frânturi din conversația lor.

— Lauren! strigă Angie din spatele grămezii de legume. Ai venit!

— Mulțumesc că m-ai invitat!

Brusc, Lauren își dădu seama că ar fi trebuit să aducă un buchet de flori sau ceva asemănător. Angie se uită peste umărul ei.

— Mama ta unde e?

Fata simți cum roșea.

— E… răcită.

— Ei bine, ne bucurăm că ești aici.

În clipa următoare, Lauren se trezi înconjurată de femei. Vreme de o oră, munci în bucătărie. O ajută pe Livvy să aranjeze masa, pe Mira să așeze tăvile cu *antipasti* în camera de zi, iar apoi spălă vasele cot la cot cu Angie.

În orice moment, în bucătărie erau cel puțin cinci persoane. Pe când începură să servească, numărul se dublă. Fiecare părea să știe exact ce avea de făcut. Asemenea înotătorilor profesioniști, femeile își sincronizau mișcările, servind mâncarea și ducând platourile dintr-o cameră într-alta. Atunci când, în sfârșit, veni vremea să se așeze cu toții, Lauren se trezi la masa adulților, între Mira și Sal.

Niciodată în viața ei nu mai văzuse atâta mâncare. Curcanul era nelipsit, desigur, alături de două castroane cu sos – unul pentru interiorul păsării și unul pentru exterior de un morman de piure și de galoane de sos, de fasole verde cu ceapă, usturoi și *pancetta*[25], de risotto cu parmezan și *prosciutto,* de paste de casă în supă de clapon, de legume coapte și de pâine artizanală.

— E șocant, nu-i așa? o întrebă Mira râzând cu gura până la urechi.

— E frumos, răspunse Lauren, emoționată.

Din capul mesei, Maria îi îndemnă pe toți să spună o rugăciune, care se încheie cu o binecuvântare pentru întreaga familie. Apoi se ridică.

— E prima sărbătoare de Ziua Recunoștinței când stau în scaunul tatălui vostru, spuse ea, oprindu-se, apoi, și închizând ochii. De undeva, el se gândește la cât de mult ne iubește pe fiecare.

Atunci când deschise ochii, se văzu că erau plini de lacrimi.

— Mâncați! îi îndemnă Maria pe toți, așezându-se, brusc, la locul ei.

După un moment de reculegere, reluară conversațiile. Mira se întinse după platoul cu felii de carne de curcan și i-l oferi lui Lauren.

— Servește-te. Tinerețea înaintea frumuseții, zise ea râzând.

Lauren începu să mănânce din curcan și nu se mai putu opri.

Își umplu farfuria până la refuz. Cu fiecare îmbucătură, mâncarea i se părea mai bună.

— Cum merg cererile de înscriere la facultăți? o întrebă Mira, luând o gură de vin alb.

— Le-am trimis pe toate, răspunse Lauren lăsând să i se audă o undă de entuziasm în voce.

Cu o săptămână în urmă ar fi vorbit cu mare încântare despre asta. Pe atunci se temea să nu i se refuze admiterea sau să nu fie separată de David, dar era încântată de ceea ce-i rezerva viitorul. Acum, totul se schimbase.

— La ce facultăți anume ai încercat?

— La USC, UCLA, Pepperdine, Berkeley, UW și Stanford, spuse ea cu un oftat.

— O listă impresionantă. Nu-i de mirare că Angie e atât de mândră de tine.

Lauren se uită la Mira.

— E mândră de mine?

— Așa spune tot timpul.

Acel gând îi trecu fetei prin inimă ca o săgeată.

— Aha.

Mira îi tăie curcanul în bucățele mici.

— Și eu mi-aș fi dorit să merg la facultate. Poate la Rice sau la Brown. Dar pe atunci oamenii nu gândeau așa. Cel puțin, nu eu. Angie, însă, da. Apoi l-am cunoscut pe Vince și… știi tu.

— Ce anume?

— Plănuiam să fac doi ani pregătitori la Fircrest, apoi doi la Western, zise Mira zâmbind. Până la urmă, a mers. Însă n-am crezut că aveau să treacă opt ani între anul doi și ultimii, dar viața a avut alte planuri cu mine, încheie ea uitându-se prin încăpere, spre masa copiilor.

— Așadar, un copil te-a ținut departe de facultate.

— Ciudat mod de o spune. Nu, doar m-a încetinit, atât.

După aceea, Lauren nu mai reuși nici să mănânce, nici să zâmbească. Termină de mâncat – sau așa pretinse –, apoi spălă vasele de parcă ar fi fost un robot. Se gândea numai la copilul din pântecul ei, care avea să crească tot mai mare și mai mare, făcând ca lumea ei să devină tot mai mică.

Peste tot în jur se vorbea despre copii și sugari și despre prieteni care aveau ambele categorii. Se opriră atunci când intră Angie în încăpere, dar cum plecă, reluară discuția despre ei.

Lauren își dori să plece, să se strecoare, neobservată, în noapte și să dispară. Dar asta ar fi însemnat să fie nepoliticoasă, iar ea era genul de fată care se conforma și se purta frumos cu cei din jur. Genul de fată care s-ar fi lăsat convinsă de iubit să o facă o dată fără prezervativ. „Mă retrag rapid”, îi promisese el.

Nu îndeajuns de rapid, murmură ea, luându-și plăcinta în camera de zi.

Era cu mintea departe atunci când se așeză între băieții lui Livvy. Privi lung la bucata de plăcintă neatinsă. Unul dintre băieți îi vorbea încontinuu, întrebând-o despre jucării de care ea nu auzise și despre filme pe care nu le văzuse. Nu putea răspunde la nicio întrebare de felul ăsta. La naiba, abia dacă-și amintea să zâmbească și să clatine din cap, să se prefacă, de bine, de rău, că-l asculta. Cum să se concentreze la întrebările unui copil, când în clipa aceea o viață de om îi creștea înăuntru, cu fiecare bătaie a inimii ei? Își pipăi abdomenul, dorind să-și dea seama cât era de plat.

— Haide cu mine!

Lauren își ridică bărbia și-și luă mâna de pe pântec.

Angie apăruse lângă ea, având o pătură cadrilată pusă peste umeri. Fără să mai aștepte răspunsul lui Lauren, se întoarse și se îndreptă spre ușile glisante de sticlă. Lauren o urmă pe veranda din spatele casei. Se așezară una lângă alta pe o bancă de lemn, cu picioarele întinse, rezemate de balustradă.

— Vrei să vorbim?

Blândețea întrebării o zgudui pe Lauren. Voința o părăsi, făcând loc unei disperări triste. Se uită în ochii lui Angie și o întrebă:

— Știi cum e cu dragostea, nu-i așa?

— Am fost îndrăgostită de Conlan multă vreme, iar ai mei au fost căsătoriți aproape cincizeci de ani. Așa că, da, știu câte ceva despre dragoste.

— Dar ai divorțat. Așa că știi că, uneori, dragostea are și sfârșit.

— Da, se poate sfârși. Dar, de asemenea, dragostea poate întemeia o familie și poate ține la nesfârșit.

Lauren nu cunoștea deloc dragostea nealterată de greutăți. Totuși, știa cum avea să reacționeze David la vestea sarcinii ei. Zâmbetul avea să-i dispară și, cu toate asigurările cum că el o iubea și că totul avea să fie bine, niciunul dintre ei n-avea să creadă asta cu adevărat.

— Ți-ai iubit soțul?

— Da.

Lauren își dori să nu fi întrebat asta, atât de rănită părea Angie de întrebarea ei. Dar nu se putu opri, așa că o întrebă mai departe:

— Atunci, el a încetat să te mai iubească?

— Of, Lauren. În privința asta lucrurile nu sunt niciodată simple. Dragostea ne poate ajuta să trecem prin cele mai grele momente. Dar, totodată, dragostea poate fi cel mai greu moment, spuse Angie privindu-și mâna stângă, pe care nu mai avea verighetă. Cred că m-a iubit multă vreme.

— Dar căsătoria voastră n-a ținut.

— Am avut probleme mari, Lauren.

— Cu fiica voastră.

Angie o privi, surprinsă. Apoi zâmbi trist.

— Mulți nici nu îndrăznesc să aducă vorba despre asta.

— Îmi cer scuze…

— Nu-ți cere. Uneori îmi place să vorbesc despre ea. Oricum, moartea ei a însemnat începutul sfârșitului pentru mine și Conlan. Dar haide să vorbim despre tine. Te-ai despărțit de David?

— Nu.

— Atunci, e o problemă legată de facultate. Vrei să discutăm despre asta?

Facultate.

Pentru o secundă, Lauren nu înțelese întrebarea. Facultatea părea acum atât de îndepărtată de viața reală din acele zile. Mai ales pentru o fată însărcinată. Sau pentru o femeie care ar fi dat orice ca să aibă un copil. Se uită la Angie, dorindu-și atât de tare să-i ceară ajutorul, încât simți un gust amar. Dar n-o putea face, nu-i putea destăinui lui Angie o astfel de problemă.

— Poate că e ceva și mai grav, șopti Angie.

Lauren aruncă la o parte pătura și se ridică în picioare, îndreptându-se spre balustradă și ațintindu-și privirea la întunericul din curte.

Angie se ridică, se apropie și-i puse o mână pe umăr.

— Te pot ajuta în vreun fel?

Lauren închise ochii. Era atât de bine să se ofere cineva s-o ajute. Dar nimeni n-o putea ajuta cu adevărat. Știa asta. Ținea doar de ea să rezolve problema.

Oftă. În definitiv, care erau, de fapt, opțiunile ei? Avea șaptesprezece ani. De abia terminase de trimis cererile de înscriere la diverse universități și-și cheltuise ultimii bani pe asta.

Era o adolescentă. Nu putea fi mamă. Dumnezeu știa că le înțelegea pe mamele care nu-și doreau copiii. Nu voia să-i facă asta unui copil.

Era o moștenire dureroasă, pe care nu dorea s-o transmită mai departe.

Iar dacă tot voia să rezolve problema…

Spune-o cu voce tare, îi dictă subconștientul. *Dacă o gândești, o poți identifica.*

Iar dacă voia să facă un avort, mai era cazul să-i spună lui David? Însă cum să n-o facă?

— Crede-mă, șopti ea, privindu-și răsuflarea transformată în aburi înghețați, e mai bine pentru el să nu știe.

— Ce-ai zis?

Lauren se întoarse către Angie.

— Adevărul e că… nu mi-e bine acasă. Mama s-a amorezat de un alt ratat – ce surpriză! – și lucrează când și când. Și ne certăm… din cauza multor lucruri.

— Eu și mama mea eram campioane la asta, pe când aveam vârsta ta. Sunt convinsă că…

— Crede-mă că nu-i același lucru. Mama mea nu e ca a ta.

Din nou, Lauren simți cum singurătatea o făcea să se înăbușe.

Își feri privirea înainte ca Angie să-i vadă sentimentul acela oglindit în ochi.

— Știi cum trăim, adăugă ea.

Angie se apropie.

— Mi-ai zis că mama ta e tânără, da? Treizeci și patru de ani? Asta înseamnă că era un copil atunci când te-a născut. A avut de străbătut un drum greu. Sunt convinsă că face tot ce poate, spuse ea punându-și mâna pe umărul lui Lauren. Uneori trebuie să-i iertăm pe cei pe care-i iubim, chiar dacă suntem groaznic de supărați pe ei. Așa merg lucrurile.

— Da, zise Lauren, sec.

— Mulțumesc pentru sinceritate. Știu cât de greu e să discuți despre probleme de familie, spuse Angie.

Și iat-o revenind – acea senzație cumplită că ai ajuns la fundul prăpastiei. Lauren scruta bezna,

incapabilă s-o privească pe Angie.

Încercă să spună ceva, dar nu-și găsi cuvintele, așa că șopti, aproape inaudibil:

— Mulțumesc. Discuția cu tine m-a ajutat.

Angie își trecu brațul pe după umerii ei.

— De asta suntem prietene.

Capitolul 18

„Atunci, el a încetat să te mai iubească?”.

Toată noaptea, Angie se gândi la întrebarea lui Lauren, care o bântuise neîncetat. Venise dimineața, iar ea nu se putea gândi decât la asta.

„Atunci, el a încetat să te mai iubească?”

Conlan nu-i spusese niciodată așa ceva lui Angie. În toate acele luni în care li se erodase, treptat, căsnicia, niciunul nu spusese vreodată „Nu te mai iubesc”.

Încetaseră să-și mai iubească traiul împreună. Ceea ce nu era același lucru.

Sămânța lui „Ce-ar fi dacă?” încolțise, iar acum dădea roade. Dacă el continua s-o iubească? Sau ar fi putut s-o iubească din nou? Odată ce avu acest gând, nimic nu mai contă pentru Angie. O sună pe Livvy.

— Hei, Livvy. Vreau să-mi ții locul astăzi, zise ea fără să mai dea bună ziua.

— E weekendul de Ziua Recunoștinței. De ce aș…

— Mă duc să-l văd pe Conlan.

— Gata, îți țin locul.

Surorile. Slavă Domnului că existau!

Era aproape ora prânzului, iar Angie se afla, deja, la periferia orașului Seattle. Ca de obicei, se mergea bară la bară pe străzile vechi de prea mulți ani.

Angie o luă pe prima ieșire și ajunse în centru. Spre mirarea ei, găsi un loc de parcare chiar vizavi de sediul ziarului *The Times* și parcă mașina. Apoi se întrebă ce naiba căuta ea acolo. Nici măcar nu știa dacă el era de serviciu în ziua aceea. Nu mai știa nimic despre viața lui din ultima vreme. Erau separați. Divorțați. Ce o făcuse să creadă că el ar fi vrut s-o vadă?

„Ai auzit, *papa*? Angelei tale îi e frică”.

Era adevărat, iar asta îi făcea viața insuportabilă.

Trase în jos oglinda de la mașină și-și privi fața. Contemplă fiecare rid pe care timpul și împrejurările i-l săpaseră acolo.

— La naiba!

Măcar de-ar fi avut timp să-și facă o exfoliere chimică la ten!

Curaj, Angie!

Își luă poșeta și intră în clădire.

Recepționera era nouă.

— Am venit să-l văd pe Conlan Malone.

— Aveți programare?

— Nu.

— Domnul Malone e foarte ocupat azi. Am să verific…

— Sunt soția lui, spuse ea, însă tresări și se corectă: Fosta soție.

— O, permiteți-mi să…

Henry Chase, paznicul care lucra în clădire de nenumărați ani, se ivi de după colț.

— Angie, zise el, zâmbind. Ce de timp a trecut!

Angie răsuflă ușurată.

— Bună, Henry.

— Ai venit să-l vezi?

— Da.

— Haide!

Angie îi zâmbi recepționerei, care ridică din umeri și întinse mâna după telefon. Porni spre lifturi în urma lui Henry, apoi își luă rămas-bun de la el și urcă. La etajul 3, păși în centrul agitat al vieții lui Conlan.

Peste tot erau numai birouri. În acel weekend de sărbătoare, multe dintre ele erau goale, fapt care o bucura pe Angie. Totuși, văzu multe chipuri cunoscute. Oamenii își ridicau privirea, zâmbeau nervos, apoi aruncau ocheade spre biroul lui Conlan.

Pasămite, vizita fostei soții era un motiv de îngrijorare. Fără îndoială, vestea se răspândise de la un birou la altul; reporterilor le plăceau știrile, și mai ales le plăcea să le transmită mai departe.

Angie își ridică bărbia, strânse geanta în mâinile-i transpirate și merse mai departe.

Îl zări înainte ca el s-o vadă pe ea. Stătea la fereastra biroului său din colț, vorbind la telefon. Se îmbrăca în timp ce vorbea.

În clipa aceea, toate sentimentele reprimate o potopiră pe Angie asemenea unui torent. Își aminti cum obișnuia el s-o sărute în fiecare dimineață, chiar și atunci când întârzia la birou, sau cum, uneori, ea îl îndepărta fiindcă o preocupau alte lucruri mai importante.

Bătu în peretele de sticlă. Conlan se întoarse și o văzu. Zâmbetul îi dispăru treptat, iar privirea i se îngustă. Furie? Dezamăgire? Angie nu putea spune cu certitudine, n-avea cum să-i descifreze expresia de pe chip. Poate că fusese tristețe.

El îi făcu semn să se apropie. Ea deschise ușa și intră. Conlan își ținu un deget ridicat, ca s-o oprească locului, apoi vorbi la telefon:

— *Nu* e în regulă, George. Am făcut programarea. Fotograful e deja pe poziții. Mă așteaptă în mașină.

Angie se uită pe biroul lui, care era acoperit de note și scrisori. Pe jumătate din el trona un morman de ziare. Pozele cu ea dispăruseră. Acum pe biroul lui Conlan nu mai era nimic personal, niciun indiciu despre persoana cu care se vedea el în timpul liber.

Angie nu se așeză, de teamă să nu înceapă să bată, nervoasă, din picior.

— Zece minute, George. Să nu cumva să te miști din loc, zise Conlan închizând telefonul și apoi întorcându-se spre ea. Angie, fu tot ce putu el să spună.

Nu fu nevoie să adauge „Ce naiba cauți aici?”, fiindcă asta reieșea din atitudinea lui.

— Eram prin oraș. M-am gândit că am putea…

— Ți-ai ales prost momentul. La telefon era George Stephanopoulos. Mă văd cu el în – se uită la ceas – fix șaptesprezece minute.

— Aha.

Conlan întinse mâna după servietă. Ea făcu un pas în spate, simțindu-se vulnerabilă. El se uită la ea. Niciunul dintre ei nu se clinti și nu vorbi. Camera părea plină de fantome și de sunete din trecut. Râsete. Plânsete. Șoapte.

Angie ar fi vrut ca el să vină spre ea, s-o încurajeze cu un semn cât de mic. Atunci ar fi putut rosti un „îmi pare rău”, iar el ar fi înțeles de ce venise ea acolo.

— Trebuie să fug. Îmi pare rău.

Vru să vină la ea, probabil ca s-o bată pe umăr, dar se dădu înapoi înainte s-o atingă. Se priviră preț de o clipă lungă, apoi el plecă.

Ea se afundă în scaunul din fața biroului.

— Angie?

Nu știa sigur de când stătea acolo, uluită, incapabilă să se adune, își ridică privirea și o văzu pe Diane Vanderbeek.

Angie nu se ridică. Nu era sigură că aveau s-o țină picioarele.

— Diane. Mă bucur să te văd.

Și așa era. Diane lucra de mult cu Conlan. Ea și soțul ei, John, fuseseră prietenii lor ani de-a rândul. Conlan obținuse, metaforic vorbind, custodia prieteniei cu ei și după divorț. Nu, nu era chiar așa. Angie renunțase la ei fără să se lupte niciun pic ca să-i păstreze. La câteva săptămâni după despărțirea ei de Conlan, Diane o sunase. Angie nu-i răspunsese la telefon.

— Lasă-l în pace, pentru numele lui Dumnezeu! De abia că începe să-și revină.

Angie se încruntă.

— O spui de parcă el s-ar fi dezintegrat după divorț. A fost tare ca piatra.

Diane o privi în tăcere, de parcă s-ar fi gândit la ceea ce avea să-i spună. După o clipă, se uită pe fereastră la ziua cenușie de noiembrie. Gura ei, care de obicei zâmbea necontenit, rămase strânsă

într-o linie subțire, poate chiar cu colțurile ușor lăsate.

Angie simți cum se crispa. Diane fusese mereu directă, ca o reporteră ce era. *Le spun așa cum le văd,* era deviza ei. Indiferent de ce observație ar fi avut de gând să facă, Angie era aproape sigură că nu voia s-o audă.

— Chiar ai ratat atât de multe? o întrebă Diane la un moment dat.

— Nu cred că am chef să vorbesc despre un asemenea subiect.

— Anul ăsta l-am găsit de două ori plângând în birou. O dată când a murit Sophie și o dată când ați hotărât să divorțați, spuse Diane, iar apoi tonul și privirea i se îmblânziră. Arunci când a murit Sophie, m-am gândit: „Ce trist că a trebuit să bată drumul până aici ca să plângă".

— Nu începe, murmură Angie.

— Am încercat să-ți spun toate astea la vremea la care conta să afli, dar n-ai vrut să mă asculți. Acum ce cauți aici?

— M-am gândit…

Angie se ridică brusc. Era gata ca, în cinci secunde, să se pornească pe plâns. Iar de-ar fi început, Dumnezeu știa că n-ar mai fi terminat.

— Nu contează. Trebuie să plec. Am fost o proastă, reuși ea să zică.

Alergă la ușă. Atunci când dădu colțul holului, o auzi pe Diane spunând:

— Lasă-l în pace, Angie! L-ai rănit destul.

•

În noaptea aceea, Angie nu reuși să adoarmă. După ce se târî în pat și închise ochii, o năpădi un noian de amintiri care începură să i se perinde prin fața ochilor. În urmă cu patru ani, ea și Conlan merseseră la New York de ziua lui. El îi cumpărase o rochie Armani, prima ei piesă vestimentară de marcă.

— Costă mai mult decât prima mea mașină. Nu cred c-o pot purta. Ar trebui s-o returnăm. De fapt,

copiii mor de foame în Africa, și…

Conlan se apropiase din spatele ei. Imaginea li se reflecta în ovalul perfect al oglinzii din camera de hotel.

— Hai să nu ne gândim la copiii care mor de foame, măcar în seara asta. Ești foarte frumoasă.

Ea se întorsese, îl luase în brațe și îl privise în ochii albaștri precum cerul. Ar fi trebuit să-i spună atunci că-l iubea mai mult decât își iubea propria viață, mai mult decât pe copiii pe care Dumnezeu nu voise să li-i dăruiască. Oare de ce n-o făcuse?

— Treaba cu mătasea, spusese el lăsându-și mâna să-i alunece pe spate, e că se dă jos la fel de ușor cum se îmbracă.

În clipa aceea simțise un fior de dorință; își amintea asta limpede ca lumina zilei. Dar se întâmplase într-un moment nepotrivit pentru concepție.

— Nu e momentul, îi spusese ea, dându-și seama prea târziu cât de multe îi răpiseră lui acele cuvinte.

Femeie proastă. Proastă până-n măduva oaselor.

O altă amintire îi trecu prin minte. Una cu mult mai recentă. De data asta erau la San Francisco, în timpul unei călătorii de afaceri. Ea fusese în *pitch* pentru o campanie sofisticată, de care beneficia un client de stat. Conlan o însoțise de plăcere și gândise că ar fi putut transforma călătoria lor într-un weekend romantic, sau cel puțin asta spusese. Ea căzuse de acord fiindcă… ei bine, fiindcă weekendurile lor romantice erau tot mai rare.

În barul Promenada, la etajul 34, deasupra străzilor aglomerate din San Francisco, se așezaseră la o masă de la fereastră. Orașul, în toată splendoarea lui, strălucea în jurul lor.

Conlan se scuzase și mersese la toaletă. Angie comandase un Cosmopolitan pentru ea și un Maker’s Mark cu gheață pentru el. În timp ce-l

așteptase, citise din nou despre statisticile companiei. Apoi chelnerița le adusese băuturile.

Angie fusese uluită de nota de plată.

— Șaptesprezece dolari pentru un Cosmopolitan?

— Sunteți la Promenada, răspunsese chelnerița. Magia costă. Doriți să vă aduc băuturile?

— Da, sigur, mersi.

Conlan revenise un minut mai târziu. Nici nu apucase să se așeze, că ea se și aplecase ca să-i spună:

— Am închis nota. Șaptesprezece dolari pentru o băutură.

El oftase, iar apoi zâmbise. Fusese, oare, un zâmbet forțat? Pe atunci, Angie nu crezuse asta.

— În seara asta nu mai vreau să aud de economii în stil DeSaria. Avem bani, Ange. Haide să-i cheltuim.

În cele din urmă, Angie înțelesese. El o însoțise în acea călătorie nu pentru că s-ar fi aflat în căutarea dragostei, ci mai degrabă a unui stil de viață diferit. Era modul lui de a se lupta cu un vis care nu se împlinise. Voia să-și reamintească lui însuși și să-i reamintească și ei faptul că puteau avea o viață împlinită și frumoasă și fără copii, că weekendurile petrecute în afara casei ar fi putut să compenseze o casă goală și o cameră de copil pustie.

În acea clipă, Angie ar fi trebuit să spună: „Dacă așa stă treaba, o să comand *trei* băuturi… și homar”.

Atât de simplu ar fi fost. Conlan ar fi sărutat-o, iar ei doi ar fi început o nouă viață împreună. În schimb, ea se pornise pe plâns.

— Nu-mi cere să renunț, îi șoptise. Nu-s pregătită.

Și uite așa, noul început alunecase în nămolul vechilor probleme.

De ce nu văzuse adevărul pe vremea când Conlan fusese chiar lângă ea, când împărțise patul

cu ea noapte de noapte? În tot timpul ăsta, Angie crezuse că încercările eșuate de a avea un copil le distruseseră dragostea. Dar ăsta nu era întregul adevăr. O distruseseră pe ea, iar ea, la rându-i, distrusese relația lor. Firește că el voise să divorțeze.

Firește.

„L-am găsit de două ori plângând în birou… Ce trist că a trebuit să bată drumul până aici ca să plângă…”

•

Sâmbătă seara era nebunie la restaurant. Toate mesele se ocupaseră, și o coadă întreagă de clienți așteptau să le vină rândul. Angie se bucura că treaba mergea astfel. Mai ales pentru că, în felul ăsta, nu mai avea timp să se gândească la problemele ei.

Gânditul era ultimul lucru de care avea nevoie. La ora închiderii apăru Mira, care intră grăbită, fugind din calea frigului de afară.

— Ei bine? întrebă ea. Livvy mi-a zis că te-ai dus să-l vezi pe Conlan. Cum a decurs întâlnirea?

— Nu prea bine.

— Of, făcu Mira, iar chipul ei rotunjor păru să se zbârcească, îmi pare rău.

— Nu la fel de mult pe cât îmi pare mie, crede-mă.

* * *

Dragostea ne poate ajuta să trecem prin cele mai grele momente. Dar, totodată, dragostea poate fi cel mai greu moment.

Tot weekendul, Lauren se gândise la discuția cu Angie. Continua să spere că răspunsul la necazul ei se ascundea pe undeva, așteptând ca ea să fie destul de deșteaptă ca să-l găsească. Pentru că, în starea în care se afla acum, Lauren prevedea că avea să ia numai decizii proaste.

Nu voia să fie mamă. Nu voia nici să nască un copil, iar apoi să-l dea spre adopție. Ceea ce *voia* era să nu fie gravidă.

Duminică, se îmbolnăvi de atâta grijă. O ignorase pe Angie în timpul orelor de program; părăsi restaurantul fără să-și ia rămas-bun de la nimeni. Plecă pe jos spre casă, fără să aștepte autobuzul care traversa orașul. Oricât se străduia să se gândească la altceva, COPILUL era mereu acolo.

Pe drum, începu să plouă. Lauren își trase pe cap gluga hanoracului și-și continuă drumul. Vremea era în ton cu starea ei sufletească. Simțea o plăcere perversă să stea în frig și ploaie.

Dădu colțul spre casă și îl zări. David o aștepta pe aleea din fața blocului, cu un buchet de trandafiri roșii în mână. Ploaia îl uda până la piele.

— Hei, Trixie.

Lauren se simți inundată de o dragoste fierbinte ca o flacără, ce ardea totul în calea ei. Alergă spre David și-și aruncă brațele pe după gâtul lui. El o ridică și o strânse la piept, mai s-o sufoce.

Mă iubește.

Tocmai asta uitase Lauren în acel weekend. Nu mai era singură. Ea nu era ca maică-sa. Se propti din nou pe picioare, zâmbindu-i lui David și clipind des prin stropii de ploaie.

— Credeam că, până mâine, erai plecat din oraș cu ai tăi.

— Mi-a fost dor de tine, așa că m-am întors mai devreme.

— Probabil că mama ta n-a fost tocmai încântată.

— I-am zis că am teză la chimie, spuse el zâmbind. N-am vrea ca cei de la Stanford să se răzgândească, nu-i așa? Doar mă așteaptă un viitor de aur, nu?

Lui Lauren îi pieri zâmbetul. Viitorul *lui* chiar era de aur.

Stanford.

Singurătatea o izbi din nou cu toată puterea, făcând-o să se simtă mai în vârstă decât David și la

mare depărtare, deși era în brațele lui. Trebuia să-i spună despre copil. Asta era decizia corectă.

— Te iubesc, David.

Simți că urma să izbucnească în plâns; lacrimile ei se amestecară cu ploaia, care le șterse înainte ca el să le observe.

— Și eu te iubesc. Acum vino în mașină până ce nu facem pneumonie, zise el. Haide la Eric. Dă o petrecere acasă.

Lauren voi să spună: „Nu, nu în seara asta”, să-l ducă în apartamentul ei dărăpănat și să închidă ușa în urma lor. Însă odată rămași singuri ar fi trebuit să-i spună adevărul, iar ea nu voia s-o facă. Oricum, nu încă. Voia o ultimă noapte de copilărie. Voia ca ei doi să mai fie o dată Speed Racer și Trixie, care râdeau cu prietenii lor.

Așa că, atunci când el o luă de mână și o trase spre mașină, îl urmă.

Dragostea ne poate ajuta să trecem prin cele mai grele momente.

Dă, Doamne, să fie așa, se rugă ea.

Capitolul 19

În noaptea aceea, Angie visă în alb și negru.

Imagini estompate dintr-un album de familie uitat, alcătuit din amintiri și din momente care nu se întâmplaseră niciodată. Se făcea că era în caruselul din parcul Searle și-i făcea cu mâna unei fetițe cu părul negru, care avea ochii albaștri ai tatălui ei.

Treptat, fetița deveni cenușie și apoi dispăru; ca și când ar fi fost învăluită de negura care acoperise lumea. Apoi îl văzu pe Conlan pe teren, antrenând echipa de juniori.

Imaginile erau estompate și nelămurite, fiindcă ea nu fusese niciodată în tribune ca să vadă cum soțul ei îi antrena pe băieții prietenilor de familie, nu aplaudase pe când Billy Vanderbeek marca la centru. În zilele acelea Angie rămăsese acasă, ghemuită în patul ei, în poziție fetală. „Doare prea tare", îi spusese ea lui Conlan, drept răspuns la rugămintea lui de a-l însoți.

De ce nu se gândise, oare, și la nevoile *lui*?

— Îmi pare rău, Con, șopti ea în vis, întinzând mâna către el.

Se trezi oftând. În următoarele ore rămase întinsă în pat, spre margine, încercând să-și pună amintirile în ordine. N-ar fi trebuit să se întoarcă în timp; durea prea tare. Unele lucruri erau pur și simplu pierdute. Ar fi trebuit s-o știe prea bine.

Din când în când, se trezea plângând. La vremea la care auzi o bătaie în ușă, perna ei era deja udă.

Slavă Domnului, își zise Angie. Venise cineva care s-o salveze din mrejele trecutului.

Se ridică și-și dădu la o parte părul din ochi. Se dezveli de pătură și coborî din pat, apoi se împletici pe scări până jos.

— Vin acum, nu pleca! strigă ea.

Ușa se deschise. În prag stăteau mama, Mira și Livvy, îmbrăcate în haine de sărbătoare.

— E prima duminică din Advent. Vii cu noi la biserică, o informă mama.

— Poate că duminica viitoare, zise Angie, obosită. Aseară am stat până târziu și n-am dormit tocmai bine.

— Normal că n-ai dormit bine, fu de părere mama.

Angie știa că se lovise de un zid și că atunci când o femeie din neamul DeSaria își punea ceva în cap, nimic n-o putea clinti.

— Bine.

Într-un sfert de oră făcu un duș, se îmbrăcă și-și uscă părul. Mai fu nevoie de trei minute pentru machiaj, iar apoi Angie fu gata de ieșit.

Pe la zece, intrară în parcarea bisericii.

Angie ieși în dimineața rece de decembrie și simți că se întorcea în timp. Era din nou fetița îmbrăcată în alb, care mergea la prima ei comuniune… apoi femeia în alb, în ziua nunții ei. Iar apoi femeia în negru, care își jelea tatăl. O bună parte din viața ei se petrecuse în spatele acelor vitralii.

Se așeză în rândul al treilea, unde Vince și Sal aliniaseră copiii după înălțime. Angie luă loc alături de mama ei.

În următoarea jumătate de oră, repetă mișcările din tinerețe: ridicare, îngenunchere și, din nou, ridicare. Pe la rugăciunea de încheiere, își dădu seama că se schimbase ceva în ea, că revenise, cumva, la loc, deși până în acea zi nu simțise că ar fi fost ceva în neregulă.

Credința o însoțise tot timpul, curgându-i prin vene, așteptându-i întoarcerea. Fu cuprinsă de un soi de pace, care o făcu să se simtă mai puternică, mai sigură pe sine. După ce se termină slujba, ieși în frig și privi peste stradă.

Acolo era parcul Searle. Caruselul din visul ei strălucea în razele vii ale soarelui. Angie crescuse jucându-se în parcul acela. Și copiilor ei le-ar fi plăcut.

Traversă strada auzind râsete care nu existaseră niciodată: „Împinge-mă, mami!”

Se așeză pe grilajul rece de fier forjat și închise ochii, gândindu-se la adopția care eșuase, la copiii pe care nu-i avusese, la Sophie, moartă de timpuriu, și la căsnicia ei care se destrămase.

Plânse pentru toate, cu suspine grele ce păreau să-i spargă pieptul și să-i sfâșie inima, dar, după ce sfârși de plâns, simți că lacrimile dinlăuntrul ei secaseră, în sfârșit.

Își ridică fața către cerul albastru și limpede. Își simți tatăl alături, o prezență caldă în atmosfera rece.

— Angie!

Se șterse la ochi.

Mira traversă în fugă, cu fusta lungă izbindu-i-se pe picioare. Ajunse în parc aproape fără suflare.

— Ești bine?

Angie aproape că zâmbi.

— Știi ce? Chiar sunt.

— Nu glumești?

— Nu.

Mira se așeză lângă ea. Loviră nisipul cu picioarele și caruselul începu să se rotească. Angie lăsă capul pe spate și privi spre cer. Simțea că se mișca din nou.

•

Lauren își petrecu întreaga zi făcându-și curaj. Deja se întunecase atunci când ajunse în Mountainaire. Poarta era închisă, iar ghereta paznicului părea părăsită. Un bărbat în uniformă maronie aranja ghirlandele de Crăciun pe gardul înalt de fier care despărțea reședințele de restul lumii.

Se apropie de gheretă și privi pe geam. Zări un scaun gol, în fața unui birou înțesat de reviste auto.

— Vă pot ajuta?

Era bărbatul în uniformă, ușor enervat de prezența ei, sau poate că așa se purta el în timpul serviciului.

— Am venit să-l văd pe David Haynes.

— Vă așteaptă?

— Nu.

Lui Lauren de abia i se auzi vocea, ceea ce nu era deloc surprinzător. Noaptea trecută fusese la o petrecere asurzitoare. Ca să poată sta de vorbă, ea și David se văzuseră nevoiți să țipe unul la celălalt. Mai târziu, el plecase acasă – în caz că părinții lui și-ar fi făcut apariția –, iar ea plânsese până ce adormise.

Nu putea păstra un asemenea secret. O sfâșia pe dinăuntru.

În fața ei, poarta zvâcni o dată, apoi se deschise. Lauren îi mulțumi portarului, deși nu-l putea vedea prin ferestruica gheretei, însă își văzu, reflectată în geam, propria imagine: o fată slabă, speriată, cu păr roșu, cârlionțat, și cu ochi căprui, deja plini de lacrimi.

Până să ajungă la David, străbătuse un drum lung, hoinărind pe străzi necunoscute, timp în care începuse să plouă. Nu prea tare, mai mult o ceață care-i umezise obrajii și-i îngreunase răsuflarea.

În cele din urmă, ajunsese la casa lui. Reședința în stil georgian arăta ca o ilustrată de tip Hallmark. Casa ideală, împodobită pentru sărbători, cu lumini pretutindeni, cu lumânări false în geamuri și cu intrarea principală încadrată de crengi de brad.

Lauren trecu de poartă și înaintă pe aleea pietruită care ducea spre ușa de la intrare. Atunci când ajunse la ușă, o lumină se aprinse automat. Sună la sonerie, care cântă o arie clasică, probabil că dintr-o compoziție de Bach.

Răspunse domnul Haynes, îmbrăcat cu pantaloni kaki, eleganți, și cu o cămașă albă precum zăpada proaspătă. Părul îi era la fel de impecabil ca și bronzul.

— Bună, Lauren. Asta, da, surpriză!

— Domnule Haynes, știu că e târziu. Ar fi trebuit să sun înainte. De fapt, am și făcut-o, dar n-a răspuns nimeni.

— Așa că ai venit oricum.

— Mă gândeam că sunteți plecat și… chiar trebuia să mă văd cu David.

El îi zâmbi.

— Nu-ți face griji. Se joacă cu afurisitul ăla de Xbox. Sunt convins c-o să se bucure să te vadă.

— Mulțumesc, zise ea, reușind să răsufle din nou.

— Coboară la subsol. O să-l trimit acum pe David.

Covorul de pe scară era atât de gros, încât pașii ei nu se auziră, încăperea de la subsol era mare și perfect decorată. Covoare de culoarea inului, o canapea enormă de piele de culoare crem, cu perne aurii și gri, o măsuță de cafea lucrată dintr-o marmură de o nuanță deschisă. Niște uși de lemn sculptat ascundeau un televizor uriaș cu plasmă.

Lauren se așeză pe sofa într-o poziție incomodă și așteptă. Nu auzi pași pe scări, dar, brusc, David năvăli în încăpere și o luă în brațe. Ea se agăță de gâtul lui.

Ar fi dat orice ca să poată da timpul înapoi, ca să n-aibă nimic mai important să-i spună în afară de cât de mult îl iubea. Adulții vorbeau mereu despre greșeli, despre cât costa o greșeală. Acum își dorea să-i fi ascultat.

— Te iubesc, David.

Își auzi disperarea din glas și clipi des. El se încruntă și se desfăcu din îmbrățișare. Ei nu-i plăcu asta.

— În ultima vreme te-ai purtat foarte ciudat, îi zise el așezându-se pe canapea și trăgând-o pe ea deasupra.

Lauren se așeză pe margine, apoi îngenunche lângă canapea.

— Părinții tăi sunt acasă. Nu putem…

— Doar tata e aici. Mama e plecată în oraș, la o strângere de fonduri.

Încercă din nou s-o tragă peste el.

Lauren își dorea asta. Voia să-l sărute și să-l lase s-o atingă până când ea avea să uite cu totul de… *copil.*

Îl respinse cu blândețe, apoi se ridică.

— David.

Reușise doar să-i rostească numele.

— Ce s-a întâmplat? Mă sperii.

Ea nu se putu abține; lacrimile îi năvăliră în ochi și o făcură să le simtă arsura din plin.

El o mângâie pe față și i le șterse.

— E prima dată când te văd plângând.

Lauren își dădu seama de panica din vocea lui. Trase aer adânc în piept.

— Mai ții minte meciul de la Longview? Primul meci important al anului?

Lui David i se putea citi nedumerirea pe față.

— Da, am bătut cu 21 la 7.

— Eu vorbesc despre un altfel de scor.

— Poftim?

— După meci, am fost cu toții la Rocco să mâncăm pizza, iar apoi am mers în parc.

— Da. Lo, unde vrei să ajungi?

— Am fost cu Escalade-ul mamei tale, zise ea, amintindu-și fiecare detaliu.

Felul în care el împinsese scaunul din spate și adusese o pătură bleu și o pernă tivită cu șnur. Totul, în afară de cel mai important detaliu. Prezervativul.

Parcaseră la marginea plajei, sub dantela întunecată a cedrilor străvechi. O lună argintie și uriașă revărsase o lumină metalică pe chipurile lor. La radio, Savage Garden cântase „Truly, Madly, Deeply”.

Își amintea și el. Lauren văzu pe fața lui cum amintirile începură să-l năpădească. Teama îi îngustă privirea. Se dădu înapoi, încruntându-se.

— Îmi amintesc.

— Sunt însărcinată.

David scoase un sunet care ei îi sfâșie inima, un oftat ce se topi în tăcere.

— Nu. *La naiba*! La naiba, nu! zise el închizând ochii.

— Cred că am lămurit problema.

Lauren îl simți îndepărtându-se, iar asta o duru dincolo de orice închipuire. Încercase să se pregătească pentru orice fel de reacție din partea lui. Dar n-ar fi putut suporta ca el să înceteze s-o mai iubească.

David deschise ochii încet. O privi ca trăsnit.

— Ești sigură?

— Sută la sută.

— Of, zise el cu glas scăzut, privind-o uluit și îngrozit deopotrivă, iar apoi încercă să zâmbească și să-și alunge disperarea. Acum ce facem? o întrebă, pe un ton jos și încordat.

Lauren nu voi să se uite în ochii lui. Era convinsă că David urma să izbucnească în plâns. Nu putea îndura să-l vadă așa.

— Nu știu.

— Ai putea să… faci, știi tu?

— Un avort.

Lauren strânse din ochi, simțind că i se rupea sufletul. Lacrimile îi ardeau ochii, dar nu voiau să curgă. La asta se gândise și ea. Iar atunci, de ce o durea atât de tare să-l audă spunând-o?

— Probabil că asta e soluția, conchise ea.

— Da, adăugă el, mult prea repede. Plătesc eu. Și vin cu tine.

Lauren simți că se îneca încetul cu încetul.

— Bine.

Ei i se păru că sunetul propriei voci venea de la mari depărtări.

•

Lauren privea pe fereastră petele de culoare verzi și aurii ale priveliștii de afară. Încercă să nu se mai gândească la locul spre care se îndrepta și la ceea ce urma să facă. David era alături de ea, cu mâinile încleștate pe volan. Nu schimbaseră un cuvânt de aproape o oră. Ce mai era de spus acum? Mergeau *să rezolve problema.*

Gândul o făcu să se cutremure, dar ce altceva putea să facă?

Drumul de la West End la Vancouver i se păru lui Lauren o veșnicie; cu fiecare kilometru care trecea, simțea cum i se strângeau oasele. Ar fi putut face asta mai aproape de casă, dar David nu voia să riște să fie văzuți. Familia lui cunoștea prea mulți medici.

Lauren zări clinica prin geamul aburit al mașinii. Ea se aștepta să vadă grupuri de oameni care să protesteze, arborând postere pe care să scrie lucruri teribile și care să arate imagini care-ți frângeau inima, dar în ziua aceea intrarea era pustie și liniștită. Poate că nici protestatarii nu voiseră să iasă pe o astfel de zi rece și posomorâtă.

Lauren închise ochii, luptându-se cu panica tot mai intensă.

Pentru prima oară, David o atinse. Mâna îi tremura și-i era rece; în mod ciudat, frământarea lui îi dădu ei putere.

— Ești bine? o întrebă el.

Îl iubea pentru asta, pentru faptul că îi era alături și că avea grijă de ea. Ar fi vrut să i-o spună, dar gâtlejul i se contractase. Parcară, iar Lauren simți întreaga greutate a hotărârii pe care o luase. Nu rezolva o problemă, ci făcea un avort.

Preț de o clipă îngrozitoare, nu reuși să se miște. David veni să-i deschidă portiera. Se agăță de mâna lui. El îi ținu ușa.

Sala de așteptare era plină de femei și de fete care stăteau singure, cu capul plecat în semn de rugăciune sau de disperare, cu genunchii strânși. Un gest întârziat. Unele se prefăceau că răsfoiau reviste; altele nu pretindeau că se puteau gândi la altceva în afară de motivul prezenței lor acolo. Iar David era singurul băiat din încăpere.

Lauren merse la recepție, confirmă programarea, iar apoi se așeză pe un scaun liber, ca să completeze formularele pe care le primise.

După ce termină, duse hârtiile la recepție și i le înapoie femeii, care se uită peste ele.

— Ai șaptesprezece ani? o întrebă ea pe Lauren, ridicându-și privirea.

Lauren se simți năpădită de un val de panică. Avusese de gând să mintă cu privire la vârsta ei, însă fusese prea emoționată ca să gândească limpede.

— Aproape optsprezece, răspunse ea, apoi își coborî vocea: Am nevoie de permisiunea mamei pentru… asta?

— Nu în Washington. Doar voiam să mă asigur că ai completat corect. Pari mai tânără.

Ea dădu din cap, ușurată, și îngăimă:

— Aha.

— Ia loc. Te chemăm noi.

Lauren se așeză din nou pe scaun. David luă loc lângă ea. Se ținură de mână, dar nu se priviră. Ea se temea că avea să izbucnească în plâns dacă s-ar fi uitat în ochii lui. Citi broșura lăsată pe masă de o altă nefericită.

Procedura nu durează mai mult de cincisprezece minute.

…recuperarea se face în douăzeci și patru până la patruzeci și opt de ore…

…disconfort minim…

Închise broșura și o puse deoparte. Poate că era foarte tânără, dar știa că ceea ce conta nu era durerea, perioada de recuperare sau durata „procedurii”.

Ceea ce conta era următorul lucru: avea să poată trăi cu asta pe conștiință?

Își apăsă abdomenul încă plat. Înăuntrul ei era o viață.

Viață.

Era mai simplu să nu se gândească în felul ăsta la sarcină, mai simplu să pretindă că o procedură – care ținea doar un sfert de oră – putea face ca problema ei să dispară. Dar dacă nu reușea? Dacă avea să jelească tot restul vieții copilul ăsta

pierdut? Dacă avea să rămână mereu marcată de ziua asta?

Își ridică privirea către David.

— Ești sigur?

— Ce altceva putem face? pledă el.

O femeie intră în camera de așteptare. Cu un clipboard în față, ea strigă pe rând mai multe nume.

— Lauren. Sally. Justine.

David o strânse de mână.

— Te iubesc.

— Justine. Cabinetul 2, anunță femeia, oprindu-se în fața unei uși închise.

O adolescentă speriată intră și închise ușa în urma ei.

— Lauren, cabinetul 3, spuse femeia după câteva secunde, deschizând o ușă. Pune-ți boneta și halatul de acolo.

De data asta îi veni rândul lui Lauren să fie adolescenta înspăimântată care să intre în cameră. Dezbrăcându-se și trăgându-și pe ea halatul și boneta de hârtie, nu putu să nu bage de seamă ironia termenilor: *bonetă și robă.* Ca elevă în ultimul an de liceu, nu și-ar fi imaginat că, în locul bonetei și a robei de la festivitatea de absolvire, avea să le îmbrace pe cele de la clinică. Se așeză pe marginea mesei.

Ușa se deschise. Intră un bărbat în vârstă, care purta bonetă pe cap și a cărui mască chirurgicală, atârnată la gât, flutura la fiecare mișcare. Părea epuizat și tocit, ca un creion vechi.

— Bună, o salută el pe Lauren în timp ce se uita peste fișa ei. Așază-ți picioarele pe suporturile laterale și întinde-te pe spate. Cât mai comod.

Apoi mai intră cineva.

— Bună, Lauren. Numele meu e Martha. O să-l asist pe domnul doctor, spuse femeia bătând-o ușor pe Lauren peste mână. Totul o să fie gata într-un sfert de oră.

Gata. Câteva minute. Fără copil. *Procedura.*

Apoi, Lauren își dădu seama. Se ridică în capul oaselor.

— Nu pot s-o fac, zise ea, simțind cum lacrimile i se scurgeau pe obraz. Nu pot trăi cu gândul că am făcut așa ceva.

Doctorul oftă adânc. Ochii lui triști, cu pleoapele căzute, povesteau despre cât de des trecuse prin acel moment.

— Ești sigură? o întrebă el, uitându-se din nou pe fișă. Perioada în care ți se poate aplica procedura…

— Avortul, îl corectă Lauren, rostind cuvântul cu voce tare pentru prima oară.

Păru că-i taie limba cu marginile lui ascuțite.

— Da. Nu mai poți face avort după…

— Da, știu, zise Lauren simțind că, pentru prima dată în atâtea zile, era în sfârșit sigură de ceva, iar certitudinea o alină. N-am să mă răzgândesc, spuse ea în timp ce-și scotea boneta.

— Bine. Mult noroc! zise medicul, iar apoi părăsi camera.

— Planificarea familială te poate ajuta cu adopția… dacă ești interesată, spuse asistenta.

Fără să mai aștepte răspuns, părăsi și ea camera.

Lauren rămase locului, pradă unor sentimente amestecate. Se simțea bine că luase acea hotărâre. Era singura cu care se putea împăca. Credea în dreptul femeii de a-și face propriile alegeri. Iar asta era alegerea ei.

Coborî de pe masă și începu să se îmbrace. Făcuse cea mai bună alegere pentru ea. O *făcuse.* Simțea asta până-n măduva oaselor. Dar ce avea să spună David?

* * *

Câteva ore mai târziu, Lauren stătea pe canapeaua de culoare crem din încăperea cu televizorul cel uriaș, în casa familiei lui David. El ședea lângă ea. Sus, la etaj, probabil că viața își urma cursul ei obișnuit; aici, jos, era o liniște stranie. Lauren îl strângea pe David atât de tare de

mână, încât o dureau degetele. Nu se putea opri din plâns.

— Probabil că o să ne căsătorim, spuse el pe un ton apatic.

Pe Lauren o duru mai rău decât orice să-i audă tonul acela descurajat. Se întoarse spre el și-l luă în brațe. Îi simți lacrimile pe gât. Fiecare dintre ele o ardea. Se trase un pic îndărăt, cât să-l privească. Părea distrus. Se străduia din răsputeri să pară mai matur, dar privirea îi trăda lipsa de maturitate. Lauren îi atinse obrazul umed.

— Dacă sunt gravidă, asta nu înseamnă…

David se îndepărtă, brusc, de ea.

— Mamă!

Doamna Haynes stătea în prag, îmbrăcată cu un taior negru, impecabil, și cu o bluză albă. Ținea în mână o cutie de pizza.

— M-a sunat tatăl tău. S-a gândit că poate vă era poftă de-o pizza, spuse ea, sec, privindu-l fix pe David.

Apoi izbucni în plâns.

Capitolul 20

Lauren credea că mai rău de atât nu se putea simți. În seara aceea, stând într-un fotoliu elegant din camera de zi a familiei lui David, lângă un foc care ar fi trebuit s-o încălzească, înțelesese cât de tare se înșelase. Fusese aproape insuportabil s-o vadă pe doamna Haynes plângând. Iar reacția lui David la lacrimile mamei lui fusese și mai rea. În timpul acelor țipete, certuri, discuții și plânsete, Lauren încercase să vorbească doar strictul necesar.

Se simțea de parcă ar fi fost doar vina ei.

Dar logica îi spunea că nu era așa. Fusese nevoie de amândoi ca să conceapă acel copil, însă de câte ori îi spusese, oare, mama ei să aibă mereu un prezervativ în poșetă? „Niciun bărbat nu gândește limpede atunci când i se scoală", îi zisese ea în repetate rânduri, „și doar tu rămâi gravidă". Fusese singurul sfat în materie de sex pe care i-l dăduse vreodată maică-sa. Ar fi trebuit să-l urmeze.

— Am relații la Los Angeles și San Francisco, zise domnul Haynes, trecându-și mâna prin păr. Doctori excepționali. Nu trebuie să afle nimeni.

Dezbătuseră subiectul vreme de cel puțin zece minute. După bătăi cu pumnii în piept și întrebări despre cum putuseră să fie atât de iresponsabili, ajunseseră, în final, la întrebarea-cheie: ce urma?

— A încercat, spuse David.

— În Vancouver, completă Lauren, de abia reușind să-și audă vocea.

Doamna Haynes o privi, uluită, pe Lauren. Încet, încet de tot, se așeză. Sau, mai bine zis, se prăbuși.

— Suntem catolici, zise ea.

Lauren îi fu recunoscătoare chiar și pentru atât de puțin.

— Da, răspunse ea. Și nu doar asta a contat.

Nu voia să rostească cu voce tare cuvintele – „copil” sau „viață” – dar ceea ce denumeau ele oricum exista înăuntrul ei, o prezență la fel de reală ca mobila din încăpere sau ca muzica ce se auzea de alături.

— Am cerut-o pe Lauren de nevastă, zise David.

Lauren văzu cât de mult se străduia să fie puternic și îl iubi pentru asta; mai văzu și că era gata să cedeze nervos și se urî pentru asta. Acum el își dădea seama de toate lucrurile la care urma să renunțe. Cum putea dragostea să ceară atâtea sacrificii și, totuși, să supraviețuiască?

— Sunteți prea tineri pentru căsătorie. Spune-le și tu, Anita.

— Suntem prea tineri și să avem un copil, zise David.

Asta îi făcu pe toți să tacă din nou.

— Mai există și varianta adopției, spuse doamna Haynes.

David își ridică privirea.

— Așa e, Lauren. Sunt pe lume oameni care ar iubi copilul ăsta.

Speranța din vocea lui o făcu pe Lauren să se frângă. Lacrimile îi inundară ochii. Voia să-l contrazică, să spună că ea ar fi putut iubi acel copil. Dar rămase fără glas.

— Îl sun pe Bill Talbot, anunță domnul Haynes. Cu siguranță că o să-mi dea un contact. O să găsim un cuplu care să-i ofere copilului un cămin bun.

Suna de parcă aveau să dea spre adopție un cățel.

Doamna Haynes își urmări cu privirea soțul care ieșea din cameră, iar apoi își plecă, oftând, capul.

Lauren se încruntă. Se purtau de parcă ar fi luat deja o decizie.

David se apropie de ea. Lauren nu știuse că ochii lui puteau deveni atât de triști. O luă de mână și o strânse ușor. Ea așteptă ca el să-i vorbească; voia cu disperare să-l audă spunându-i c-o iubea. Dar el rămase tăcut.

Ce mai era de zis? Nu exista niciun răspuns corect la acea problemă, și nicio cale prin care cineva – mai ales Lauren – să nu fie rănit. Iar ea nu era pregătită să ia o asemenea decizie.

— Să mergem, Lauren, zise doamna Haynes în cele din urmă, ridicându-se în picioare.

— Mamă, pot s-o duc eu acasă.

— O duc eu, spuse doamna Haynes pe un ton care, deși trăda epuizarea, nu admitea replică.

— Atunci să mergem cu toții, zise David luând-o de mână.

Se întoarseră și o urmară pe doamna Haynes în garaj, unde îi aștepta Cadillac-ul mare, negru și lucios.

David deschise portiera pasagerului. Lauren n-ar fi vrut să stea pe locul din față, dar nu voia să pară nepoliticoasă. Cu un oftat, se așeză pe scaun. CD-playerul porni pe loc. Mașina fu invadată de acordurile melancolice și obsedante ale melodiei „Hotel California”.

David îi zise mamei lui s-o ia pe autostrada de vest; asta fu singura lor conversație. Cu fiecare secundă de tăcere, Lauren simțea cum i se strângea stomacul. Avea presimțirea cumplită că doamna Haynes voia s-o cunoască pe mama ei, ăsta fiind singurul motiv pentru care se oferise s-o ducă acasă.

Ce putea face Lauren ca s-o împiedice? Ar fi ajuns la apartament pe la miezul nopții.

— Mama e plecată din oraș cu afaceri, zise ea dintr-o suflare, urând senzația pe care i-o dădea acea minciună.

— Eu știam că e coafeză, spuse doamna Haynes.

— Este. E la o conferință. Una dintre întrunirile la care le sunt prezentate noi produse.

Lauren își amintise dintr-odată că șeful maicăsii mergea uneori la asemenea întruniri.

— Am înțeles.

— Mă puteți lăsa aici. N-are rost să…

— Unde, la Safeway? Nu cred, spuse doamna Haynes încruntându-se.

Lauren înghiți în sec. Vocea nu-i revenea defel. Din spate, David dădea indicații legate de rută. Opriră în fața clădirii dărăpănate. În lumina lunii, părea ruptă dintr-un roman de Roald Dahl, un loc de genul *un copil sărman și oropsit stă aici.*

David coborî și veni să-i deschidă portiera lui Lauren.

Doamna Haynes încuie mașina, apoi se întoarse, încruntată.

Lauren tresări la zgomotul pe care-l făcuse mecanismul acționat de mama lui David.

— Aici locuiești? o întrebă aceasta.

— Da.

În mod surprinzător, chipul doamnei Haynes păru se să îmblânzească. Oftă adânc.

David încercă să deschidă portiera dinspre locul lui Lauren.

— El e singurul copil pe care l-am putut avea, spuse doamna Haynes. A fost chiar un miracol. Poate că l-am iubit prea tare. După ce devii mamă… te schimbi, într-un fel. N-am vrut altceva decât ca el să fie fericit, să aibă toate posibilitățile pe care eu nu le-am avut, spuse ea privind-o pe Lauren. Iar dacă tu și David vă căsătoriți și păstrați copilul… murmură, iar apoi vocea i se frânse. Viața e grea cu un copil. Fără bani și fără studii superioare, e și mai grea. Știu cât de mult ții la David. Și el te iubește. Îndeajuns de mult încât să-și distrugă viitorul. Cred că ar trebui să fiu mândră de asta.

Doamna Haynes rosti ultimele cuvinte aproape șoptit, ca și când ar fi vrut să-și impună acel sentiment, însă se văzu limpede că nu reuși.

David bătu în geam.

— Mamă, descuie ușa!

Lauren înțelese ce voia să spună doamna Haynes printre rânduri. *Dacă într-adevăr îl iubești pe David, n-ai să-i distrugi viața.*

Și Lauren gândea la fel. Dacă el o iubea atât de mult încât să-și compromită viitorul, nu era de datoria ei să-l iubească atât de mult încât să nu-l lase s-o facă?

— Dacă vrei să vorbim vreodată despre asta, poți să vii oricând la mine, spuse doamna Haynes.

Lauren fu mirată de acea propunere.

— Mulțumesc.

— Spune-i mamei tale că o sun mâine.

Lauren nici măcar nu dori să-și închipuie că asemenea conversație ar fi putut avea loc.

— Bine.

Nu știu ce altceva să mai spună, așa că deblocă portiera și se dădu jos din mașină.

— Ce naiba ți-a zis? o întrebă David trântind portiera în urma ei.

Lauren se uită lung la el, amintindu-și cum plânsese mama lui, atât de potolit și totuși atât de profund; ca și când ar fi explodat pe dinăuntru.

— Mi-a zis că te iubește.

La auzul acelor vorbe, figura lui se crispă.

— Ce ne facem?

— Nu știu.

Rămaseră acolo minute îndelungate, privindu-se în tăcere. În cele din urmă, el spuse:

— E timpul să plec.

Lauren încuviință cu un semn din cap. David o sărută de noapte bună, iar ea se căzni din răsputeri să nu-și urmeze impulsul de a se agăța de el. Făcu un imens efort de voință ca să-l lase să plece.

•

Lauren o găsi pe mama ei pe canapeaua din camera de zi, fumând o țigară. Părea nervoasă și agitată.

Își lăsă sticla de băutură pe podea și zise:

— Am vrut să merg azi cu tine.

— Mda. Ce s-a întâmplat?

Mama ei întinse din nou mâna după băutură. Mâna îi tremura vizibil.

— M-am dus la magazin după țigări. Pe drumul de întoarcere, am dat peste Neddie. Taverna tocmai se deschisese. Am zis să intru și să beau o dușcă. Aveam nevoie de asta ca să… știi tu… dar atunci când m-am uitat la ceas, mi-am dat seama că era deja prea târziu, zise ea trăgând din țigară și privind-o pe Lauren prin vălul de fum. Arăți rău. Poate c-ar fi mai bine să te așezi. Vrei o aspirină? Îți aduc eu una.

— Sunt bine.

— Îmi pare rău, Lauren, spuse maică-sa cu glas șoptit.

Pentru prima oară, fata simți o urmă de regret în vocea mamei ei.

— E în regulă.

Se aplecă și începu să culeagă cutiile de pizza și pachetele goale de țigări de pe podea.

— Se pare că tu și Jake v-ați distrat pe cinste azi-noapte.

Își ridică privirea și văzu că mama ei plângea. Acea simplă dovadă de emoție îi încălzi inima pe loc. Se apropie de ea și se așeză pe jos, lângă canapea.

— Sunt bine, mamă, nu trebuie să plângi.

— O să mă părăsească.

— Poftim?

— Viața mea n-are niciun rost și îmbătrânesc.

Mama stinse țigara și aprinse imediat o alta. Vorbele ei o dureră pe Lauren mai tare decât palma pe care o primise zilele trecute. Chiar și acum, în acea zi cumplită, maică-sa se gândea tot la ea însăși. Lauren înghiți în sec și se îndepărtă. Cu mișcări foarte încete, continuă să strângă prin apartament. Cu fiecare suflare, se străduia să nu izbucnească în plâns.

— N-am mers până la capăt, spuse ea în șoaptă.

Maică-sa își ridică privirea. Avea ochii injectați și pătați de rimei.

— Poftim? întrebă ea, având nevoie de un minut ca să cuprindă cu mintea spusele fiicei ei. Spune-

mi că glumești!

— Ba nu glumesc deloc.

Lauren încercă să reziste, însă simțea cum îi fugea pământul de sub picioare. Durerea care o săgeta în inimă era pătrunzătoare și ascuțită. După câte știa ea, ar fi fost o nebunie, ceva imposibil, să aștepte ca mama ei să-și deschidă brațele în clipa aceea, s-o strângă la piept, așa cum nu făcuse niciodată, și să-i spună: *E în regulă, scumpa mea.*

— N-am putut s-o fac. Eu trebuie să plătesc pentru greșeala mea, nu… zise ea privindu-și pântecul.

— Copilul, rosti maică-sa cu răceală. Nici măcar nu poți să pronunți cuvântul.

Lauren făcu un pas în față. Își mușcă buza de jos și-și frânse mâinile.

— Mi-e frică, mamă. M-am gândit…

— *Ar trebui* să-ți fie. Uită-te la mine. Uită-te în jurul tău, zise ea ridicându-se și cuprinzând, cu un gest al brațelor, întreaga cameră. Asta e viața pe care o vrei? Ai învățat atât pentru asta? Anul ăsta ai să ratezi intrarea la facultate – o știi, nu-i așa? Iar dacă nu te apuci acum, n-ai să te mai apuci niciodată, urmă ea luând-o pe Lauren de umeri și zgâlțâind-o. O să ajungi *ca mine.* După atâta muncă. Asta vrei? Zi, asta vrei?

Lauren se smulse din strânsoare.

— Nu, șopti ea.

Mama oftă adânc.

— Dacă n-ai putut să faci un avort, cum crezi că o să te descurci cu adopția? Sau, mai grav, cu maternitatea? Întoarce-te mâine la clinică. De data asta, merg cu tine. Dă-ți o șansă în viață.

Apoi, furia păru să i se domolească. Îi dădu lui Lauren la o parte șuvițele care-i intraseră în ochi. Era, poate, gestul cel mai matern pe care-l făcuse ea vreodată.

Pentru Lauren, acea tandrețe era mai dureroasă decât toate țipetele de până atunci.

— Nu pot.

Mama o privi cu lacrimi în ochi.

— Îmi frângi inima.

— Nu spune asta.

— Ce altceva să mai spun? Ai luat o hotărâre. Foarte bine. Eu am încercat să ți-o schimb.

Se aplecă să-și ia poșeta.

— Trebuie să beau ceva.

— Te rog, nu pleca.

Mama se îndreptă spre ușă. Se întoarse la jumătatea drumului. Lauren rămase nemișcată, plângând. O implora pe maică-sa din priviri. Mama aproape că izbucni din nou în plâns.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Apoi plecă.

* * *

În dimineața următoare, după o noapte nedormită, Lauren se trezi pe acordurile unei muzici ce răzbătea prin pereți: CD-ul cu Bruce Springsteen.

Se ridică încetișor și-și frecă ochii umflați de plâns.

Petrecerea maică-sii se transformase, negreșit, într-un chiolhan care ținuse toată noaptea. Ceea ce nu era deloc surprinzător. Atunci când fiica ta de șaptesprezece ani rămâne gravidă, dai o petrecere.

Oftând, Lauren coborî din pat și se împletici până la baie, unde făcu un duș lung și fierbinte. După ce termină, rămase cu tălpile pe un prosop jerpelit, care servea drept covor de baie, și-și studie goliciunea în oglindă.

Cu siguranță că sânii i se măriseră. Poate că și sfârcurile; de asta nu putea fi chiar sigură, fiindcă nu le studiase niciodată în amănunt.

Se întoarse ca să se vadă din profil. Pântecul ei era la fel de plat. Nu dădea semne că înăuntru ar fi crescut o viață.

Se înfășură într-un prosop și merse în dormitor. După ce-și făcu patul, își puse uniforma de liceu – pulover roșu, pe gât, fustă în carouri, ciorapi albi,

pantofi negri. Stinse apoi lumina din camera ei și traversă holul.

Se opri în camera de zi, încruntându-se.

Ceva nu era în regulă.

Scrumierele de pe masa de cafea erau goale. Pe blatul de bucătărie nu era niciun pahar pe jumătate plin. Vechea și zdrențuita cuvertură purpurie de lână afgană, care de regulă acoperea speteaza canapelei, dispăruse.

Dispăruse.

Nu se poate. Nici chiar mama n-ar…

Auzi un motor care pornea afară; era sunetul aspru, huruitul inconfundabil al unei motociclete Harley-Davidson.

În stradă, mama ei stătea pe motocicletă, la spatele lui Jake. Privi în sus, către fiică-sa.

Lauren atinse geamul cu vârful degetelor.

— Nu…

Lent, de parcă ar fi durut-o mișcarea, maică-sa îi făcu un semn de rămas-bun. Motocicleta începu să bubuie, o luă din loc, dădu colțul și dispăru din vedere. Lauren rămase acolo vreme îndelungată, privind spre strada goală, așteptând ca ei să se întoarcă.

După ce, în sfârșit, plecă de la fereastră, Lauren văzu bilețelul de pe măsuța de cafea. Atunci înțelese. Îl luă și îl deschise. În el erau doar trei cuvinte, scrise cu cerneală albastră. *Îmi pare rău.*

Rezumatul întregii lor relații de mamă – fiică, în doar trei cuvinte:

Îmi pare rău.

Iar Bruce continua să cânte: „Iubito, ne-am născut ca să fugim…”

Capitolul 21

Angie telefonă acasă la Lauren pentru a treia oară.

— Tot nu răspunde? o întrebă mama ei, ieșind din bucătărie.

Angie merse la fereastră și se uită în zare.

— Nu. Nu-i stă în fire să nu vină la muncă. Sunt îngrijorată.

— Fetele de vârsta ei o mai dau în bară uneori. Sunt convinsă că nu-i nimic grav.

— Poate c-ar trebui să trec pe la ea.

— Un patron nu trece pe la un angajat așa, din senin. A lipsit o seară de la muncă. Ei, și? Probabil că a ieșit în oraș, ca să bea o bere cu iubitul ei.

— Mamă, nu mă ajuți deloc.

Mama se apropie de ea.

— O să apară mâine. Ai să vezi. De ce nu vii acasă cu mine? Bem un vin…

— Poate că altă dată. Vreau să-mi cumpăr brad de Crăciun. De fapt, cred că am să plec un pic mai devreme, dacă nu te superi.

— Tatăl tău s-ar bucura să vadă casa împodobită din nou.

Angie băgă de seamă că mamei ei îi tremurase glasul. Înțelese.

Avea să-și petreacă primul Crăciun fără tatăl lor. Își trecu o mână peste talia îngustă a mamei și o trase mai aproape.

— Uite cum facem. Ieșim miercuri. Putem să mergem la cumpărături și să luăm prânzul, iar apoi să ne întoarcem acasă și să împodobim bradul. Poate c-o să mă înveți să fac *tortellini.*

— *Tortellini* e ceva prea complicat pentru tine. O luăm încetișor. Poate că o să începem cu *tapenade*[26]. Știi să folosești un blender, nu-i așa?

— Foarte amuzant.

Mamei i se îndulci zâmbetul.

— Mulțumesc, zise ea.

Mai rămaseră pe loc o vreme, îmbrățișate și privind în noapte. La un moment dat, Angie își luă rămas-bun, își îmbrăcă haina și părăsi restaurantul.

În seara aceea întunecată și rece, piața orașului era un furnicar. Zeci de turiști o străbăteau, scoțând exclamații de entuziasm la vederea miilor de lumini albe aprinse prin tot orașul. La capătul străzii, un grup de colindători îmbrăcați în haine de catifea verde și roșie cânta „Noapte Sfântă”. Mai mulți turiști și câțiva localnici se strânseseră în jurul lor ca să-i asculte. Pe oamenii locului îi recunoșteai după lipsa sacoșelor de cumpărături. O trăsură cu clopoței dăngănind hurducăia pe străzile pavate cu cărămidă. Prima ceremonie de aprindere a pomului de Crăciun fusese un mare succes, dar sâmbăta următoare spectacolul avea să fie și mai grandios. Turiștii aveau să vină cu autobuzele, iar localnicii aveau să mormăie, nemulțumiți, că orășelul lor devenise un fel de Disneyland, ceea ce-i făcea să nu vrea să calce cu niciun preț pe la festivitățile publice. În consecință, restaurantul DeSaria urma să fie plin întreaga săptămână.

Atunci când Angie ajunse la Christmas Shoppe, începuse să ningă. Ea își trase gluga pe cap și traversă iute strada, refugiindu-se în magazin.

Înăuntru era o feerie de Crăciun, cu brazi, ornamente și lumini peste tot. Angie se opri. Chiar în fața ei se afla un brad zvelt, nobil, încărcat de ornamente argintii și aurii, fiecare dintre ele fiind superb și unic în felul lui. Îngeri, Moși Crăciuni și globuri multicolore de sticlă.

Îi amintea de colecția pe care Conlan o începuse pentru ea, în urmă cu mulți ani, cu un mic ornament din Olanda, pe care scria „Primul nostru Crăciun”. An de an, el obișnuia să-i dăruiască încă unul.

— Hei, Angie, se auzi o voce jovială de femeie.

Ea își ridică privirea, ștergându-și ochii, tocmai pe când proprietara magazinului, Tillie, se ivea din

spatele casei de marcat. Era îmbrăcată în chip de soție a lui Moș Crăciun, într-o rochie roșie, veche încă de pe vremea copilăriei lui Angie.

— Am auzit că ai schimbat lucrurile la DeSaria. Umblă vorba că mama ta e atât de mândră, că dă pe dinafară.

Angie încercă să zâmbească. Viața în West End fusese mereu așa. Chiar și fleacurile erau urmărite cu aviditate, mai ales dacă era vorba despre alții, nu despre tine.

— Se distrează cu noile rețete, asta e sigur.

— Cine ar fi crezut? O să trec pe acolo. Poate că după sărbători. Așadar, cu ce te pot ajuta?

— Am nevoie de câteva ornamente.

Tillie clătină din cap.

— Am auzit că ai divorțat. Îmi pare rău.

— Mulțumesc.

— Uite cum facem. Ce-ar fi să revii în zece minute? Am pentru tine un brad întreg. Fără adaos comercial.

— O, n-aș putea…

— Și-mi dai la schimb o cină gratuită pentru mine și Bill.

Angie fu de acord. Așa făcuse și tatăl ei afaceri în West End.

— Mă duc să aduc pomul și revin într-o clipă.

O oră mai târziu, Angie era în drum spre casă, cu bradul legat deasupra mașinii, cu o cutie plină de ornamente pe bancheta din spate și cu un maldăr de luminițe albe pe scaunul pasagerului. Drumul fu mai lung decât de obicei; șoseaua era alunecoasă și înghețată. Din boxe se auzea „Jingle Bell Rock”, care o făcea să simtă spiritul sărbătorilor.

La drept vorbind, trebuia să se convingă singură de faptul că-l simțea cu adevărat. Gândul la un pom de Crăciun ales de ea, ridicat de ea, decorat de ea și de care se bucura doar ea, era cam deprimant.

Parcă mașina în fața casei și opri motorul. Apoi rămase lângă pom privindu-l, în timp ce fulgii de zăpadă îi cădeau pe obraji precum niște săruturi.

Bradul părea mai mare decât atunci când îl văzuse în grămada de pomi. Asta era.

Angie luă din garaj o veche pereche de mănuși de lucru ale tatălui ei; începu să taie plasa ca să elibereze bradul. Până când isprăvi, căzuse de vreo două ori și primise deja o palmă de la o creangă răzbunătoare, care îi zgâriase și mașina.

Strângând trunchiul cât putea de bine, Angie târî pomul spre casă, pas cu pas. Aproape că ajunsese la ușă, când pe alee se ivi o mașină.

Ea stătea în bătaia farurilor, în timp ce fulgii de zăpadă străbăteau alene razele de lumină. Angie lăsă pomul jos și se îndreptă de spate. Era Mira. Venise s-o ajute cu bradul. Ca o soră.

— Hei, tu! strigă Angie mijindu-și ochii din pricina farurilor ce-i băteau în față. Mă orbești!

Mira nu stinse luminile. În schimb, se deschise ușa din partea șoferului. Vocea lui Mick Jagger pulsa în noapte. Cineva ieși din mașină.

— Mira?

Angie se încruntă și se dădu un pas în spate. Atunci își și dădu seama că locul în care trăia era foarte izolat.

Cineva veni spre ea, cu cizme care nu lăsau pic de zgomot în zăpadă. Angie îi văzu fața și scoase un suspin:

— Conlan!

El se apropie îndeajuns de tare încât Angie să simtă pe față căldura răsuflării lui.

— Bună, Ange.

Ea nu știu ce să-i spună. Cu mulți ani în urmă, conversațiile curgeau natural între ei. Dar în ultimul timp acea ușurință dispăruse. Angie își aminti vorbele lui Diane: „L-am găsit de două ori plângând în birou”.

Când, ca soție, rataseși un asemenea moment, ce mai puteai spune după aceea?

— Mă bucur să te văd…

— Ce noapte frumoasă…

Vorbiră în același timp, apoi râseră, stânjeniți, și tăcură brusc. Ea așteptă ca el să zică ceva, dar Conlan tăcu.

— Tocmai urma să împodobesc bradul.

— Văd.

— Tu ai brad anul ăsta?

— Nu.

Văzându-i tristețea zugrăvită pe față, Angie își dori să nu-l fi întrebat.

— Bănuiesc că nu vrei să mă ajuți să-l bag înăuntru.

— Nu, cred că am să mă uit cum te lupți cu el.

— Tu ai un metru nouăzeci, iar eu – unu șaizeci. Du bradul înăuntru.

El izbucni în râs, apoi se aplecă și ridică pomul.

Ea alergă înaintea lui ca să deschidă ușa.

Împreună, ridicară bradul pe un stativ.

— Puțin mai la stânga, zise ea împingând pomul ca să stea mai drept.

El mârâi și se băgă din nou sub brad.

Brusc, pe Angie o năpădi un val de tristețe. Amintirile o copleșiră. Imediat ce bradul fu ridicat și fixat, zise:

— Mă duc să aduc niște vin.

Alergă la bucătărie.

Cum ieși din cameră, răsuflă ușurată. O durea chiar să-l și privească.

Umplu două pahare cu vin roșu – preferatul lui – și intră din nou în camera de zi. El stătea lângă șemineu și o privea. Îmbrăcat într-un pulover negru, în niște blugi decolorați și cu părul netuns, arăta mai degrabă a star rock îmbătrânit decât a reporter de top.

— Așadar, zise Conlan după ce ea îi întinse vinul și se așezară pe canapea, aș putea să-ți zic că am trecut pe aici în drum spre unul dintre subiectele mele de la muncă.

— Și eu aș putea să-ți zic că nu-mi pasă de ce ești aici.

Rămaseră în colțuri opuse ale camerei, spunând numai lucruri prudente și vorbind despre nimicuri. Angie tocmai era pe cale să-și termine cel de-al treilea pahar de vin, când el își luă inima-n dinți și-i puse singura întrebare care conta:

— De ce ai venit la mine la birou?

Erau atâtea feluri în care Angie ar fi putut răspunde. Întrebarea se punea astfel: cât de departe voia să meargă? Ani de-a rândul îi spusese lui Conlan doar jumătăți de adevăr. Începuse prin a-l feri de veștile proaste, dar amăgirea fusese un drum alunecos, care o dusese la derapaj. Sfârșise prin a se feri pe ea însăși de acele vești proaste. Cu cât fusese dezamăgită mai des, cu atât devenise mai introvertită. Până când, într-o bună zi, își dăduse seama că rămăsese singură.

— Mi-era dor de tine, îi spuse ea în cele din urmă.

— Asta ce înseamnă?

— Ție ți-a fost dor de mine?

— Nu pot să cred că mă întrebi așa ceva.

Ea se ridică și se apropie de el.

— Ei bine, ți-a fost?

Îngenunche în fața lui. Stăteau atât de aproape, că-și putea vedea chipul reflectat în ochii lui albaștri. Uitase cum era asta, să se vadă oglindită în el.

— Înnebunisem, mărturisi ea, ca un ecou al celor spuse în camera copilului, cu câteva luni în urmă.

— Iar acum ți-ai revenit?

Îi simți răsuflarea pe buzele ei, iar asta îi trezi dintr-odată un noian de amintiri.

— „Revenit” e un cuvânt pretențios. Dar cu siguranță că sunt mai bine. În mare parte, am acceptat totul.

— Mă sperii, Angie, șopti Conlan.

— De ce?

— Mi-ai frânt inima.

Ea se aplecă puțin spre el.

— Nu te teme, îi șopti, apropiindu-se, apoi, de-a binelea.

Capitolul 22

Angie uitase cât de bine era să fie sărutată. O făcea să se simtă din nou tânără. De fapt, era mai bine de atât, fiindcă săruturile de acum nu mai aveau nimic de-a face cu neliniștea, teama sau îngrijorarea din anii tinereții. Acum, Angie n-avea decât să savureze acea senzație care-i străbătea corpul și o electriza, făcând-o să se simtă vie din nou. Un geamăt scurt îi scăpă printre buze.

Conlan o îndepărtă.

Ea clipi, dorința devenindu-i aproape dureroasă.

— Con?

Și el simțea la fel, iar Angie putu vedea asta în întunecimea ochilor lui, în felul în care își strângea buzele. Preț de o clipă, Conlan își pierduse controlul, însă apoi se luptă ca să-și revină.

— Te-am iubit, îi mărturisi el.

Dacă peste amintirile ei căzuse un văl, acesta fu sfâșiat în clipa în care el vorbise la trecut. Cu acele trei cuvinte, Conlan își deschisese sufletul și-i spusese tot ceea ce conta cu adevărat.

Angie îl prinse de braț. El tresări și încercă să se desprindă, dar ea nu-i dădea drumul. Văzu teamă și nesiguranță în privirea lui. Dar mai zări și o urmă de speranță, așa că se agăță de ea cu toată puterea.

— Vorbește-mi, spuse Angie, știind că el învățase cum să *nu* mai vorbească cu ea.

În lunile care urmaseră morții lui Sophie, Angie devenise atât de fragilă încât Conlan putuse doar s-o țină în brațe, în tăcere. Acum, el se temea să mai aibă sentimente pentru ea, se temea că fragilitatea ei s-ar fi putut întoarce și ar fi putut să-i înece pe amândoi, ca un val ucigaș.

— Ce s-a schimbat acum? o întrebă el.

— Ce vrei să spui?

— Dragostea noastră nu ți-a ajuns.

— M-am schimbat.

— Așa, brusc, după opt ani de obsesie, te-ai schimbat pur și simplu, nu?

— Brusc? se miră ea, dându-se înapoi. În ultimul an mi-am pierdut tatăl, fiica și soțul. Chiar credeai că puteam să ies neschimbată din asemenea încercări? Însă dintre toate astea, Con, singurul care mă ține trează noaptea și mă omoară pe dinăuntru ești tu. Lui *papa* și lui Sophie… le-a fost dat să plece. Tu, murmură ea, tu ai plecat din cauza mea. Mi-a luat ceva timp ca să ajung la concluzia asta. N-am fost alături de tine. Nu așa cum ai fost tu alături de mine. Mi-e greu să trăiesc cu gândul ăsta. Așadar, schimbare bruscă? Nu cred.

— Știam cât de tare sufereai.

— Și am lăsat ca asta să mă acapareze, răspunse ea mângâindu-i obrazul. Dar și tu sufereai.

— Da.

Se priviră în tăcere. Angie nu mai știu ce să spună.

— Fă dragoste cu mine, zise ea, uimindu-se și pe sine.

Disperarea din glasul ei era vădită. Nu-i păsa. Vinul îi dăduse curaj.

El scoase un hohot de râs tremurător și forțat.

— Nu-i chiar atât de simplu.

— De ce nu? Toată viața ne-am ghidat după reguli. Facultate. Nuntă catolică. Carieră. Copii, enumeră Angie, iar apoi se opri. Acolo ne-am pierdut, își reluă ea ideea. Am sfârșit ca animalele acelea din deșertul Kalahari, care se împotmolesc în nămol și mor, continuă, aplecându-se în așa fel încât el s-o poată săruta, dacă ar fi vrut. Dar acum nu ne mai luăm după hărți. Nu mai există drum drept. Suntem doar doi oameni care au trăit vremuri grele și care acum au luat-o de la început. Du-mă în pat, șopti ea.

El mormăi un blestem pe un ton în care se împleteau furia și înfrângerea. Ea îi ceru din nou:

— Te rog, iubește-mă.

Conlan mârâi, iar apoi se întinse spre ea, șoptind: „Fir-ai a naibii!”, în timp ce gura lui o găsi pe a ei.

•

În dimineața următoare, Angie se trezi având în urechi ritmul familiar al ploii care bătea în acoperiș și se scurgea pe ferestre. Chiar și în somn, Conlan o ținea strâns îmbrățișată. Angie stătea cu spatele la el, savurând senzația pe care i-o dădea pe piele atingerea lui. Respirația lentă și cadențată a lui Conlan o gâdila pe ceafă.

De-a lungul întregii lor căsnicii, Angie și Conlan dormiseră îmbrățișați. Ea uitase ce sentiment de siguranță îi dădea asta. Se desprinse din brațele lui și se rostogoli puțin mai departe, fiindcă simțea nevoia să-l privească…

Îi mângâie fața, urmărind brazdele lăsate de durere. Erau la fel de adânci ca ale ei; fiecare rid amintea de felul în care trăiseră, de ceea ce câștigaseră și de ceea ce pierduseră. Mai devreme sau mai târziu, toate astea lăsau urme pe față. Însă Angie îl vedea acolo și pe tânărul de care se îndrăgostise. Îl regăsea în pomeți, în buze și în părul care încă nu-i încărunțise, dar care avea nevoie de o tunsoare.

El deschise ochii.

— Bună dimineața, zise ea, surprinsă de propria-i voce gâjâită.

Dragostea, se gândi Angie, atingea toată ființa unei femei, chiar și – într-o dimineață rece de iarnă – vocea ei.

— ’Neața, zise el, sărutând-o blând și apoi retrăgându-se. Acum ce facem?

Ea nu-și putu înăbuși un zâmbet. Era ceva atât de tipic pentru Conlan! Teoria ei de a merge înainte fără direcție nu i se potrivea unui bărbat care trăia căutând răspunsuri. Ea știa care era răspunsul în ceea ce-o privea. Îl știuse din clipa în care îl revăzuse la teatru, în Seattle, și probabil că îl știuse cu mult înainte de acea clipă.

Însă deja eșuaseră o dată, iar eșecul îi marcase și îi afectase profund.

— Cred că așteptăm și vedem ce se întâmplă mai departe, zise ea.

— Nu ne-am prea priceput vreodată la genul ăsta de lucruri. Ne știi. Noi facem planuri pentru toate.

Noi. Asta era de ajuns pentru acum. Era mai mult decât primise cu o zi în urmă.

— Acum trebuie să facem lucrurile altfel, nu-i așa?

— Chiar *te-ai schimbat.*

— Pierderea poate să facă o femeie să se schimbe.

El suspină la auzul cuvântului „pierdere”, iar ea își dori să nu-l fi rostit. Cu toate astea, nu putea schimba trecutul. Odinioară, dragostea lor însemnase speranță, bucurie și pasiune. Pe atunci erau tineri și plini de încredere. Oare puteau vreodată doi oameni trecuți de prima tinerețe să revină al acea stare de grație?

— Trebuie să mă întorc la lucru până la prânz.

— Spune-le că ești bolnav. Am putea…

— Nu.

El o dădu la o parte și coborî din pat. Rămase locului, dezbrăcat, privind-o cu ochi goi.

— Mereu ne-am potrivit la pat, Ange, nu asta a fost problema noastră.

Oftă, iar suspinul lui îi aminti pe loc lui Angie ce nu mersese bine între ei; apoi el se aplecă să-și culeagă hainele de pe jos.

În timp ce Conlan se îmbrăca, Angie încercă să se gândească la ce anume să-i spună ca să-l oprească. Dar singurele vorbe la care se putu gândi fură: „L-am găsit de două ori plângând în birou”.

Ea îi frânsese inima. Ce lucruri care să conteze i-ar fi putut spune acum? Cuvintele erau atât de trecătoare: dispăreau dintr-o suflare.

— Întoarce-te, îi zise ea pe când el se îndrepta către ușă. Cândva, când o să te simți pregătit.

El se opri, apoi se întoarse spre ea:

— Nu cred că pot. Rămas-bun, Angie!

Apoi plecă.

* * *

Angie fu distrată în timpul serviciului. Mama ei îi observase purtarea și făcuse câteva comentarii, dar Angie știa că era mai bine să nu spună nimic. O bârfă de genul „M-am culcat cu Conlan" avea să pună pe jar întreaga familie. N-avea nevoie de șaisprezece păreri asupra celor întâmplate și, lucrul cel mai important, nu voia să fie afectată de temerile lor. Voia să se agațe de speranța că el avea să se întoarcă mai devreme sau mai târziu.

Între timp, mai avea și alte probleme pe cap. Cum era faptul că Lauren ratase încă o tură și nici măcar nu se sinchisise să sune. Angie îi lăsase mai multe mesaje, rămase fără răspuns.

— Angela.

Realiză că mama îi vorbise, așa că puse jos telefonul.

— Ce-i, mamă?

— Cât mai stai cu ochii în telefon? Avem clienți care ne așteaptă.

— Cred că Lauren are probleme. Cineva trebuie s-o ajute.

— Pentru asta are o mamă.

— Dar uneori adolescenții nu le spun totul părinților. Dacă se simte cumplit de singură?

Mama oftă.

— Atunci te duci și o salvezi. Dar ai grijă, Angie.

Era un sfat de bun-simț. Mama o ținuse departe pe Angie de casa lui Lauren vreme de două zile. Însă pe zi ce trecea, Angie se îngrijora tot mai tare și începuse să aibă un presentiment sumbru.

— Mâine, zise ea, hotărâtă.

•

Pe zi ce trecea, lui Lauren îi era tot mai greu să se adapteze la lumea obișnuită de la liceu. Se simțea precum un extraterestru rămas singur pe o

planetă, fără nicio aptitudine care să-l ajute să supraviețuiască. Nu se putea concentra la ore, nu putea purta o discuție și nu putea mânca fără să vomeze. *Copilul… copilul… copilul…* era tot ce-i trecea prin minte zi și noapte.

Nu-și mai găsea locul acolo. Fiecare secundă care trecea i se părea o minciună. Din clipă în clipă, se aștepta ca vestea să se împrăștie.

„Uite-o pe Lauren Ribido, biata de ea, gravidă și terminată…”

Nu știa dacă prietenii aveau să se strângă în jurul ei sau să se depărteze pe dată, iar adevărul era că nici nu știa dacă-i mai păsa. Nu mai avea nimic în comun cu ei. Cui să-i mai pese acum de testele la trigonometrie sau de scena pe care o făcuseră Robin și Chris la balul de absolvire? Toate astea i se păreau o copilărie. Cu toate că se simțea prizonieră într-o lume gri, care nu era încă cea a unei femei, dar nici nu mai era a unui copil, Lauren știa că n-avea să mai fie niciodată tânără cu adevărat.

Chiar și David se purta altfel cu ea. Fără îndoială că încă o iubea, slavă Domnului! Dar uneori Lauren simțea cum el se depărta de ea ca să reflecteze, iar ea știa că, în acele momente, el se gândea la cât de mult plătise pentru dragostea lor.

David avea să procedeze corect, indiferent de ceea ce însemna asta. Dar, astfel, el pierdea Stanfordul și toate beneficiile aduse de o asemenea școală prestigioasă. Și, mai presus de orice, el avea să-și piardă tinerețea. Același preț pe care ea îl plătise deja.

— Lauren?

Își ridică privirea, dându-și seama că-și pusese, fără să vrea, capul pe bancă. Acum domnul Knightsbridge, profesorul ei, stătea lângă bancă și o privea de sus.

— Te plictisesc, Lauren?

Sala de clasă fu zguduită de o cascadă de râsete. Ea își îndreptă spinarea.

— Nu, domnule.

— Bine, îi spuse el, dându-i un plic roz. Doamna Detlas vrea să te vadă în biroul ei.

Lauren se încruntă.

— De ce?

— Nu știu, dar ea e consiliera-șefă în materie de universități.

Lauren știa că încă n-avea cum să primească un răspuns la cererile ei de înscriere, dar poate că uitase să completeze ceva sau poate că trimisese vreun plic la o adresă greșită. De parcă ar mai fi contat.

Își strânse cărțile și hârtiile, adună totul în rucsac și traversă campusul, îndreptându-se spre biroul central. Afară era ger. Urme de zăpadă acopereau șanțurile și câmpul.

În mod ciudat, i se păru că și în birou era frig. Mary, secretara școlii, abia își ridică nasul din hârtiile ei atunci când intră Lauren, iar Jan, asistenta medicală, își feri iute privirea, cu o grabă de-a dreptul nepoliticoasă.

Lauren străbătu holul tapetat cu afișe și anunțuri privitoare la colegii, tabere și slujbe pe timpul verii. Se opri în fața biroului doamnei Detlas, trase aer adânc în piept și bătu la ușă.

— Intră.

Lauren deschise ușa.

— Bună ziua, doamnă D, zise ea încercând să nu pară emoționată.

— Lauren! Ia loc.

Fără glumele sau zâmbetele obișnuite. Era de rău.

— În dimineața asta am vorbit cu David. Zice că se gândește să renunțe la Stanford. A spus, citez, că a intervenit ceva. Ai idee despre ce e vorba?

Lauren înghiți în sec.

— Sunt convinsă că n-o să renunțe la Stanford. Cum ar putea să facă așa ceva?

— Chiar, cum ar putea? întrebă doamna Detlas bătând cu pixul în birou și privind-o intens pe

Lauren. Firește că am fost îngrijorată. Familia Haynes e foarte importantă pentru școala asta.

— Bineînțeles.

— Așa că am sunat-o pe Anita.

Lauren suspină adânc.

— Nu mi-a spus nimic, dar mi-am dat seama că era foarte supărată. Așa că l-am trimis pe antrenorul Tripp la vestiarul băieților. Știi cât de apropiați sunt David și Tripp.

— Da, doamnă.

— Așadar, ești gravidă.

Lauren închise ochii și înjură printre dinți. David îi promisese să nu spună nimănui. Până la sfârșitul zilei avea să se afle totul, dacă nu cumva deja se aflase. De acum înainte, oriunde urma să se ducă, avea să fie subiect de bârfă sau ceilalți aveau s-o arate cu degetul și să șușotească pe la colțuri.

După o pauză îndelungată, doamna Detlas spuse:

— Îmi pare rău, Lauren. Mai mult decât îți închipui.

— Ce să fac acum?

Doamna Detlas clătină din cap.

— Asta nu pot să-ți spun. Dar pot să te asigur că nicio fată însărcinată n-a absolvit vreodată Fircrest. Atunci când o să se afle, părinții o să facă scandal.

— La fel ca în cazul lui Evie Cochran?

— Da. Evie a încercat să rămână, dar i-a fost mult prea greu. Cred că acum e la o mătușă, în Lynden.

— Eu nu am rude.

Consiliera n-o mai asculta. Deschise un plic mare și-i citi conținutul. Apoi închise mapa.

— Deja am vorbit cu directorul de la liceul West End. Poți să termini acolo ultimul semestru și să absolvi în ianuarie.

— Nu înțeleg.

— Ești aici cu o bursă, Lauren. Aceasta poate să fie revocată în orice moment, pentru orice motiv.

Iar tu ne-ai oferit unul, cu siguranță. Am sperat că puteai să fii un model pentru alții. Iar lucrul ăsta o să fie infirmat în următoarele luni, nu-i așa? Cred că-i mai bine pentru toată lumea să-ți închei studiile la West End.

— Mai sunt șase săptămâni până la sfârșitul semestrului. Mă pot descurca cu bârfele. Vă rog, vreau să termin la Fircrest.

— Cred că o să-ți fie foarte greu s-o faci. Fetele pot fi foarte rele.

Lauren știa asta. Cu mult înaintea proiectului „Tocilara să dispară", pe când arăta ca vai de ea, vorbea puțin și trăia în partea săracă a orașului, nimeni nu voia să-i fie prieten. În naivitatea ei, crezuse că se schimbase și că se transformase într-o fată care reușise să se integreze. Acum se izbea de adevărul dureros. Totul fusese doar o pojghiță subțire, un văl străveziu de minciuni aruncat peste identitatea ei reală. Adevărata fată se vedea acum cu ochiul liber.

Voia să fie furioasă, să recurgă la ambiția și la determinarea care o ajutaseră să treacă de porțile liceului Fircrest, dar toate astea i se păreau departe acum.

Și îi era frig.

Cum să conteste ideea cu modelul de urmat? Era o fată gravidă într-un liceu particular catolic. Dacă până atunci fusese un model pentru ceilalți, acum devenise un avertisment.

Ai grijă să n-ajungi ca Lauren Ribido.

— Mergi la West End, îi zise doamna Detlas cu glas blând. Termină semestrul și încheie anul mai devreme. Slavă Domnului, ai destule credite.

Acolo e locul tău. Lauren auzi cuvintele de parcă ar fi fost rostite cu voce tare.

Dar asta era doar o altă minciună. Adevărul era că ea nu-și găsea locul nicăieri.

•

Lauren se întoarse în clasă și-și trecu în revistă toate activitățile școlare. Își luă notițe și-și

completă agenda cu numele viitoarelor sarcini și proiecte, apoi discută cu colegii. O dată sau de două ori mai și zâmbi, însă în suflet simțea doar un frig de moarte. O furie pe care n-o mai cunoscuse îi curgea prin vene.

David îi promisese să păstreze secretul. Știa – știau – că mai devreme sau mai târziu avea să se afle că era însărcinată, dar Lauren nu se așteptase ca asta să se întâmple atât de repede. Încă nu se simțea pregătită să înfrunte întrebările și bârfele.

Pe când se făcu ora mesei de prânz, Lauren trecuse deja de pragul furiei. Era neagră de mânie. Își ignoră prietenii și mărșălui prin campus, spre sala de haltere. David era acolo, împreună cu colegii lui din echipa de fotbal. În timp ce ridicau greutăți și pufăiau de zor, băieții vorbeau și râdeau. Atunci când Lauren intră în încăpere, se făcu liniște.

Naiba să te ia, David!

Lauren simți cum sângele îi năvălea în obraji.

— Bună, zise ea încercând să aibă un ton normal, ca și cum ar fi fost o elevă obișnuită de liceu, nu una terminată.

David se ridică încet. După cum arăta, îi venea greu să respire.

— La revedere, băieți! le zise el.

Nu-i răspunse nimeni.

Lauren și David străbătură campusul în tăcere, apoi ieșiră pe terenul de fotbal. Era o zi rece și geroasă; iarba era acoperită cu un strat strălucitor de gheață. Aerul mirosea vag a mere.

— Cum ai putut? îi zise ea în cele din urmă.

Vocea îi sună surprinzător de blând. Se așteptase să urle întrebarea asta, poate să-l lovească – doar ca să-i arate cât de mult greșise – însă, de fapt, nu putu decât să rămână locului, rece și speriată.

El o luă de mână și o conduse în tribune. Se așezară acolo, pe scaunele înghețate și țepene. David nu-și trecu brațul pe după umărul ei. Doar privi în gol spre terenul verde, apoi oftă.

— Mi-ai promis, zise ea din nou, de data asta mai tare și cu un șuierat în voce. Și i-ai spus tocmai antrenorului Tripp, despre care știi bine că are gura mare. Nu te-ai gândit…

— Tata nu mai vrea să-mi vorbească.

Lauren se încruntă.

— Dar…

Nu știu cum să-și termine fraza.

— A spus că sunt un idiot. Ba nu. Un idiot nenorocit. Astea au fost cuvintele lui.

Răsuflarea lui David se transformase în aburi plutitori.

Ei îi trecu furia; îi dispăru ca prin minune. Ceva înăuntrul ei păru să se resoarbă. Îi atinse coapsa și se aplecă spre el. De ani buni de când se știau ei doi, David tot încercase să-i capteze atenția tatălui său. Era unul dintre lucrurile pe care le aveau în comun el și Lauren: un părinte care nu părea să te iubească îndeajuns de mult.

Speedsterul era mândria și bucuria lui David, nu doar fiindcă stârnea invidia celorlalți băieți sau admirația fetelor. El își iubea mașina pentru că îi plăcea și lui taică-său. Pentru David erau importante, de fapt, orele petrecute în garaj alături de tatăl lui. Acolo și doar acolo părea că reușeau să vorbească, să comunice cu adevărat.

— Nici nu mai vrea să lucreze la mașină. Zice că n-are niciun rost să repare ceva pentru un fiu care nu mai pleacă nicăieri, zise David privind-o, la un moment dat, pe Lauren. Aveam nevoie să discut cu cineva. Cu un bărbat.

Cum să nu înțeleagă ea asta? Acel moment de singurătate era de neîndurat pentru oricine. Își strecură mâna într-a lui.

— E în regulă. Îmi pare rău că am țipat la tine.

— Îmi pare rău că i-am zis antrenorului. Am crezut că era în stare să-și țină gura.

— Știu, murmură Lauren, apoi tăcură din nou amândoi, contemplând cerul. Cel puțin ne avem unul pe altul, încheie ea.

— Mda, șopti David pe un ton șovăielnic.

•

Lauren ajunse acasă, iar doamna Mauk o întâmpină pe treptele de la intrare. Atunci când fata dădu cu ochii de ea, era deja prea târziu ca să se mai întoarcă din drum.

— Lauren, începu ea, oftând. Azi am fost s-o caut pe mama ta la serviciu.

— O, și ați dat de ea?

— Știi bine că nu. Șeful ei a zis că și-a dat demisia și că a plecat din oraș.

Lauren se încovoie sub greutatea acelor vorbe.

— Mda. O să-mi iau o slujbă cu normă întreagă, vă asigur.

— Nu pot face asta, fetițo, zise ea și, cu toate că Lauren băgă de seamă că doamnei Mauk îi era neplăcut să-i dea o veste proastă, administratoarea fu silită să continue: Nu-ți poți permite apartamentul ăsta de una singură. Șeful meu s-a săturat deja de mama ta, care plătea cu întârziere. Vrea să te evacuez.

— Vă rog, nu faceți asta!

Fața doamnei Mauk se crispă de tristețe.

— Mi-aș fi dorit să te pot ajuta. Îmi pare rău.

Se întoarse, mergând încet, apoi intră. Ușa defectă, cu geam de sticlă, se închise în urma ei cu un pocnet.

Lauren simți că avea să urle dacă cineva îi mai spunea o dată *că-i părea rău.*

Nu că urlatul ar fi ajutat la ceva.

Se târî pe scări, intră în apartament și trânti ușa.

Gândește, Lauren, își spuse ea, încercând s-o regăsească pe fata care putea urca orice munte. *Gândește.*

Cineva bătu la ușă.

Fără îndoială, doamna Mauk uitase să-i spună că a doua zi trebuia să elibereze apartamentul.

Merse să deschidă.

— Nu pot…

Acolo, în întunericul sumbru, se afla Angie.

— Of, fu tot ce reuși Lauren să zică.

— Bună, Lauren, spuse Angie, zâmbind cu o bunătate ce-i provocă fetei o durere fizică. Ce-ai zice să mă inviți înăuntru?

Lauren își imagină scena: Angie Malone intrând, pășind pe covorul destrămat și urât mirositor, așezându-se, ba nu, îndrăznind să se așeze pe canapeaua diformă, iar apoi privind în jur, prin apartament. Judecând și compătimind-o pe ea, pe Lauren.

— Nu, n-aș vrea s-o fac, răspunse fata încrucișându-și brațele pe piept și blocând intrarea cu trupul ei.

— Lauren, zise Angie cu hotărâre.

Era vocea unei mame. Lauren nu-i putu rezista. Se dădu la o parte.

Angie intră, iar Lauren se împletici în urma ei. Îi era cu neputință să nu vadă locul prin ochii lui Angie. Pereții cu stucatură de prost gust, pătați de fumul de țigară pe care-l absorbiseră ani în șir, ferestrele înnegrite, prin care puteai privi doar clădirea de vizavi. Lauren nici măcar nu putea să-i ofere lui Angie un loc unde să se așeze.

— Ăăă… vrei… o cola? o întrebă ea, emoționată, legănându-se de pe un picior pe altul.

Când își dădu seama de ceea ce făcea – practic, dansa macarena, pentru numele lui Dumnezeu – se sili să se potolească.

Spre adânca uimire a lui Lauren, Angie se așeză pe canapeaua ruptă. Nu-i aruncă vreuna dintre acele priviri de genul „Mă tem c-o să-mi stric hainele”. Pur și simplu, se așeză.

— N-am nevoie de cola, dar îți mulțumesc.

— Cu privire la slujba mea…

— Da?

— Ar fi trebuit să dau un telefon.

— Da, ar fi trebuit. De ce n-ai făcut-o?

Lauren își frânse mâinile.

— Am avut o săptămână proastă.

— Ia loc, Lauren.

Ea nu îndrăzni să stea prea aproape de Angie. Îi era teamă că o singură mângâiere ar fi făcut-o să izbucnească în plâns. Așa că târî un scaun din bucătărie până în camera de zi și se așeză pe el.

— Credeam că suntem prietene, spuse Angie.

— Suntem.

— Ai probleme, nu-i așa?

— Da.

— Ce pot face ca să te ajut?

Atât îi trebui lui Lauren ca să izbucnească în plâns.

— Nimic. E prea târziu.

Angie se ridică de pe canapea și merse s-o ia în brațe pe Lauren și s-o ridice de pe scaun. Suspinele fetei deveniră tot mai violente. Angie o mângâie pe cap și-i repetă de câteva ori că „avea să fie bine”.

— Nu, n-o să fie, spuse Lauren cu amărăciune. Mama m-a părăsit.

— Te-a părăsit?

— A fugit cu un tip pe nume Jack Morrow.

— Of, scumpa mea, o să se întoarcă…

— Nu, șopti ea, uimită de durerea pe care o simțea la gândul ăsta, după toți anii în care știuse cât de puțin o iubea mama ei. Iar doamna Mauk spune că nu mai pot sta aici. Cum să câștig de ajuns ca să-mi permit propriul apartament? se întrebă ea, privind spre podea, apoi spre Angie. Iar asta nu e tot.

— Ce poate fi mai rău?

Lauren trase aer adânc în piept. Ura să-i destăinuie adevărul lui Angie, dar ce variantă avea?

— Sunt însărcinată.

Capitolul 23

Dumnezeu să-i ajute, prima reacție a lui Angie fu una de invidie. O săgeta în inimă, iar ea simți cum otrava începea să i se împrăștie în corp.

— În nouă săptămâni, zise Lauren, arătând nespus de nefericită și de tânără.

Atât de disperat, de inadmisibil de tânără.

Angie își înăbuși sentimentele care o copleșiseră. Avea destul timp la noapte, rămasă din nou singură și vulnerabilă, să se întrebe de ce viața era uneori atât de nedreaptă. Se trase îndărăt și se așeză pe măsuța de cafea. Trebuia să lase un spațiu între ele. Durerea lui Lauren era atât de mare că Angie se simțea tentată s-o aline, însă gestul ar fi fost nepotrivit cu momentul acela. O îmbrățișare n-avea să rezolve nimic.

O privi pe Lauren. Părul ei roșu era un dezastru încâlcit, obrajii rotunzi și moi îi erau mai palizi decât de obicei, iar ochii ei căprui păreau înecați de tristețe.

Dacă o fată avea nevoie de o mamă…

Nu.

— I-ai spus mamei tale?

— De aia a și plecat. A zis că deja a crescut o greșeală și că n-are de gând s-o facă din nou.

Angie oftă. În anii de infertilitate și de pierderi, avusese destul răgaz să-și dea seama că maternitatea era complet întâmplătoare. Prea multe femei care n-ar fi trebuit să crească un copil primiseră acel dar, în vreme ce altele erau nevoite să trăiască mai departe cu brațele goale.

— Am încercat să fac avort, spuse Lauren.

— Ai încercat?

— M-am gândit să rezolv problema, știi? Să dau dovadă de maturitate. Dar n-am putut s-o fac.

— Trebuia să vii la mine, Lauren.

— Cum să vin la tine cu așa ceva? Și n-am vrut să mă privești așa cum o faci acum.

— Cum așa?

— De parcă-s proastă.

Angie nu mai putu să reziste, deși și-ar fi dorit s-o facă, și-i dădu lui Lauren o șuviță de păr după ureche.

— Nu te privesc așa. Sunt tristă și îngrijorată pentru tine, atât.

Încetul cu încetul, ochii lui Lauren se umplură de lacrimi.

— Nu știu ce să fac. David spune că renunță la Stanford și că se însoară cu mine, dar asta n-o să țină. O să înceapă să mă urască și nu cred că aș putea să îndur așa ceva.

Angie își dori să fi existat un soi de cuvinte magice care să poată alina inima bietei fete, dar uneori viața te arunca într-un colț și te lăsa fără posibilități de ieșire.

Lauren se șterse la ochi, își trase nasul și-și îndreptă spinarea.

— Nu voiam să te încarc cu toate astea. Dar sunt speriată. Nu știu ce să fac, iar acum trebuie să-mi găsesc și locuință.

— E în regulă, Lauren, spuse Angie răsuflând adânc. Ce vrei să faci acum?

— Să mă întorc în timp. Să fie iarăși octombrie, iar eu să folosesc un prezervativ.

Angie râse, dar râsul ei fu un pic trist și un pic reținut.

— Tu și David vreți să păstrați copilul?

— De unde să știu? Eu vreau… zise Lauren afundându-se în scaun și plecându-și capul.

Angie fu convinsă că plângea, dar Lauren nu scoase niciun sunet, ca și cum învățase să-și stăvilească lacrimile.

— Toate astea s-au întâmplat din vina mea. Eu m-am băgat în bucluc și tot eu trebuie să ies din el. Poate că doamna Mauk o să mă lase să mai stau aici o vreme.

Angie strânse din ochi, simțindu-și propriile lacrimi pe cale să se reverse. Amintirile îi năvăliră

în minte – Lauren la centrul Ajută-ți Aproapele, înghețată de frig, cerând, însă, o haină pentru mama ei, Lauren în parcarea unui magazin, într-o noapte ploioasă, lipind afișe pe parbrizele mașinilor, apoi Lauren șoptind: „Nu pot merge la bal” și îmbrățișând-o pe Angie pentru ceva atât de mărunt precum o rochie împrumutată și un pic de machiaj.

Lauren era singură pe lume. Era o fată bună și responsabilă, care avea să meargă pe drumul cel drept indiferent de riscuri, însă cum putea, oare, o fată de șaptesprezece ani să găsească cea mai bună cale într-o lume atât de înșelătoare? Avea nevoie de ajutor.

„Nu e fiica ta, Angela”.

„Ai grijă cu ea”.

Era un sfat bun și, în clipa aceea, se temea să nu-l urmeze. Se străduise atât de tare să renunțe la dorința deșartă de a avea un copil; cum să se întoarcă la acel cerc vicios? Putea ea să stea lângă Lauren și să vadă cum îi creștea pântecul tot mai mare? Putea ea să îndure intimitățile legate de sarcina altei femei – grețurile matinale, visurile care creșteau odată cu fiecare kilogram câștigat, miracolul unor constatări precum: „A mișcat… e un mic atlet… uite, pune-mi mâna pe pântec…”

Și totuși. Cum s-o refuze pe Lauren într-un moment ca acela?

— Uite ce-o să facem, zise Angie, incapabilă să rostească altceva. Ce-ar fi să te muți cu mine?

Lauren își ridică privirea și exclamă:

— Nu vorbești serios!

— Ba da.

— O să te răzgândești. O să vezi cum mă îngraș și o să…

— Ai avut vreodată încredere în cineva?

Lauren nu răspunse, dar adevărul i se oglindea în ochi.

— Ai încredere *în mine.* Vino și stai la mine până când o să găsești o soluție pentru viitor. Ai

nevoie de cineva care să-ți poarte de grijă.

— Să-mi poarte de grijă…

Lauren băgă de seamă mirarea din glasul lui Lauren. Grija era un lucru atât de mărunt, dar iată ce rană adâncă putea săpa absența ei în sufletul cuiva.

— O să fac curat și o să spăl rufele. Pot să fac și de mâncare și, dacă mă înveți cum se folosesc condimentele…

— Nu trebuie să-mi faci curat acasă.

Angie zâmbi. Deși încă se temea, deși continua să se întrebe dacă putea să-i fie alături lui Lauren în viitor, ea se bucura că luase acea hotărâre. Putea să schimbe viața acelei fete. Chiar dacă n-avea să fie niciodată mamă, asta nu însemna că nu putea să se poarte ca o mamă.

— Nu vreau decât să vii la lucru atunci când e tura ta și să iei note bune. Ne-am înțeles?

Lauren se aruncă în brațele lui Angie, strângând-o într-o îmbrățișare ca de urs.

— Ne-am înțeles, zise ea.

•

Lauren își strânse hainele și uniformele de școală (devenite acum inutile), cosmeticele și amintirile. Tot mai rămăsese mult loc în valiză.

Ultimul lucru pe care-l luă fu o poză înrămată, cu ea și cu mama ei. Arătau ca două dansatoare de cabaret, scoțându-și capul prin niște cartoane pictate. La drept vorbind, Lauren nu-și amintea să fi făcut poza aceea. După spusele mamei ei, fuseseră în Vegas, la un popas de camioane cu ieșire spre vest. Ani întregi, Lauren se străduise să creeze o amintire în jurul acelei imagini, dar nu reușise niciodată.

Era singura lor poză împreună. O așeză cu grijă între haine și închise valiza. În drum spre ieșire, se opri în fața apartamentului doamnei Mauk.

— Poftim cheile.

— Unde te duci?

Lauren o luă de braț pe femeie și o duse la fereastră. În stradă, Angie aștepta lângă mașină, privind spre clădire.

— Ea e Angie Malone și am să locuiesc cu ea, spuse Lauren, ascultând tonul uimit al propriului glas.

— Mi-o amintesc.

— Puteți să vindeți mobila pentru garanția de chirie, da?

— În regulă, o asigură doamna Mauk privind mănunchiul de chei, iar apoi ridicându-și privirea către Lauren și zâmbindu-i trist. Îmi pare rău, Lauren. Dacă te pot ajuta cu ceva…

Lăsă propoziția în aer. Amândouă știau că nu exista continuare. Și totuși, Lauren îi era purta recunoștință.

— Ați fost bună cu noi. Ne-ați înțeles atunci când întârziam cu plata chiriei și altele asemenea.

— Îmi pare rău că ai avut ghinion, fetiță. Mama ta a fost un adevărat coșmar.

Lauren îi întinse administratoarei o bucățică de hârtie. Pe ea scrisese adresa lui Angie și numărul de telefon, precum și informații legate de restaurant.

— Poftim, șopti ea. Atunci când mama o să se întoarcă acasă, o să vrea să afle unde sunt.

Lauren își auzi, în glas, vechea ei tânjire după dragostea mamei, acea nevoie pe care, oricât ar fi încercat, nu și-o putea înăbuși.

— Când?

— Când o să termine cu Jake, o să se întoarcă.

— Iar tu o s-o aștepți.

Doamna Mauk rosti acele vorbe cu milă și tristețe.

Ce putea Lauren să mai adauge? Toată viața își dorise ca mama ei s-o iubească. Pur și simplu, nu putea renunța să spere. Acea credință făcea parte din ea, la fel ca și bătăile inimii sau pulsul din vene. Totuși, faptul că dorința nu i se împlinise n-o

mai durea atât de tare; sentimentul de pierdere se mai domolise.

Privi din nou către Angie, care aștepta s-o ducă acasă.

Acasă.

Apoi o privi pe doamna Mauk și spuse:

— Acum sunt bine.

— Ești un copil bun, Lauren. Îți doresc numai bine.

— Poate că o să ne mai vedem.

— Sper să nu, Lauren. Odată ce părăsești partea asta a orașului, nu e bine să te mai întorci. Dacă o să ai vreodată nevoie de mine, mă găsești aici.

Cu un ultim surâs, doamna Mauk își luă rămas-bun de la ea. Lauren își ridică valiza de pe podea și coborî scările.

— Vrei să iau eu restul? întrebă Angie apropiindu-se.

— Asta e tot, zise Lauren bătând valiza cu mâna.

— Ooo… făcu Angie ridicând un pic din sprâncene. Bine. Atunci, să mergem.

În drum spre oraș, de-a lungul plajei și apoi sus, pe deal, Lauren privi, tăcută, pe fereastra mașinii. Din când în când, razele lunii cădeau chiar pe ea, și se trezea privindu-și propria reflexie. Vedea doar o fată care, deși avea ochii triști, zâmbea. Se întrebă dacă ochii aveau să-i fie mereu așa, dacă aveau să vadă întotdeauna șansele pe care ea le pierduse. Cu siguranță, asta i se întâmplase și mamei ei.

Aruncă o privire spre Angie, care fredona odată cu melodia de la radio. Pesemne că nici ea nu știa ce să spună.

Lauren închise ochii. Încercă să-și imagineze ce fel de viață ar fi dus cu Angie drept mamă. Totul ar fi fost mult mai ușor, mai lipsit de asperități. Angie n-ar fi pălmuit-o niciodată pe fiica ei gravidă și nici n-ar fi fugit în toiul nopții, sau…

— Gata, am ajuns. Casă, dulce casă.

Lauren deschise ochii. Poate că aținise preț de un minut. Dar, în mod cert, totul i se părea un vis.

Angie parcă în fața casei și ieși din mașină. În timp ce merse pe alee și până ce intră în casă, îi vorbi tot timpul, peste umăr, lui Lauren, care se grăbea după ea, târând valiza.

— … cuptorul e cu vreo douăzeci de grade mai fierbinte decât arată indicatorul. N-am microunde. Îmi pare rău. Iar țevile vechi și ruginite…

Lauren încercă să rețină totul. Pe cele spuse de Angie, observă și alte câteva lucruri. De pildă, faptul că ferestrele trebuiau spălate, sau că una dintre canapele avea o ruptură pe braț. Toate astea erau lucruri pe care le putea repara, ca să fie de ajutor în casă.

Angie continuă să vorbească pe măsură ce urca scările:

— Presiunea apei e formidabilă. Ar fi bine să te ancorezi cumva, dacă nu vrei să te zboare dușul. Țevile șuieră puțin la început; ca regulă, nu trage apa la toaletă imediat înainte să faci duș, zise ea, apoi se opri și se întoarse. N-ai nimic împotrivă să împărțim baia, nu? Dacă te deranjează…

— E absolut în regulă, zise Lauren repede.

Angie zâmbi.

— Mă gândeam eu. Bine. Uite, asta e camera ta. Noi am dormit aici cu toatele.

Deschise ușa camerei din capătul holului.

Era o încăpere mare și frumoasă, cu tavanul înclinat și cu grinzi de lemn. Pereții erau acoperiți cu un tapet roz, cu trandafiri mici. Așternuturi asortate erau întinse pe două paturi suprapuse. Un birou mic de stejar se vedea într-un colț; la stânga, trei ferestre dreptunghiulare dădeau spre ocean. În seara aceea razele lunii scăldau valurile argintii.

— Incredibil! exclamă Lauren.

— Așternuturile n-au mai fost spălate de ceva timp. Aș putea face asta acum…

— Nu, zise Lauren pe un ton care păru aspru, deși ea nu voise să sune așa, însă era copleșită…

îmi pot spăla singură așternuturile.

— Bineînțeles, doar ești om în toată firea. N-am vrut să spun că nu poți să-ți speli singură rufele. Doar că…

Lauren își lăsă valiza să cadă și fugi la Angie, aruncându-se de gâtul ei.

— Mulțumesc, zise ea îngropându-și fața în curbura caldă și moale a gâtului lui Angie.

Încet, Angie o îmbrățișă, la rândul ei. Lauren simți că o podidea plânsul, așa că încercă să se desfacă din îmbrățișare, dar Angie n-o lăsă. O mângâie pe păr, repetându-i că totul avea să fie bine. Zise, iar și iar:

— E în regulă acum, Lauren. E în regulă.

Toată viața, Lauren așteptase un astfel de moment.

* * *

— *POFTIM?*

Cuvântul fusese rostit la unison. De fapt, strigat. Angie se luptă cu pornirea de a da bir cu fugiții.

— Lauren s-a mutat la mine.

Surorile și mama ei stăteau în bucătăria mamei, așezate în șir. Cu toatele se uitau lung la Angie.

— Așa ai tu grijă să nu încâlci limitele cu fata asta? întrebă mama, lovindu-și mâinile de șolduri.

— Eu cred că e un lucru minunat, spuse Livvy. O să-și facă bine una alteia.

Mama gesticulă frenetic, spunând:

— Taci! Sora ta nu gândește limpede, decretă ea, făcând un pas în spate. Pur și simplu nu-i bine să aduci roșcate la tine-n casă.

— Nu e tocmai o străină, zise Livvy. Lucrează de ceva vreme la restaurant. Și mai e și pricepută.

— Doar că de trei zile n-a mai dat pe aici, adăugă mama. De unde să știm dacă nu cumva e căutată de poliție?

Livvy râse.

— Da, sigur. A condus din oraș în oraș, a jefuit magazine și s-a oprit doar ca să-și ia muniție nouă și să dea un test la mate.

Angie se muta, nervoasă, de pe un picior pe altul. Nu se așteptase la o asemenea reacție.

Însă ceea ce urmă fu o reacție și mai și Angie se gândi că termenul cel mai potrivit s-o descrie ar fi fost „explozibil”.

— Angie, zise Mira apropiindu-se de ea și examinând-o. Tu ne ascunzi ceva.

Angie clipi.

— Ce anume? Și tu ai secrete? pufni mama. Știi că *papa* o să-mi spună totul.

Angie se văzu încolțită. O sarcină nu putea să rămână un secret. Le privi pe femeile înșiruite și spuse:

— Da, mai e ceva. Lauren e însărcinată.

„Explozibil” se dovedi a fi un eufemism.

* * *

Discuția continua de câteva ore. Când ajunse la un sfârșit epuizant, mama chemă întăririle. Sosiră ambii cumnați ai lui Angie, mătușa Giulia și unchiul Francis. Toată lumea din încăpere își dădea cu părerea dacă Angie greșise sau nu.

Surprinzând pe toată lumea, Livvy spuse:

— Lăsați-o să facă ce vrea, zise ea la un moment dat, pe când dezbaterile intrau în cea de-a doua oră. Nimeni nu știe cum e să fii în pielea ei.

Acele vorbe încheiară ședința lărgită de familie. Aluzia lui Livvy la faptul că Angie nu avea copii îi făcu pe toți cei adunați să-și ferească iute privirea.

Angie o privi cu recunoștință pe Livvy, care clipi și-i întoarse un zâmbet.

Apoi, discuția fu reluată.

Angie nu mai putu îndura. În timp ce ei discutau plusurile și minusurile situației nou-apărute, ea se strecură afară din cameră și urcă scările.

Ajunsă în vechea-i cameră, închise ușa. Acea tăcere binecuvântată o alină. Se gândi că avea la dispoziție vreo șase minute de liniște înainte ca mama sau Mira să vină după ea. Sau mai puțin de atât.

Ușa se deschise. Mama ei stătea în prag, cu o expresie dezamăgită pe chip. Fiicele ei cunoșteau prea bine expresia aceea.

— Două minute, o anunță Angie, care stătea pe marginea patului. Ăsta e un nou record.

— Bine.

Mama oftă, apoi luă loc alături de mezina ei. Vechile arcuri gemură sub greutatea care se adăugase.

— Tatăl tău, Dumnezeu să-l odihnească, ar fi țipat la tine în seara asta. De el ai fi ascultat.

— Tata n-a țipat niciodată la noi. Tu ai făcut-o.

Mama râse.

— Nu era nevoit s-o facă. Mă lăsa pe mine să dau din gură și să mă agit, iar apoi el trăgea linie. Îmi spunea: „Destul, Maria", povesti mama, iar apoi se opri. Acum e mai greu, fiindcă nu mai trasează nimeni acele linii, încheie ea.

Angie se rezemă de mama ei.

— Știu.

Mama își puse mâna zbârcită pe piciorul lui Angie.

— Îmi fac griji pentru tine, asta-i tot. E treaba unei mame.

— Știu. Și te iubesc pentru asta.

— O să ai grijă, da? Te-am văzut de prea multe ori cu inima frântă.

— Mamă, acum sunt mai puternică. Sincer, chiar sunt.

— Sper, Angela.

Capitolul 24

Lauren se trezi cu mult înainte să sune alarma ceasului. Se ridicase din pat pe la ora cinci ca să meargă la baie, iar de atunci nu mai reușise să adoarmă la loc. S-ar fi apucat de curățenie, dar nu voia s-o trezească pe Angie.

Era atât de multă liniște în casa aceea. Se auzeau doar valurile izbindu-se de nisip și de stânci și, din când în când, vântul care bătea în ferestre. Fără claxoane, fără vecini care să țipe unul la altul, fără sticle spărgându-se de trotuare.

Într-un asemenea pat, cu multe pături și cu o plapumă călduroasă, se simțea în siguranță.

Se uită la ceas. Era ora șase. Încă întuneric. În acele prime săptămâni de iarnă, zilele erau scurte. Dacă ar fi trebuit să meargă la Fircrest în acea dimineață de luni, ar fi trebuit să poarte colanții de lână pe sub uniformă.

Nu că ar mai fi contat.

Azi urma să fie prima ei zi la liceul West End. O elevă gravidă, transferată de urgență și care avea să rămână acolo doar până la sfârșitul semestrului. Cu siguranță că fetele populare aveau s-o iubească.

Lauren dădu la o parte cuvertura și coborî din pat. Își adună lucrurile, merse la baie și făcu un duș rapid, după care își uscă și-și întinse părul.

Înapoi în dormitor, căută prin sertare ceva de purtat. Nimic nu părea să i se potrivească pentru prima ei zi într-o școală nouă.

În cele din urmă se hotărî să se îmbrace cu o perechi de blugi evazați, cu talie joasă și cordon de piele întoarsă, franjurat, și cu un pulover alb. Pe când îmbrăca puloverul, unul dintre cercei i se descheie și se rostogoli pe podea.

David îi dăruise acei cercei la ultima ei zi de naștere.

Se așeză pe dușumea și începu să-l caute, pipăind scândurile podelei.

Îl găsi.

Băgând mâna sub pat, ca să-l scoată, Lauren dădu și peste o cutie lungă și îngustă de lemn, care era ascunsă undeva în spate. Semăna atât de mult cu podeaua, încât trebuia să fi fost aproape ca s-o observi.

Lauren apucă acea cutie și o trase de sub pat. O deschise și găsi acolo un teanc de fotografii de familie, alb-negru. Majoritatea erau cu trei fetițe îmbrăcate frumos, adunate în jurul unui bărbat bine îmbrăcat, cu un zâmbet care-i lumina întreaga față. Era înalt și de o suplețe plină de eleganță, cu ochi care aproape că se închideau atunci când râdea. Și râdea în majoritatea pozelor. Îi reamintea lui Lauren de un actor de pe timpuri – cel care se îndrăgostea mereu de Grace Kelly.

Domnul DeSaria.

În mod absurd, Lauren se gândi că el era *papa.* Se uită la fotografii și văzu imaginile unei copilării la care visase dintotdeauna: călătorii cu familia la Marele Canion sau la Disneyland; zile petrecute la târgul din portul Grays, mâncând vată pe băț și dându-te în *montagnes russes;* seri la căsuța de aici, rumenind bezele la un foc de tabără, pe marginea apei.

Se auzi o bătaie în ușă.

— E șase și jumătate, Lauren. Trezește-te!

— Sunt trează.

Lauren împinse cutia la locul ei, apoi își făcu patul și strânse prin cameră. Atunci când ieși și închise ușa, nu mai rămăsese nicio urmă a trecerii ei prin acea încăpere.

Jos, o găsi pe Angie în bucătărie.

— Bună dimineața, zise Angie, care făcea omletă într-o tigaie. Ai ajuns chiar la timp.

— Mi-ai pregătit micul dejun?

— Sper că nu te deranjează, nu-i așa?

— Glumești? *E minunat!*

Angie zâmbi din nou.

— Bun. Pentru că în următoarele luni o să trebuiască să mănânci bine.

Se priviră una pe alta într-o tăcere stânjenitoare. Vuietul depărtat al oceanului părea să devină din ce în ce mai zgomotos. Lauren nu se putu abține și-și atinse pântecul.

Angie clipi.

— Poate că n-ar fi trebuit să spun asta.

— Sunt gravidă. N-are niciun rost să pretind contrariul.

— Nu, n-are.

Lauren nu știu ce altceva să mai adauge. Luă loc la masă, trăgându-și scaunul mai aproape.

— Miroase minunat, zise ea.

Angie îi întinse o farfurie cu omletă și două felii de pâine cu scorțișoară care avea câteva felii de pepene galben deasupra.

— Cam asta e tot ce pot să gătesc.

— Mulțumesc.

Angie se așeză în fața lui Lauren.

— Cu plăcere, zise ea, zâmbind, în cele din urmă. Cum ai dormit?

— Bine. Trebuie să mă obișnuiesc cu liniștea.

— Da. Eu, când m-am mutat în Seattle, m-am obișnuit foarte greu cu zgomotul.

— Ți-e dor de oraș?

Angie păru surprinsă de întrebare, de parcă nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

— De fapt, nu, nu mi-e dor. În ultima vreme am dormit incredibil de bine. Iar asta trebuie să însemne ceva.

— E de la aerul de mare.

— Poftim?

— Mama ta mi-a zis că, dacă o fată crește la malul mării, nu mai poate respira aerul din zonele care sunt departe de mare.

Angie râse.

— Da, așa zice mama. Dar Seattle nu e tocmai în interiorul țării.

— Mama ta crede că totul e în interior, mai puțin West End.

Vorbiră încă puțin despre una-alta, apoi Angie se ridică.

— Spăl eu vasele. Fac un duș și ne vedem în zece minute, ca să te duc la școală.

— Cum adică?

— Te duc cu mașina, bineînțeles. Restaurantul e închis azi, așa că te pot conduce. Apropo, credeam că purtați uniforme la Fircrest.

— Da, se poartă.

— Atunci de ce porți haine obișnuite?

Lauren simți cum i se urca sângele în obraji.

— Mi-au retras bursa. Se pare că n-au uniforme pentru elefanți.

— Îmi spui că te-au exmatriculat fiindcă ești gravidă?

— Nu e mare lucru, răspunse Lauren, coborându-și vocea ca să nu-și trădeze adevăratele simțăminte.

— La naiba, bineînțeles că e!

— Nu știu…

— Spală tu vasele și pune-ți uniforma. Mergem într-o mică vizită la Fircrest.

•

O oră mai târziu, se aflau amândouă în biroul consilierei-șefe. Lauren stătea cu spatele la perete, parcă încercând să se facă una cu stucatura albă și aspră. Angie stătea în fața doamnei Detlas, care ședea la birou, cu mâinile împreunate pe tăblia metalică.

— E o plăcere să vă cunosc în sfârșit, doamnă Ribido, zise doamna Detlas. Cred că nu vi s-au comunicat corect datele legate de viitorul lui Lauren aici, la Fircrest.

Lauren oftă scurt, apoi privi spre Angie, care zâmbi.

— Sunt aici tocmai ca să discut despre viitorul fiicei mele, spuse Angie încrucișându-și picioarele.

— Înțeleg. Ei bine, o să trebuiască să-l discutați cu consilierul din West End. Vedeți dumneavoastră…

— Ceea ce *văd,* spuse Angie pe un ton direct, e o acțiune în instanță. Sau poate un titlu de ziar: *Liceu catolic exmatriculează o biată elevă fiindcă a rămas însărcinată.* Știu câte ceva despre titlurile de presă, fiindcă fostul meu soț este reporter la *Seattle Times.* Știți dumneavoastră, tocmai îmi spunea serile trecute că unui ziar de oraș i-ar prinde bine un scandal de orășel.

— Noi… ăăă… de fapt, noi n-am exmatriculat-o pe Lauren. Doar am sugerat că fetele ar putea fi foarte rele cu o colegă care trece prin necazuri precum e cel al lui Lauren. Și nu știam ce meserie are soțul dumneavoastră.

Doamna Detlas începu să se uite prin dosarul lui Lauren. Angie își privi „fiica”.

— Ți-e teamă că fetele ar putea să fie rele cu tine?

Lauren clătină din cap în semn că nu. Îi pierise graiul.

Angie se întoarse către consilieră.

— A fost foarte frumos din partea dumneavoastră să luați în considerare sentimentele lui Lauren, dar, după cum vă puteți da seama, e o fată călită.

Doamna Detlas închise încet dosarul lui Lauren și apoi zise:

— Cred că poate termina aici semestrul și-și poate da examenele de sfârșit de an. Au mai rămas doar șase săptămâni, cu pauză în vacanța de Crăciun. Ar putea da examenele finale în ianuarie și absolvi mai repede, dar, sincer vorbind, cred…

Angie se ridică.

— Mulțumesc, doamnă Detlas. Lauren o să absolve la Fircrest, așa cum și trebuie.

— Cu plăcere, zise doamna Detlas, vădit enervată.

— Sunt convinsă că o să faceți toate eforturile ca s-o ajutați. Iar eu o să-i povestesc unchiului meu, cu siguranță, despre cum s-au rezolvat problemele lui Lauren.

— Unchiul dumneavoastră fiind…?

— O, am uitat cumva să vă spun? zise Angie privind-o drept în ochi pe consilieră. Cardinalul Lanza e fratele mamei mele.

Doamna Detlas se făcu mică în scaunul ei.

— Aaa, scoase ea un geamăt mic, care abia se auzi.

— Haide, Lauren, zise Angie îndreptându-se spre ieșire.

Lauren se împletici în urma ei.

— A fost *incredibil*! zise fata după ce ieșiră.

— Și distractiv. Scorpia aia avea nevoie s-o scuture cineva.

— Cum de ai știut ce să spui?

— Viața m-a învățat, draga mea.

Lauren zâmbi. Se simțea minunat. Mai mult decât minunat. Nimeni nu luptase niciodată pentru ea în felul ăsta, iar efortul făcut de prietena ei o întări, dându-i sentimentul că era invincibilă. Cu Angie alături, putea face orice. Chiar să meargă la ore, știind că ceilalți aveau să se holbeze la ea și s-o bârfească.

Angie zâmbi larg și zise:

— Sper, doar, că există un cardinal Lanza.

La auzul acelor vorbe, amândouă izbucniră într-un hohot de râs.

•

Angie rămase la cotitură, privind-o pe Lauren cum traversa campusul. Făcu un efort de voință ca să se împiedice să strige: „Pa, scumpa mea! Să ai o zi bună la școală. Vin să te iau la șase!” Era totuși îndeajuns de tânără ca să-și aducă aminte că un asemenea moment ar fi fost nespus de stânjenitor. Iar biata Lauren n-avea nevoie să atragă și mai multă atenție. O mamă stângace ar fi scos-o din răbdări.

Lauren se opri în fața intrării din clădirea principală. Întorcându-se încet, îi făcu semn cu mâna lui Angie, apoi dispăru înăuntru.

Angie simți cum i se strânse inima.

— Scorpii mici, ați face bine să vă purtați frumos cu fata mea, zise ea.

Închise ochii, spuse o scurtă rugăciune pentru Lauren, iar apoi urcă în mașină.

În drum spre casă, imaginându-și furtuna de bârfe care se putea abate asupra lui Lauren, se gândi să se întoarcă și să parcheze sub drapel, în caz de nevoie. Dacă fata ar fi ieșit plângând, sfâșiată de cruzimea de care erau capabile acele adolescente? Atunci ar fi avut nevoie de Angie…

— Nu, zise ea cu voce tare, punând capăt fanteziilor ei sumbre.

Lauren trebuia să treacă peste ziua aceea de una singură. Nu exista altă cale. Avea de străbătut un drum întunecat și înspăimântător, iar singura direcție era înainte.

Soneria mobilului o salvă. Scormoni prin poșetă și răspunse.

— Angie?

De abia își dădu seama că așteptase acel telefon întreaga zi; trase aer adânc în piept.

— Bună, Con, spuse ea încercând să pară relaxată.

Pentru un plus de siguranță, trase pe dreapta. Inima îi bătea iute de tot.

— M-am tot gândit la ieri-seară.

Și eu.

— Trebuie să vorbim.

— De ani buni trebuia s-o facem, zise ea. Vrei să vii la cabană?

De îndată ce făcu invitația, se gândi la *Lauren.*

Situația nu l-ar fi încântat deloc pe Conlan.

— Nu azi, sunt ocupat, zise el. Poate…

Vocea lui alunecă pe panta nesiguranței. Angie simți cum el se răzgândea.

— E luni. Restaurantul e închis. Aș putea trece pe la tine să-ți aduc prânzul.

— Prânzul?

— Da, e o masă. Adesea definită prin sandvișuri și supe, zise ea, gândindu-se pe loc că spusese o glumă răsuflată. Haide, Con. Trebuie să mănânci ceva.

— Ce-ai zice de Al Boccalino?

— Pot să ajung acolo la unsprezece și jumătate.

Angie semnaliză stânga și intră din nou pe șosea.

— Ne vedem acolo. Pa! zise el.

— La revedere!

Angie vru să zâmbească, dar nu se putu gândi decât la fata care trăia sub acoperișul ei. Conlan n-avea să primească vestea prea bine.

•

Angie ajunse în timp record în centrul orașului Seattle și se îndreptă spre restaurant.

Restaurantul lor preferat.

Sau cel puțin fusese, pe vremuri.

Se afla la numai patru străzi depărtare atunci când începu să toarne cu găleata. Picături de ploaie de mărimea unor mingi de golf loveau trotuarul din fața ei, formând râuri învolburate în dreptul curbelor. Angie își deschise umbrela și merse către Pioneer Square. În parc, zeci de oameni fără adăpost se adunaseră unii într-alții, fumând țigări la comun și încercând să se apere de ploaie.

La un moment dat, ea ajunse la Yesler. Viaductul – acel pod arcuit de beton, care parcă aștepta un cutremur puternic care să-l dărâme – încă reușea să oprească ploaia.

Angie ajunse la restaurant. Al Boccalino era gol în ziua aceea. Oamenii care se înghesuiau acolo la prânz aveau să sosească de abia într-o oră.

De după colț se ivi Carlos, proprietarul. Dădu cu ochii de ea și-i zâmbi.

— Doamnă Malone, mă bucur să vă revăd.

— Și eu pe dumneavoastră.

Îi întinse haina și umbrela și îl urmă în mica *trattoria* decorată în stil toscan. Simți pe dată mirosul pătrunzător al usturoiului combinat cu cimbru, care-i amintea de casă.

— Ar trebui să veniți la un moment dat cu mama dumneavoastră, propuse Carlos zâmbind.

Angie râse. Singura dată când își adusese părinții acolo, mama ei își petrecuse întreaga seară la bucătărie, certându-l pe bucătar pentru felul în care tăia roșiile din care se făcea *marinara*[27]. „Pisează-le", îi spusese ea. „De aia ți-a dat Dumnezeu mâini!"

— Sigur că da, Carlos, zise ea, dar zâmbetul îi pieri, fiindcă tocmai îl văzuse pe Conlan.

Dând cu ochii de Angie, Conlan se ridică de pe scaun.

Carlos o conduse la masă, le dădu amândurora câte un meniu, iar apoi dispăru.

— E ciudat să ne aflăm aici, spuse Angie.

— Știu. N-am mai trecut pe la restaurantul ăsta de la aniversarea căsătoriei noastre.

Ea se încruntă.

— Credeam că apartamentul tău e după colț.

— Este.

Din nou se lăsă o liniște apăsătoare. Se uitară unul la celălalt.

Carlos aduse la masă o sticlă de șampanie.

— Cuplul meu preferat, reunit din nou. E de bine, se bucură el, umplând paharul fiecăruia cu lichidul strălucitor și plin de bule, iar apoi uitându-se la Conlan. Mă lăsați pe mine să aleg meniul pentru prânz, da?

— Bineînțeles, răspunse Conlan continuând s-o privească pe Angie.

Ea se simți expusă, vulnerabilă. Luă paharul doar ca să țină ceva în mână.

Vreau să-ți vorbesc despre fata asta pe care am cunoscut-o.

— Conlan, apucă ea să zică, dar fu întreruptă.

Carlos tocmai revenise, aducând o farfurie de salată *caprese.* După ce gustul mâncării îi făcu pe amândoi să scoată exclamații de încântare, Angie simți că deja își pierduse curajul. Termină de băut șampania și-și mai turnă un pahar.

Chiar e o fată minunată. Și ne-am mutat împreună. O, ți-am spus că a rămas gravidă?

Conlan se aplecă spre ea și-și puse coatele pe masă.

— Azi-dimineață m-a sunat agentul meu. Mi s-a oferit un contract ca să scriu o carte, spuse el. Făcu o pauză, apoi continuă: Iar singura persoană căreia voiam să-i împărtășesc vestea ești tu. Ce crezi că înseamnă asta?

Angie știa ce efort făcuse el ca să-i mărturisească așa ceva. Voi să-i ia mâna într-a ei, să-i spună că încă îl iubea, că-l iubise mereu și că n-avea să înceteze niciodată să-l iubească, dar era prea devreme ca să i-o spună. În schimb, zise:

— Cred că înseamnă că ne-am iubit mult.

— Cea mai mare parte din viața mea.

Ciocniră paharele. Era clinchetul cristalin al noilor începuturi. Acum Angie știu că trebuia să-i povestească despre Lauren, dar nu putu s-o facă. Momentul acela părea să aibă în el un fel de magie și să fie un izvor de posibilități.

— Povestește-mi totul.

El începu să-i spună povestea unui localnic care fusese condamnat pentru violarea și uciderea mai multor bătrâne, la sfârșitul anilor ’90. Conlan investigase cazul și fusese atras de el. Ajunsese să creadă că omul era nevinovat, iar testele ADN tocmai o dovediseră.

— E un caz interesant, zise el. Primesc o sumă destul de mare ca să scriu cartea asta, apoi încă una.

O oră mai târziu, Conlan încă mai vorbea despre carte, deși terminaseră desertul și achitaseră nota.

Angie se ridică, destul de ametită. Însă stând lângă Conlan, simpla lui atingere o făcea să-și

găsească echilibrul.

Ea își ridică privirea și și-o aținti în ochii lui. Chipul zâmbitor al lui Conlan aproape că o făcu să izbucnească în lacrimi.

— Sunt atât de mândră de tine!

Lui îi pieri zâmbetul.

— Asta nu poate fi de bine.

— Ce nu poate? Eu…

Conlan o luă în brațe și o sărută, chiar acolo în restaurant, de față cu toată lumea. Și nu era deloc un sărut cuminte.

— Uau, zise ea după aceea.

Angie își dădu seama că se cam clătina. Încercă să stea cât mai liniștită, dar îi era greu, fiindcă inima îi bubuia de-a dreptul. Îl dorea pe Conlan cu o ferocitate care o surprinse.

— Dar trebuie să vorbim, spuse ea, încercând să gândească limpede.

— Mai târziu, răspunse el pe un ton răgușit și plin de patimă, luând-o de mână și conducând-o spre ieșire. Mergem la mine.

Ea cedă. Îi era cu neputință să se împotrivească.

— Putem fugi?

— Bineînțeles.

Afară, Angie fu uimită să vadă că încă era lumină. Apoi își aminti. Ieșirea lor fusese pentru masa de prânz. Fugiră în jos pe Yesler Street, iar apoi cotiră spre Jackson.

Conlan încercă să descuie ușa.

Angie se apăsă pe spatele lui și îl cuprinse cu brațele. Își mută mâinile pe șoldurile lui.

— La naiba, murmură el, încercând o altă cheie.

Ușa se descuie.

Conlan o împinse, apoi o târî pe Angie la lift. Intrară în cabină sărutându-se.

Angie era foarte încinsă. Îl atinse peste tot și îl sărută până ce se simți amețită. Nu mai putea să răsufle.

Ușile se deschiseră. El o luă în brațe, o ridică și o duse astfel de-a lungul holului. În câteva minute,

de fapt – secunde, erau deja în dormitorul lui.

Conlan o așează pe pat cu un gest tandru. Ea rămase întinsă acolo, uimită de genul acela de dorință, pe care îl uitase.

— Dă-ți jos hainele, îi zise lui Conlan cu o voce răgușită, proptindu-se în coate.

El îngenunche în fața patului, între picioarele ei.

— Nu pot să stau departe de tine, șopti el cu uimire și cu dezamăgire în glas.

Ea știa că aveau să plătească pentru acel moment.

Doar că acum nu-i păsa.

Capitolul 25

Angie stătea, goală, în fața ferestrei din apartamentul soțului ei – al fostului ei soț – cu privirea îndreptată către golful Elliott. Ploaia făcea ca lumea să pară cețoasă și vagă. Pe viaduct, mașinile huruiau îndreptându-se spre nord sau spre sud. Sticla ferestrelor, care de obicei vibra ușor din pricina traficului, acum scotea un zgomot asemănător cu clănțănitul dinților.

Dacă aceea ar fi fost o scenă de film, Angie ar fi fumat o țigară și s-ar fi încruntat, în vreme ce pe ecran s-ar fi amestecat flashbackuri din căsnicia lor eșuată și imagini din recenta lor împăcare. Ultimul cadru, cel de când povestea ar fi revenit în prezent, ar fi fost unul cu chipul lui Lauren.

— Pari îngrijorată, spuse Conlan.

Cât de bine o cunoștea! Chiar și cu ea stând din profil și cu spatele înclinat către el, Conlan tot își dăduse seama. Probabil că se vedea din poziția corpului ei. Oare nu-i spusese el mereu că, atunci când era supărată, ea își ridica bărbia și-și încrucișa brațele?

Angie nu se întoarse către el. Din luciul ferestrei o privea reflexia feței ei, fantomatică și încețoșată de ploaie.

— N-aș zice că îngrijorată. Gânditoare, poate.

Arcurile patului gemură. Pesemne că el se ridicase.

— Ange?

Ea se întoarse în pat și se așeză lângă el. Conlan îi mângâie brațul și-i sărută sânii.

— Ce-i cu tine? o întrebă.

— Trebuie să-ți spun ceva.

El se trase îndărăt.

— Nu pare de bine.

— E vorba de o fată.

— Poftim?

— O fată bună, care ia note mari și e tare silitoare.

— Și ce legătură are ea cu noi?

— Am angajat-o în septembrie. Lucrează la restaurant, douăzeci de ore pe săptămână. Știi tu, după școală și în weekenduri. Mama urăște să recunoască asta, dar e cea mai bună chelneriță pe care am avut-o vreodată.

Conlan o fixă cu privirea.

— Și ce defect are?

— E perfectă.

— Te cunosc, Angie Malone. Despre ce naiba vorbim aici? Și nu-mi zice că despre o chelneriță de nota zece.

— Mama ei a abandonat-o.

— A abandonat-o?

— Da, pur și simplu a plecat într-o bună zi.

Privirea lui era calmă.

— Zi-mi că i-ai găsit unde să stea.

— I-am oferit un loc.

Conlan oftă adânc.

— Stă cu tine în casa de vacanță?

— Da.

Dezamăgirea îi umbri chipul. Angie văzu asta în ochii lui albaștri și în felul în care-și țuguiase buzele.

— Așadar, o adolescentă stă cu tine.

— Nu e chiar așa. Nu e ca în cazul experienței noastre nefericite din trecut. Doar o ajut până când…

— Până când ce?

Angie oftă și-și acoperi ochii cu mâna.

— Până când naște.

— O, la naiba! zise Conlan dând la o parte așternuturile ca să se dea jos din pat.

— Con…

El se îndreptă către baie ca o furtună. Trânti ușa în urma lui.

Angie resimți gestul lui ca pe o lovitură în stomac. Știa că așa avea să se întâmple. Dar ce

putea să facă? Cu un oftat, se aplecă, își culese hainele de pe podea și se îmbrăcă. Apoi îl așteptă șezând pe pat.

În cele din urmă, el ieși îmbrăcat cu o pereche de blugi Levi's uzați și cu un tricou de un bleu spălăcit. Furia părea să-i fi trecut. Umerii i se aplecaseră sub povara înfrângerii.

— Spuneai că te-ai schimbat.

— Așa e.

— Vechea Angie chiar asta a făcut: a adus acasă o adolescentă gravidă. Ăsta a fost începutul sfârșitului pentru noi. Îmi amintesc prea bine, chiar dacă tu nu-ți mai amintești.

— Haide, zise Angie, simțind cum se sfărâma ceva înăuntrul ei, așa că se grăbi să se apropie de Conlan. N-am uitat deloc. Doar că am nevoie să-mi dai o șansă.

— Ți-am dat o groază de șanse, Ange, spuse el privind prin cameră, apoi către pat. Împăcarea de azi a fost o greșeală. Ar fi trebuit să mă fi învățat minte.

— Îți jur, e altfel acum.

Ea întinse mâna către Conlan, dar el se feri de atingerea ei.

— Cum? Cum e altceva?

— E o fată de șaptesprezece ani, de care nimeni n-are grijă și care n-are unde să se ducă. O ajut, dar nu mai sunt obsedată de ceea ce nu am. M-am împăcat cu gândul că n-am să mai am un copil. Te rog, șopti ea. Dă-mi șansa să-ți arăt că e altfel acum. Haide s-o cunoști.

— S-o *cunosc*? După tot ce-am suferit din cauza poveștii cu Sarah Dekker…

— Ea nu e Sarah. Iar copilul e al lui Lauren. Doar vino s-o cunoști. Te rog, fă asta pentru mine.

El o privi intens, iar apoi spuse:

— N-am să mai trec încă o dată prin toate astea. Fie bune, fie rele. Și nici prin obsesiile tale.

— Conlan, crede-mă că eu…

— Nici să nu îndrăznești să termini fraza.

El luă cheile de pe noptieră și se îndreptă către ușă.

— Îmi pare rău, zise ea.

El se opri în loc și, fără să se mai uite înapoi, spuse:

— Ție mereu îți pare rău, nu-i așa, Ange? Ar fi trebuit să țin minte asta.

•

La orele de istorie de anul trecut, Lauren scrisese un rezumat despre Londra victoriană. Una dintre sursele ei de documentare fusese filmul *Omul Elefant.* Își amintea cum stătuse după ore în bibliotecă, privind la ecranul micului televizor, urmărindu-i pe londonezii împopoțonați cum își băteau joc de bietul John Merrick, al cărui chip și trup fuseseră torturate și torsionate dincolo de orice ar fi putut îndura o ființă omenească. Însă șoaptele și zgâielile celorlalți îl îndurerau pe John Merrick la fel de mult pe cât o făcea diformitatea lui.

Lauren înțelegea acum cât de tare durea să fii subiect de bârfă. În toți anii petrecuți la Fircrest se străduise să obțină acel gen de perfecțiune care atrăgea doar atenție pozitivă. Nu întârzia niciodată la ore, nu încălca niciodată regulile și nu vorbea niciodată de rău alți elevi. Încercase, în toate modurile posibile, să fie precum nevasta lui Cezar: fără de pată.

Ar fi trebuit să știe cum e să cazi de sus și cât de tare poate fi pământul.

Toată lumea se uita la ea, șușotea și o arăta cu degetul. Chiar și profesorii păreau șocați și tensionați în prezența ei. Se purtau de parcă Lauren ar fi avut un virus letal, unul care se lua prin aer și care putea infecta orice trecător nevinovat.

După ore, se pierdu în mulțimea de elevi care râdeau și țipau. Chiar și în mijlocul acelor oameni – majoritatea, prieteni – se simțea cu totul diferită.

Separată de ei. Cu capul plecat, încerca să pară invizibilă.

— Lauren!

Își ridică, instinctiv, capul, dorindu-și pe loc să n-o fi făcut.

Gașca se adunase la steag; Susan și Kim stăteau pe marginea trotuarului, lângă David și Jared, care jucau *hacky sack*[28].

Se întări sufletește pentru confruntarea inevitabilă. Îi ocolise la prânz ascunzându-se în bibliotecă, însă acum nu mai avea de ales și trebuia să-i salute.

— Bună, zise ea apropiindu-se de grup.

Ezită. Băgă de seamă că aceeași reacție o avea și David.

Ei doi se priviră de la distanță.

Fetele roiau în jurul ei și o trăgeau de braț. Le urmă în spatele școlii, pe terenul de fotbal. Băieții veniră în urma lor, continuând să joace *hacky sack.*

— Ei bine? întrebă Kim atunci când se adunară cu toții lângă una dintre porți. Cum e?

— Înspăimântător, răspunse Lauren.

Nu voia să vorbească despre așa ceva, însă știa că mai bine era ca oamenii să-i vorbească direct, decât s-o bârfească pe la spate. Iar fetele astea erau cele mai bune prietene ale ei.

— Ce ai de gând? întrebă Susan, scotocind prin rucsac după ceva.

La un moment dat scoase din el o cola, pe care o dădu mai departe, din mână în mână. David veni din spatele lui Lauren și o cuprinse de mijloc.

— Nu știm.

— Cum de n-ai avortat? întrebă Kim. Asta a făcut verișoară-mea.

Lauren ridică din umeri.

— Pur și simplu n-am putut.

Începu să-și dorească să fi fost undeva foarte departe. Alături de Angie, cu care se simțea în siguranță…

— David spune că-l dați spre adopție. Asta-i foarte bine. Mătușa mea, Sylvia, a adoptat un bebeluș anul trecut. Acum e foarte fericită, zise Susan întinzând mâna după cola.

Lauren se uită la David. Pentru prima dată, ea își dădu seama că el putea renunța la toate astea, putea lăsa totul în trecut, alături de toate amintirile lui legate de liceu. Într-o bună zi, acel episod avea să fie la fel de uitat ca și un trofeu la sport sau o notă la teză. De ce, oare, nu-și dăduse seama până acum?

Lauren credea că ea și David treceau prin asta împreună, însă, brusc, toate avertismentele pe care le primise îi năvăliră în minte. Ea era cea care rămăsese gravidă.

— Vino cu mine, îi șopti ea, trăgându-l la o parte.

El o urmă într-un loc liniștit și întunecat din spatele gradenelor. Voia cu disperare să fie luată în brațe, sărutată și liniștită, dar el stătu locului, inert, privind-o cu o derută la fel de vădită precum dragostea pe care i-o purta.

— Poftim?

— O să… o să-mi fie dor de tine în vacanță, îi spuse Lauren dorindu-și ca el s-o fi invitat și pe ea, însă era vacanța lui cu familia.

— Tata a aranjat o întâlnire în ianuarie. Cu un avocat, zise David tresărind și uitându-se la gâtul ei. Pentru adopție.

— Pur și simplu renunți la el, zise Lauren simțindu-și amărăciunea din propria voce.

Lui David îi era atât de ușor.

— Ar trebui ca măcar să-l ascultăm.

David părea pe cale să izbucnească în plâns, acolo, pe terenul de fotbal, la doar câțiva metri de prietenii lui.

Atunci Lauren își dădu seama. Nimic din tot ceea ce se întâmpla nu era ușor pentru el.

— Da, zise ea. Ar trebui să-l ascultăm.

El o privi în ochi. Lauren părea să se îndepărteze de el și, în același timp, părea mai matură.

— Poate că am să-ți iau un inel. În Aspen e plin de magazine faine de bijuterii.

Inima ei tresări un pic.

— Serios?

— Te iubesc, îi șopti el.

Cuvintele lui sunau diferit, păreau rostite de undeva de sub apă. După ce ajunse acasă, Lauren nici nu-și mai putu aminti cum anume sunaseră.

* * *

Angie citi instrucțiunile rețetei de *gnocchi ricotta* pentru cel puțin a patra oară. Nu se considera o femeie proastă, dar nu reușea să înțeleagă cum putea folosi dinții furculiței ca să a facă *gnocchi.*

— Las-o baltă!

Rulă aluatul sub forma unei frânghii, iar apoi îl tăie în bucățele. Hotărâse să învețe să gătească. Dar asta nu însemna deloc că avea să-și dedice viața bucătăriei.

— E destul de bine, zise ea.

Apoi amestecă sosul. Aroma pătrunzătoare de usturoi care sfârâia, de ceapă și de roșii umplu casa. Firește că sosul nu era la fel de bun precum cel al mamei ei; nu putea obține acel miros de mâncare gătită în casă dintr-un sos cumpărat de la magazin. Spera, doar, ca niciunul dintre membrii familiei să nu vină în vizită pe la ea.

Cel puțin, gătea.

Se presupunea că asta era ceva terapeutic, sau cel puțin așa spuneau mereu surorile ei. Angie fusese îndeajuns de disperată ca să încerce o dată, însă acum știa. Tot amestecatul aluatului și tăiatul și frecatul nu ajutaseră deloc.

„N-am să mai trec o dată prin asta. Cu bune, cu rele și cu obsesii”.

Poate că n-ar fi trebuit să-i spună lui Conlan despre Lauren. Cel puțin, nu încă. Poate că mai

întâi ar fi trebuit să lase ca iubirea lor să prindă cheag.

Nu.

Dacă Angie n-ar fi vorbit despre Lauren, asta ar fi însemnat să recadă în obiceiurile de pe vremuri, când ea trăise cufundată într-o singurătate groaznică, vecină cu cea a lui Conlan, dar neamestecându-se niciodată cu ea. Așa că, deși Conlan nu vedea nuanțele schimbării ei, Angie le vedea.

Sinceritatea era singura alternativă.

O dată sau de două ori, Angie alunecase pe panta regretelor, aproape dorindu-și să n-o fi invitat la ea pe Lauren, dar adevărul era că nu-i părea rău de hotărârea pe care o luase. Era bucuroasă s-o poată ajuta pe fată.

Acum, Angie spălă o legătură de busuioc proaspăt și începu să-l taie. Frunzele se lipiră de lama cuțitului și formară un glob verde. Ea tăie cu foarfeca bucățile rămase.

Ușa de la intrare se deschise. Intră Lauren, udă leoarcă.

Angie se uită la ceas.

— Ai venit mai devreme. Trebuia să te iau eu…

— Am zis să te scutesc de efort.

Lauren își dezbrăcă haina și o atârnă în cuierul de metal, apoi își aruncă pantofii din picioare. Aceștia se izbiră de perete.

— Te rog, așază-ți frumos pantofii, zise Angie, automat, la fel ca mama ei.

Dându-și seama de asta, ea râse.

— Ce-i așa de amuzant?

— Eu sunt. Pentru o secundă, am vorbit ca mama, o lămuri Angie aruncând busuiocul în sos, amestecând totul cu o lingură de lemn și acoperind apoi oala. Așadar, zise ea punând lingura jos. Credeam că rămâi după ore cu David.

Lauren părea foarte amărâtă.

— Da, ei bine…

— Uite cum facem. Du-te și îmbracă-te în haine uscate, iar apoi ne întindem să vorbim la o ciocolată caldă.

— Ești ocupată.

— Gătesc. Ceea ce înseamnă că, probabil, o să trebuiască să mâncăm în oraș, așa că poți să începi să te îmbraci.

Lauren zâmbi, în sfârșit.

— Bine.

Angie reduse din căldura mașinii de gătit, apoi făcu un ibric cu ciocolată de casă. Era unul dintre puținele lucruri la care se pricepea. Când termină și se așeză pe canapea, Lauren dădea să coboare scările.

— Mulțumesc, zise Lauren luând cana de ciocolată și așezându-se pe fotoliul de piele de la fereastră.

— Pare-mi-se că n-ai avut o zi bună, spuse Angie încercând să păstreze un ton firesc.

— Mă simt… mai bătrână decât toți prietenii mei.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui.

— Ei își fac griji pentru că nu țin minte datele bătăliilor din Războiul Civil, iar eu mă gândesc cu ce plătesc bona dacă ajung să merg la facultate. Nu prea avem multe în comun. David a zis că poate îmi ia un inel.

— Te cere de nevastă?

Era lucrul cel mai nepotrivit pe care îl putea spune. Fața lui Lauren se crispă de amărăciune.

— Nu, nu cred.

— Of, iubita mea, nu fi prea dură cu el. Nici măcar bărbații maturi nu sunt pregătiți să devină tați. Probabil că David se simte ca și cum ar fi fost aruncat din avion, iar acum pământul se apropie din ce în ce mai mult de el. Știe că o să se izbească tare de tot. Doar fiindcă e speriat, asta nu înseamnă că te iubește mai puțin.

— Nu cred că aș mai putea trăi. Dacă m-ar iubi mai puțin.

— Știu ce spui.

Lauren își ridică, brusc, privirea. Se șterse la ochi și-și trase nasul.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta. Nu vreau să te întristez și pe tine.

— Ce vrei să spui?

— Încă îți mai iubești fostul soț. Îmi dau seama după cum vorbești despre el.

— Sare în ochi, nu-i așa? zise Angie privindu-și mâinile, iar apoi spuse încet: L-am văzut azi.

Nu știa de ce îi venise să spună așa ceva. Poate că simțea nevoia să vorbească despre asta.

— Chiar așa? Încă mai e îndrăgostit de tine?

Angie simți speranța din glasul lui Lauren și înțelese nevoia fetei de a crede că o dragoste consumată mai putea fi reînviată. Oare ce femeie nu voia să creadă asta?

— Nu știu. Ne-a cam trecut vremea.

— Nu i-ar plăcea să mă știe aici.

Perspicacitatea observației lui Lauren o surprinse pe Angie.

— De ce spui asta?

— Ei, haide. După tot ce-ați pățit cu cealaltă fată gravidă?

— Asta a fost altceva, zise Angie amintindu-și pe dată vorbele lui Conlan din urmă cu câteva ore și dorindu-și ca Lauren să aibă dreptate. Bineînțeles, am ținut la Sarah. Dar m-am îndrăgostit de copilul din pântecul ei. Aș fi adoptat acel copil, l-aș fi adus în viețile noastre și mi-aș fi luat rămas-bun de la Sarah. Iar atunci ea ar fi dispărut din viața noastră de zi cu zi. Cu tine e altceva.

— Cum așa?

— Îmi pasă de tine, Lauren, spuse Angie oftând. Și, da, uneori mă las pradă vechilor mele nevoi. Uneori mă întind noaptea în pat, închid ochii și îmi imaginez că ești fiica mea. Dar asta nu mă face să mai fiu ce am fost și nici nu mă mai rănește. Trebuie să-l conving pe Conlan că ăsta-i adevărul.

Angie își ridică bărbia. Realiză că nici măcar nu mai vorbea cu Lauren, ci cu sine însăși.

Lauren o privi și ea.

— Uneori îmi închipui că ești mama mea.

— O, zise Angie, aproape oftând.

— Mi-aș fi dorit să fii.

La auzul acelor vorbe, lui Angie îi veni să plângă. Amândurora le lipsea acel gen de împlinire sufletească. Nu era de mirare că se legaseră atât de ușor una de cealaltă.

— Suntem o echipă, îi zise ea cu blândețe fetei. Tu și cu mine. Cumva Dumnezeu a știut că aveam nevoie una de alta, spuse ea schițând un zâmbet și apoi ștergându-se la ochi. Acum, gata cu tristețea. O să fierb afurisiții ăștia de *gnocchi.* Mă ajuți să pun masa?

•

Lauren stătea în pat, uitându-se la fotografii. Zeci de poze cu domnul și doamna DeSaria zăceau împrăștiate în fața ei. Și cu cele trei fete – împreună sau separat, în fiecare combinație posibilă. Poze făcute primăvara, vara, iarna și toamna. La plajă, la munte, câteva chiar și la marginea vreunui drum. Lauren privi acele fotografii frumoase și-și imagină cum ar fi fost ca ea să aibă parte de o astfel de dragoste toată viața ei, să aibă un tată care să vină la ea zâmbind și să-i întindă mâna.

„Vino cu mine”, i-ar fi zis el, „azi o să…”

Se auzi o bătaie în ușă. Lauren sări din pat. Nu voia să fie prinsă uitându-se la fotografiile de familie ale cuiva. Deschise ușa cât să poată arunca o privire dincolo de ea. Prin crăpătură se vedea ochiul stâng al lui Angie.

— Plecăm în zece minute.

— Știu. Distracție plăcută!

Lauren închise ușa, așteptându-se să audă pașii lui Angie.

Se auzi din nou un ciocănit.

— Ce-ai vrut să spui cu asta? întrebă Angie.

— Adică?

— Mi-ai urat distracție plăcută.

— Da, în oraș.

— E Ajunul Crăciunului.

— Știu. Tocmai de aceea mergi în oraș. Mi-ai povestit totul despre asta noaptea trecută. Mi-ai spus că familia DeSaria năvălește în oraș precum un roi de lăcuste, mâncând tot ce-i stă în cale. Așadar, distracție plăcută!

— Am înțeles. Deci, tu nu ești o DeSaria.

Lauren părea că nu pricepe.

— Nu, nu sunt.

— Așa că ai presupus că te las singură în Ajun și că plec cu familia mea adevărată, ca să mâncăm prăjiturele și să bem vin fiert.

Lauren roși.

— Acum, că pui problema așa…

— Îmbracă-te. E destul de clar pentru tine?

Un zâmbet îi lumină pe loc chipul lui Lauren.

— Da, doamnă!

— Îmbracă-te gros. La meteo au anunțat un Crăciun alb. Și, te rog, ține minte că sunt mult prea tânără ca să fiu doamnă.

Lauren închise ușa și fugi la pat. Adună toate pozele, mai puțin pe cele pe care le alesese ea în mod special, iar apoi le trânti pe celelalte în cutie, pe care o îndesă la loc sub pat. Apoi luă cele două aparate foto de unică folosință și le ascunse în noptieră. Odată îndepărtate toate dovezile incriminatorii, se îmbrăcă cu vechii ei blugi evazați Target, își puse un pulover pe gât și haina ei tivită cu blană artificială.

Jos, Angie o aștepta. Era frumoasă în rochia ei verde-pin de lână, cu cizmele și pelerina de culoare neagră. Părul ei lung era cea mai frumoasă ciufuleală care se putea închipui. O făcea să pară coafată după ultima modă.

— Arăți grozav, zise Lauren.

— Și tu la fel. Acum, haide.

Urcară în mașină și pălăvrăgiră tot drumul spre oraș. Nimic important, doar chestiuni cotidiene.

Atunci când ajunseră pe Main Street, se circula bară la bară.

— Nu pot să cred că toți oamenii ăștia au ieșit în Ajun, zise Lauren.

— E ceremonia finală de aprindere a luminițelor pomului.

— Aha, zise Lauren, fără să înțeleagă de ce se agita toată lumea în legătură cu asta.

Locuia de ani buni în oraș, dar nu luase niciodată parte la acele ceremonii. Mereu fusese nevoită să lucreze în weekenduri și în vacanțe. David îi spusese că ceremoniile erau „în regulă”, dar nici el nu mai mersese la ele de ani întregi. „Se strânge prea multă lume!” era scuza obișnuită a părinților lui.

Angie găsi un loc de parcare și opri.

De cum ieși din mașină, Lauren auzi primul sunet al Crăciunului: clopotele. Băteau la fiecare biserică din oraș. Undeva, prin apropiere, se auzea zgomotul făcut de caii unei calești; Lauren își dădea seama după tropăitul copitelor și clinchetul zurgălăilor.

Sute de turiști se adunaseră în piața orașului, mergând dintr-un magazin în altul și apoi adunându-se în fața standurilor la care se vindeau tot felul de mărfuri, de la ciocolată caldă la bomboane umplute cu rom sau la acadele. Membrii clubului Rotary coceau castane în fața steagului.

— Angela!

Vocea Mariei răzbătu din forfota mulțimii. În clipa următoare, Lauren fu absorbită de familia DeSaria. Vorbeau cu toții deodată, spuneau glume și se țineau de mâini. Mergeau din stand în stand, gustând tot ce li se oferea, și-și umpleau sacoșele cu tot ce nu puteau mânca pe loc. În mulțime, Lauren zări mulți colegi de școală, împreună cu

familiile lor. Pentru prima dată se simțea parte dintr-o familie, nu o străină, ca în alte dăți.

— E timpul, zise Mira la un moment dat.

Toată familia se opri deodată. De fapt, tot orașul încremeni.

Se stinseră luminile și se făcu beznă. Brusc, stelele străluceau mai tare pe cer. Un fior de anticipare străbătu mulțimea. Angie luă mâna lui Lauren și i-o strânse încet.

Se aprinseră luminile de Crăciun. Sute de mii, deodată. Lauren exclamă:

— Ca prin magie!

— Destul de frumos, nu? zise Angie.

— Da, recunoscu Lauren, cu glasul gâtuit de emoție.

Mai rămaseră o oră în piață, apoi merseră la biserică pentru slujba de la miezul nopții, care în acea zi și epocă avea loc la ora zece. Intrând în biserică alături de Angie, lui Lauren îi veni să plângă. Ăsta era visul oricărei fetițe; îi venea ușor să-și închipuie că Angie era mama ei. După slujbă, familia DeSaria se despărți, iar fiecare o luă în altă direcție.

Angie și Lauren merseră prin mulțime, arătându-și una alteia tot felul de lucruri apărute în cale. Atunci când ajunseră la mașină, începu să ningă. Conduseră spre casă cu viteză mică. Fulgii erau mari și ușori și se așterneau, leneși, pe pământ.

Lauren nu-și putea aminti când văzuse ultima oară un Crăciun alb. În general, de sărbători ploua.

Pe Miracle Mile Road zăpada începuse să se depună. Îmbrăcase deja crengile copacilor și acoperise drumul cu un strat subțire. Curtea lor era ascunsă sub un văl de un alb strălucitor.

— Mă întreb dacă am putea să ieșim mâine la săniuș, zise Lauren tresăltând în scaun și neputându-se abține, deși știa că asta era o purtare copilărească. Sau poate că mergem să facem niște

îngeri în zăpadă? Am văzut asta cândva la televizor. Hei, cine-i acolo?

Un bărbat stătea în fața intrării casei lui Angie, într-un con de lumină aurie. Fața îi era ascunsă de vălul de ninsoare.

Angie opri mașina, iar Lauren aruncă o privire prin parbriz.

El coborî de pe verandă și se apropie. Atunci, Lauren își dădu seama cine era. Bărbatul cu blugi Levi's tociți și jachetă neagră de piele era Conlan. Se întoarse spre Angie, ai cărei ochi păreau enormi în contrast cu tenul palid.

— El e?

Angie dădu din cap în semn că da și zise:

— El e Conlan al meu.

— Uau! abia reuși Lauren să îngaime.

Arăta ca Pierce Brosnan.

Fata coborî din mașină. Conlan se apropie de ea, cu pantofii scârțâind pe pietrișul aleii.

— Tu trebuie să fii Lauren.

Vocea lui avea un timbru jos și răgușit, de parcă ar fi fumat sau ar fi băut prea mult în tinerețe.

Lauren se strădui să nu tresară. El avea cei mai albaștri ochi pe care-i văzuse ea vreodată; o priveau ca și când ar fi vrut s-o străpungă până la os. Conlan părea supărat pe ea.

— Da, eu sunt, zise Lauren.

— Conlan, zise Angie, rămasă fără suflare, dar apropiindu-se de el.

El nici nu se uită la Angie. Continuă s-o fixeze cu privirea pe Lauren.

— Am venit să *te cunosc.*

Capitolul 26

Conlan încerca să păstreze distanța față de Lauren. Angie își putea da seama de asta. El își purta detașarea de reporter ca pe o armură, de parcă acele câteva bucăți de metal ar fi putut proteja inima unui bărbat. Stătea, țeapăn, în capul mesei și amesteca cărțile. De jumătate de oră jucau Hearts, vorbind aproape tot timpul, deși Angie n-ar fi numit asta conversație. Era mai degrabă un interogatoriu.

— Deci, ai făcut cerere de admitere pe la facultăți? o întrebă Conlan în timp ce pregătea mâna următoare.

Nu se uita la Lauren. Angie știa că ăsta era un vechi truc din arsenalul lui de reporter. Nu te uita; oamenii o să creadă că e o simplă întrebare, care nu contează prea mult.

— Da, zise Lauren fără să-și ridice privirea din cărți.

— Unde?

— USC. Pepperdine. Stanford. Berkeley. UW. UCLA.

— Încă mai crezi că poți merge la facultate?

Referirea la copil o determină pe Angie să-și ridice iute ochii din cărți.

Privirea lui Lauren fu mai mult decât grăitoare. Era clar că se săturase.

— Merg la facultate.

— O să-ți fie greu, zise el împărțind cărțile.

— Domnule Malone, nu vreau să par nepoliticoasă, zise Lauren adunându-și puterile, dar în viață e mereu greu. Am primit bursă la Fircrest fiindcă nu m-am dat bătută. Din același motiv, am să obțin o bursă și la facultate. Orice o să trebuiască să fac o să fac.

— Ai rude care să te ajute?

— Angie mă ajută.

— Dar familia ta?

— Sunt singură, murmură Lauren.

Sărmanul Conlan. Angie îl văzu cum se topea în capul mesei, cu cărțile în mână. Renunță la mâna lui de reporter, lăsând loc expresiei triste și ridurilor unui bărbat îngrijorat.

Angie era convinsă că încerca să depășească emoțiile pe care le stârnise, dar că era prizonierul lacrimilor din ochii acelei fete. El își drese glasul.

— Angie mi-a zis că ești interesată să studiezi jurnalismul.

Iată, găsise un subiect mai interesant.

Lauren încuviință făcând un semn din cap. Conducea cu două carouri.

— Așa e.

Conlan își jucă regele.

— Poate vrei să mă însoțești la birou într-o bună zi. Aș putea să te prezint unor colegi. Să vezi cum lucrează reporterii.

Angie își ridică privirea din cărți și văzu cum totul se schimbă într-o clipită. Interogatoriul dispăru, lăsând loc unei mici petreceri, în următoarea oră vorbiră, râseră și jucară cărți. Conlan povesti câteva întâmplări amuzante de la muncă, despre criminali pe care nu-i ducea mintea. Angie și Lauren povestiră, și ele, niște pățanii legate de gătit.

Pe la zece sună telefonul. Era David, care telefona din Aspen. Lauren urcă la etaj ca să vorbească.

Conlan se întoarse către Angie. Nu era sigură, dar i se părea că asta era prima dată când el îndrăznea s-o privească.

— De ce ai venit? îl întrebă ea.

— E Ajunul Crăciunului, iar tu ești familia mea.

Voi să se întindă și să-l sărute, dar se simțea ciudat și nesigură pe ea. După toți anii petrecuți împreună, acum erau separați.

— Obișnuința nu e un motiv îndeajuns de bun.

— Nu, nu e.

— Atunci, e vorba despre un început?

Înainte ca el să-i răspundă, Lauren se întoarse în cameră radiind de bucurie, cu alura unei fete care avea toată viața înainte.

— Îi e dor de mine, zise ea așezându-se din nou la masă.

Angie și Conlan reluară imediat jocul de cărți. În următoarea oră discutară banalități.

Era cea mai bună noapte pe care Angie o avusese de ani buni. Fusese atât de frumoasă, încât pe la miezul nopții, atunci când Lauren anunță că voia să se retragă, Angie se strădui s-o convingă să mai stea. Nu voia ca seara să se încheie.

— Ange, lasă biata fată să se culce. E târziu. Cum să vină Moș Crăciun dacă ea nu doarme?

Lauren râse. Era un râs proaspăt și feciorelnic, plin de speranță, care o unse la inimă pe Angie.

— Ei bine, noapte bună! zise Lauren îmbrățișând-o pe Angie cu înflăcărare. Crăciun fericit! șopti ea, apoi, în timp ce se îndrepta spre ieșire, le spuse: A fost cel mai frumos Ajun din viața mea.

Îi zâmbi și lui Conlan, după care părăsi încăperea. Angie rămase așezată pe scaun. Cu Lauren plecată, camera părea cufundată în tăcere.

— Cum o să te descurci cu sarcina ei? întrebă Conlan cu glas domol, ca și cum rostirea acelor cuvinte îl durea. Cum o să te simți atunci când o să i se mărească pântecul, când copilul o să înceapă să lovească, sau atunci când ea o să meargă să cumpere pijamale?

— O să mă doară.

— Așa e.

Privirea ei era limpede, chiar dacă vocea îi tremura.

— M-ar durea și mai tare să nu-i fiu alături.

— Am mai trecut prin asta.

Angie se gândi la spusele lui, mai precis la faptul că trecuseră *împreună* prin momentele acelea. Jucaseră cărți și cu Sarah Dekker, se uitaseră la televizor și cu ea și-i cumpăraseră și ei

haine noi. Însă singura legătură dintre ei trei fusese acel copil nenăscut.

— Nu, spuse Angie în cele din urmă. N-am mai trecut prin nimic care să semene cu situația de acum.

— Ție ți-a fost mereu ușor să speri, Angie. A fost unul dintre lucrurile care ne-au distrus. Nu știi când să renunți.

— Speranța era tot ce aveam.

— Nu, mă aveai pe mine.

Adevărul o lovi drept în inimă.

— În seara asta, haide să nu mai privim în trecut. Te iubesc. Oare e de ajuns pentru prezent?

— Adică pentru seara asta?

Ea dădu din cap în semn că da.

— Alcoolicii iau fiecare zi așa cum vine. Iubiții pot face și ei același lucru.

La auzul acelor vorbe, Conlan se aplecă spre ea, își petrecu brațele pe după gâtul ei și o trase spre el. Privirile li se întâlniră; a ei, încărcată de lacrimi neplânse, a lui, întunecată de îngrijorare.

O sărută. Lui Angie nu-i trebuia nimic în afară de acel sărut, și nu-și putea imagina nimic mai minunat. Știa ce avea să urmeze; Conlan o luă în brațe și începu să urce cu ea spre dormitor. Spre vechiul ei dormitor.

Ea râse.

— Haide în dormitorul mare, că acum suntem oameni în toată firea.

El se întoarse și împinse ușa, iar apoi o închise cu piciorul.

•

În dimineața următoare, Angie se trezi cu o durere în tot corpul. Se rostogoli pe partea ei de pat și se înghesui în Conlan, sărutându-l pe obrazul nebărbierit.

— Crăciun fericit! îi șopti ea așezându-și mâna pe pieptul lui gol.

El se trezi și clipi.

— Crăciun fericit!

Vreme de ceea ce ei i se păru o veșnicie, Angie îl privi îndelung, cu sânii striviți de pieptul lui, cu trupul plin de o dorință atât de puternică și de dulce încât era aproape dureroasă. Simțea cum inimile le băteau din nou în același ritm. Îl sărută, punând în sărutul acela tot ceea ce avuseseră împreună, bunele, relele și toate cele care fuseseră între acestea două. Fu un sărut care sfărâmă crusta împietrită a anilor ce se scurseseră, și care o făcu pe Angie să se simtă din nou tânără, fără griji și plină de speranță.

Îi atinse, mirată, obrazul. Poate că așa se simțeau femeile atunci când li se întorceau bărbații de la război. Oarecum triste, dar mult mai îndrăgostite decât ar fi crezut că era cu putință.

— Iubește-mă, îi șopti ea.

— Crede-mă că am încercat să nu te iubesc, zise el luând-o în brațe.

Mai târziu, după ce Angie își recăpătă suflarea, iar tremurul corpului i se mai domoli, se dădu jos din pat și începu să-și caute halatul.

— Vii cu noi la mama?

El izbucni în râs.

— Asta ar pune din nou în funcțiune vechea fabrică de zvonuri.

— Te rog!

— Unde altundeva să mă duc în dimineața de Crăciun?

Angie izbucni într-un râs sonor. Atât de bine se simțea.

— Îmbracă-te. Deja am întârziat.

Ea își găsi halatul, se înfășură în el și o porni prin hol spre camera lui Lauren. Se aștepta s-o găsească gata trezită și îmbrăcată, pregătită să deschidă cadourile, însă Lauren dormea tun.

Angie se așeză pe marginea patului.

— Trezește-te, scumpo, zise ea dându-i fetei părul la o parte din ochi.

Lauren clipi.

— ’Neața, murmură ea.

— Trezirea, somnorilă! E Crăciunul.

— O, da.

Ochii i se închiseră din nou. Angie se încruntă. Ce copil n-ar fi sărit în sus de bucurie în dimineața de Crăciun?

Răspunsul veni pe loc: un copil care nu prea avusese parte de Crăciun. Nu putea să uite cum arăta apartamentul în care locuise Lauren… sau pe femeia – mama – care o părăsise fără un cuvânt.

Se aplecă și o sărută pe cap.

— Haide, Frumoasă Adormită! Trebuie să fim la mama într-un sfert de oră. În familia asta, deschidem cadourile devreme.

Lauren dădu pătura la o parte și fugi la baie. Amândouă știau că pentru al doilea duș rămânea doar apă călduță, în vreme ce pentru al treilea nu mai rămânea decât apă rece.

Angie reveni în dormitor. Îl găsi pe Conlan în dreptul ferestrei, purtând vechiul halat al tatălui ei. Ținea în mâini o cutiuță învelită în hârtie argintie. Ei doi aveau obiceiul de a-și face cadouri înainte să meargă în vizită la mama lui Angie, dar ea nu mai sperase ca anul ăsta să mai primească vreun cadou de la el.

— Mi-ai luat ceva? Eu nu…

El se apropie și-i oferi cutia zicându-i:

— E doar un flecușteț.

Angie găsi înăuntru o decorațiune de Crăciun lucrată manual. Un înger argintiu împodobit cu cristale și ale cărui aripi aveau fațete lucrate cu o migală uluitoare.

— L-am găsit în Rusia luna trecută, când am fost acolo ca să-i iau un interviu lui Svetlaska.

Ea privi îndelung frumosul înger care-i încăpea în palmă, amintindu-și o altă zi de Crăciun, cu mulți ani în urmă. „Fiindcă mă gândesc mereu la tine”, îi spusese el în timp ce-i oferea un ornament în formă de pantof, cumpărat din Olanda. Fusese începutul unei colecții. O tradiție a lor. În cele din urmă, Angie își ridică privirea către el.

— Ai cumpărat asta luna trecută?

— Mi-a fost dor de tine, șopti el.

Angie se duse la comodă, deschise sertarul de sus și scotoci prin lenjeria pe care o păstra acolo. Apoi veni la Conlan ținând în mână o cutiuță de catifea albastră.

— Și eu am un cadou pentru tine, zise ea venind mai aproape.

Amândoi știau ce anume era.

El i-o luă din mână și o deschise.

Înăuntru era verigheta ei. Diamantul sclipea în contrast cu nuanța închisă a catifelei. Angie se întrebă dacă și el își mai amintea ziua în care aleseseră verighetele. Fuseseră doi copii îndrăgostiți care mergeau din magazin în magazin ținându-se de mână și crezând că iubirea lor avea să dureze la nesfârșit.

— Mi-o dai înapoi? o întrebă Conlan.

— M-am gândit că, mai devreme sau mai târziu, o să știi ce să faci cu ea.

Viața e minunată.
Miracolul de pe Strada 34.
Poveste de Crăciun.

Aproape toată viața, Lauren se uitase la acele filme fantastice despre sărbători și despre multe altele și-și zisese: „Da, cum să nu”. Brazi de Crăciun cu forme perfecte, împodobiți cu sute de luminițe, înfășurați în ghirlande și ornați cu decorațiuni lucrate manual, lăsate moștenire din generație în generație. Ramuri de plante veșnic verzi care împodobeau șemineul și se înfășurau pe balustrade.

Nimic din toate astea nu e adevărat, își spusese ea. Acel Crăciun ca-n povești n-avea nimic în comun cu Crăciunul copiilor obișnuiți.

Apoi intrase pe ușa decorată cu ghirlande a familiei DeSaria și se trezise în țara minunilor. Pretutindeni erau tot felul de decorațiuni, pe

fiecare masă, la ferestre și la ramele fotografiilor. Reni mici de sticlă, oameni de zăpadă din porțelan, sănii de aramă pline cu globuri viu colorate. Pomul, aflat într-un colț al încăperii, era imens și atât de plin de podoabe, că de abia îi mai vedeai verdele crengilor. O stea albă, frumoasă, strălucea în vârf, atingând tavanul.

Și cadourile.

Lauren nu mai văzuse atâtea daruri adunate într-o singură cameră. Se întoarse spre Conlan.

— Uau, fu tot ce putu spune.

De abia aștepta să-l sune pe David și să-i povestească toate astea. N-avea să uite nici cel mai mic detaliu.

— Așa am zis și eu atunci când mi-am petrecut primul Crăciun aici, îi mărturisi Conlan. De Crăciun, tata obișnuia să-i dăruiască mamei un prăjitor de pâine, și nici măcar nu se obosea să-l ambaleze.

Lauren înțelegea prea bine acel fel anume de a ignora sărbătorile.

Angie se apropie de ei.

— E grotesc. Știu. Stai să ne vezi mâncând. Suntem ca peștii piranha, spuse ea trecându-și brațul pe după gâtul lui Lauren. Haide în bucătărie, să vezi unde se petrece adevărata acțiune, o îndemnă ea, iar apoi îi zise lui Conlan, zâmbind: O s-o uimim pe fata asta.

Le luă aproape jumătate de oră să traverseze camera de zi. Fiecare dintre oaspeți, tânăr sau bătrân, strigă de bucurie la vederea lui Conlan, sări de pe scaun și îl îmbrățișă, de parcă fostul soț al lui Angie ar fi fost un star rock. Lauren se ținu de mâna lui Angie și se lăsă condusă prin mulțime. Ajunse la bucătărie deja ametită. Ea și Angie se opriră în prag.

Maria era la masa pentru micul dejun și modela fursecuri dintr-un aluat verde. Mira aranja măsline și felii de morcov pe o tavă de cristal. Livvy turna

un amestec alb, cremos, într-o tavă de plăcintă în formă de scoică.

— Ai întârziat, constată Maria fără să-și ridice privirea. Stai la cinci kilometri, și tot întârzii.

Conlan intră în bucătărie.

— E vina mea, Maria. Eu am ținut-o trează toată noaptea.

Toate femeile țipară în cor și-și ridicară brațele, alergând la Conlan ca să-l sărute și să-l strângă la piept.

După ce, în sfârșit, isprăviră să-l sărute, să-l îmbrățișeze și să-l interogheze, femeile se întoarseră la gătit. Lauren învață să taie ridichile în formă de trandafiri, să facă sos și să aranjeze *antipasti* pe tavă.

Apoi, copiii începură să alerge prin bucătărie și s-o tragă pe Maria de mânecă, implorând-o să-i lase să deschidă cadourile.

Angie o luă de braț pe Lauren și o duse în camera de zi, unde musafirii ocupaseră toate locurile disponibile – scaune, canapele, taburete, marginea șemineului și podea.

Copiii se adunară în jurul bradului, scotocind printre cadouri și împărțindu-le celorlalți oameni din cameră.

Lauren se scuză și ieși din casă, închizând ușa în urma ei. Se duse, grăbită, la mașină, de unde luă singurul cadou pe care-l cumpărase. Ținându-l strâns la piept, intră înapoi în casa caldă și scăldată în iz de scorțișoară; se așeză lângă Angie pe marginea șemineului.

Micul Dani veni la ea și-i întinse un cadou.

— O, dar nu e pentru mine, zise Lauren. Uite, haide să te ajut să citești…

Angie îi puse o mână pe picior.

— Ba da, e pentru tine.

Lauren nu știu ce să spună. Murmură un „Mulțumesc!” și așeză, cu grijă, cadoul în poală. Nu se putu opri și îl atinse, își trecu degetele peste hârtia fină a ambalajului.

Apoi sosi un alt cadou pentru ea, iar apoi un altul. Din partea Mariei, a lui Livvy și a Mirei.

Lauren nu mai primise niciodată atâtea daruri. Se întoarse către Angie și-i spuse:

— N-am știut. N-am cumpărat nimic pentru…

— Nu e concurs de cadouri, draga mea. Familia și-a amintit de tine pe când era la cumpărături. Atâta tot.

Conlan își croi drum prin gloata de copii din mijlocul încăperii și se așeză lângă Lauren. Ea veni mai aproape de Angie, ca să-i facă loc.

— Un pic copleșitor, așa-i?

Lauren încuviință printr-un hohot de râs timid.

— Așa-i.

— Am împărțit toate cadourile, Nana! strigă unul dintre copii, iar asta declanșă nebunia.

Cu toții începură să-și deschidă darurile. Zgomotul ambalajelor rupte se auzea precum vuietul unui fierăstrău. Atât adulții, cât și copiii strigau de bucurie și se grăbeau să se îmbrățișeze.

Lauren se aplecă și luă unul dintre numeroasele cadouri pe care le primise. Era de la Mira, Vince și copiii lor.

Aproape că-i era teamă să-l deschidă, pentru că nu voia să strice emoția acelei clipe. Desfăcu ambalajul și îl împături la loc cu grijă, ca să-l refolosească. Privi în jur, asigurându-se că n-o văzuse nimeni. Din fericire, toată lumea era ocupată cu propriile cadouri. Lauren scoase capacul cutiei albe. Înăuntru se afla o ie frumoasă, lucrată de mână. O putea purta în timpul sarcinii.

Simplul gând îi dădu o strângere de inimă. Își ridică privirea și se uită prin cameră după Mira și Vince, care erau ocupați să-și deschidă și ei cadourile. Apoi deschise o altă cutie, în care se afla o brățară de argint, din partea lui Livvy și a familiei ei. De la Maria primi o carte de bucate. Ultimul dar era absolut superb: un jurnal cu coperți de piele, legat manual, de la Angie. Avea și o dedicație:

Dragei mele Lauren,

Cel mai nou membru al familiei noastre.
Bine ai venit!

Cu dragoste,
Angie.

Tocmai citea acele rânduri, când, de lângă ea, Angie strigă:

— O, Doamne!

Lauren privi la stânga.

Angie deschisese cadoul de la ea. Era o ramă simplă din lemn de stejar, de patruzeci pe șaizeci de centimetri, cu garnitură de fildeș și spații pentru fotografii de diverse mărimi. Ca să umple toate compartimentele ramei, Lauren alesese fotografii din cutia de sub pat și adăugase câteva poze pe care le făcuse ea de Ziua Recunoștinței.

Angie își trecu degetul peste sticla sub care era așezată o imagine cu ea și cu tatăl ei. În fotografie, Angie purta pantaloni cu model floral și un tricou mulat, decoltat, cu dungi orizontale multicolore. Stătea pe genunchii lui *papa,* povestindu-i ceva. El râdea.

— Unde ai găsit pozele astea? o întrebă Angie.

— Astea sunt copiile. Originalele sunt în cutie.

Zgomotul din încăpere încetă brusc. Discuțiile se opriră una după alta. Lauren simți toți ochii ațintiți asupra ei. Maria fu prima care să se ridice și să vină la ea. Îngenunche în fața lui Angie, luă poza în poala ei și o privi îndelung. Când își ridică privirea, avea ochii înlăcrimați.

— Asta a fost făcută în călătoria noastră la Yellowstone… aniversarea noastră de douăzeci și cinci de ani de căsnicie. Unde le-ai găsit?

— Erau într-o cutie de sub patul meu. La cabană. Îmi pare rău. Știu că n-ar fi trebuit…

Maria o îmbrățișă strâns pe Lauren și-i mulțumi. Se desprinse din îmbrățișare cu lacrimile

curgându-i șiroaie.

— Asta mi-l aduce pe Tony acasă de Crăciun. E cel mai frumos cadou. Adu-mi pozele originale mâine, te rog, da?

— Bineînțeles, încuviință Lauren cu un zâmbet larg cât toată fața ei.

Nu se putea stăpâni, și-și păstră acel zâmbet și după ce Maria plecă. Angie o strânse de mână și-i spuse:

— E foarte frumos. Mulțumesc.

•

Masa de Crăciun în casa DeSaria era puțin mai liniștită decât un meci al echipei Mariners, dar nu cu mult. Întinseseră trei mese. Două în camera de zi, fiecare cu patru scaune, și una în sufragerie, la care se înghesuiseră șaisprezece persoane. O masă era doar pentru cei mici, iar alta pentru adolescenți, cărora le revenea sarcina să aibă grijă de copii. De cele mai multe ori, cei dintâi nu reușeau să-și îndeplinească misiunea. Abia apucai să iei câteva îmbucături, când te trezeai pe cap cu un adult venit să-l cicălească pe unul mic, sau invers. Bineînțeles că cicăliții și cicălitorii nu-și acordau prea multă atenție unii altora, iar după ce se bău și cea de-a treia sticlă de vin, cei mici știură că n-avea sens să mai vină în sufragerie. Pur și simplu, adulții se distrau mult prea bine.

Angie nu se așteptase ca primul ei Crăciun fără *papa* să arate așa. Cu toții crezuseră că tonul scăzut și ochii triști aveau să fie la ordinea zilei.

Darul lui Lauren schimbase, însă, totul. Acele fotografii vechi, ignorate vreme de zeci de ani, li-l aduseseră din nou pe *papa.* Acum, în loc să evite să vorbească despre acele amintiri, și le împărtășeau unii altora. Chiar în acel moment, Maria le povestea tuturor despre vacanța lor la Yellowstone și despre cum o uitaseră din greșeală pe Livvy într-un restaurant de pe drum.

— E greu să ai grijă de trei fetițe și de un cățel, spuse mama râzând.

Singura care nu râdea era Livvy. De fapt, fusese tăcută mai toată ziua. Angie se încruntă, întrebându-se dacă nu cumva căsnicia surorii ei începuse deja să scârțâie. Îi zâmbi peste masă, dar Livvy se uită în altă parte.

Angie își puse în gând să vorbească cu ea după cină, apoi privi în dreapta. Lauren avea o discuție animată cu Mira.

Când se întoarse spre stânga, îl văzu pe Conlan uitându-se la ea.

— E ceva cu fata asta, zise el.

— Te-a vrăjit și pe tine, nu-i așa?

— E periculos, Angie. Când o să plece…

— Știu, răspunse ea, aplecându-se spre el. Știi ceva, Con? Am inima îndeajuns de mare ca să mai pierd câte o bucățică din când în când.

Încetul cu încetul, Conlan prinse să zâmbească.

— Mă bucur să aud asta.

Era pe cale să mai adauge ceva, dar fu oprit de clinchetul unei furculițe care lovea un pahar de cristal.

Angie își ridică privirea.

Livvy și Sal se ridicaseră. Sal era cel care bătuse cu furculița în pahar, ca să facă liniște. După ce toată lumea se opri din vorbă, el își trecu un braț pe după umerii lui Livvy.

— Voiam să vă spunem că, la Crăciunul următor, o să mai avem un bebeluș în familie.

Livvy se uită la Angie, iar ochii i se umplură de lacrimi încetul cu încetul.

Angie se aștepta ca durerea s-o lovească nemilos, așa că se încordă, în așteptare. Conlan o strânse de coapsă. „Ușurel”, părea că voia el să-i spună.

Doar că Angie chiar luă lucrurile *ușurel.* Iar faptul că descoperi asta o făcu să zâmbească. Se ridică, veni de partea cealaltă a mesei și-și îmbrățișă strâns sora.

— Mă bucur pentru tine.

Livvy se trase îndărăt.

— Vorbești serios? Mi-era atât de teamă să-ți spun.

Angie zâmbi. Durerea era acolo, ca un ciob înfipt în inimă. Și invidia. Dar n-o mai durea atât de mult ca altă dată. Sau poate că, în sfârșit, învățase să-și stăpânească durerea. Tot ce știa era că nu mai simțea nevoia să se refugieze într-o cameră și să plângă, și nici să-și aștearnă pe față vreun zâmbet forțat.

— Vorbesc serios, își liniști ea sora.

La auzul acelor vorbe, discuțiile reîncepură.

Angie își reluă locul la masă, iar mama începu rugăciunea. După ce ea sfârși să-i pomenească pe toți cei dragi pe care-i pierduseră, inclusiv pe *papa* și pe Sophie, Conlan se aplecă spre Angie.

— Chiar ești bine?

— E un șoc pentru tine, nu-i așa?

El o privi îndelung, apoi îi spuse:

— Te iubesc, Angela Malone.

•

— Cât e ceasul? întrebă Lauren ridicându-și privirea din revistă.

— Au trecut zece minute de când ai întrebat ultima oară, răspunse Angie. O să vină, nu te îngrijora.

Lauren aruncă revista. N-avea niciun rost să mai pretindă că citea. Merse la fereastră și privi afară. Noaptea se lăsa încetul cu încetul deasupra oceanului. Valurile de abia se mai vedeau, preschimbate într-o linie argintie care mijea deasupra malurilor de cărbune. Luna ianuarie sosise în West End, aducând de la răsărit un vânt aspru, a cărui suflare rece îndoia copacii.

Angie veni lângă Lauren și o cuprinse pe după mijloc. Ca întotdeauna, Angie reușea s-o liniștească printr-o simplă *atingere de mamă.*

— Mulțumesc, zise Lauren cu glas tremurător.

Uneori o domina dorința intensă ca Angie să-i fi fost mamă, iar asta o făcea să se simtă ușor vinovată, mai ales pentru că nu putea să nege acea

dorință. În ultimul timp, gândul la mama ei (care-i venea în minte cel mai adesea în puterea nopții, pe când vuietul valurilor din depărtare o purta către un somn adânc și liniștit, pe care nu-l mai cunoscuse înainte), o făcea să se simtă adânc dezamăgită. Totuși, rana lăsată de tăișul ascuțit al trădării i se mai vindecase. Îi părea rău pentru maică-sa, dar și pentru ea însăși. Dacă ar fi fost crescută de Angie, Lauren ar fi învățat din primele clipe ce însemna să fii iubită. N-ar mai fi fost nevoită să caute dragostea în altă parte.

Cineva sună la ușă.

— A venit!

Lauren fugi de la fereastră și merse să deschidă. David stătea în prag, îmbrăcat în jacheta lui roșu cu alb și într-o pereche de blugi vechi. Ținea în mână un buchet de trandafiri roșii.

Lauren i se aruncă de gât. Când sfârși să-l îmbrățișeze, râzând de propria disperare, mâinile îi tremurau, iar lacrimile îi înțepau ochii.

— Mi-a fost dor de tine.

— Și mie de tine.

Ea îl luă de mână și îl conduse înăuntru.

— Hei, Angie, îl mai ții minte pe David, nu-i așa?

Angie veni la ei. Lauren se simți mândră de ea. Arăta nemaipomenit de bine, îmbrăcată în negru, cu părul ei unduitor și cu zâmbetul de vedetă de cinema.

— Mă bucur să te văd din nou, David. Ai avut un Crăciun frumos?

El rămăsese cu brațul strâns în jurul lui Lauren.

— A fost în regulă. Aspenul e un loc minunat dacă porți blănuri scumpe și bei mult Martini. Dar mie mi-a lipsit Lauren.

Angie zâmbi.

— Probabil că din motivul ăsta ai sunat-o atât de des.

— A fost prea des? Cumva am…

— Glumesc, fii pe pace. Știi că trebuie să mi-o aduci înapoi până la miezul nopții, nu-i așa?

Lauren chicoti. Avea *oră de ajuns acasă.* Probabil că era singurul adolescent din lume care se bucura de asta.

El o privi, nedumerit, pe Lauren.

— Ce vrei să facem? Mergem la film?

Lauren voia să fie cu el și *atât.*

— Poate că am putea să jucăm cărți aici. Sau să ascultăm muzică.

David se încruntă, apoi se uită la Angie, care spuse repede:

— Eu am treabă sus.

Lauren o iubi pentru asta.

— Ce zici, David?

— Da, sigur.

— Foarte bine, răspunse Angie. Aveți mâncare în frigider și niște porumb în magazie. Lauren, știi unde e mașina de făcut popcorn, spuse ea, apoi îl privi țintă pe David. O să mai trec pe aici din când în când.

Vorbele ei ar fi trebuit s-o sâcâie pe Lauren, dar adevărul era că Lauren o iubea pe Angie pentru asta. O făcea să se simtă ocrotită și iubită.

Angie le ură noapte bună și plecă la etaj.

După ce rămaseră singuri, Lauren luă florile și le puse într-o vază, apoi merse la bucătărie și îi aduse cadoul lui David.

— Crăciun fericit!

Se așezară pe canapea și se ghemuiră unul într-altul.

— Deschide-l, îl îndemnă ea.

David scoase ambalajul cutiuței. Înăuntru era un mic medalion de aur cu imagine Sfântului Cristofor.

— O să te ocrotească, zise ea, șovăind înainte să adauge: Atunci când o să fim departe unul de celălalt.

— Poate că intri și tu la Stanford, zise el fără convingere.

Apoi oftă adânc.

— Nu-i nimic, murmură Lauren. Știu că o să fim despărțiți. Dar dragostea noastră poată să învingă distanțele.

Fără grabă, David scoase din buzunar un pachețel frumos ambalat. Nu era cutiuța vreunui inel.

Ea îl luă, surprinsă de dezamăgirea care o năpădi pe când despacheta cadoul. Până în clipa aceea nu-și dăduse seama că se așteptase la o cerere în căsătorie. În cutiuță era o pereche de cercelușI în formă de inimă, cu diamante. Inimioarele erau suspendate de un fir atât de subțire, încât părea făcut din nailon de undiță.

— Sunt frumoși. N-am crezut niciodată că o să am cercei cu diamante.

— Eu voiam să-ți iau un inel.

— Sunt minunați, crede-mă.

— Mama și tata sunt de părere că n-ar trebui să ne căsătorim.

Prin urmare, Lauren și David aveau să discute despre asta.

— Și tu ce crezi?

— Eu nu știu. Mai ții minte că tata urma să stea de vorbă cu un avocat?

— Da, îi răspunse ea, străduindu-se din răsputeri să zâmbească.

— Avocatul spune că există oameni care ar adora copilul ăsta. Oameni care și l-ar dori enorm.

— Copilul nostru, șopti ea.

— Nu pot fi tată, spuse David cu un aer atât de trist și de înfrânt încât lui Lauren îi veni să plângă. Adică *sunt* tată, dar…

Ea îi mângâie fața, întrebându-se cât avea să țină durerea care o săgeta în clipa aceea. Acum se simțea cu mult mai în vârstă decât el. Dintr-odată, își dădu seama că acea diferență dintre ei le putea nimici dragostea.

Ar fi vrut să-i poată spune lui David că totul era în ordine, că ea avea să se țină de planul părinților

lui și să dea copilul spre adopție, iar că apoi avea să meargă mai departe, după cum plănuiseră. Însă nu știa dacă putea să facă toate astea. Se aplecă spre David. În lumina flăcărilor, ochii lui nu mai erau atât de albaștri.

— Ar trebui să mergi la Stanford și să lași totul în urmă, îi spuse ea.

— Vorbește cu avocații, ce zici? Poate că găsesc ei o soluție.

Vocea îi pieri, ca și cum ar fi fost pe cale să izbucnească în plâns.

Lauren oftă, scoțând un sunet slab, asemănător celui pe care l-ar fi făcut un mușchi desprinzându-se de os.

— Bine.

Capitolul 27

Lauren închise manualul și se uită la ceas.

2.45.

2.46.

Oftă, nervoasă. În jurul ei, toți colegii râdeau și vorbeau, strângându-și lucrurile ca să iasă din clasă. Aveau o săptămână aglomerată la școală. Era firesc, pentru că luni începeau examenele de sfârșit de an. În mod obișnuit, Lauren ar fi fost la fel de agitată ca și ei. Dar acum, în cea de-a treia săptămână a lui ianuarie, avea probleme mai mari. Peste doar o săptămână, în timp ce prietenii ei aveau să caute noi săli de clasă, ea va fi absolvit liceul.

Își vârî cartea și caietul în rucsac. Apoi și-l puse în spate și ieși din clasă. Traversând holul aglomerat, făcu mari eforturi să le zâmbească colegilor, să vorbească și să se poarte normal.

În tot răstimpul ăsta, se gândea: *Ar fi trebuit* s-o *rog pe Angie să vină azi cu mine.* Oare de ce n-o făcuse?

Nici acum nu știa prea bine de ce.

Se opri la vestiar ca să-și ia haina. Când să închidă ușa, David apăru în spatele ei.

— Hei, îi șopti el la ureche.

Lauren se sprijini de el.

— Salut.

David o răsuci binișor până când o aduse cu fața către el. Avea un zâmbet enervant de strălucitor, cel mai vesel care-i apăruse pe față de când aflase despre copil.

— Pari fericit.

Auzindu-și amărăciunea din glas, Lauren se crispă. Vorbise exact ca mama ei.

— Îmi pare rău, zise David.

Doar că el habar n-avea de ce îi părea rău sau de vreo greșeală pe care s-o fi făcut. Iar Lauren se întrebă dacă de atunci încolo el avea cumva să

devină exagerat de grijuliu, așa că se chinui să zâmbească.

— Să nu-ți pară rău. Toanele mele se schimbă mai repede decât vremea. Acum sunt bine. Unde mergem?

Ușurarea lui fu la fel de vădită pe cât îi fusese și nedumerirea. Zâmbi, dar în ochi i se citea o precauție proaspăt dobândită.

— La mine. Mama a zis că ar fi mai comod pentru tine.

O luă pe după umeri și o strânse lângă el.

Ea își închise dulapul și-l lăsă apoi s-o conducă prin campus, spre mașină.

În timp ce străbătură cei câțiva kilometri care despărțeau Fircrest Academy de Mountainaire, vorbiră despre tot felul de fleacuri și de bârfe. Despre balul de absolvire. Despre cine se cuplase cu cine. Lauren încercă să se gândească numai la nimicurile de zi cu zi de la școală, dar în clipa în care David opri în fața gheretei paznicului, ea trase aer adânc în piept.

Poarta se deschise pe loc. Lauren își împreună mâinile și privi pe fereastră frumoasele locuințe pe lângă care treceau.

În ultimii ani, de când venea acolo, în acea enclavă a bogaților, văzuse doar partea ei frumoasă. Visase să trăiască într-un asemenea loc. Acum se întreba de ce oamenii care aveau atâția bani nu preferau să trăiască pe apă sau într-un cartier aglomerat, precum era cel în care locuia familia DeSaria. Acolo străzile aveau viață. Aici totul era prea închis, prea izolat și dichisit. Cum ar fi putut viața adevărată – și dragostea adevărată – să existe într-un spațiu atât de îngrădit?

Când ajunseră în fața casei enorme a familiei Haynes, Lauren se trezi întrebându-se ce făceau acei oameni într-o locuință atât de mare. David parcă, apoi se întoarse către ea.

— Ești gata pentru asta?

— Nu.

— Vrei să anulăm?

— Sigur că nu.

Ea coborî de pe locul pasagerului și se îndreptă spre casă. Pe la jumătatea drumului, David o ajunse din urmă și-i luă mâna într-a lui. Sprijinul pe care simți că-l avea în el îi mai potoli lui Lauren nervii ce-i frământau stomacul.

Se opriră amândoi în fața ușii. Apoi David deschise și o conduse înăuntru. Casa era liniștită, ca de obicei, spre deosebire de cea a familiei DeSaria.

— Mamă, tată! strigă David închizând ușa în urma lui.

Doamna Haynes se ivi îndată, îmbrăcată într-o rochie de iarnă, din lână albă. Părul ei castaniu și des era legat într-un coc strâns. Părea că, de când o văzuse Lauren ultima oară, slăbise și îmbătrânise.

Lauren înțelegea de ce. În ultimele săptămâni aflase cum viața putea să schimbe pe cineva.

— Bună ziua, doamnă Haynes, salută ea apropiindu-se.

Doamna Haynes o privi și-i zâmbi trist.

— Bună, Lauren, cum te simți?

— Bine.

— Îți mulțumesc că ai vrut să vii azi. David ne-a spus cât de greu îți este.

David o strânse de mână.

Lauren știa că era momentul să vorbească, poate ca să-și spună părerea, dar, atunci când încercă s-o facă, rămase amuțită. Nu putu decât să dea din cap în semn de aprobare.

Atunci apăru și domnul Haynes. Îmbrăcat într-un costum bleumarin la două rânduri de nasturi și într-o cămașă galben-deschis, arăta că era un om obișnuit să dețină puterea și s-o exercite, și că știa cum să obțină mereu, în sala de consiliu, exact ceea ce voia. Alături de el se afla un bărbat solid, care purta un costum negru.

— Bună, Lauren, spuse domnul Haynes fără a se obosi să zâmbească și fără ca măcar să-și

privească fiul. Fă cunoștință cu Stuart Philips. E un avocat de renume, specializat în adopții.

Fu nevoie doar să se rostească acel cuvânt cu voce tare, că Lauren și izbucni în plâns. Doamna Haynes veni imediat lângă ea și-i dădu o batistă, murmurând că totul avea să fie bine.

Dar nu era.

Lauren se șterse la ochi, se scuză și se lăsă condusă în camera de zi. Acolo se așezară cu toții pe canapeaua cea scumpă, de culoare crem. Fata se temea să nu păteze tapițeria cu lacrimile ei.

După un moment de tăcere stânjenitoare, avocatul începu să vorbească. Lauren ascultă, sau cel puțin încercă s-o facă. Inima îi bătea atât de tare, că uneori nu mai putea auzi altceva. În mintea ei rămaseră doar frânturi de conversație.

„cea mai bună decizie pentru copil”.

„altă familie/altă mamă”.

„un părinte mai capabil”.

„încetarea drepturilor”.

„acum mai bine ai merge la facultate”.

„prea tânără”.

După ce avocatul termină de spus tot ceea ce avusese de gând să spună, el se rezemă de spătarul scaunului și zâmbi relaxat, de parcă vorbele pe care le rostise fuseseră niște sunete oarecare sau pufăitul vreunei răsuflări, nimic mai mult.

— Lauren, ai vreo întrebare?

Ea privi de jur-împrejur. Doamna Haynes era pe cale să izbucnească în plâns, iar David era livid. Ochii lui albaștri se îngustaseră de atâta îngrijorare. Domnul Haynes bătea darabana pe brațul canapelei.

— Cu toții credeți că ar trebui să fac asta, șopti Lauren.

— Sunteți prea tineri ca să deveniți părinți, spuse domnul Haynes. Pentru numele lui Dumnezeu, David nu-și poate aminti să dea de mâncare câinelui sau să-și facă patul.

Doamna Haynes îi aruncă o privire tăioasă soțului ei, apoi îi zâmbi lui Lauren. Era un zâmbet trist, plin de înțelegere. Ea spuse:

— Problema voastră n-are o rezolvare simplă, Lauren. Știm asta. Dar tu și David sunteți copii buni. Meritați să aveți o șansă în viață. E greu să fii părinte. Și mai trebuie să ne gândim și la copil. Vreți să-i oferiți ce e mai bun. Am încercat să discut asta cu mama ta, dar nu mi-a răspuns la telefon.

— Crede-mă, domnișoară, sunt zeci de oameni minunați care ar adora copilul, o asigură avocatul.

— Tocmai asta e ideea, spuse Lauren atât de încet, încât cu toții se aplecară ca s-o audă mai bine. E copilul meu, continuă ea, iar apoi se uită la David. Copilul nostru.

El nu se clinti, nu-și feri privirea. Cuiva care nu-l cunoștea i s-ar fi părut că problema nu-l afectase. Însă Lauren, care-l știa și-l iubea de atâta vreme, băgă de seamă că avea o altă căutătură, iar pe chip i se citea acum dezamăgirea.

— OK, spuse el, ca și când ar fi răspuns la o întrebare.

Ea își dădu atunci seama – așa cum deja știa – că el avea să-i sprijine orice decizie.

Doar că David nu voia copilul, pe care nu-l socotea o ființă, ci un accident. O greșeală. Dacă ar fi fost după el, ar fi semnat câteva hârtii, ar fi dat copilul spre adopție și ar fi mers mai departe.

Dacă ea nu făcea alegerea care i se cerea, avea să distrugă viața lui David și pe a ei, pe deasupra. Poate că și pe cea a copilului.

Trase aer adânc în piept, apoi oftă prelung. Ar fi trebuit să se despartă de David. Dacă-l iubea îndeajuns de mult, atunci era mai bine să-l elibereze de toată povara. Gândul că l-ar fi putut pierde o paralizează pe loc. Se uită la ceilalți, le văzu privirile și se simți înfrântă.

— Am să mă gândesc la asta.

Zâmbetul subit de pe chipul lui David îi frânse inima.

•

— Ei bine, zise Angie venind în camera de zi. Tu auzi cronometrul mașinii de gătit?

— Ticăie, spuse Lauren trăgându-și genunchii la piept.

Stătea pe podea, în fața șemineului.

— Da, dar știi de ce?

— Fiindcă e gata cina?

Angie își dădu ochii peste cap.

— Înțeleg că nu sunt cel mai bun bucătar din lume, dar nici măcar eu nu scot cina din cuptor la unsprezece dimineața.

— O, da.

Lauren își privi mâinile. Își rosese unghiile până la carne.

Angie îngenunche în fața ei.

— Ai exagerat cu spălatul podelelor. Săptămâna trecută, când ai absolvit, ți-am cumpărat pizza ta preferată, pe care de abia dacă ai atins-o. Ieri-seară te-ai culcat la șapte. Am tot așteptat să vorbești cu mine, dar…

— Mă duc să fac curat în cameră.

Încercă să se ridice. Angie o opri cu o simplă atingere.

— Draga mea, camera ta sclipește. Doar asta ai făcut în ultimele zile. Ai muncit, ai făcut curat și ai dormit. Ce se întâmplă cu tine?

— Nu pot vorbi despre asta.

— Așadar, e vorba despre copil.

Lauren simți o ezitare în vocea lui Angie atunci când ea rosti cuvântul „copil”.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Angie oftă.

— Știu de ce. Dar nu mai sunt atât de vulnerabilă.

— Surorile tale spun că ești.

— Surorile mele spun prostii.

Lauren se uită la ea. Înțelegerea din privirea lui Angie o ajută să se deschidă.

— Cum te-ai descurcat după ce ai pierdut-o pe Sophia?

Angie se lăsă pe călcâie.

— Incredibil. Nimeni nu m-a întrebat asta atât de direct.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să…

— Nu. Suntem prietene. Ne putem povesti viețile.

Angie veni lângă Lauren și-și trecu un braț pe după umerii ei. Priviră împreună focul care ardea. Angie simți cum vechea amărăciune o cuprinse din nou, până când începu să respire sacadat.

— Mă întrebi, de fapt, cum poți trăi cu inima frântă, răspunse ea în cele din urmă.

— Cam așa ceva.

Odată ce amintirile năvăliră, Angie putu doar să le adune.

— Ți-am spus vreodată că am ținut-o în brațe? Era atât de mică. Și atât de albastră, spuse ea cu un oftat plin de durere. După ce a murit, nu m-am mai putut opri din plâns. Mi-a fost atât de dor de ea și de ideea de a avea un copil. Dorul m-a transformat în altcineva… Apoi Conlan m-a părăsit, iar asta m-a adus din nou acasă. După aceea, mi s-a întâmplat cel mai minunat lucru.

— Ce anume?

— O tânără strălucită și frumoasă a apărut în viața mea și mi-a amintit că încă există bucurie pe lume. Am început să-mi amintesc de multele daruri pe care le primisem. Mi-am dat seama că tata avea dreptate atunci când spunea că *totul trece.* Viața merge înainte, iar cel mai bine ar fi să te adaptezi și să ții pasul cu ea. O inimă frântă se vindecă, în cele din urmă. Orice rană lasă în urmă o cicatrice și o amintire, dar, după un timp, până și ele dispar. Iar la un moment dat îți dai seama că trece o oră și tu nu te mai gândești la durerea ta, apoi trece o zi. Nu știu dacă asta îți răspunde la întrebare, dar…

Lauren privi lung flăcările din șemineu.

— Treaba cu „timpul vindecă rănile”, cam așa ceva, nu?

— Știu că e greu de crezut pentru o adolescentă, dar ăsta e adevărul.

— Poate, răspunse Lauren, oftând. Toată lumea îmi spune să mă gândesc la adopție.

Dumnezeu să-i ajute, dar primul gând al lui Angie fu *să-i dea ei copilul.* Se ura pentru asta. Voi să spună ceva, dar vocea îi pieri. Brusc, se gândi la acea cameră a copilului din casa ei și la vechile visuri pe care le avusese. Se luptă să-și lase deoparte propriile sentimente și o întrebă pe Lauren cu glas șoptit:

— Și *tu* ce vrei?

— Nu știu. Nu vreau să-i distrug viața lui David, și nici pe a mea. Sau oricare altă viață. Dar nu-mi pot da copilul, pur și simplu. Ce să fac?

— Of, Lauren, zise Angie luând-o în brațe, fără să-i atragă atenția asupra unui lucru evident, și anume faptul că ea luase deja o hotărâre, ci mulțumindu-se să-i spună: Uită-te la mine.

Lauren se dădu înapoi. Fața îi era răvășită de lacrimi.

— Ce-i?

— Sunt aici ca să te ajut, îi zise Angie, îndrăznind pentru prima dată să-i atingă pântecul. Iar omulețul ăsta are nevoie de tine.

— Mi-e teamă că nu pot să trec singură prin asta.

— Tocmai asta încerc să-ți spun: că nu ești singură.

•

Ultimele zile de ianuarie, scurte și cenușii, se amestecau una cu alta. Cerul era mereu acoperit de nori, iar ploaia cădea mai tot timpul.

Locuitorii din West End se adunau sub streșinile uriașe ale Bisericii Congregației și pe pasarelele acoperite de pe Driftwood Way; vorbeau despre

vreme. În fiecare zi, trăgeau speranța să vadă soarele.

Ianuarie apropiindu-se de sfârșit, își puseră speranțele în februarie.

De Sfântul Valentin norii se mai risipiră. Cu toate că soarele nu se vedea, ploaia se preschimbă într-o ceață cu luciri de sidef.

Restaurantul era înțesat de lume. Până la ora șapte seara amândouă sălile fură pline, iar în stradă, de-a lungul ferestrelor, se vedeau oameni stând la coadă în așteptarea unei mese libere.

Întreg personalul restaurantului se mișca pe cât de repede putea. Lauren, care, de la absolvire, se obișnuise să lucreze cu normă întreagă, servea de la două ori mai multe mese. Mama și Mira triplaseră numărul meniurilor speciale, iar Angie turna vin în pahare, aducea pâine și debarasa pe măsură ce clienții sfârșeau de mâncat. Chiar și Rosa intrase în ritm, aducând câte două farfurii deodată în loc de una singură.

Ușa bucătăriei se deschise larg.

— Angela! Miez de anghinare și ricotta! strigă mama.

— Imediat!

Angie se grăbi să coboare pe scară, iar apoi înșfăcă un borcan uriaș, plin cu inimi de anghinare, și un container cu ricotta proaspătă. În următoarea jumătate de oră, alergă din răsputeri. Era limpede că trebuia să mai angajeze o chelneriță. Poate chiar două.

Tocmai alerga ca să verifice registrul de rezervări, când se lovi de Livvy. Pufni în râs și-i zise surorii ei:

— Nu-mi spune că ai venit la cină tocmai *în seara asta*?

— Să sărbătoresc Sfântul Valentin la restaurantul familiei? Nu chiar. Dar Sal lucrează până târziu.

— Păi, atunci de ce-ai venit?

— Am auzit că n-aveți destul personal.

— Nu. Suntem bine. Aglomerați, dar bine. Serios. Ar trebui să nu stai în picioare. Mergi acasă și…

Cineva veni pe la spate și o apucă pe Angie de umeri. Înainte ca ea să se poată întoarce, Conlan o prinse în brațe și o scoase din restaurant.

Ultimele cuvinte pe care Angie le auzi fură cele rostite de sora ei:

— După cum spuneam, n-aveți destul ajutor.

Ca de obicei, zâmbetul lui Conlan era cuceritor. O depuse pe Angie în scaunul pasagerului și-i spuse:

— Închide ochii.

Ea făcu întocmai.

— Îmi place noua Angie. Mă ascultă.

— Până acum, zise ea râzând.

Mașina se puse în mișcare. Angie avea ochii închiși; capota era ridicată, însă ea se simțea foarte bine în acea noapte de februarie atât de friguroasă, cu aerul rece înțepându-i fața și biciuindu-i părul din toate direcțiile.

— Suntem pe plajă, spuse, auzind mugetul mării.

Conlan opri mașina și coborî. Angie auzi portbagajul deschizându-se și apoi închizându-se cu putere.

El o luă din nou în brațe. Simțind greutatea cu care mergea și auzindu-i răsuflarea întretăiată, Angie ghici că el pășea pe nisip.

— Cineva trebuie să dea mai des pe la sala de fitness, îl tachină ea.

— Zise povara din brațele mele.

O așeză pe pământ; ea își dădu seama că întindea o pătură pe jos și îl auzi cum înjura în timp ce se chinuia s-o îndrepte. Apoi el aprinse focul. Mirosul acru îl acoperi pe cel al mării, amintindu-i lui Angie de toate petrecerile pe plajă la care mersese în vremea școlii.

Angie trase adânc în piept izul tinereții ei. Se mai aflau acolo, drept martori, nisipul, marea și

buturugile plutitoare care nu erau niciodată cu totul ude sau cu totul uscate.

— Deschide ochii.

Angie îi deschise și privi într-ai lui.

— La mulți ani de Sfântul Valentin, Ange!

Se aplecă spre el. Conlan se lăsă în genunchi. Se sărutară ca doi adolescenți, cu o poftă nebună, apoi se întinseră pe pătură.

Rămaseră îmbrățișați astfel, cu cerul înstelat deasupra lor, sărutându-se și vorbind. Voiră să facă dragoste, dar era al naibii de frig și, la drept vorbind, le ajungea doar să se sărute.

În puterea nopții, pe când lumina stelelor era atât de puternică încât îi dureau ochii de la ea, iar razele lunii se oglindeau în valurile înspumate, Angie se cuibări lângă Conlan și-i sărută bărbia, obrajii, colțul gurii.

— Și acum ce facem? șopti el.

Întrebarea planase mereu deasupra lor.

Dacă Angie n-ar fi stat cu urechea la pândă, freamătul valurilor ar fi acoperit-o.

— Nu trebuie să luăm nicio decizie, Con. Deocamdată ne e bine așa cum suntem.

În săptămânile care trecuseră de la Crăciun, se mai văzuseră din când în când și vorbiseră ore în șir la telefon. Ei îi făcuse atâta plăcere încât nu voia să riște dorindu-și mai mult.

— Vechea Angie prefera să-și stabilească scopuri precise și să le atingă. Nu se prea pricepea să aștepte și să lase lucrurile să se întâmple de la sine.

— Vechea Angie era tânără.

Ea îl sărută lung și apăsat, cu toată ființa. Când se retrase, tremura. Citi în ochii lui Conlan vechi temeri; ghici că el se îndoia că aveau să reușească dacă-și mai dădeau o șansă, după ce prima oară eșuaseră într-un chip atât de categoric.

— Ne purtăm ca niște copii.

— Am fost prea multă vreme adulți, spuse ea. Iubește-mă, doar, Con. Asta ne ajunge pentru

moment.

Mâinile lui Conlan îi alunecară pe sub fustă.

— Pot face asta.

Ea luă pătura și o întinse peste ei amândoi.

— Bine, mai reuși să spună înainte ca el s-o sărute.

* * *

Zilele ploioase de februarie se contopeau, țesând o pâclă cenușie prin care timpul se scurgea, monoton. În ultima noapte a celei mai scurte luni din an, Angie avu din nou visul legat de copil. Se trezi din el cu un spasm și se rostogoli în pat, căutând în van prezența puternică și liniștitoare a soțului ei. Dându-și seama că acolo nu mai era nimeni în afară de ea, Angie se târî și aprinse lampa de pe noptieră. Se ridică în capul oaselor și-și strânse genunchii la piept ca și cum, dacă s-ar fi îmbrățișat singură, brațele ei ar fi ținut totuși pe cineva.

Din fericire, n-avea urme de lacrimi pe obraji. Îi venise să plângă, dar n-o făcuse. Era un progres, își spuse ea. Făcea pași mici în lupta pe care o ducea ca să reziste de la apusul soarelui și până în zori.

Visul n-o surprinse câtuși de puțin. Faptul că locuia cu Lauren îi trezea amintiri din trecut. N-avea cum să evite asta. Mai ales acum, în ultimele săptămâni, când fata în sfârșit începuse să ia în greutate. Lui Lauren i se rotunjise talia, amănunt pe care un străin nu l-ar fi băgat de seamă. Însă o femeie matură, care-și petrecuse mulți ani sperând că acel lucru avea să i se întâmple și ei, vedea schimbarea de departe. Iar în ziua aceea Angie și Lauren mergeau împreună la doctor, unde cea dintâi îi făcuse celeilalte o programare. N-avea să fie ușor pentru Angie.

Angie se resemnă și puse capăt încercărilor ei de-a adormi din nou. Întinse mâna după dosarele de pe noptieră. În următoarele ore își ocupă timpul

cu salariile și cu registrele contabile. Atunci când soarele blând îi bătu la fereastră, își regăsi liniștea.

Uneori zilele aveau să fie ușoare precum cea care tocmai începea, iar alteori nopțile aveau să fie chinuitoare precum cea care tocmai se sfârșise.

Aveau să vină momente în care liniștea să-i fie tulburată de amintirea pierderii lui Sophie și de tot dorul care o chinuise de atunci încolo. Angie știuse asta atunci când o invitase pe Lauren în casa ei. Visele precum cel din noaptea trecută n-aveau să dispară curând, ci, dimpotrivă, aveau s-o bântuie tot restul vieții. Angie o știa prea bine.

Se dezveli, coborî din pat și se duse la baie. După un duș lung și fierbinte, se simți din nou în formă, pregătită să înfrunte ziua grea care urma. Angie știa cât de grea avea să fie.

Însă era hotărâtă să iasă cu bine din încercare, de dragul lui Lauren. Tocmai își făcea patul, când o auzi pe Lauren strigând-o.

Angie merse la ușa dormitorului, o deschise și întrebă:

— Ce-i?

— E gata micul dejun!

Se grăbi să coboare; în bucătărie o găsi pe Lauren, care amesteca fulgi de ovăz.

— Bună dimineața! o salută fata, zâmbitoare.

— Te-ai trezit devreme.

— Nu e devreme, spuse Lauren ridicându-și privirea către ea. Ai avut din nou o noapte agitată?

— Nu, nu, se grăbi să răspundă Angie, dorindu-și să nu se fi confesat niciodată cu privire la insomniile ei.

Lauren răsuflă ușurată.

— Bun, zise ea punând pe masă, pe câte un ștergar, două castroane cu cereale și așezându-se apoi în fața lui Angie. Mama ta mi-a spus că trebuie să mănânc mai multe fibre și m-a învățat să prepar fulgii.

Angie își pregăti porția ei în stil DeSaria – cu zahăr brun, sirop de arțar, stafide și lapte, apoi

gustă.

— Fabulos! exclamă ea.

— Bineînțeles, Mira m-a sfătuit să mănânc mai multe proteine, iar Livvy m-a tras deoparte și mi-a zis că, de fapt, carbohidrații întăresc copilul. Cred că ar trebui să mănânc din toate categoriile.

— Ăsta e răspunsul familiei mele la orice întrebare pe care o pune viața: *Mănâncă mai mult.*

Lauren râse.

— Programarea mea e la ora zece. Autobuzul pleacă la…

— Ce naiba te face să crezi că te las să mergi la doctor cu autobuzul?

— Știu că ți-e greu.

Angie se gândi la o replică deșteaptă și acidă, dar apoi se uită în ochii sinceri ai lui Lauren și spuse:

— Viața e plină de alegeri dificile. Vreau să vin cu tine la doctor.

Apoi discuția alunecă spre banalitățile de zi cu zi. Spălând vasele împreună, discutară despre restaurant, despre vreme și despre programul pentru restul săptămânii. Lauren povesti o întâmplare amuzantă de la ultima ei întâlnire cu David, apoi una și mai amuzantă despre mama lui Angie.

Când ajunseră la clinică, Angie deveni din nou tensionată.

Se opri la intrare, încercând să nu transforme asta în ceva despre ea.

Lauren o atinse pe braț.

— Vrei să aștepți în mașină?

— Nu, nicidecum.

Străduindu-se să zâmbească, oricât de greu îi era, deschise ușa și intră în holul cu miros de spital.

Amintirile o copleșiră. Intrase în prea multe încăperi precum aceea, îmbrăcase prea multe halate largi și-și așezase de prea multe ori picioarele pe suporturile laterale ale mesei

ginecologice. Părea că, ani de-a rândul, nu mai făcuse nimic altceva.

Continuă să înainteze, pas cu pas, prin încăpere. Ajunse în zona recepției și se aplecă peste tăblia biroului.

— Lauren Ribido, spuse ea.

Recepționera se uită peste programări și alese un plic. Apoi îi întinse un clipboard lui Angie.

— Completați-l și aduceți-mi-l înapoi.

Angie privi formularul pe care-l cunoștea prea bine. *Prima zi a ultimului ciclu… numărul sarcinilor anterioare… duse la termen…* Fără să se grăbească, i-l dădu lui Lauren.

— O, spuse recepționera încruntându-se. Vă rog să mă scuzați, am crezut…

— Nu face nimic, se grăbi să răspundă Angie.

O conduse pe Lauren la șirul de scaune lipite de zid și se așezară una lângă alta. Lauren începu să completeze formularul. Angie auzea scârțâitul aspru al creionului pe hârtie. În mod ciudat, asta o liniști.

Cineva strigă numele lui Lauren. Angie fu cât pe ce să se ridice. Apoi își spuse că nu era cazul. Lauren trebuia să se maturizeze, iar ăsta era începutul. Angie putea fi alături de ea după aceea.

Consultul păru să dureze o veșnicie. Angie avu tot timpul să se liniștească și să se adune. Atunci când Lauren ieși, Angie era din nou stăpână pe ea. Putea să discute cu Lauren despre orice – simptome, dureri, grețuri matinale și cursuri Lamaze.

În drum spre casă se opriră la un magazin și mai cumpărară niște vitamine prenatale. Apoi se așezară pe banca din față.

— De ce stăm aici? întrebă Lauren. Pare că stă să plouă.

— Probabil că asta o să se și întâmple.

— Mi-e frig.

— Încheie-ți haina.

Un microbuz verde parcă în fața lor.

— Era și timpul, murmură Angie aruncându-și în coșul de lângă bancă paharul de carton din care băuse cafea.

Toate ușile microbuzului se deschiseră în același timp, lăsându-le să coboare pe Maria, pe Mira și pe Livvy. Vorbeau cu toatele deodată. Mama și Livvy veniră spre Lauren. O luară pe sus, fiecare de câte un braț.

— Am crezut că restaurantul e închis azi, zise Lauren încruntându-se.

Mama se opri.

— Angela a zis că ai nevoie de haine noi.

Albul feței lui Lauren fu năpădit de un val de roșeață. Îmbujorarea aceea păru să-i accentueze pistruii.

— Of, n-am luat bani la mine, se scuză ea.

Livvy râse.

— Nici eu, mamă. Mi-am uitat portofelul. Va trebui să-ți pui la treabă vechiul card de credit. Și mie mi-ar prinde bine niște haine de gravidă.

Mama îi șterse lui Livvy o scatoalcă pe după ceafa.

— Mare șmecheră te crezi! Haideți, că începe să plouă.

Toate trei înaintară pe stradă la braț, bâzâind ca un roi de albine.

Mira rămase în urmă și o întrebă, blând, pe Angie:

— Crezi că poți să faci față?

Angie iubea la sora ei curajul de a pune astfel de întrebări delicate.

— N-am mai fost de ceva timp într-un magazin pentru gravide.

— Știu.

Angie privi strada. Firma de fier forjat pe care scria „Mama și Copilul” era suspendată pieziș deasupra trotuarului. Ultima dată când fusese acolo, intrase în magazin împreună cu surorile ei. Pe atunci era însărcinată și-i venea ușor să zâmbească. Se întoarse către Mira.

— O să fie bine, zise ea, dându-și seama că spunea adevărul. Poate că avea s-o doară un pic, poate că avea să-și amintească de vremurile grele, însă acele sentimente făceau parte din ea. La drept vorbind, o durea mai tare să și le reprime decât să le dea frâu liber.

— Vreau s-o ajut pe Lauren. Are nevoie de mine.

Mira zâmbi duios și cu o umbră de îngrijorare.

— Mă bucur pentru tine.

— Da, și eu mă bucur pentru mine.

Totuși, Angie o luă pe sora ei de braț, fiindcă avea nevoie de un sprijin.

Capitolul 28

Primăvara sosi devreme în West End. O iarnă rece și ploioasă pregătise terenul pentru o explozie de culoare. Atunci când, în cele din urmă, soarele îndrăzni să se ivească din stratul gros de nori, priveliștea începu să se schimbe ca prin minune. Primii care își făcură apariția din pământul rece și vârtos fură stânjeneli cu petale de un mov intens. Apoi înverziră dealurile, iar copacii se umplură de splendoarea frunzelor tinere. Narcisele înflorite la marginea drumului erau tot atâtea pete de culoare printre tufele răzlețe de salal.

Lauren înflorea și ea. Deja avea șapte kilograme în plus. La fiecare control, se aștepta ca medicul s-o certe pentru că crescuse atât de mult în greutate. Se mișca mai lent acum. Uneori, la restaurant, trebuia să se oprească în fața ușii de la bucătărie ca să-și tragă sufletul. Mersul de la o masă la alta devenise pentru ea o probă olimpică.

Dar se putea și mai rău de-atât. O dureau picioarele, mergea la baie mai des decât băutorii înveterați de bere, o chinuiau arsurile din capul pieptului și râgâia mai tot timpul.

Prin aprilie începu să se întrebe: ce urma să facă?

În ultimele luni mersese înainte, neducându-se cu gândul mai departe de turele de lucru de la restaurant sau de următoarea întâlnire cu David. Însă acum el îi pusese din nou Marea întrebare, iar ea știa că venise timpul să înfrunte inevitabilul.

— Ei bine? întrebă David, mângâind-o.

Stăteau pe canapea, îmbrățișați, și priveau focul care ardea în șemineu.

— Nu știu, șopti ea.

Răspunsul ăsta începuse să-l sâcâie pe David.

— Mama spune că, săptămâna trecută, a discutat din nou cu avocatul. El a intrat în legătură cu câteva cupluri nerăbdătoare să-l crească.

— David, poți să spui „pe copilul nostru”. Să-l crească pe copilul nostru.

El oftă adânc.

— Știu despre ce vorbești, Lo. Crede-mă că *știu.*

Ea își ridică bărbia și îl privi drept în ochi.

— Chiar poți să faci asta? Să renunți la copilul nostru?

David se desprinse din îmbrățișare și se ridică de pe canapea.

— Nu știu ce vrei de la mine, spuse el cu glas stins, iar Lauren își dădu seama că era în pragul lacrimilor.

Se ridică și îl cuprinse cu brațele pe după mijloc. Pântecul prea mare n-o lăsa să se apropie mai mult. Simțea mișcările copilului ca pe un fâlfâit de aripi de fluture.

— Ce fel de părinți am fi? întrebă David fără să se întoarcă spre ea. Ce facem dacă renunțăm la facultate? Din ce să ne permitem…

Ea îi dădu ocol și se postă în fața lui. Avea un singur răspuns de dat.

— Indiferent ce-ar fi, tu mergi la Stanford.

— Ai mei vor cu tot dinadinsul să plec, zise el cu glas monoton.

Lauren se uită în ochii lui înlăcrimați. Voia să-i spună că totul avea să fie bine, că dragostea lor putea să treacă peste toate greutățile, dar cuvintele îi veneau greu, iar micile lovituri din pântec îi aminteau că fiecare dintre ei trăia acel moment într-un chip foarte diferit față de celălalt.

Dacă păstra copilul, îl pierdea pe David. „Viața e plină de alegeri dificile”, îi spusese Angie cândva. Cum de nu înțelesese asta până acum? Tocmai voia să spună ceva – nu era sigură ce anume – când auzi soneria de la intrare.

Oftă prelung și se desprinse din brațele lui.

— Vin acum!

Deschise ușa și dădu cu ochii de Ernie, poștașul, care ținea în brațe câteva pachețele și un teanc de scrisori.

— Poftim.

— Mulțumesc.

Lauren așeză pachețelele pe măsuța de lângă ușă și-și aruncă privirea peste scrisori. Una dintre ele îi era adresată ei.

— E de la USC, spuse ea și-și simți inima tresăltând.

În toată nebunia din ultimele săptămâni, uitase cu totul de cererile de înscriere.

David se apropie. Părea la fel de speriat și de nerăbdător ca și ea.

— Știi că ai fost acceptată, spuse el, iar ea îl iubi pentru încrederea pe care i-o arăta.

Deschise scrisoarea și citi cuvintele mult-visate.

— Am reușit! N-am crezut că…

El o îmbrățișă strâns.

— Mai ții minte prima noastră întâlnire? După meciul de la Aberdeen. Ne-am așezat pe o bancă, lângă un foc de tabără uriaș. Toți ceilalți se vânzoleau, beau și dansau, dar noi am stat de vorbă. Mi-ai zis că într-o bună zi aveai să câștigi un premiu Pulitzer, iar eu te-am crezut. În afară de tine, toată lumea își dă seama cât de minunată ești.

Premiul Pulitzer. Lauren nu se putu abține și-și atinse pântecul umflat. „Dă-ți o șansă în viață”, îi spusese mama ei. „Nu sfârși ca mine”.

— Ce să fac? întrebă ea în șoaptă, privind în ochii lui albaștri.

— Ia bursa! îi răspunse el cu glas blând, în ciuda cuvintelor categorice.

Era cea mai bună idee, știa și ea asta. Cel puțin, asta îi dicta mintea. Inima, însă, îi spunea cu totul altceva. Cum să crească un copil dacă renunța acum la educație și la perspectivele care decurgeau din ea? Se gândi din nou la maică-sa, care tundea oameni toată ziua și bea toată noaptea, căutând dragostea în locuri promiscue. Oftă adânc. Adevărul îi spulbera zidul de apărare cu forța unei lovituri de tun. Voia să meargă la facultate. Asta

era șansa ei să fie diferită de maică-sa. Își ridică, încet, privirea, și se uită din nou la David.

— Avocatul a găsit niște oameni buni care să aibă grijă de copil?

— Cei mai buni.

— Putem să ne vedem cu ei? Să-i alegem împreună?

Bucuria îi transfigură chipul lui David, transformându-l pe loc în băiatul de care ea se îndrăgostise. O îmbrățișă atât de strâns încât aproape că-i opri răsuflarea, și o sărută până ce-o făcu să amețească. Când se îndepărtă, zâmbea cu gura până la urechi.

— Te iubesc, Lauren.

Ea nu reuși nici măcar să surâdă. Într-un fel, entuziasmul lui o înfuria.

— Tu mereu obții ceea ce-ți dorești, nu-i așa?

Lui David îi pieri zâmbetul.

— Ce vrei să spui?

Nici ea nu știa. Tot ce știa era că voia doar două lucruri, însă nu le putea avea pe amândouă.

— Nu știu.

— La naiba, Lauren! Ce-i cu tine? Cum vrei să găsesc o soluție dacă tu te răzgândești dintr-o clipă în alta?

— De parcă *chiar* ai fi găsit vreo soluție! Tot ce ți-ai dorit a fost să scapi de copil.

— De ce să te mint? Crezi că vreau să *îmi* distrug viitorul și să devin tată?

— Și crezi că eu vreau? Nenorocitule! zise ea împingându-l.

Auzind asta, el păli și păru să se facă mic sub privirile ei.

— Nu mai merge așa.

— Poți s-o mai spui o dată!

Rămaseră locului, privindu-se fix. La un moment dat, David se apropie de ea.

— Îmi pare rău. Sincer.

— Toată povestea asta ne distruge, zise ea.

David o luă de mână și se așezară din nou pe canapea, unul lângă celălalt. Cu toate astea, se simțeau de parcă între ei ar fi fost acum o distanță uriașă.

— Haide să terminăm cu cearta și să stăm de vorbă. Despre tot, îi zise el.

•

Angie coborî din mașină și închise portiera.

Unitatea de depozitare se afla chiar în fața ei.

C-22.

Spațiul pe care ea îl închiriase era lung și scund, flancat de unele identice și înconjurat de nenumărate altele. Pe semnul de la intrare scria „Depozitul A-l". *Atât timp cât îl ţii încuiat, eşti în siguranţă.*

Angie înghiți în sec. Simțea în palmă cheia rece și străină. Fu gata să se întoarcă din drum, spunându-și că-i lipsea tăria de a merge până la capăt.

Însă tocmai teama că nu era era pregătită să se afle acolo o îndemnă să facă pasul final. Puse un picior în fața celuilalt și ajunse în fața încuietorii. Vârî cheia în broască și deschise. Ușa, care semăna cu una de garaj, se ridică zăngănind.

Angie apăsă pe întrerupător.

Se aprinse singurul bec din tavan, luminând un vraf de cutii și de mobilă învelită în pături și cearșafuri.

Toate rămășițele căsniciei ei erau adunate acolo. Patul pe care ea și Conlan îl cumpăraseră din Piața Pionierilor și pe care dormiseră ani de-a rândul. Biroul pe care el îl avusese în studenție și la care, în final, renunțase. Canapeaua modulară pe care o cumpăraseră fiindcă pe ea putea sta o familie întreagă ca să se uite la televizor.

Dar nu venise acolo pentru ca lucrurile acelea să-i amintească cine fusese.

Venise pentru Lauren.

Scotoci printre cutii, mutându-le una câte una, până când dădu de ceea ce căuta: trei cutii pe care

scria „Camera copilului”.

Ar fi trebuit să le ridice pur și simplu și să le ducă la mașină, dar nu putu. În schimb, îngenunche pe podeaua rece de ciment și deschise cutia. Lampa cu Winnie-the-Pooh era așezată pe un morman de așternuturi de flanel roz.

Știuse ce avea să simtă la vederea acelor lucruri nefolosite, pe care cândva le alesese cu atâta grijă. Parcă erau frânturi din inima ei, pierdute pe drum, dar niciodată uitate.

Luă cu grijă o pijămăluță mică, împăturită, și o adulmecă. Mirosea a carton. Nu a pudră de talc sau a șampon Johnson.

Firește. Doar n-o purtase niciun copil. Niciunul nu se trezise în lumina care strălucea din găleata cu miere a lui Winnie-the-Pooh.

Închise ochii, amintindu-și fiecare detaliu al camerei copilului ei, iar apoi – noaptea în care împachetase totul. Văzu în minte o fetiță cu părul negru și cu ochii scăpărători ai tatălui ei.

— Ai grijă de Sophia noastră, *papa,* șopti Angie ridicându-se.

Era timpul ca toate lucrurile acelea să iasă din întunericul apăsător al depozitului. Trebuia să fie îmbrăcate, ținute în mână, folosite ca jucării. Erau pentru o *cameră de copil.*

Angie duse cutiile la mașină, una câte una. Atunci când încuie din nou depozitul, ploua.

•

Lui Angie nu-i venea să creadă cât de bine se simțea. Această zi a despărțirii de trecut îi umbrise orizontul ani întregi, blocându-i lumina.

Camera copilului. Hainele și jucăriile. Știuse că, atât timp cât păstra toate astea, avea să rămână prizonieră, încremenită în trecut. Iar acum, în sfârșit, se eliberase.

Își dori să fi fost și Conlan acolo ca s-o vadă, după toate acele momente în care o găsise plângând, stând pe podeaua din camera copilului și ținând în brațe o jucărie care scotea sunete, o

pătură sau o decorațiune. În cutiile pe care tocmai le scosese din depozit nu era nici măcar un obiect pe care să nu-l fi udat cu lacrimile ei.

De fapt…

Apăsă pe butonul de apelare rapidă de pe mobil.

— Biroul de știri.

— Bună, Kathy. Angela la telefon. Conlan e pe acolo?

— Da, cum să nu.

Un minut mai târziu, Conlan răspunse:

— Hei, salut! Ești prin oraș?

— Nu, mă întorc la West End.

— Mergi în direcția greșită.

Ea râse.

— Ghici ce am în portbagaj.

— Asta-i o replică nouă.

Angie se simțea ca o alcoolică care, în sfârșit, recunoștea că avea o problemă. Întreaga ei ședință de la Alcoolici Anonimi era în cutiile de carton din portbagajul mașinii.

— Lucrurile pentru copil.

Urmă o pauză.

— Ce vrei să spui?

— Leagănul. Hainele. Totul. Am golit depozitul.

Din difuzor se auzi un icnet.

— Pentru Lauren?

— O să aibă nevoie.

Angie își dădu seama că el auzise ecoul depărtat din spatele cuvintelor ei. *Și noi n-avem.*

— Ești bine?

— Tocmai asta e uimitor, Con. Că sunt mai mult decât bine. Mai ții minte când am fost la schi cu elicopterul în Whistler?

— Atunci când n-ai dormit deloc trei nopți până să plecăm?

— Exact. Mi-am făcut o sumedenie de griji, dar, odată ce am coborât din elicopter, am schiat în josul muntelui și de abia așteptam să fac asta din nou. Așa mă simt. Ca și cum aș coborî din nou muntele.

— Uau!

— Știu. Și sunt nerăbdătoare să-i dăruiesc lui Lauren toate lucrurile. O să se bucure foarte tare.

— Sunt mândru de tine, Ange.

Și iată motivul pentru care îl sunase, deși până în clipa aceea nu-l știuse.

— Sărbătorim mâine-seară.

— Rămâne stabilit.

Angie încheie apelul și zâmbi. La radio începu o melodie mai veche a lui Billy Joel: „It's Still Rock & Roll to Me". Dădu mai tare volumul și începu să cânte și ea. Pe când ajunse la West End și coti pe drumul de coastă, cânta din toată inima și bătea darabana pe volan în ritmul muzicii. Se simțea din nou ca un copil care venea acasă după ce echipa lui preferată câștigase meciul de fotbal.

Parcă lângă casă, își luă poșeta și intră.

— Lauren!

Înăuntru era liniște. Focul ardea în cămin.

Urmă o pauză ce păru să dureze o veșnicie, după care se auzi vocea fetei:

— Suntem aici!

Lauren stătea pe canapea. Obrajii ei palizi erau scăldați în lacrimi, iar ochii îi erau umflați și înroșiți de plâns. David stătea lângă ea, ținând-o de mână. Părea să fi plâns și el.

Angie simți o undă de frică. Știa de ce o femeie plângea în timpul sarcinii.

— Ce s-a întâmplat?

— Am discutat cu David.

— Copilul e bine?

— E perfect.

Angie se simți ușurată pe loc. Ca de obicei, exagerase.

— Bine, vă las să vorbiți, zise ea îndreptându-se spre scări.

— Așteaptă! strigă Lauren ridicându-se în picioare, luând o hârtie de pe masa de cafea și dându-i-o lui Angie.

David veni imediat lângă Lauren și-și trecu un braț pe după umerii ei.

Angie privi îndelung scrisoarea.

Stimată domnișoară Ribido,

Avem plăcerea de a vă anunța că ați fost admisă la Universitatea Californiei de Sud… studentă… bursă completă pentru școlarizare și cazare… răspundeți până la 1 iunie…

— Știam eu că reușești, îi spuse Angie cu tandrețe.

Voia s-o ia în brațe pe Lauren și s-o învârtă prin casă, să râdă și să țipe de bucurie. Dar un asemenea entuziasm ar fi fost potrivit în cazul unei fete obișnuite, care să fi dus o viață obișnuită. Ceea ce nu era deloc cazul lui Lauren.

— N-am crezut că reușesc.

Până în clipa aceea, Angie nu mai auzise în glasul lui Lauren o asemenea tristețe. Îi frângea inima. Din toate încercările prin care trecuse în ultimul an, tocmai acum, când își vedea visul cu ochii, fata trăia cea mai mare durere. Cu toții știau că ea trebuia să ia o decizie.

— Sunt mândră de tine.

— Scrisoarea asta schimbă lucrurile, zise Lauren atât de încet, încât Angie se aplecă s-o audă mai bine.

Angie își dorea nespus de mult s-o ia în brațe, însă David deja o ținea de mână.

— Nu e imposibil să mergi la facultate dacă ai un copil.

— Unul de două luni?

Vocea lui Lauren păru matură și venită de la mari depărtări. Avu ecou, apoi se stinse de parcă cea care vorbise și-ar fi rostit cuvintele aplecată deasupra unei fântâni.

Angie închise ochii. Orice răspuns i-ar fi dat, ar fi fost o minciună. Ea știa deja ceea ce Lauren avea să descopere cu siguranță: bonele care

acceptau un bebeluș de două luni erau rare. Și scumpe. Angie își frecă muchia nasului, oftând ușor. Parcă ar fi fost cu toții pe un vas care se scufunda. Simțea cum creștea nivelul apei.

— Asta e o problemă, spuse ea într-un târziu, știind că n-avea rost să mintă. Dar tu ești o fată deșteaptă și puternică…

— O fată deșteaptă ar fi făcut lucrurile altfel, răspunse Lauren.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, deși se străduia să zâmbească. Se uită la David, care înclină din cap în semn de încurajare, apoi la Angie, așteptându-i reacția.

Preț de o clipă, nimeni nu scoase o vorbă.

Angie simți un fior pe șira spinării. Brusc, i se făcu frică. Lauren se desprinse de David și făcu un pas în față.

— Ia tu copilul nostru, Angie.

Angie rămase fără suflare, cu plămânii goliți de aer.

— Nu, șopti ea, respingând cuvintele fetei cu un gest al mâinii.

Lauren mai făcu un pas în față. Părea nespus de tânără și de disperată. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Te rugăm. Vrem ca tu să ne adopți copilul. Am discutat despre asta toată ziua. E sigura soluție.

Angie închise ochii, abia auzind icnetul care-i scăpă de pe buze. Nu mai putea să apuce pe acea cale a visurilor îndrăgite și apoi sfărâmate. Ultima oară, asta aproape c-o omorâse. Nu se putea gândi la cum ar fi fost să-și umple brațele atât de goale cu… *un copil.*

Chiar nu putea s-o facă. Nu era îndeajuns de puternică.

Și totuși. Cum să renunțe la așa ceva?

Un copil.

Deschise ochii.

Lauren o privea țintă. Avea obrajii palizi, brăzdați de lacrimi, iar ochii ei căprui erau roșii și umflați. Scrisoarea de la USC era chiar acolo, acea hârtie care avea puterea să schimbe vieți…

— Te rog, șopti Lauren, începând din nou să plângă.

Inima lui Angie păru să se oprească pentru o clipă, făcând-o să se simtă golită pe dinăuntru. Pierdută. N-avea nicio îndoială că trebuia să refuze acel copil. Și, în același timp, nu putea s-o facă.

Nu putea refuza. Nu pe Lauren, nici pe ea însăși. Dar în adâncul inimii ei rănite știa că greșea, chiar și atunci când spuse:

— Da.

•

— E ceva în neregulă cu tine azi, îi spuse mama ei împingându-și ochelarii mai bine pe nas.

Angie îi ocoli privirea.

— Prostii. N-am nimic.

— Ba ai. Jerrie Carl ți-a cerut de trei ori o masă înainte să-i răspunzi.

— Iar atunci când domnul Costanza ți-a cerut vin roșu, i-ai întins sticla, adăugă Mira ștergându-și mâinile de șorț.

Lui Angie îi păru rău că venise la bucătărie. Dacă era vorba să adulmece necazuri, mama și Mira aveau un miros la fel de ascuțit precum hienele. Odată intrate în alertă, începeau s-o pândească și s-o urmărească împreună.

— N-am nimic, spuse ea din nou, apoi plecă din încăpere.

Înapoi în sala de mese, se simți în afara colimatorului. Se strădui din răsputeri să muncească. Poate că se mișca mai încet, însă, la ce stare de spirit avea, bine că putea măcar să se miște. Își așternu pe față un zâmbet inexpresiv ca să lase impresia că totul era în regulă.

Adevărul era că Angie nu mai simțea nimic. În ultimele douăzeci și patru de ore își încuiase

emoțiile într-o cutie și nu îndrăznea să arunce măcar o privire înăuntru.

Era mai bine să n-o facă. Nu voia să privească mai îndeaproape acel pact faustian pe care-l încheiase cu Lauren. Asta nu putea decât să le ducă pe un drum al dezastrului, la capătul căruia amândouă aveau să se aleagă cu inimile frânte. Angie se simțea de parcă se încuiase de bunăvoie într-o odaie mică și întunecată.

Merse la fereastră și privi în noapte. Pentru ea, larma din restaurant se estompă treptat, până când ajunse să-și audă doar bătăile inimii.

Și acum ce urmează?

Era întrebarea care o ținuse trează toată noaptea și prima care-i venise în minte de dimineață.

Emoțiile ei erau un amestec de disperare și de speranță. Nu putea găsi o modalitate să le separe. O parte din ea îi tot spunea: „Iată, poți să ai un copil!”, iar asta îi umplea inima cu un simțământ aproape insuportabil de dulce, dar mai era și cealaltă parte, întunecată, care o prevenea: „Lauren n-o să poată face asta”.

Angie știa că, indiferent de situație, avea să sufere din nou. La capătul drumului se întrezărea o alegere cumplită: Lauren sau copilul. În cel mai fericit caz, putea avea ori una, ori alta. În cel mai rău caz, îi pierdea pe amândoi.

— Ange?

Ea oftă, se întoarse și dădu cu ochii de Conlan, care ținea în mână o duzină de trandafiri roz.

Angie uitase de întâlnirea lor. Încercă să zâmbească, dar nu-i ieși decât o strâmbătură firavă și disperată. La vederea ei, lui Conlan i se săpă o cută pe frunte.

— Ai ajuns mai devreme, spuse Angie râzând ascuțit și sperând din tot sufletul să nu se înșele.

El se încruntă.

— Cu un minut sau două. Ești bine?

— Sigur. Stai să-mi iau haina și să spun noapte bună.

Trecu pe lângă el și se duse la bucătărie. De abia atunci când ajunse în dreptul ușii batante își dădu seama că nu-i luase lui Conlan florile din mână.

La naiba!

— A venit Conlan, le anunță ea pe mama și pe Mira. Închideți voi azi?

Cele două schimbară priviri cu subînțeles.

— Deci asta era, deduse mama. La el te gândeai.

— O duc eu pe Lauren acasă. Distracție plăcută! zise Mira.

Distracție.

Angie uită să zâmbească în semn de mulțumire sau să-și ia rămas-bun. Se întoarse în sala de mese.

— Așadar, unde mergem? întrebă ea luând florile și prefăcându-se că le mirosea.

— O să vezi.

Conlan o conduse la mașină și o ajută să urce. În câteva minute, se îndreptau spre sud. Angie privea pe fereastră. Geamul mătuit îi deforma reflexia feței, făcând-o să pară subțiată, nefiresc de alungită.

— E vorba de lucrurile copilului?

Ea clipi și se întoarse către el.

— Poftim?

— Ieri ai golit depozitul, nu-i așa? De asta nu spui nimic?

Angie băgă din nou de seamă ezitarea din glasul lui, care trăda faptul că încă o trata cu mănuși. Ura să-i fie atât de familiară acea atitudine.

— Ieri mi-a fost foarte bine.

Oare chiar se scursese numai o zi de când îngenunchease în fața relicvelor vechilor ei năzuințe, crezând că se detașase de tot acel trecut?

— Sigur?

— Am împachetat toate lucrurile și le-am adus acasă, pentru Lauren. Rostind numele fetei, glasul lui Angie tremură.

„Ia tu copilul nostru, Angie”.

— Păreai bine, spuse el, precaut.

— M-am bucurat foarte tare.

Spera să nu fi avut un ton melancolic. Câte se întâmplaseră de atunci!

— Am ajuns, o anunță Conlan întorcând mașina spre o parcare așternută cu pietriș.

Angie își lungi gâtul și aruncă o privire afară. Văzu un conac frumos de piatră, flancat de brazi Douglas și înconjurat de rododendroni. *Bun venit la Hanul Sheldrake,* scria pe firma de la intrare.

Angie se uită la Conlan și, pentru prima dată în seara aceea, zâmbi cu adevărat.

— Asta e mai mult decât o întâlnire.

El rânji.

— Acum trăiești cu o adolescentă în casă. Trebuie să planific lucrurile din timp.

Ea îl urmă și intrară împreună în han. La intrare, o femeie îmbrăcată din cap până-n picioare în ținută victoriană îi întâmpină, apoi îi conduse la recepție.

— Domnul și doamna Malone, spuse recepționerul. Ați venit la țanc.

Conlan completă hârtiile și plăti cu cardul de credit, apoi o conduse sus pe Angie. Fuseseră cazați într-un frumos apartament cu două camere. Acum se puteau bucura de un pat imens, de un șemineu făcut din piatră de râu, de o cadă de baie pentru două persoane și de o priveliște superbă către coasta scăldată în lumina lunii.

— Ange?

Ea se întoarse încet spre el.

Cum să-i spun?

— Vino aici.

Îi îndeplini dorința, pentru că nu putea rezista vocii lui. Conlan o luă în brațe și o ținu strâns, până când se simți amețită.

Trebuia să-i spună.

Acum.

Dacă voia să aibă un viitor cu el, trebuia să-i spună acum.

— Conlan…

El o sărută din nou, cu multă tandrețe, iar după acel sărut își coborî privirea și și-o aținti în ochii ei. Angie simți că se pierdea în albastrul ochilor lui.

— Nu-mi venea să cred că ai dat lucrurile copilului. Sunt atât de mândru de tine, Ange. Te privesc acum și simt că pot să răsuflu din nou. Până ieri nu mi-am dat seama că țineam totul în mine de ani și ani.

— O, Con. Noi trebuie să…

El se lăsă încet în genunchi. Zâmbind, îi întinse verigheta.

— Acum știu ce trebuie să fac cu ea. Mărită-te din nou cu mine.

Se lăsă și ea în jos, părând mai degrabă că se apleca.

— Te iubesc, da? Să nu uiți asta niciodată. Așa cum spunea și *papa,* te iubesc mai mult decât iubesc toate picăturile de ploaie care cad din cer.

El se încruntă.

— Mă așteptam la un simplu „da”, iar apoi să mergem repede în pat.

— Răspunsul meu e „da”, însă mai întâi trebuie să-ți mărturisesc ceva. E posibil ca, după ce auzi asta, să te răzgândești.

— Adică să nu mai vreau să mă însor din nou cu tine?

— Da.

El o privi lung, începând să se încrunte.

— Uimește-mă.

Angie trase aer adânc în piept.

— Ieri, când te-am sunat ca să-ți spun despre lucrurile copilului, eram incredibil de bucuroasă. De abia așteptam să ajung acasă și să i le arăt lui Lauren, povesti ea ridicându-se și îndepărtându-se de el. Însă am găsit-o plângând. Era și David acolo.

Conlan se ridică, la rândul lui, făcând să scârțâie podeaua veche. Probabil că voia să vină în spatele ei, dar nu se mișcă.

— A primit bursă integrală la USC. Facultatea visurilor ei.

— Așa, și?

— Asta a schimbat totul, spuse Angie repetând întocmai cuvintele lui Lauren. Poate că, dacă ar fi avut un copil mai mare, s-ar fi descurcat cumva. Dar cu un bebeluș de două luni? Sub nicio formă n-ar reuși să meargă și la cursuri, apoi la lucru, toate astea – având de crescut un sugar.

Trecu ceva vreme până ca el să vorbească. Iar atunci când o făcu, glasul îi era răgușit. Nu semăna deloc cu tonul lui obișnuit.

— Așadar?

Angie închise ochii și strânse din pleoape.

— Vrea să dea copilul spre adopție. Crede că, pentru copil, asta e cea mai bună soluție.

— Probabil că și este. Lauren e prea tânără ca să fie mamă.

Conlan veni în spatele lui Angie, însă n-o atinse.

— Mi-a zis: „Ia tu copilul meu”. Așa, din senin, spuse ea oftând, iar în clipa următoare îl simți pe Conlan încordându-se. A fost ca și cum m-ar fi lovit o mașină.

— Iar tu ai zis „da”.

Angie simți răceala din vocea lui. Se întoarse ca să-l poată privi, fericită că nu se îndepărtase.

— Ce puteam să fac? O iubesc pe Lauren. Poate că n-ar fi trebuit s-o las să-mi intre în suflet. Nu. N-o să spun așa ceva. Mă bucur c-am făcut-o. M-a ajutat să mă regăsesc. Și să te regăsesc pe tine, spuse ea cuprinzându-l pe după gât și îmbrățișându-l strâns, ca el să nu-i poată ocoli privirea. Nu cumva Sophie vrea asta de la noi?

— Ea nu e Sophie, răspunse Conlan, cu vădită durere în suflet.

— E Sophie a cuiva. E o adolescentă speriată, de șaptesprezece ani, care are nevoie să fie iubită și ocrotită de cineva. Să-i spun să-și dea copilul unor străini, când eu sunt chiar aici? Când *noi* suntem aici?

— Naiba să te ia, Angie!

Conlan trecu repede pe lângă ea și merse în cealaltă cameră.

Angie știa că nu era bine să-l urmeze, că lui îi trebuia timp ca să cuprindă toate astea cu mintea, dar gândul de a-l pierde o umplea de disperare.

— Cum să refuzăm o asemenea ocazie? spuse ea traversând încăperea și venind lângă el. Ai putea să-l antrenezi în liga de juniori…

— Nu face asta, o preveni Conlan, cu un glas de nerecunoscut.

— Cum să spunem „nu”? repetă ea, de data asta pe un ton mai blând, silindu-l s-o privească.

Punându-i întrebarea, nu putu să nu se gândească la ziua în care îl vizitase la redacție, iar Diane îi spusese: „L-am găsit de două ori plângând în birou”.

El își trecu o mână prin păr și oftă.

— Îmi pare rău. Nu cred că mai pot să trec prin asta. Îmi pare rău.

Angie închise ochii; cele trei cuvinte de la sfârșit o pătrunseseră până la os.

— Știu, spuse ea plecându-și capul.

Conlan avea dreptate. Cum ar fi putut ei să riște totul din nou? Lacrimile îi ardeau ochii. Nu exista niciun răspuns salvator la acea întrebare. Nu-l putea pierde pe Conlan din nou… Dar, în același timp, cum s-o refuze pe Lauren?

— Te iubesc atât de mult, Con, șopti ea.

— Și eu te iubesc, răspunse el, parcă rostind un blestem.

— Ar putea să fie șansa noastră.

— Ne-am mai gândit la asta, îi aminti el, sec. Ai idee cum a fost de fiecare dată pentru mine să te ridic, să-ți șterg lacrimile, să-ți ascult plânsetele? Și, în același timp, să mă gândesc că era, cumva, vina mea?

Ea îi mângâie fața.

— Aveai și tu lacrimile tale.

— Da, recunoscu el cu asprime în glas.

— Eu nu le-am șters pe ale tale. Dar cum s-o fi făcut dacă nu te-am văzut niciodată plângând?

— Durerea ta era atât de mare…

— De data asta e altfel, Con. *Noi* suntem altfel. Am putea fi o echipă. Poate că Lauren ne lasă copilul, iar noi devenim părinții care am vrut mereu să fim. Sau poate că dă înapoi și rămânem doar noi. În orice caz, o să fim bine, îți jur, promise ea lăsându-se într-un genunchi și șoptindu-i: Căsătorește-te cu mine, Conlan.

El o privi cu ochi scânteietori.

— La naiba! Nu mai pot trăi fără tine.

— Atunci, n-o face. Te rog, adăugă ea sărutându-l. Crede-mă, Conlan. De data asta, căsnicia noastră o să țină o veșnicie.

•

Lauren auzi mașina lui David. Alergă la ușa din față și o deschise, așteptând. Pentru prima oară după câteva luni, el zâmbea.

— Ești pregătită pentru asta? o întrebă el luând-o de mână.

— Mai pregătită ca oricând.

Traversară curtea și intrară în mașină. Tot drumul spre Mountainaire, David vorbi despre Porschele lui. Despre treptele de viteză, depășirea vitezei și tipuri de vopsea. Ea îl simțea tensionat și, în mod ciudat, neliniștea lui o calmă. Odată ajunși, David parcă, oftă din greu și se uită în ochii ei.

— Ești sigură?

— Sunt.

— Bine.

Merseră, pe aleea pietruită, spre uriașa ușă de la intrare a familiei Haynes. David deschise și o conduse spre eleganța de culoare crem a casei lui.

— Mamă? Tată?

— Sigur sunt acasă? șopti Lauren luându-l de mână.

— Sunt. Le-am spus că trebuie să vorbim.

Părinții lui David apărură imediat, ca și cum ar fi pândit de după colț. Doamna Haynes se uită lung

la pântecul rotund al lui Lauren. Domnul Haynes evită s-o privească. Îi conduseră pe tineri în sufrageria întunecată, unde totul era crem și își avea locul bine stabilit.

Totul, mai puțin adolescenta gravidă.

— Așadar? întrebă domnul Haynes după ce toată lumea se așeză.

— Cum te simți? întrebă doamna Haynes.

Vocea îi părea reținută și evită s-o privească pe Lauren.

— Grasă, dar bine, sănătoasă. Doctorul spune că totul e în regulă.

— A primit bursă integrală la USC, își anunță David părinții.

— Asta e grozav! exclamă doamna Haynes privind spre soțul ei, care se aplecă în scaun.

Lauren îl luă de mână pe David. Era surprinzător de calmă.

— Ne-am hotărât să dăm copilul spre adopție.

— Slavă Domnului! exclamă, ușurat, domnul Haynes.

Abia acum băgă Lauren de seamă că tatăl lui Dave avusese fălcile încleștate și privirea încărcată de îngrijorare. Ușurarea îi schimbă trăsăturile și, în sfârșit, zâmbi.

Doamna Haynes se mută lângă Lauren.

— Nu cred că v-a fost ușor.

Lauren se simți recunoscătoare pentru acele vorbe și răspunse:

— Nu, nu ne-a fost.

Doamna Haynes dădu s-o atingă, apoi își retrase mâna în ultimul moment. Lauren avu strania impresie că mama lui David se temea s-o atingă.

— Cred că e cel mai bine așa, spuse doamna Haynes. Sunteți prea tineri. Îl sunăm pe avocat și…

— Deja am ales părinții, anunță Lauren. E vorba de șefa mea… Angie Malone.

Doamna Haynes dădu din cap în semn de încuviințare. Chiar dacă era vădit ușurată, avea o

expresie întrucâtva tristă. Se aplecă și-și luă poșeta în poală. Apoi scoase un carnet de cecuri, scrise unul, rupse fila din carnet și se ridică. Îi întinse cecul lui Lauren.

— Aici ai cinci mii de dolari.

Lauren își ridică privirea.

— Nu-i pot accepta.

Doamna Haynes o privi ochi. Pentru prima oară, Lauren îi observă ridurile de sub stratul de fard.

— Banii sunt pentru facultate. Los Angeles e un oraș cu prețuri mari. O bursă n-o să-ți rezolve toate problemele.

— Dar…

— Dă-mi voie să fac asta, spuse ea cu blândețe. Ești o fată bună, Lauren. Pe cale să devii o femeie minunată.

Lauren își înghiți nodul din gât, surprinsă de cât de mult o mișcase acel compliment.

— Mulțumesc, spuse ea.

Doamna Haynes prinse să se îndepărteze, apoi se opri și se întoarse.

— Ai putea să-mi dai și mie, după naștere, o fotografie a nepo… a copilului?

Pentru prima oară, Lauren se gândi la bebeluș ca la nepotul lor.

— Sigur că da, spuse ea.

— Chiar crezi că-l poți da spre adopție? o întrebă încă o dată doamna Haynes.

— Trebuie. E singura soluție.

Apoi nu mai rămase nimic de adăugat.

Capitolul 29

Lauren ajunse acasă aproape de miezul nopții. Închise ușa, iar apoi se rezemă de ea, oftând adânc. De abia aștepta să se vâre în pat și să închidă ochii. Ziua aceea o marcase profund.

Își atinse pântecul și simți o lovitură ușoară.

— Hei, murmură ea către copil, îndreptându-se către camera de zi.

Abia după ce se așeză la masă băgă de seamă că focul ardea în șemineu și că din boxe se auzea muzică. Era o melodie lentă, cu iz hawaiian. Cineva cânta la ukulele „Somewhere over the Rainbow".

Angie și Conlan stăteau în fața șemineului.

— O, spuse Lauren, surprinsă. Credeam că erați plecați într-o escapadă romantică.

Angie se ridică și se apropie de Lauren. Îi arătă, apoi, mâna stângă, pe care strălucea un diamant uriaș.

— Ne căsătorim din nou.

Lauren țipă de bucurie și se aruncă de gâtul lui Angie.

— E *minunat*! strigă ea, strângând-o în brațe cu ardoare și dându-și seama pe loc ce singură se simțise în ziua aceea și cât dor îi fusese de prietena ei. Acum copilul meu o să aibă și un tată, se bucură ea, încă îmbrățișând-o pe Angie, iar apoi îi dădu drumul și-i spuse: Scuză-mă, te rog.

Lauren se simți rușinată. Era doar o fată, însă trebuia să se poarte ca o femeie. Făcuse o gafa spunând „copilul meu".

— De fapt, Lauren, despre asta vrem să stăm de vorbă cu tine.

Conlan fusese cel care vorbise.

Lauren închise ochii pentru o clipă, năpădită de un val de epuizare. Nu știa dacă mai era în stare să discute acum despre copil, dar n-avea de ales.

— Bine.

Angie o luă de mână și i-o strânse încet, iar acea atingere o liniști. Merseră ținându-se de mână și se așezară pe canapea. Conlan rămase lângă șemineu, aplecat în față și cu mâinile proptite pe coapse. În lumina flăcărilor, ochii lui păreau și mai albaștri.

Lauren simți împunsătura privirii lui. Se foi, stânjenită, pe canapea.

— Ești doar un copil, începu el pe un ton surprinzător de blând, așa că-mi pare rău de toate astea.

Lauren zâmbi.

— Am încetat să mai fiu copil acum câteva luni.

— Așa e. A trebuit să faci față unor probleme pe care le au, de regulă, adulții. Însă asta nu-i totuna cu a fi adult, spuse el, oftând. Treaba e că… mie și lui Angie ne e frică.

Lauren nu se așteptase la asta.

— Credeam că vreți să aveți un copil.

— Așa e, spuse Angie. Poate că prea mult.

— Păi, ar trebui să vă bucurați, zise Lauren uitându-se când la unul, când la celălalt. Vă dăruiesc… Of, făcu ea, înțelegând, brusc, care era problema. E despre cealaltă fată. Despre cea care s-a răzgândit.

— Așa e, recunoscu Angie.

— Nu v-aș face una ca asta. Pe cuvânt! Adică… vă iubesc. Și îmi iubesc și copilul. Copilul *vostru.* Vreau să fac cum e mai bine pentru noi toți.

Angie o mângâie pe față.

— Știm asta, Lauren. Doar vrem…

— Avem nevoie, o întrerupse Conlan.

— Vrem să știm dacă te-ai gândit bine. Vrem să știm dacă ești sigură. Fiindcă n-o să-ți fie deloc ușor.

— O să-mi fie mai greu decât să fiu mamă la șaptesprezece ani?

Zâmbetul lui Angie fu mai blând decât îi fusese mângâierea.

— Ăsta e un răspuns pe care-l dai cu mintea. Dar eu te-am întrebat cu inima.

— Nimic din toate astea nu e ușor, spuse Lauren ștergându-se la ochi. Dar m-am gândit și m-am răzgândit de o sută de ori, iar ăsta e cel mai bun răspuns. Puteți conta pe mine.

Vorbele ei fură urmate de un moment de tăcere. O întrerupse doar zgomotul făcut de un buștean din șemineu, care căzu stârnind o ploaie de scântei șuierătoare.

— Noi suntem de părere că ar trebui să vorbești cu un consilier specializat în adopții, spuse Conlan într-un târziu.

— De ce?

Angie încercă să zâmbească, de parcă ar fi vrut să sugereze că nu trăiau un moment delicat, ci că aveau doar o discuție banală, la gura focului. Dar tristețea din privire o dădu de gol.

— Pentru că te iubesc, Lauren, și, oricât de mult mi-aș dori să-ți adopt copilul, știu încotro ne îndreptăm. Încotro *te* îndrepți. Una e să iei hotărârea de a renunța la copilul tău, alta e s-o faci. Iar eu vreau ca tu să fii *sigură* de asta.

Lauren de abia mai auzi ce-i urmă acelui „te iubesc”. Doar David îi mai spusese asta. Se aplecă și o luă în brațe pe Angie.

— Nu ți-aș face niciodată rău. Niciodată, îi șopti ea.

— Știu.

— Așadar, vrei să discuți cu un consilier specializat în adopții? o întrebă Conlan, temător.

— Bineînțeles, răspunse Lauren, zâmbind sincer pentru prima oară în ziua aceea. Aș face orice pentru voi.

Angie o luă din nou în brațe. Din depărtare, urechea lui Lauren prinse un murmur. Conlan îi șoptise:

— Atunci, nu-i frânge inima lui Angie.

•

Cabinetul avocatului era plin de lume. În partea stângă a camerei, scaunele fuseseră împinse la perete; acolo se așezase familia Haynes. În

dreapta, Angie ședea alături de Conlan. Scaunul lui Lauren era chiar în mijloc; deși nu stătea departe de ceilalți, se simțea, într-un fel, despărțită de ei.

Angie se ridică și merse la ea. Tocmai atunci intră avocatul. Era un bărbat înalt și elegant, îmbrăcat într-un costum scump, care le atrase tuturor privirile atunci când îi salută.

— Mă numesc Stu Philips, spuse el întinzându-i mâna lui Conlan, care se ridică imediat.

— Conlan Malone. Ea e soț… Ea e Angie Malone.

Angie îi strânse mâna avocatului, apoi se așeză la loc. Era cât se poate de imobilă și încerca să nu se gândească la ultima întâlnire de felul ăsta pe care o avuseseră ea și Conlan.

„Am un copil pentru voi, domnule și doamnă Malone. Mama e o adolescentă”.

•

— Așadar, tânără domnișoară, spuse Stu privind-o pe Lauren cu blândețe, v-ați hotărât?

— Da, domnule, răspunse ea cu glas atât de stins încât aproape că nu se auzea.

— Prea bine, atunci. Să începem cu detaliile tehnice. Trebuie să vă spun tuturor că, uneori, dubla reprezentare într-o adopție pune anumite probleme. Deși e legală în statul ăsta, nu e întotdeauna recomandabilă. Dacă apare cumva o neînțelegere, n-o să pot să reprezint niciuna dintre părți.

— N-o să fie niciuna, interveni Lauren, cu glas ceva mai puternic. M-am hotărât.

Stu se uită la Conlan.

— Sunteți pregătiți pentru riscurile care pot apărea în cazul unei duble reprezentări?

— Ăsta e cel mai mic risc în cazul de față, Stu, răspunse Conlan.

Avocatul scoase niște acte dintr-o mapă de piele și le înșiră pe birou.

— Semnați documentele, iar apoi o să mergem mai departe. Actele astea stabilesc doar faptul că

voi acceptați, în cunoștință de cauză, posibilele riscuri care apar în cazul dublei reprezentări.

După ce ei semnară documentele, Stu le puse deoparte. În următoarea oră, el vorbi despre procedură. Cine pentru ce urma să plătească, ce trebuia semnat și de către cine, avantajele și dezavantajele legii din statul Washington, ce anume trebuia studiat de către părți, ce însemna încetarea drepturilor părinților naturali, ce atribuții avea tutorele ad litem care urma să fie desemnat, perioada de timp și costurile necesare întregului proces.

Angie mai auzise toate astea și știa că, în cele din urmă, partea tehnică nu avea legătură cu eșecul. Emoțiile contau. Sentimentele făceau diferența. Puteai semna toate actele din lume și puteai promite orice oricui, dar niciodată n-aveai de unde să știi ce urma să simți în clipa în care trebuia să-ți dai copilul. Tocmai de aceea adopția nu putea să fie finalizată înainte de nașterea lui. Lauren urma să-și țină pruncul în brațe, iar apoi să renunțe complet la drepturile ei.

Simplul gând o făcu pe Angie să simtă durere în suflet. Privi în stânga ei.

Lauren stătea liniștită pe scaun, cu mâinile în poală. Chiar și cu pântecul rotunjit, tot tânără și inocentă părea. Fetița care înghițise un pepene. Dădea din cap cu toată convingerea în semn că era de acord cu ceva ce-i spunea avocatul.

Angie voia să se ducă la ea și să-i spună: „Nu treci singură prin încercarea asta”, dar tristul adevăr era că Lauren avea *să rămână* singură în curând. Ce-i putea aduce mai multă singurătate decât faptul că urma să renunțe la copil?

Iar Angie nu putea face nimic ca s-o ferească de acel moment iminent.

Angie închise ochii. Cum aveau să iasă din toate astea cu inima intactă? Cum?

Simți că cineva o trăgea de mânecă. Clipi și privi pieziș.

Conlan o privea țintă. La fel și avocatul, și toți cei prezenți în încăpere.

— M-ați întrebat ceva? spuse ea, simțind cum începeau să-i ardă obrajii.

— După cum spuneam, continuă Stu, aș dori să întocmesc un plan de adopție. Rolul lui e să simplifice lucrurile. Așadar, putem începe?

— Desigur, răspunse Angie.

Stu o privi apoi pe Lauren.

— Ce fel de comunicare o să aveți după adopție?

Lauren se încruntă.

— Ce vreți să spuneți?

— După ce soții Malone vă adoptă copilul, presupun că o să doriți să păstrați o formă de comunicare. De pildă, să telefonați de ziua copilului, poate și de Crăciun. Fotografii și scrisori cel puțin o dată pe an.

Lauren trase aer adânc în piept, ca și cum ar fi suspinat. Era limpede că nu se dusese atât de departe cu gândul și că nu-și dăduse seama de faptul că adopția avea să-i schimbe pe toți. Se întoarse către Angie, simțindu-se dintr-odată la fel de vulnerabilă precum o frunză-n vânt.

— O să păstrăm legătura, îi spuse Angie avocatului. Suntem… Lauren e, ca să zic așa, parte din familie.

— Nu sunt convins că asemenea deschidere ar fi în interesul copilului, spuse avocatul. Limitele clare sunt cele mai eficiente. Părerea noastră e că…

— O, spuse Lauren mușcându-și buza de jos, fără să-l mai asculte pe avocat, ci uitându-se numai la Angie și la Conlan. La asta nu m-am gândit. Un copil are nevoie de o singură mamă.

David se aplecă și o luă de mână.

— Nu trebuie să încheiem o adopție la fel ca toată lumea, zise Angie.

Ar fi vrut să spună mai multe, dar glasul îi slăbi și i se stinse. Nu se mai putea gândi la nimic. Nu

concepea s-o lase pe Lauren să dispară pur și simplu… dar ce altă variantă avea?

Lauren se uită la ea. Tristețea din ochii întunecați ai fetei era aproape de neîndurat. Dintr-odată, păru foarte îmbătrânită.

— Nu m-am gândit, deși… ar fi trebuit, zise ea, încercând să zâmbească. O să fii o mamă minunată, Angie! Copilul meu e foarte norocos.

— Copilul nostru, șopti David.

Lauren îi zâmbi cu o tristețe sfâșietoare.

Angie îi privi, neștiind ce să mai spună. La un moment dat, Lauren i se adresă din nou avocatului:

— Spuneți-ne, vă rog, care ar fi cea mai bună variantă?

Întrunirea continuă. Urmară o sumedenie de explicații, schimburi de replici, consemnări pe hârtie. Existau reguli stricte care stipulau cum trebuia să se comporte fiecare. Răstimp în care Angie ar fi vrut să se ducă la Lauren și să-i șoptească că totul se avea să se termine cu bine.

Dar acum, stând în acel cabinet plin de legi și de reglementări, înconjurată de suflete măcinate de îndoială, Angie se simți derutată. Oare povestea asta chiar avea să se termine cu bine?

•

Pentru prima dată de când își puteau aminti locuitorii din West End, nu ploua în Duminica Paștelui. Ba chiar răsări soarele pe cerul albastru și senin. Trotuarele erau pline de oameni, cei mai mulți dintre ei îmbrăcați în hainele de duminică, fiecare îndreptându-se către biserica lui. Angie mergea între Conlan și Lauren. În fața lor se auzeau dangătele clopotelor. Prietenii și rudele se îndreptau și ei către biserică, îngrămădindu-se la intrare.

Angie se opri în fața ușii. Conlan și Lauren fură nevoiți să se oprească și ei.

— E mai înțelept să le spunem totul mai târziu. După ce începe vânătoarea de ouă de Paște, bine? le propuse Angie.

Fură amândoi de aceeași părere. Angie își pipăi verigheta și o întoarse, ca să ascundă diamantul. Asemenea șmecherie n-avea să păcălească femeile din familia DeSaria pentru mult timp, dar ea spera ca ele să fie prea atente la slujbă ca să observe. Făcu un pas în față.

Lauren o opri cu o simplă atingere.

— Ce e, scumpo? o întrebă Angie.

Lauren avea o privire de neînțeles. Un fel de uimire, ca și cum mersul la biserică alături de familie ar fi fost un dar prețios. Sau poate că fata era doar îngrijorată. Cu toții își făceau griji în legătură cu ceea ce avea să urmeze.

— Haide, ia-mă de mână, o îndemnă Angie.

— Mulțumesc, spuse Lauren întorcându-și repede privirea, dar Angie tot apucă să-i vadă lacrimile din ochi.

Urcară, ținându-se de mână, treptele de beton ale vechii și frumoasei biserici.

Slujba păru să dureze o veșnicie și totuși să nu fie îndeajuns de lungă. Angie fu preocupată s-o ajute pe Lauren să se ridice și să îngenuncheze, iar apoi să repete din nou mișcarea.

Când îi veni rândul să se roage, Angie îngenunche pe treaptă, își plecă, adânc, capul și spuse în gând: „Doamne, te rog, în toate aceste încercări prin care trecem, arată-ne calea cea dreaptă. Ferește-ne de rele. Apără-ne. Și te rog s-o ai în pază pe Lauren. Amin”.

După ce slujba se sfârși, coborâră cu toții în subsolul bisericii, unde mesele erau încărcate de zeci de torturi și de prăjiturele. Câtă vreme vorbi cu familia și cu prietenii, Angie își ținu mâna în buzunar.

La un moment dat copiii năvăliră în hol, vorbind cu toții în același timp. Țineau în mâini cutiile de bijuterii făcute din cofraje de ouă și decorate cu macaroane pe care le meșteriseră pentru acea sărbătoare.

Congregația începu să se îndrepte către ușile bisericii. Ieșiră în aerul rece al dimineții luminoase, o adunare de oameni bine îmbrăcați, care aveau cu toții ceva în comun. Traversară strada și intrară în parc. Angie privi lung la caruselul gol. Lumina soarelui îl făcea să strălucească precum argintul curat.

Conlan apăru lângă ea și o luă de mijloc. Angie știa că și el se gândea la Sophie. Stătuseră împreună în parc de nenumărate ori, urmărind cum se jucau copiii, visând să aibă și ei unul și șoptindu-și între ei: „La un moment dat”.

Copiii săriră în carusel și îl puseră în mișcare.

— Iar acum, copii, zise părintele O’Houlihan cu puternicul lui accent irlandez, aflați că ouăle sunt ascunse peste tot. Căutați-le!

Copiii începură să țipe și porniră în căutarea ouălor ascunse. Lauren se îndreptă spre micul Dani, care stătea lângă Mira.

— Vino, îl chemă ea încercând să îngenuncheze, dar renunțând repede la idee. Te ajut să le cauți.

Îl luă pe Dani de mână și porniră împreună. În câteva clipe, se adună tot clanul DeSaria. Erau ca gâștele, se gândi Angie. Cumva, zburau în formație. Cu atâtea voci care se auzeau simultan, conversațiile lor aveau un aer păsăresc.

Angie își drese glasul.

Conlan o strânse ușor de mână și-i zâmbi ca s-o încurajeze să înceapă.

— Am două lucruri de zis, începu ea.

Dându-și seama că nimeni n-o asculta, ridică tonul.

Mama îl opri din vorbă pe unchiul Francis dându-i un bobârnac peste ceafă.

— Taci din gură! Angela noastră are ceva să ne spună.

— Într-o bună zi, Maria, să știi că am să dau și eu, promise unchiul Francis frecându-și ceafa.

Mira și Livvy se apropiară. Angie le arătă inelul. Țipetele lor de bucurie sparseră, probabil, toate

geamurile din oraș. Familia se urni precum un val uriaș, adunându-se zgomotos în jurul lui Angie și al lui Conlan.

Vorbeau cu toții deodată felicitându-i, punându-le tot felul de întrebări și afirmând că ei știuseră tot timpul că așa avea să se întâmple.

După ce valul se retrase și toată lumea se liniști, mama își aminti și-i întrebă:

— Care ar fi cel de-al doilea lucru?

— Poftim? zise Angie trăgându-se spre Conlan.

— Ai spus că ai două lucruri să ne comunici. Care ar fi următorul? Renunți la restaurant?

— Nu. De fapt, cred – credem – că o să mai rămânem o vreme în West End. Conlan a primit un contract ca să scrie o carte. Pe deasupra, are acum o rubrică săptămânală la ziar. Poate să lucreze de aici.

— Astea sunt vești minunate, se bucură mama.

Livvy se apropie.

— Deci, ce mai ai să ne zici, surioară?

Angie întinse mâna ca s-o apuce pe cea a lui Conlan.

— Adoptăm copilul lui Lauren.

De data asta, tăcerea ar fi putut sparge și sticla. Angie o simți până în măduva oaselor.

— Nu-i o idee bună, spuse mama în cele din urmă.

Angie continua să-l țină de mână pe Conlan.

— Ce ați vrea să fac? S-o refuz? S-o las să dea copilul unor străini?

Ca un tot unitar, familia se întoarse către Lauren. Fata era lângă leagăn, aplecată, căutând ceva prin iarbă. Micul Dani se afla lângă ea, chicotind și arătându-i ceva. De la distanță, arătau ca orice mamă tânără și copilul ei.

— Lauren are o inimă mare și un trecut trist. Asta e o combinație periculoasă, Angela, spuse mama.

Livvy veni mai aproape.

— Crezi că poți să faci față? puse ea, blând, singura întrebare care conta cu adevărat. Dacă se răzgândește?

Angie privi spre Conlan, care încuviință cu un semn din cap. Privirea lui spunea: *împreună putem face orice.*

— Da, răspunse Angie zâmbind. Mă pot descurca. Însă cel mai greu o să-mi fie să-mi iau la revedere de la Lauren.

— Dar o să ai un copil, spuse Mira.

— Poate, adăugă mama. Data trecută…

— Nu e un subiect care să fie supus la vot, le-o reteză, scurt, Conlan.

Toți cei aflați de față se uitară, pe rând, la Lauren, apoi reluară discuțiile despre lucruri obișnuite.

Angie răsuflă ușurată. Furtuna trecuse cu bine, iar ea supraviețuise. Desigur, aveau să urmeze bârfe în familie, cu telefoane încinse de la atâta disecare a veștilor, fiecare dintre rudele ei având, bineînțeles, propria părere. Unele dintre acele păreri aveau să ajungă, filtrate, la urechile ei, însă cele mai multe dintre ele aveau să rămână un mister.

Nu conta. Nimic din ce puteau spune ei n-avea de ce s-o afecteze, fiindcă nu exista nimic ce ea să nu fi prevăzut.

Însă unele lucruri din viață nu puteau fi căutate. Pur și simplu, trebuia să aștepți pentru ele. Așa cum e, de pildă, vremea. Poți privi în zare și poți vedea nori care se adună la orizont. Asta nu înseamnă că a doua zi o să plouă. Cerul se poate înseni oricând.

N-ai cum să prevezi nimic din toate astea.

Poți doar să mergi înainte.

* * *

În ultima oră, mașinile sosiseră una după alta. La interval de câteva minute, ușa de la intrare se deschidea și apăreau musafiri noi, care aduceau mâncare și daruri frumos ambalate. În camera de

zi stăteau bărbații, care urmăreau emisiuni sportive la televizorul vechi și beau bere. O mulțime de copii se adunaseră în încăpere; unii se jucau stând pe jos, alții o puneau pe Barbie să danseze cu Ken, iar alții jucau Nintendo.

Dar miezul acțiunii tot la bucătărie putea fi găsit. Mira și Livvy erau ocupate să umple tăvile cu *antipasti: provolone,* ardei copți, ton, măsline, *bruschetta.* Maria așeza *manicotti* de casă pe tăvi de porțelan, iar Angie încerca să facă o cremă ricotta pentru *cannoli.* Într-un colț, pe masa mică de bucătărie la care altă dată se întâlnea zilnic familia DeSaria, un tort alb de nuntă domina un munte de șervete și de argintărie.

— Lauren, zise Maria, poți să începi să aranjezi bufetul în sufragerie.

Lauren se duse la masa mică și se apucă să strângă lucrurile, începu cu argintăria și șervetele. Le duse în sufragerie și rămase locului, contemplând masa enormă. Era acoperită cu o față de masă din damasc verde-deschis. În mijloc se afla o vază plină cu trandafiri albi.

Masa urma să apară în fotografii, așa că trebuia s-o dichisească la perfecție. Dar cum?

— Tacâmurile vin aici, în capăt, o lămuri Angie, ivindu-se în spatele ei.

Lauren o urmări pe Angie aranjând elegant argintăria. Dintr-odată, tresări, speriată, la gândul: *Curând o să plec.*

— Ești bine, scumpo? Arăți de parcă ți-ai fi pierdut cel mai bun prieten.

Lauren zâmbi forțat și răspunse repede:

— Nu cred că trebuie ca tu să aranjezi masa la propria nuntă.

— Tocmai asta-i partea grozavă atunci când te măriți din nou cu același tip. Căsătoria e importantă, nu ceremonia. Asta o facem pentru mama, o lămuri Angie, după care se aplecă spre ea și-i zise: Am rugat-o să nu se agite, dar știi cum e ea.

Apoi, Angie se întoarse la aranjarea tacâmurilor.

Lauren o simți cum se mișca ușor la stânga ei, apoi dintr-odată avu senzația că între ele apăruse o distanță enormă.

— Vrei să ai fată sau băiat?

Angie se opri cu mâna în aer; o pereche de cuțite rămase suspendată deasupra mesei. Clipa aceea păru interminabilă. Se auzea zgomot din celelalte camere, dar acolo, în sufragerie, singurul sunet era răsuflarea celor două femei.

— Nu știu, răspunse Angie la un moment dat, apoi reîncepu să aranjeze argintăria. Sănătos să fie.

— Consilierul specializat în adopții la care m-ai trimis… m-a sfătuit să-ți pun orice întrebare. A zis că cel mai bine e să fim deschiși.

— Știi că poți discuta orice cu mine.

— Planul de adopție pe care l-am făcut…

Lauren încerca acum să pună întrebarea care o ținuse trează toată noaptea, dar își pierdu curajul la jumătatea frazei.

— Da?

Lauren înghiți cu greu.

— O să te ții de planul ăsta? O să-mi trimiți scrisori și poze?

— Bineînțeles, scumpo.

Ceva din felul în care ea rostise „scumpo”, atât de tandru, îi sfâșie inima lui Lauren. Nu se mai putu abține și spuse:

— O să mă uiți.

La auzul acelor vorbe, chipul lui Angie se crispă. Ochii i se umplură de lacrimi și o trase de îndată la piept pe Lauren, într-o îmbrățișare strânsă.

— Niciodată, spuse ea, hotărâtă.

Lauren se desfăcu prima din îmbrățișare. În loc s-o consoleze, gestul acela tandru o făcuse să se simtă și mai solitară. Își puse o mână pe pântec, atentă la mișcările ușoare ale copilului. Tocmai voia s-o invite pe Angie să le simtă și ea, când

intră David. Lauren alergă în întâmpinarea lui, lăsându-l s-o ia în brațe.

Singurătatea care o năpădise în urmă cu câteva momente se risipi. N-avea să fie singură după ce dădea copilul, ci împreună cu David.

— Arăți senzațional, îi spuse el.

Complimentul îi smulse un surâs, deși era o minciună.

— Sunt cât casa.

El râse.

— Îmi plac casele. Mă gândesc să mă fac arhitect.

— Bine că ești tu deștept!

El o luă de după umeri și se îndreptară împreună spre masa cu mâncare. Între timp, David îi povesti toate bârfele de la liceu. Lauren râdea din nou atunci când începu muzica, iar Maria îi conduse pe toți în curtea din spatele casei unde un arbore alb, închiriat, era împodobit cu sute de trandafiri roz de mătase.

Conlan stătea în spatele copacului, purtând o pereche de pantaloni Levi's negri și un pulover pe gât, tot negru. Părintele O'Houlihan era lângă el, îmbrăcat în sutană.

Pe acordurile melodiei lui Nat King Cole, „Unforgettable", Angie păși pe aleea pietruită. Purta o jachetă albă de cașmir și o fustă albă, înfoiată.

Era desculță, iar vântul îi răsfira părul lung, negru, lăsat pe spate. Buchetul ei de mireasă era alcătuit dintr-un singur trandafir alb.

Lauren o privea cu admirație nețărmurită.

Trecând pe lângă ea, Angie îi zâmbi. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, iar Lauren îi spuse, în gând: *Și eu te iubesc.*

Era o nebunie…

Angie îi dădu trandafirul lui Lauren și continuă să meargă.

Lauren îl privi, neîncrezătoare. Chiar și acum, într-un moment care îi aparținea numai ei, Angie

se gândise la ea.

— Vezi ce noroc ai, îi șopti ea copilului, mângâindu-și pântecul rotund. Ea o să fie mama ta.

Nu știa de ce lucrul ăsta o făcea să plângă.

Capitolul 30

Într-o dimineață ploioasă de sfârșit de aprilie, Maria decise că Angie trebuia să învețe să gătească. Își făcu apariția devreme, aducând și o cutie de carton plină cu alimente. Hotărârea ei era de neclintit.

— Ești femeie măritată. Din nou. Trebuie să gătești.

Lauren stătea în prag, silindu-se să nu râdă de protestele lui Angie.

— Lauren, la ce te hlizești? o întrebă mama, cu mâinile-n șold. Și tu ai să înveți acum. Mergeți să vă îmbrăcați și întoarceți-vă la bucătărie în zece minute.

Lauren fugi sus și schimbă cămașa de noapte din flanel pe o pereche de colanți negri și pe un tricou vechi pe care scria Fircrest Bulldogs. Atunci când apăru în bucătărie, Maria o măsură cu privirea.

Lauren rămase locului, zâmbind, nesigură.

— Ce trebuie să fac?

Maria veni la ea, clătină din cap și-i șopti:

— Ești prea tânără ca să ai ochii ăștia triști.

Lauren nu știu ce să spună. Maria luă un șorț din cutie și i-l întinse.

— Poftim. Pune-l pe tine.

Lauren se conformă.

— Acum, vino încoace!

Maria o duse la blatul de lucru și începu să scoată alimentele din cutie. Angie reveni în bucătărie, îmbrăcată în blugi și tricou, și descoperi că pe fundul de tocat se aflau deja o grămăjoară de făină și un bol metalic plin cu ouă.

— Paste, spuse Angie încruntându-se.

În următoarea jumătate de oră, Angie și Lauren munciră cot la cot. Maria le învăță cum să facă o gaură în mijlocul fainii, s-o umple cu cantitatea necesară de ouă și apoi să frământe corect aluatul,

pentru ca acesta să nu se întărească. Cât timp Lauren învăța să ruleze aluatul în foi, Angie merse în camera de zi și porni muzica.

— Acum e mai bine, spuse ea întorcându-se în bucătărie dansând.

Maria îi întinse lui Lauren o unealtă de tăiat cu mâner și-i spuse:

— Trebuie să tai pastele în fâșii lungi de vreo cinci centimetri.

Lauren se încruntă.

— Cred că am să greșesc. Mai bine să încerce Angie.

Angie râse tare și zise:

— Cum să nu, eu sunt cea mai bună alegere!

Maria îi mângâie, cu blândețe, fața lui Lauren.

— Știi ce-o să se întâmple dacă greșești?

— Ce?

— Întindem aluatul și încercăm din nou. Acum, taie.

Lauren apucă unealta și începu să taie aluatul în pătrățele, cu mai multă grijă decât lucrase vreodată în laboratorul de chimie.

— Vezi, Angie? Fata ta are darul, spuse Maria.

Fata ta.

Pentru tot restul dimineții, aceste două cuvinte rămaseră întipărite în mintea lui Lauren și-i încălziră inima. Pe măsură ce umpleau *tortellini* și terminau de preparat pastele, Lauren zâmbea din ce în ce mai des. Iar uneori pufnea în râs fără motiv. Îi părea rău că lecția de gătit era pe terminate.

— Ei bine, spuse Maria la un moment dat, acum trebuie să plec. Mă cheamă grădina, azi am de plantat.

Angie râse.

— Slavă Domnului, zise ea făcându-i cu ochiul lui Lauren. Eu cred că mănânc rămășițele de la restaurant.

— O să-ți pară rău într-o zi, Angela, că ți-ai ignorat moștenirea, îi spuse mama ei.

Angie își trecu un braț pe după gâtul ei și o trase aproape.

— Glumesc, mamă. Prețuiesc tot ceea ce ne-ai învățat. Mâine îmi cumpăr o carte de bucate și încerc și eu ceva, de una singură. Ce zici de asta?

— Zic că e bine.

Maria le îmbrățișă pe amândouă, își luă rămas-bun și părăsi casa. Lauren merse la chiuvetă și începu să spele vasele. Angie veni lângă ea. Spălară și uscară într-un ritm relaxat, pe care și-l creaseră împreună de curând.

După ce isprăviră, Angie spuse:

— Trebuie să dau o fugă până la centrul Ajută-ți Aproapele. Mă văd cu directorul. Colecta de haine a prins atât de bine, că ne gândim să punem la punct o nouă promoție.

— Aha.

Lauren rămase să-și usuce mâinile, iar Angie se mai foi puțin prin casă și apoi plecă. Ușă se trânti în urma ei; în curte se auzi pornind motorul mașinii.

Lauren se duse la fereastră și privi afară, urmărind-o cum pleca. După aceea, schimbă CD-ul. Auzi vocea gravă a lui Bruce Springsteen:

„Iubito, ne-am născut ca să fugim…”

Se întoarse de la fereastră și alergă la stația de muzică, apăsând cu putere pe butonul de oprire. Urmă o tăcere deplină. Era atât de liniște încât Lauren se gândi că auzea cum băteau degetele lui Conlan pe tastatura laptopului de sus, dar asta era cu neputință. Se strădui să nu se gândească la mama ei, dar și asta era cu neputință.

— Credeam că puștanii de vârsta ta îl iubesc pe Șef, zise Conlan din spatele ei.

Ea se întoarse încet.

— Salut.

În săptămânile de după nuntă, Lauren încercase să păstreze distanța față de Conlan. Trăiau în aceeași casă, desigur, așa că nu era tocmai simplu. Dar simțise o ezitare în atitudinea lui, o reținere în

a vrea s-o cunoască mai bine. Se lipi cu spatele de fereastră și îl privi. În tot timpul ăsta își frecă mâinile, agitată.

— Angie s-a dus în oraș. Se întoarce curând.

— Știu.

Firește că Angie îi spusese. Lauren se simți prost pentru că deschisese gura.

Conlan traversă încăperea și veni lângă ea.

— Ești agitată atunci când sunt de față.

— Și tu în prezența mea.

El zâmbi.

— *Touché*! sunt doar îngrijorat. Angie e… mai fragilă uneori. Gândește cu inima…

— Iar tu te temi să n-o rănești cumva.

— Nu, nu intenționat.

Lauren nu avu niciun răspuns la asta, așa că schimbă subiectul:

— Vrei să fii tată?

— Da.

Privirea lui se întunecă de tristețe, iar ea își dori să nu-l fi întrebat așa ceva.

Se priviră în tăcere. Lauren își dădu seama că el încerca să zâmbească, iar asta o duru și o apropie de el. Lauren știa ce însemna dezamăgirea.

— Nu sunt ca fata aia.

— Știu, spuse el dându-se un pas în spate, ca și cum ar fi vrut să se depărteze de ea, iar apoi se așeză pe canapea.

Lauren se duse la măsuța de cafea și se așeză pe ea.

— Ce fel de tată o să fii?

Întrebarea îl trezi brusc. Tresări, privindu-și mâinile. Îi luă un pic de timp ca să-și formuleze răspunsul, pe care-l rosti pe un ton uimitor de blând:

— Genul care nu ratează niciun moment. Niciun joc, piesă de teatru la școală sau programare la dentist. Își ridică privirea. L-aș duce – sau aș duce-o – în parc, la plajă și la filme.

Lauren simți că nu mai avea aer și că i se strângea inima. Până în clipa aceea, când auzise asemenea vorbe, nu-și dăduse seama că întrebarea era, de fapt: *Ce trebuie să facă un tată?*

El o privi, iar ea văzu din nou acea tristețe din ochii lui, dar și o nouă formă de înțelegere. Lauren se simți transparentă, vulnerabilă. Se ridică.

— Cred că am să merg sus ca să citesc. De abia ce am început o nouă carte de Stephen King.

— Am putea merge la film, îi spuse el cu blândețe. În oraș rulează *A avea și a nu avea*[29].

— N-am auzit de el, zise Lauren cu voce stinsă.

— Bogart și Bacall? Cel mai tare cuplu de pe ecran? N-ai cum să nu fi auzit de ei. Haide! Să mergem!

•

Luna mai veni în forță în partea de vest a Washingtonului. Pe zi ce trecea, era tot mai însorit și mai cald. În tot orașul înfloreau trandafirii înmiresmați. Se părea că acele coșuri atârnate pe Driftwood Way se transformau peste noapte din vrejuri cenușii și subțiri, neobservate, în cascade explozive de culoare. Lobelia violet, gardenia roșie, panseluțele galbene și brumărelele de culoarea lavandei. Aerul mirosea a flori proaspete, a apă sărată și a algele ce se coceau sub soarele arzător.

Oamenii ieșeau agale din casele lor, clipind ca niște cârtițe în lumina soarelui. Copiii își deschideau larg dulapurile și scotoceau printre lucruri ca să-și găsească pantalonii scurți din anul precedent și o cămașă fără mâneci sau pulovere subțiri. După aceea, mamele lor stăteau cu mâinile în șolduri în aceleași dormitoare, privind la maldărul de haine de iarnă; ele ascultau zgomotul roților de la bicicletele de afară și râsetele copiilor, care stătuseră prea multe luni în casă, ascunși de ploaie.

Curând după Ziua Eroilor, orașul avea să înceapă să se umple de turiști. În fiecare an soseau

în hoarde, cu mașinile, cu autobuzele, cu alte vehicule de vacanță, cărându-și undițele și studiind hărțile mareelor. Fâșia goală de plajă îi chema, atrăgându-i spre mare cu niște stranii cuvinte ancestrale, de nici ei nu mai știau ce anume îi adusese acolo. Dar de venit, veneau.

Pentru cei care locuiseră dintotdeauna în West End sau pentru cei care supraviețuiseră câtorva ierni cu umezeală, apariția turiștilor era o veste pe cât de bună, pe atât de rea. Nimeni nu se mai îndoia că banii lor susțineau economia orașului, reparau drumurile, aprovizionau școlile cu cele necesare și plăteau salariile profesorilor. Dar tot ei produceau aglomerație în trafic, înghesuială și cozi interminabile la casele băcăniilor.

În prima sâmbătă din mai, Lauren se trezi devreme, mai ales fiindcă nu reușea să găsească o poziție comodă pentru dormit. Își trase pe ea o pereche de pantaloni cu talie înaltă și o bluză largă cât un cort, cu mâneci-clopot, apoi deschise fereastra de la dormitor.

Cerul era de un superb roz-lavandă și părea să lumineze din fundal copacii întunecați. Lauren se hotărî să iasă din casă. Se simțea închisă între patru pereți, prea îngrădită. Merse pe vârfuri prin fața dormitorului lui Angie și al lui Conlan.

Se strecură pe scară, luă o pătură moale de angora de pe canapea și ieși din casă. Sunetul calm, în surdină, al valurilor funcționă ca un balsam pentru nervii ei încordați. Simți cum se liniștea și cum răsufla din nou regulat.

Se sprijini de balustrada verandei timp de vreo zece minute, până când prinseră s-o doară picioarele.

Sarcina începea să-i facă probleme. Pe lângă durerea de picioare, inima părea că-i ardea, capul o durea mai tot timpul, iar copilul începuse să facă gimnastică în pântecul ei. Dar cel mai greu îi era la cursurile Lamaze, unde mergea săptămânal cu Angie. Priveliștea de acolo era terifiantă. Bietul

David mersese și el la un curs, iar apoi o implorase să-l lase în pace. Ea voia ca Angie să-i fie alături atunci când avea să-i vină sorocul. Lauren era destul de convinsă că o respirație adâncă pe un anumit ritm n-avea s-o ajute prea mult cu durerea. Urma să aibă nevoie de Angie.

Noaptea trecută avusese din nou acel vis în care se făcea că ea era o fetiță îmbrăcată într-o rochiță verde-deschis, de la J.C. Penney, și că o ținea de mână pe mama ei. Mâna puternică ce-i cuprindea degețelele o făcea să se simtă în siguranță. „Haide, Lauren", îi spunea mama din vis, „să nu întârziem".

La ce nu trebuia să întârzie, Lauren nu știa. Uneori parcă la biserică, alteori la școală sau la masa cu tata. Știa, doar, că ar fi mers oriunde cu acea mamă…

Noaptea trecută, în visul ei, femeia care o ținea de mână fusese Angie.

Pe verandă, Lauren se așeză pe balansoarul vechi din lemn de stejar. Scaunul cu tălpi curbate părea să fi fost făcut pentru ea. Oftă și se așeză mai comod. Trebuia să-i spună lui Angie că ăsta era un loc grozav de legănat copilul pe timp de noapte. Astfel copila (Lauren își imaginase mereu că avea să fie fată) urma să crească ascultând vuietul mării. Lauren era convinsă că asta i-ar fi schimbat viața. Să asculte valurile în loc de certurile vecinilor sau de pârâitul unei țigări aprinse…

— Ți-ar plăcea, nu-i așa? își întrebă ea copilul nenăscut, care mișcă drept răspuns.

Se lăsă pe spătar și închise ochii. Balansarea lentă era atât de liniștitoare! Iar azi avea nevoie de ea. Se anunța o zi grea. Una în care întreaga ei existență părea să fie cuprinsă într-o mică oglindă retrovizoare. Anul trecut pe vremea asta, fusese la plajă cu prietenii. Băieții jucaseră fotbal și *hacky sack,* în vreme ce fetele făcuseră plajă, purtând bikini minusculi și ochelari de soare. La venirea nopții, aprinseseră un foc de tabără, prăjiseră

hotdogi și bezele și ascultaseră muzică. În noaptea aceea, în brațele lui David, se simțise atât de ocrotită, atât de sigură că locul ei în lume era alături de el. Singura ei grijă fusese riscul ca ei să meargă la universități diferite. Iar apoi, într-un singur an, Lauren trecuse de la statutul de copilă la cel de femeie. Spera că exista un mod de a face cale-ntoarsă. După ce avea să le dea copilul lui Angie și lui Conlan, ea, Lauren, urma să…

Nu reuși să-și termine gândul. Tot mai des, în ultima vreme, avea acel atac de panică. Și nu era din cauza adopției. Lauren nu se îndoia câtuși de puțin că făcuse alegerea corectă și că urma să-și respecte promisiunea. Problemele aveau să apară abia după aceea.

Lauren era o fată deșteaptă. Pusese întrebările necesare consilierului specializat în adopții și tutorelui ad litem pe care ei îi aleseseră pentru ea. Întrebase tot ce-i trecuse prin minte. Fusese la bibliotecă și citise despre adopțiile deschise. Din punctul ei de vedere, erau mai bune decât cele clasice, închise, pentru că putea primi mereu informații despre dezvoltarea copilului. Fotografii. Desene. Scrisori. Chiar și vizitele ocazionale erau incluse în acel nou tip de adopție. Dar singurul lucru în comun la toate adopțiile era acesta: mama naturală își vedea de viață.

Singură.

Ăsta era viitorul care o obseda pe Lauren. Găsise un cămin aici, alături de Angie și Conlan, și o familie la restaurantul DeSaria. Gândul că avea să piardă toate astea, gândul că urma să fie din nou singură pe lume era de nesuportat. Dar, mai devreme sau mai târziu, avea să fie din nou singură. David urma să plece la facultate, mama ei dispăruse, iar Angie și Conlan n-aveau s-o mai vrea prin preajmă după adopție. Unele lucruri aveau o anumită ordine firească, una pe care toți oamenii o cunoșteau. *Adio, mamă naturală* era unul dintre acele lucruri.

Suspină adânc, mângâindu-și pântecul cu pielea întinsă. Însă tot ce conta era fericirea copilului și a lui Angie. Asta trebuia să aibă ea în vedere.

Din spate, se auzi o ușă scârțâind și închizându-se brusc.

— Te-ai trezit devreme, zise Angie venind lângă ea și punându-i o mână caldă pe umăr.

— Ai încercat vreodată să dormi peste un pepene? Cam așa e senzația pe care o am.

Angie se așeză pe balansoarul de lemn. Lanțul metalic scârțâi sub greutatea ei. Lauren își aminti prea târziu că Angie știa cum era să fii însărcinată.

Între ele se lăsă o tăcere întreruptă doar de zgomotul valurilor. Lui Lauren ar fi trebuit să-i fie ușor să închidă ochii, să se rezeme și să pretindă că totul era în ordine. Asta făcuse în ultimele luni. Toată lumea se concentra asupra prezentului, fiindcă viitorul era terifiant. Dar nu mai aveau timp să se prefacă.

— O să nasc în câteva săptămâni, zise ea de parcă Angie n-ar fi știut asta. Cărțile spun că trebuie să te ocupi de cuib. Poate că ar trebui să facem și o petrecere de întâmpinare a copilului.

— Am pregătit destul cuibul, Lauren. Și am o mulțime de lucruri pentru bebeluș, spuse Angie cu un oftat.

— Ți-e frică, nu-i așa? Crezi că o să se întâmple la fel ca în cazul lui Sophie?

— Nu, nu, răspunse Angie repede. Sophie s-a născut prematur, asta a fost nenorocirea. Sunt convinsă că bebelușul tău e puternic și sănătos.

— Vrei să spui: bebelușul nostru. Ar trebui să facem camera copilului din cea în care stau eu acum. Am văzut toate cutiile de la spălătorie. Cum de nu le-ai desfăcut încă?

— Avem timp.

— Aș putea începe…

— Nu, se împotrivi Angie, dar apoi își dădu seama că vorbise prea brutal, că aproape țipase,

așa că vru s-o dreagă și zâmbi stins, încă nu mă pot gândi la decorat. E prea devreme.

Lauren zări teama din ochii lui Angie și, dintr-odată, înțelese.

— Cealaltă fată. Ai decorat camera cu ea.

— Sarah, rosti Angie, iar cuvintele ei se topiră în sunetele verii timpurii – valurile, briza de la mal și cântecul păsărilor. Un șir de clopoței de vânt băteau precum clopotele de la biserică.

Pe Lauren o durea s-o vadă pe Angie atât de speriată. Veni lângă ea, în leagăn.

— Eu nu sunt Sarah. Nu te-aș răni așa cum a făcut-o ea.

— Știu asta, Lauren.

— Atunci să nu-ți fie frică.

— Bine, spuse Angie râzând. Atunci am să vindec și oamenii de cancer și am să merg pe apă, zise ea, apoi, lăsând gluma la o parte, continuă: Nu e vorba despre tine, Lauren. Unele temeri au rădăcini adânci. N-ai de ce să-ți faci griji. Până una-alta, dormitorul e acum al tău. Îmi place să te știu aici.

— Câte un locatar pe rând, corect?

— Ceva de genul ăsta. Acum, nu-i așa că ai ceva să-mi spui?

— Ce anume?

— Ai uitat să-mi spui că azi împlinești optsprezece ani. A trebuit să aflu de la David.

— O, asta.

Nici nu-i trecuse prin cap să le spună. Aniversările ei veniseră și trecuseră fără prea mare tam-tam.

— Dăm petrecere acasă la mama.

Lauren simți că amețea, ca și când ar fi băut galoane de șampanie.

— În cinstea mea?

— Firește că în cinstea ta. Deși te avertizez – probabil că vom juca jocuri.

Lauren nu-și putu opri zâmbetul. Nimeni nu-i mai făcuse o petrecere de ziua ei.

— Ador jocurile.

Angie scoase un mic pachet învelit în folie și i-l întinse.

— Poftim. Am vrut să ți-l dau în liniște, atunci când urma să fim doar noi două.

Pe când deschidea cadoul, lui Lauren îi tremurară mâinile de emoție. Înăuntru se afla o cutie albă, pe care scria „Seaside Jewelry” și care conținea un lanț frumos și un medalion în formă de inimă. Lauren deschise medalionul și găsi o fotografie mică a ei și a lui Angie. Partea stângă era goală. Pentru poza copilului.

Lauren nu înțelese de ce-i venea să plângă. Tot ceea ce știa fu că, după ce o îmbrățișă pe Angie și-i șopti: „O, îți mulțumesc”, simți gustul sărat al propriilor lacrimi. În cele din urmă, se desprinse din îmbrățișare și-și șterse lacrimile. Era stânjenitor să plângă atât de ușor pentru un medalion. Se duse la balustrada verandei și contemplă oceanul. În mod neașteptat, nodul din gât n-o lăsa să vorbească.

— Îmi place la nebunie aici, șopti ea, aplecându-se ca să simtă briza. Și copilului îi va plăcea enorm să crească aici. Mi-aș fi dorit…

— Ce ți-ai fi dorit?

Lauren se întoarse cu mișcări domoale.

— Dacă aș fi crescut într-un loc ca ăsta, cu o mamă ca tine… nu știu. Poate că n-ar mai fi trebuit ca acum să-mi cumpăr haine de mărimea unor parașute.

— Scumpo, cu toții greșim. Să crești într-o familie care te iubește nu te ferește de asta.

— Nu știi cum e… să nu fii iubită și să ți-o dorești atât de tare.

Angie se ridică și veni la Lauren.

— Sunt convinsă că mama ta te iubește, Lauren. Doar că acum e foarte derutată.

— Partea ciudată e că uneori mi-e dor de ea. Mă trezesc plângând și-mi dau seama c-am visat-o. Crezi că visele o să dispară într-o bună zi?

Angie o mângâie pe obraz cu blândețe.

— Cred că o fată are mereu nevoie de mama ei. Dar poate că, în timp, o să te doară mai puțin. Și poate că într-o bună zi ea o să se întoarcă.

— Să am nevoie de ceva de la mama e ca și cum aș aștepta să câștig la loterie. Pot să cumpăr săptămânal un bilet și să mă și rog, fără ca șansele să fie totuși de partea mea.

— Sunt aici, lângă tine. Și te iubesc, spuse Angie.

Lauren simți că-i dădeau lacrimile.

— Și eu te iubesc.

Se aruncă de gâtul lui Angie și rămase atârnată acolo. Își dori să nu-i mai dea drumul niciodată.

•

Cu fiecare zi care trecea, Angie devenea tot mai tensionată. La un moment dat, din pricina unei mișcări greșite a coloanei, cândva pe la început de iunie, rămase cu o durere de cap constantă. Conlan o tot sfătuia să meargă la un chiropractor. Ea dădea din cap aprobator și-i spunea că avea dreptate, iar uneori mergea până la a-și face o programare.

Dar Angie știa că sursa nemulțumirilor ei nu erau oasele. Fiecare răsărit de soare o aducea mai aproape de copilul pe care și-l dorise dintotdeauna… și, totodată, mai aproape de ziua în care Lauren avea să plece pentru totdeauna.

Adevărul era că toate astea o măcinau pe interior: cele două dorințe arzătoare ce nu puteau coexista.

Desigur, Conlan era conștient de toate astea. Faptul că-i recomandase o vizită la chiropractor fusese pur formal, izvorât din nevoia bărbatului de a găsi soluții. Pe când stăteau întinși noaptea în pat, îmbinați ca două piese de puzzle, el îi punea întrebările care contau cu adevărat. Iar ea îi răspundea la toate, indiferent de cât de tare o durea.

— O să plece curând, îi spuse el lui Angie într-una dintre acele nopți, trăgând-o mai aproape și

mângâind-o cu degetul mare. Vrea să meargă la Los Angeles. Consilierul spune că se pot face aranjamente ca ea să fie găzduită într-un cămin de fete pe durata verii.

— Mda.

— Așa trebuie să fie.

Angie închise ochii, dar asta n-o ajută. Avea întipărite în minte niște imagini nespus de limpezi: Lauren făcându-și bagajul, Lauren luându-și rămas-bun, Lauren mutându-se.

— Înțeleg. Doar că nu pot îndura gândul s-o știu singură-cuc.

— Cred că o să simtă nevoia să plece, spuse Conlan cât putu de blând.

— Habar n-are cât de greu o să-i fie. Am tot încercat să-i spun.

— Are optsprezece ani. Suntem norocoși că, oricum, ne ascultă, spuse el strângând-o de mână mai tare. N-ai cum s-o pregătești pentru așa ceva.

— Există o șansă… zise Angie, apoi își adună toate puterile ca să termine fraza. Există o șansă ca ea să nu poată merge până la capăt.

— Ești pregătită pentru asta? Ultima dată…

— Acum e altceva. Cu Sarah, mă gândeam mereu la copil. Obișnuiam să merg în camera lui și să-mi imaginez cum avea să fie. I-aș fi spus „Boo”, iar ea mi-ar fi zis „mami”. În fiecare noapte visam că o legănam și o țineam în brațe.

— Și acum?

Ea se uită la el.

— Acum o visez pe Lauren. Suntem cu ea la absolvirea facultății… suntem la nunta ei… apoi visez cum ne luăm rămas-bun de la ea, iar ea plânge mereu.

— Dar tot tu ești cea care se trezește cu obrajii umezi.

— Nu știu dacă-i pot lua copilul, spuse Angie dând glas, în cele din urmă, celei mai mari temeri ale ei. Și nu știu cum i-aș putea spune „nu”. Tot ce știu e că, oricare ar fi varianta, mi se rupe inima.

— Acum ești mai puternică. Amândoi suntem, adăugă Conlan aplecându-se ca s-o sărute.

— Oare chiar sunt? se întrebă ea după ce sărutul se sfârși. Atunci de ce mi-e teamă să scot din cutie leagănul de la tata?

Conlan oftă și, preț de-o clipă, Angie văzu teama din ochii lui albaștri. Nu știa sigur dacă era a lui sau dacă era o oglindire a temerilor ei.

— Patul ăsta e precum cel din filmul *Tărâmul viselor,* șopti el, de parcă tocmai și-ar fi amintit de asta.

Tatăl lui Angie îl construise de mână, șlefuind fiecare bucată de lemn ca să ajungă netedă precum satinul. Spunea că luase ideea din filmul cu Kevin Costner.

Papa îi dăruise lui Conlan leagănul Angelinei lui, cu ochii în lacrimi. „Eu l-am făcut”, îi spusese el. „Acum va veni și ea”, adăugase, vorbind despre nepoțica mult-visată.

— Fii alături de mine în încercarea asta, îi spuse Conlan lui Angie. O să am grijă să fim bine, indiferent de situație.

— Da, răspunse ea. Dar cine o să aibă grijă de Lauren?

•

Plouă în cea de-a doua sâmbătă din iunie. Toate rugăciunile făcute pentru ieșirea soarelui din nori fuseseră, vezi bine, ignorate cu desăvârșire. Lui Lauren nu-i păsa de vreme. Imaginea pe care o vedea în oglindă o deprima.

Se studia. Vestea bună era că sarcina îi făcuse părul arămiu să strălucească. Vestea proastă era restul înfățișării ei. Fața începuse să i se umfle de o săptămână, iar obrajii rotunzi îi erau acum de mărimea unor farfurioare. Ca să nu mai vorbim de pântec.

În spatele ei, pe pat, trona un maldăr de haine. În ultima jumătate de oră încercase toate combinațiile posibile de vestimentație pentru gravide.

Orice ar fi pus pe ea, tot ca o minge de fotbal arăta.

Auzi o bătaie în ușă, urmată de vocea lui Angie:

— Haide, Lauren. E timpul să mergem.

— Acum cobor.

Lauren oftă. Asta era. Merse la oglindă ca să-și verifice a patra oară machiajul, rezistând cu greu impulsului de a-și mai da cu fard de obraz. Își luă geanta, și-o puse pe umăr și ieși din cameră.

Jos o așteptau Angie și Conlan. Arătau fabulos amândoi. Conlan, îmbrăcat în costum negru, cu cămașă albastră, era leit noul James Bond, iar Angie întruchipa perechea lui perfectă, gătită cum era într-o rochie de lână roz.

— Ești sigură? o mai întrebă o dată Angie.

— Sunt bine, zise Lauren. Să mergem.

Drumul până la Fircrest Academy păru mai scurt de data asta. Înainte ca Lauren să fie gata să înfrunte situația, mașina deja oprea în parcarea școlii.

Traversară campusul într-o tăcere ciudată. În jurul lor oamenii râdeau, vorbeau și se fotografiau.

Sala de sport zumzăia precum un stup.

Lauren se opri la ușă.

Nu putea să intre acolo, să se îngrămădească pe bănci alături de părinți și de bunici.

— Haide, poți s-o faci, o încurajă Conlan luând-o de braț.

Atingerea lui o liniști pe Lauren. Privi mulțimea, apoi decorațiunile de pe pereți.

Promoția lui 2004. Cu îndrăzneală, spre viitor.

În ceea ce ea socotea acum ca fiind o altă viață, s-ar fi ocupat de acele decorațiuni.

Sala de sport era înțesată de tineri îmbrăcați în robe vișinii, satinate, cu fețele dichisite, radioase, și cu ochii plini de speranță. Lauren voia să fie acolo cu prietenii ei, să râdă, să fie din nou fata care tachina. Tânjea atât de tare după asta, că aproape se împiedică. În seara aceea avea să fie marea petrecere, pe care o așteptase ani întregi.

Angie o luă de braț și o duse în tribune, așezându-se undeva în mijloc. Cei trei stătură aproape lipiți, înconjurați de prietenii și de familiile absolvenților.

Lauren îl găsi pe David. El se distingea în mulțime și, în același timp, se pierdea în ea. Nici măcar nu se uita la tribune. Trăia momentul și se bucura din plin de el. O enervă nespus de mult pe Lauren să-l vadă acolo pe el, adică pe un băiat care avea toată viața înainte, în vreme ce ea stătea în public, o fată-femeie însărcinată, care pierduse atât de multe. Iritarea îi trecu așa cum venise, lăsând loc acelui sentiment de tristețe care o bântuise întreaga zi.

Zgomotul se transformă într-un vuiet puternic, care pulsa. Lauren își împreună mâinile, încercând din toate puterile să stea dreaptă.

Nu se putu abține și se uită după mama ei, deși știa că ea nu era și n-avea să fie acolo. La naiba, chiar dacă ar fi rămas în oraș, ar fi ratat cu siguranță ziua absolvirii lui Lauren.

Și totuși, Lauren nutrea acea speranță firavă că mama ei avea să se întoarcă și s-o caute într-o bună zi.

Angie o luă după umeri și o trase mai aproape.

Începu să cânte muzica.

Lauren se aplecă în față. Printre rândurile de jos, puștanii alergau să-și ocupe locurile.

Unul câte unul, absolvenții Fircrest Academy veniră pe scenă ca să-și primească diplomele de la director, pentru ca după aceea să se așeze înapoi pe locurile lor din față.

— David Ryerson Haynes, anunță directorul.

Urmară aplauze furtunoase. Elevii se bucurară pentru el și-i strigară numele. Vocea lui Lauren se pierdu în mulțime. Traversă scena ca și cum ar fi fost a lui. După ce David se întoarse și se așeză din nou pe scaun, Lauren se relaxă. Nu se mai încordă deloc până ce ajunseră la litera „R”.

— Dan Ransberg… Michael Elliot Relker… Sarah Jane Rhenquist…

Lauren se aplecă.

— Thomas Adams Robards.

Se rezemă la loc, încercând să-și alunge dezamăgirea. Ar fi trebuit să știe că n-aveau s-o invite pe scenă. Absolvise semestrul trecut, și totuși…

Încă mai spera. Muncise din greu pentru asta, an de an. Nu i se părea normal ca ea să stea în tribune, în timp ce colegii ei erau pe scenă.

— E doar o ceremonie, șopti Angie aplecându-se spre ea. Și tu ești absolventă.

Lauren nu se putu împiedica să-i pară rău.

— Mi-am dorit asta atât de mult, spuse ea. Toca și roba… aplauzele. Obișnuiam să visez la discursul meu, continuă ea cu un râset plin de amărăciune. Și-n loc de asta, am ajuns de râsul clasei.

Angie îi aruncă o privire încărcată de tristețe.

— Aș fi vrut să pot face ceva ca să te simți mai bine. Dar unele visuri ne ocolesc. Așa e viața.

— Știu. Doar că…

— Voiai, completă Angie.

Lauren dădu din cap în semn că așa era. Răspunsul fusese la fel de bun ca oricare altul. Fata se rezemă de umărul lui Angie, care o ținu de mână pe măsură ce se strigară și alte nume.

Ceremonia mai ținu încă trei sferturi de oră. După ce se încheie, Angie, Conlan și Lauren se pierdură în mulțimea care râdea și vorbea, îndreptându-se spre terenul de fotbal al liceului, unde fuseseră instalate corturi mari care să-i ferească pe participanți de ploaie. Sclipeau atâtea blițuri de parcă ar fi venit niște paparazzi.

Zeci de prieteni veniră la Lauren, salutând-o și primind-o din nou între ei.

Însă ea băgă de seamă felul în care evitau să se uite la pântecul ei cel mare și le văzu

compătimirea din priviri, ceea ce o făcu din nou să se simtă o învinsă.

— Iată-l! strigă Angie în cele din urmă.

Lauren se ridică pe vârfuri. David era alături de părinții lui. Lauren dădu drumul mâinii lui Angie și înaintă prin mulțime. Când dădu cu ochii de ea, lui David îi pieri zâmbetul pentru o clipă, dar apoi zâmbi din nou, iar ea văzu asta și înțelese și motivul.

David voia să fie cu prietenii în seara aceea, să facă tot ce făceau absolvenții de la Fircrest în acea noapte – să meargă pe plajă, să stea în jurul focului, să bea bere și să râdă amintindu-și de anii petrecuți împreună.

N-avea chef să stea cu prietena lui care arăta ca o balenă și să-i asculte jelania despre durerile ei.

Lauren se opri chiar în fața lui.

— Hei, zise el, aplecându-se ca s-o sărute.

Ea îl sărută prea lung, prea apăsat, se atârnă de gâtul lui și, în cele din urmă, îi dădu drumul din îmbrățișare.

Doamna Haynes o privea cu înțelegere.

— Bună, Lauren. Angie. Conlan.

În următoarele minute, vorbiră despre fleacuri. La un moment dat discuția se întrerupse, iar David o întrebă:

— Vrei să vii pe plajă după asta?

— Nu, răspunse ea, parcă smulgându-și cuvântul acela din gură.

Ușurarea lui fu vădită, dar, cu toate astea, întrebă:

— Ești sigură?

Nici măcar nu-l putea învinui. Și ea așteptase ani întregi noaptea absolvirii. Era cel mai fierbinte subiect de discuție la Fircrest. Și era pur și simplu… dureros pentru ea.

— Sunt sigură.

Mai vorbiră câteva minute, iar apoi Lauren, Angie și Conlan se îndreptară către mașină. De abia atunci când ieșiră spre autostradă, Lauren își

dădu seama că nimeni nu-i făcuse o poză împreună cu David. Fuseseră iubiți vreme de atâția ani, dar n-aveau să aibă niciodată o fotografie de la ceremonia de absolvire a liceului.

Acasă, Lauren coborî din mașină și merse în camera ei. Avu impresia că-i aude pe Angie și Conlan spunându-i ceva, însă zgomotul de fundal care-i umplea auzul n-o lăsa să audă altceva. Poate că cei doi vorbeau între ei.

Lauren se întinse pe pat, privindu-i tăblia vreme îndelungată și amintindu-și tot felul de lucruri.

Atunci când starea aceea deveni de neîndurat, coborî și ieși pe verandă.

Ploaia se oprise și cerul era senin, albastru precum un ou de prihor.

Lauren se sprijini de balustradă.

Jos, pe plajă, se vedea un foc. Fumul se ridica în aer.

Cel mai probabil, nu era focul absolvenților. Cu siguranță că nu era.

Și totuși…

Lauren se întrebă dacă ar fi putut să coboare pe plajă și să meargă tot drumul până acolo, pe nisip…

— Hei, tu!

Angie apăru din spatele ei și-i puse o pătură de lână pe umeri.

— Vezi că îngheți.

— Înghеț?

— Da.

Lauren se întoarse și zări îngrijorarea de pe chipul lui Angie.

— Of, spuse ea cu voce tremurată, iar apoi izbucni în plâns.

Angie rămase acolo s-o țină în brațe și s-o mângâie pe păr.

După ce Lauren îi dădu drumul din îmbrățișare încă tremurând, văzu că și Angie plângea.

— E contagios? întrebă fata încercând să zâmbească.

— Nu, doar că… uneori tot o copilă ești. Să înțeleg că David merge singur la petrecere în seara asta.

— Nu, nu singur. Doar că nu cu mine.

— Ai fi putut să te duci și tu.

— Nu mai am ce să caut acolo.

Se desprinse și se duse la leagănul de pe verandă. Simțea nevoia să-i spună lui Angie că, în ultima vreme, avea senzația că nu-și mai găsea locul nicăieri. Iubea casa și familia asta, dar, odată ce se năștea copilul, locul ei nu mai era acolo. Ce-i spusese, oare, avocatul?

Copilul avea nevoie de *o singură* mamă.

Angie se așeză lângă ea. Împreună, își plimbară privirile de curtea năpădită de vegetație, până la plaja de jos.

— Ce o să urmeze? întrebă Lauren aplecându-se și având grijă să n-o privească pe Angie. Unde o să mă duc?

Își dădu seama că o lăsa vocea; nu reușea s-o facă să sune sigură pe ea.

— O să te întorci aici. Acasă. Apoi, atunci când o să te simți pregătită, o să pleci. Eu și Con ți-am cumpărat un bilet de avion spre facultate. Și unul să vii acasă de Crăciun.

Acasă.

Cuvântul o săgetă drept în inimă. După nașterea copilului, casa aceea n-avea să mai fie a ei.

Toată viața, Lauren se simțise singură. Acum se maturizase pentru că trecuse printr-o grămadă de experiențe. O avusese pe maică-sa; după ce aceasta fugise, Angie îi luase locul. În ultimele luni, Lauren simțise în sfârșit că-și găsise locul.

Însă curând, avea să afle ce însemna să fie cu adevărat singură.

— Nu trebuie să te iei după regulile altora, Lauren, îi zise Angie cu o undă de disperare în glas. Ne putem crea familia pe care o dorim.

— Consilierul meu e de părere că n-ar trebui să mai fiu aici după ce nasc. Crede că ne-ar fi tuturor

mult prea greu.

— Mie nu mi-ar fi chiar atât de greu. Dar trebuie să faci ceea ce-i mai bine pentru tine.

— Da, cred că de acum încolo am să-mi port singură de grijă, zise Lauren.

— Noi o să fim mereu alături de tine.

Lauren se gândi la planul de adopție pe care-l făcuseră – la înțelegerea privind scrisorile, fotografiile și consimțământul, toate astea fiind menite să le țină la distanță una de cealaltă.

— Da, încuviință Lauren, știind că nu putea fi adevărat.

Capitolul 31

Conlan, Angie și Lauren stăteau la masa de sufragerie, care era veche și zgâriată, și jucau cărți. Din boxe se auzea muzica tinereții lui Angie, silindu-i să strige unii la alții. Chiar în acele clipe, Madonna încerca să-și amintească cum era să fii virgină.

— Acum chiar că ați dat de bucluc, zise Lauren, luând teancul cu un opt de care. Priviți și plângeți, le spuse ea punând jos un zece de cupă.

Conlan se uită la Angie.

— Ai cum s-o oprești?

Angie rânji.

— Nu.

— La naiba! se supără el.

Hohotul de râs al lui Lauren fu mai asurzitor decât muzica. Era un râs tineresc și inocent, care-i dădu o strângere de inimă lui Angie.

Lauren își savură triumful, apoi se ridică și făcu semnul victoriei. Fu o mișcare lentă și greoaie din pricina sarcinii, care-i făcu pe toți să pufnească în râs.

— Cred că e timpul să merg la culcare, spuse Lauren cu cea mai inocentă privire din lume.

— În niciun caz. Nu poți să ne bați în halul ăsta și apoi s-o ștergi, îi zise Conlan.

Lauren ajunsese la jumătatea camerei, când auzi soneria de la intrare.

Înainte să-și dea seama cine îi căuta, în prag apărură mama, Mira și Livvy, fiecare cu o cutie mare de carton în brațe. Intrară vorbind și merseră drept la bucătărie, unde lăsară cutiile.

Angie nu trebuia să se ducă până acolo ca să afle ce era în cutii.

Mâncare congelată, în caserole Tupperware, gata să fie încălzită și servită. Fără îndoială că fiecare dintre cele trei gătiseră porții duble de cină

pentru o săptămână. Proaspetele mămici n-aveau timp de gătit.

Angie simți din nou o împunsătură în piept. Nu voia să meargă acolo, ca să vadă dovada a ceea ce urma.

— Haideți aici! le strigă ea. Jucăm cărți!

Mama intră în cameră și închise casetofonul.

— Asta nu-i muzică.

Angie zâmbi. Unele lucruri n-aveau să se schimbe niciodată. Mama începuse să-i închidă casetofonul încă din anii ’70.

— Ce-ai zice de un poker, mamă?

— Nu-mi place să profit de voi.

Mira și Livvy râseră cu poftă. Livvy îi spuse lui Lauren:

— Trișează.

— Sunt doar foarte norocoasă, zise mama trăgându-și un scaun.

Înainte ca Mira să se așeze, Lauren spuse:

— Mă întorc imediat. Trebuie să merg la baie, a cincizecea oară azi.

— Știu cum e, spuse Livvy, masându-și propriul pântec enorm.

— Cum se simte? întrebă repede Mira după ce Lauren părăsi camera.

— Se apropie de termen, cred, răspunse Angie.

La masă se schimbară priviri în tăcere. Cu toții se întrebau același lucru: avea să fie Lauren în stare să renunțe la copil?

— Am adus mâncare, o anunță Mira pe sora ei cea mică.

— Mulțumesc.

Brusc, ușa de la baie se deschise. Lauren năvăli în cameră, cu o privire îngrozită. Rămase pironită locului. Dintre picioare i se scurgea apă, care alimenta o băltoacă ce se și formase pe podeaua de lemn.

— Începe, spuse Lauren.

— Respiră, zise Angie, arătându-i cum se făcea. Ha-ha-ha.

Lauren se ridică în capul oaselor pe pat, țipând:

— Scoate-l din mine! O apucă pe Angie de mânecă. Nu mai vreau să fiu gravidă! Fă-l să se oprească! O, Doamne! Aaah…

Se prăbuși între perne, gâfâind de zor. Angie o șterse pe frunte cu o compresă udă și rece.

— Te descurci de minune, draga mea, de minune.

Putea să-și dea seama când se termina o contracție. Lauren se uită la ea cu ochi obosiți. Era insuportabil și înduioșător de tânără. Angie îi dădu să sugă niște bucățele de gheață, așa cum se făcea în astfel de situații.

— Nu pot s-o fac, spuse Lauren cu glas întretăiat. Nu sunt… aaah!

Se încordă din nou, arcuindu-se de durere.

— Respiră, scumpo. Uită-te la mine. Sunt aici și respirăm împreună.

Angie o luă de mână.

Lauren se cufundă din nou în perne.

— Doare! Am nevoie de medicamente, plânse ea.

— O să caut, îi promise Angie sărutând-o pe frunte și apoi fugind din cameră. Unde e afurisitul ăla de doctor? strigă ea.

Merse în susul și-n josul coridorului până-l găsi pe doctorul Mullen, medicul de serviciu din acea seară. Obstetricianul titular era în vacanță.

— O, aici erați. Lauren are dureri și îi trebuie medicamente. Mi-e teamă că…

— E în regulă, doamnă Malone. Am s-o consult acum.

Strigă după o asistentă și merse în rezerva lui Lauren.

Angie se îndreptă spre camera de așteptare, care era arhiplină. Familia Mirei, a lui Livvy, unchiul Francis, mătușa Giulia, Conlan și mama stăteau în încăperea minusculă, ocupând prea mult spațiu.

Lângă celălalt perete, ghemuit pe un scaun de plastic galben-muștar, stătea David, uimit și speriat

deopotrivă.

Doamne, cât de tânăr era!

Angie intră în cameră.

Întreaga adunare se întoarse către ea. Începură să vorbească toți deodată. Angie așteptă. Când, în sfârșit, se lăsă liniștea, spuse:

— Cred că se apropie.

Apoi traversă camera.

David se ridică. Era atât de palid că părea aproape translucid, mai ales pe fundalul peretelui alb. Ochii lui albaștri erau încețoșați de lacrimi care nu voiau să curgă. Se apropie, stângaci, de Angie.

— Cum se simte?

Angie îi atinse antebrațul, simțind cât era de rece. Uitându-se în ochii lui albaștri, înțelese de ce îl iubea Lauren atât de mult. Era tot numai o inimă. Într-o bună zi avea să devină un bărbat bun.

— Se descurcă bine. Ai vrea s-o vezi acum?

— Nu. Nu pot, șopti el.

Angie se întrebă pentru cât timp avea să-l bântuie hotărârea de a-și da copilul. Avea să-l marcheze, o știa prea bine, după cum mai știa și că ziua aceea întreagă avea să-și lase amprenta asupra lui. Asupra tuturor.

— Spune-i că sunt aici, da? Și mama e pe drum.

— O să-i spun.

Rămaseră locului, privindu-se în tăcere. Angie își dori să fi existat cuvinte pentru asemenea momente. Îl simți pe Conlan venind din spatele ei, apoi îi simți mâna pe umăr. Se lipi de el, își înălță capul și îl întrebă:

— Ești gata?

— Sunt.

Trecură printre membrii familiei și se întoarseră în sala de nașteri. Conlan se opri la postul asistentelor și luă niște halate. Când intrară în sală, Lauren o strigă pe Angie.

— Sunt aici, draga mea. Aici, îi spuse ea apropiindu-se de pat și luând-o de mână. Respiră,

scumpo.

— Doare!

Chinul din glasul lui Lauren îi sfâșie inima lui Angie.

— A venit David? întrebă ea, începând să plângă.

— E în sala de așteptare. Vrei să-l chem?

— Nu! Aaauu!

Lauren se arcui din nou de durere.

— Haide, că mai ai puțin. Împinge! îi ordonă doctorul Mullen. Haide, Lauren. Împinge tare!

Lauren se ridică. Angie și Conlan o sprijiniră de spate, în timp ce ea continuă să țipe și să se încordeze.

— E băiat! anunță doctorul Mullen câteva minute mai târziu.

Lauren se prăbuși pe spate.

— Sunteți tatăl, nu-i așa? Ați vrea să tăiați cordonul ombilical?

Conlan nu se mișcă.

— Fă-o, spuse Lauren, epuizată. E în regulă.

Conlan se apropie, luă foarfecă și tăie cordonul. Asistenta veni imediat după aceea și luă copilul. Angie îi zâmbi lui Lauren printre lacrimi.

— Ai reușit, zise ea dându-i la o parte părul umed de pe față.

— E sănătos?

— E perfect, anunță doctorul.

— Ai fost nemaipomenită. Sunt mândră de tine, spuse Angie.

Lauren o privi pe Angie cu ochi triști și obosiți.

— O să-i spui de mine, nu-i așa? Cum că am fost o fată bună care a greșit. Și că l-am iubit atât de mult, încât am renunțat la el pentru binele lui.

Acele vorbe o străpunseră pe Angie până la os. Preț de câteva clipe, nu putu să răspundă. Își regăsi vocea și spuse:

— O să știe de tine, Lauren. N-o să ne luăm rămas-bun pur și simplu.

Privirea știutoare a lui Lauren o făcu pe Angie să se simtă ca și cum ea ar fi fost cea tânără.

— Bun. Acum cred că ar fi mai bine să dorm. Sunt frântă, zise ea, iar apoi își îngropă fața în pernă.

— Vrei să-ți vezi băiatul? o întrebă Angie cu blândețe.

— Nu, nu vreau să-l văd, spuse Lauren fără pic de gentilețe.

* * *

Atunci când se trezi, Lauren văzu că avea camera plină de flori. Dacă nu s-ar fi simțit atât de groaznic, ar fi zâmbit. Din capul patului, încercă să ghicească de la cine erau buchetele. Violetele africane erau cu siguranță de la Livvy și Sal. Azaleele erau de la Maria. Garoafele roz erau, probabil, de la Mira, iar crinii amestecați cu flori de nu-mă-uita erau de la Angie și Conlan. Cei douăzeci și patru de trandafiri erau, negreșit, din partea lui David. Se întreba ce-i scrisese pe felicitare. Ce-i puteai spune unei fete care tocmai născuse și urma să-și dea copilul?

O bătaie în ușă îi alungă gândurile sumbre.

— Intră.

Ușa se deschise. David și mama lui stăteau în prag, amândoi palizi și nesiguri.

Când îl privi pe băiatul pe care-l iubea, Lauren se gândi doar la cât de plat îi era acum abdomenul, cât de gol.

— L-ai văzut?

David înghiți în sec și încuviință cu un gest din cap.

— E atât de mic, spuse el, iar apoi veni lângă ea.

Lauren așteptă ca el s-o sărute. Atunci când sărutul veni, fu mult prea scurt. Se priviră într-o tăcere apăsătoare.

— Are părul tău, zise doamna Haynes, venind lângă pat.

Rămase lângă fiul ei și-i atinse brațul ca să-l liniștească.

— Vă rog, nu-mi spuneți… spuse Lauren cu voce răgușită.

Se lăsă din nou tăcerea. Lauren se uită la David, simțind că erau la kilometri distanță.

Dragostea noastră n-o să reziste.

Înțelegând acel adevăr, se simți lovită din plin. Acea premoniție existase tot acest timp precum o umbră în noapte, așteptând lumina ca să prindă formă și substanță.

Erau doar niște puștani, iar acum, că se terminase cu sarcina, aveau să-și poată vedea de vieți separat. Desigur, aveau să încerce să rămână împreună, deși urmau școli separate, dar, în cele din urmă, tot aveau să se despartă. Le era dat să rămână unul pentru celălalt niște eroi de poezie: prima dragoste.

Deja David nu mai era sigur în privința vorbelor pe care să i le spună lui Lauren sau a felului în care trebuia s-o atingă. Acum ea era fundamental schimbată, iar el simțea asta.

— Florile sunt superbe, spuse Lauren întinzând mâna după a lui.

Când îl atinse, își dădu seama că avea pielea înghețată.

David aprobă cu un semn din cap. Doamna Haynes se aplecă și, cu blândețe, îi dădu lui Lauren la o parte părul din ochi.

— Ești o fată foarte curajoasă. Știu de ce David te iubește atât de mult.

În urmă cu un an, acele vorbe ar fi însemnat totul pentru ea. O privi în ochi pe doamna Haynes, neștiind ce să spună.

— Ei bine, acum vă las singuri, spuse doamna Haynes și plecă din încăpere.

Tocurile ei se auzeau pe linoleum precum zgomotul de împușcături. Ușa se închise.

David se aplecă s-o sărute. Al doilea sărut fu cel adevărat.

— Am semnat actele, spuse el după ce sărutul se încheie.

Ea aprobă cu un semn din cap.

— M-am simțit ciudat… dar n-avem încotro, nu-i așa?

— Ce altceva am mai putea face?

El răsuflă ușurat și zâmbi.

— Da, așa e.

O durea prea tare să-l privească. Închise ochii.

— Cred că mă culc.

— A, bine. Mă duc cu mama la cumpărături pentru școală. Ai nevoie de ceva?

Școala. Uitase de asta cu totul.

— Nu.

El o sărută pe obraz și o mângâie pe față.

— Mă întorc după cină.

În sfârșit, Lauren își ridică privirea către el.

— Bine.

— Te iubesc, spuse David.

Aceste vorbe o făcură, în cele din urmă, să plângă.

* * *

În camera 507, Angie se așeză pe un balansoar masiv de lemn, așteptând.

Conlan stătea pe scaunul de lângă ea. În fiecare minut își verifica ceasul, dar nu spunea nimic.

— S-a răzgândit, șopti Angie la un moment dat.

Cineva trebuia s-o spună.

— Nu știm asta, răspunse Conlan, deși în mintea lui îi dădu dreptate.

Ceasul ticăia iar și iar. Deodată, ușa se deschise. O asistentă într-o uniformă portocalie intră în cameră. Ținea în brațe un ghemotoc învelit într-o păturică albastră.

— Domnul și doamna Malone?

Asistenta se apropie de Angie și-i puse, grijuliu, ghemotocul în brațe, apoi părăsi camera.

Era superb, așa mic și roz, cu chipul boțit ca un pumn. Câteva fire de păr roșii și umede i se lipiseră de capul prelung. Buzișoarele lui căutau ceva din care să sugă.

Angie simți cum amețea. Toată dragostea pe care încercase s-o țină în frâu se revărsă acum.

— O, Con. Arată întocmai ca Lauren.

— Nu știu ce ar trebui să simt, spuse el după un minut.

Angie îi simți deruta din glas, simți că durerea de a pierde acel copil își făcea loc în inima lui. Și, pentru prima dată, Angie fu cea puternică.

— Simte-mă pe mine, spuse ea luându-i mâna. Sunt aici și sunt puternică. Indiferent de ce-o să urmeze, o să fim bine.

Capitolul 32

Lauren reuși să nu-și vadă fiul timp de douăzeci și patru de ore. Nu voi să riște. Ori de câte ori o asistentă intra în camera ei, îi spunea: „Eu sunt mama naturală, vorbiți cu soții Malone despre copil”, înainte ca aceasta să apuce să deschidă gura.

La sfârșitul zilei se simți îndeajuns de bine încât să nu mai suporte să stea acolo. Mâncarea era groaznică, priveliștea – la fel, televizorul de abia avea câteva canale și, cel mai rău, auzea fiecare sunet din creșă. Ori de câte ori un copil plângea, Lauren trebuia să-și șteargă lacrimile. Încercă să recitească broșura de la USC iar și iar, dar nici asta n-o ajută.

Tot auzea plânsetele nou-născuților. La un moment dat începuse să se gândească la copilul ei ca la un „Johnny”. Stând în pat, cu ochii strâns închiși, cu pumnii încleștați, spunea în gând: „Cineva să aibă grijă de Johnny”.

Îi era greu, fără îndoială, dar s-ar fi simțit mai bine dacă n-ar fi vizitat-o Angie cu o seară în urmă.

Lauren abia ațipise. Auzea zgomotul de afară, de pe autostradă, și încercase să-și imagineze că era oceanul care o legăna ca să adoarmă.

— Lauren?

Se așteptase la o soră din tura de noapte, care s-o verifice pentru ultima dată înainte de stingere. Dar era Angie. Arăta groaznic de răvășită. Avea ochii roșii și umflați, iar încercarea ei de a zâmbi era un eșec lamentabil. Vorbise mult cu Lauren, periindu-i părul și aducându-i apă, dar în cele din urmă îi spusese care era motivul pentru care o vizita.

— Trebuie să-l vezi.

Fata își ridicase privirea către ea, spunându-și: *Iat-o.* Dragostea pe care Lauren o căutase toată

viața.

— Mi-e frică.

Angie o atinsese cu blândețe.

— Știu, scumpo. Tocmai de aceea trebuie s-o faci.

Mult timp după ce Angie plecă, Lauren rămase să cugete la propunere. În inima ei știa că Angie avea dreptate. Trebuia să-și țină fiul în brațe, să-i sărute obrăjorii mici și să-i spună cât îl iubea. Trebuia să-și ia rămas-bun.

Dar îi era teamă. O durea atât de tare să-l părăsească. Oare cum avea să se simtă atunci când avea să-l țină în brațe?

Următoarele zece minute părură să dureze o veșnicie.

În cele din urmă, asistenta se întoarse. Lauren își văzu pentru prima oară fiul cu fața mică și trandafirie. Avea ochii lui David și bărbia ascuțită a mamei ei. Și părul ei roșu. Toată viața îi era cuprinsă în chipul bebelușului.

— Știi cum să-l ții? o întrebă asistenta.

Lauren clătină din cap. Avea gâtlejul sugrumat de emoție și nu putea să vorbească. Asistenta i-l așeză cu grijă în brațe, iar Lauren nici nu-și dădu seama când aceasta plecă.

Își privi îndelung copilul, miracolul din brațele ei. Deși era atât de mic, ei i se părea lumea întreagă. Inima i se umplu de bucurie la vederea lui, până când începu s-o doară și-i veni greu să mai răsufle.

El era familia ei.

Familia.

Toată viața căutase pe cineva care să fie înrudit cu ea, și iată-l aici, ghemuit la pieptul ei. Nu cunoscuse niciun bunic, văr, unchi sau mătușă, frate sau soră, dar avea un fiu.

— Johnny, șopti ea, atingându-i pumnul minuscul.

El îi prinse degetul. Suspină. Cum să-l mai părăsească? Simplul gând o făcu să izbucnească în

plâns.

Promisese… Dar nu știuse și nu înțelesese până atunci. De unde să aibă habar cum era să-ți iubești propriul copil?

„Nu sunt ca Sarah Dekker”, îi spusese ea lui Angie în urmă cu doar câteva săptămâni. „Nu te-aș răni în felul ăsta”.

Lauren strânse din pleoape. Cum s-o trădeze pe Angie tocmai acum?

Angie. Femeia care de abia aștepta să devină cea mai bună mamă pentru Johnny. Femeia care îi arătase lui Lauren ce era dragostea și cum puteau fi o familie. Încet, deschise ochii și-și privi fiul printre lacrimi.

— Dar eu sunt mama ta.

Unele alegeri, indiferent de cât de corecte sau de inteligente, erau cu totul imposibile.

După-amiază, David veni la patul ei. Părea epuizat. Zâmbetul i se topea în colțul gurii.

— Mama zice că cel mic seamănă cu tatăl ei, spuse David după un alt moment de tăcere stânjenitoare.

Lauren își ridică privirea către el.

— Ești sigur că facem ceea ce trebuie?

— Sunt sigur. E prea devreme pentru noi.

Avea dreptate. Era prea devreme să devină părinți. Și, dintr-odată, ea se gândi la toate momentele pe care le împărtășiseră, la toți anii în care îl iubise. Se gândi la cum vorbea el întruna, chiar și în timpul filmelor, despre ce putea face mașina lui, la cum cânta de fals și cum niciodată nu știa bine versurile; și, mai ales, se gândi la cum părea să simtă mereu când ea era speriată sau pierdută și la cum o ținea atunci de mână, oferindu-i un sprijin. Avea să-l iubească veșnic.

— Te iubesc, David, șopti ea cu glas sugrumat.

— Și eu te iubesc, spuse el, și o luă în brațe.

Ea se desprinse prima. El îi luă mâna și i-o strânse ușor.

— Ăsta e sfârșitul pentru noi, șopti ea.

O durea să rostească fiecare vorbă. Ar fi vrut ca el să râdă, s-o ia în brațe și să-i spună: *Sub nicio formă.*

În schimb, David începu să plângă. Și ea simți că-i dădeau lacrimile. Tânjea să-și retragă cuvintele, să-i spună că nu vorbise serios, dar de acum se maturizase și-și învățase lecția. Unele visuri îți alunecau printre degete. Cea mai rea parte era că, dacă ea n-ar fi rămas gravidă, ei doi ai fi reușit să se iubească pentru totdeauna.

Lauren se întrebă câtă vreme avea să țină durerea de a-l iubi pe David. Spera ca rana să se vindece de la sine, lăsând în urmă doar o vagă dungă sidefie.

— Vreau să mergi la Stanford și să uiți de toate astea.

— Îmi pare rău, spuse David, plângând atât de tare încât Lauren își dădu seama că el avea să accepte calea de ieșire pe care i-o oferise.

Și, deși această descoperire o durea, o și salva în același timp, și aproape c-o făcea să zâmbească. Trebuia ca anumite sacrificii să fie făcute din dragoste.

El duse mâna la buzunar și scoase din el o hârtiuță roz.

— Uite, îi spuse, dându-i-o.

Ea se încruntă. Pipăi hârtia nefiresc de subțire.

— E talonul mașinii tale, se miră Lauren.

— Vreau să fie a ta.

Ea de abia îl mai vedea printre lacrimi.

— O, David, nu.

— E tot ce am.

Avea să-și amintească acel moment tot restul vieții. Indiferent de ce-i rezerva viitorul, Lauren avea să știe mereu că el o iubise. Îi dădu înapoi hârtia roz.

— Sărută-mă, Speed Racer, șopti ea, știind că era pentru ultima oară.

•

În clipa în care Angie trecu de postul asistentelor, știu.

— Doamnă Malone? o întrebă una dintre asistente. Doamna Connely dorește să vă vorbească.

Angie se desprinse de Conlan și fugi. Sandalele ei se loveau de podeaua de linoleum cu un zgomot aproape asurzitor. Deschise ușa atât de tare, că aproape o izbi de perete.

Patul lui Lauren era gol. Angie se rezemă de ușă. O parte din ea se așteptase la asta, și totuși, acea premoniție nu ușura cu nimic lucrurile.

— A plecat, zise ea atunci când Conlan veni în spatele ei.

Rămaseră în prag, ținându-se de mână și contemplând patul gol, impecabil făcut. Mirosul florilor încă mai plutea în cameră. Era singura mărturie a faptului că o fată stătuse acolo cu o seară în urmă.

— Doamnă Malone?

Se întoarse încet, așteptându-se să vadă chipul rotund al capelanului de la spital. Fusese primul care venise în camera lui Angie atunci când murise Sophie.

Dar era doamna Connely, femeia care fusese desemnată tutore ad litem.

— A plecat acum o oră, spuse femeia coborându-și privirea, împreună cu fiul ei.

Angie se așteptase și la asta. Totuși, simți o durere bruscă și ascuțită.

— Înțeleg.

— V-a lăsat o scrisoare. Și una pentru David.

— Mulțumesc, zise ea luând plicurile.

Tutorele spuse:

— Îmi pare rău.

Și ieși din cameră.

Angie privi plicul simplu și alb. Numele ei era scris pe față. Îi tremurară mâinile pe când îl deschidea.

Dragă Angie,

N-ar fi trebuit să-l țin niciodată în brațe. (Aici tăiase ceva.) *Toată viața am căutat o familie, iar acum, că am una, nu-mi pot părăsi fiul. Îmi pare rău.*

Mi-aș fi dorit să fi fost îndeajuns de puternică și să-ți spun asta în față. Dar n-o pot face. Pot doar să mă rog ca într-o bună zi, tu și Conlan să mă iertați.

Vreau să știi că, undeva în lume, o proaspătă mamă adoarme cu gândul la tine, în fiecare noapte, imaginându-și și dorindu-și să fi fost fiica ta.

Cu dragoste,
Lauren

Angie împături scrisoarea și o puse la loc în plic. Apoi se întoarse către Conlan.

— E complet singură acolo.

— Nu e singură, răspunse el, blând.

Privind în ochii lui, Angie își dădu seama că el se așteptase mereu la asta.

— Prea singură, atunci.

El o trase la piept și o lăsă să plângă.

•

Îl găsiră pe David în sala de așteptare, alături de mama lui. Văzându-i, David își ridică privirea.

— Bună ziua, domnule și doamnă Malone.

Mama lui, Anita, le zâmbi.

— Bună ziua din nou.

Urmă o pauză stranie. Se priviră unii pe alții.

— E superb, spuse Anita cu glas ușor spart.

Angie se întrebă ce simțeai atunci când trebuia să-ți iei rămas-bun de la fiul fiului tău.

— Lauren a plecat din spital, zise Angie pe cât de delicat putu. A luat copilul cu ea. Noi nu…

Simți cum i se încleștа gâtlejul și nu mai putu să continue.

— Dumnezeule! zise Anita, prăbușindu-se pe scaun și acoperindu-și gura cu mâna.

David se încruntă.

— Despre ce vorbiți?

— A plecat cu fiul ei, îl lămuri Angie.

— A plecat? Dar…

Nu mai putu continua. Angie îi dădu plicul.

— Ți-a lăsat asta.

Mâinile lui David tremurară atunci când deschise plicul. Cu toții îl priviră în tăcere.

În cele din urmă, își ridică privirea. Era plină de lacrimi. Părea atât de tânăr.

— Nu se mai întoarce.

Angie se strădui din toate puterile să nu plângă odată cu el.

— Nu cred că se mai poate întoarce, îndrăzni Angie s-o spună pentru prima dată, inclusiv față de ea însăși, iar Conlan o strânse de mână. Crede că ar fi mai bine pentru toată lumea să nu știm unde este, conchise ea.

David întinse mâna după mama lui.

— Ce facem, mamă? E singură cu totul, și e vina mea. Ar fi trebuit să rămân cu ea.

În cele din urmă, Anita spuse:

— Sunați-ne dacă se întoarce.

— Sigur, răspunse Conlan.

Angie îi urmări cum plecară ținându-se de mână. Se întreba ce urma să-și spună. Ce cuvinte puteau găsi într-o zi ca aceea.

Se întoarse către Conlan. Toată viața lor împreună se oglindea în ochii lui, cu bune, cu rele și cu tot ce era cuprins între acestea. Pentru o vreme, se păruse că dragostea îi părăsise. Își pierduseră calea fiindcă crezuseră că dragostea nu era de ajuns. Acum ajunseseră să știe că uneori te alegeai cu inima frântă, dar că singura soluție era să mergi mai departe. Nici mai mult, nici mai puțin.

— Să ne ducem acasă, zise Angie, aproape reușind să zâmbească.

— Da, se învoi el. Acasă.

•

Lauren coborî din autobuz și păși în lumea ei. Îl ținea strâns lipit de ea pe Johnny, care dormea liniștit în hamul de la piept; îi mângâie spinarea micuță. Nu voia ca el să se trezească în acea parte a orașului.

— Tu nu ești din locul ăsta, John-John. Să ții minte ce-ți spun.

Se lăsa noaptea și, în acele umbre adânci, blocul de apartamente părea mai puțin dărăpănat, dar mai sinistru. Dintr-odată, Lauren își dădu seama că era agitată, aproape speriată. Ăsta nu mai era cartierul ei.

Se opri și privi înapoi spre stația de autobuz. Își dori să se poată întoarce, să dea colțul și să ia autobuzul spre Miracle Mile Road.

Dar nu exista cale de întoarcere. Știuse asta atunci când plecase din spital. Le trădase încrederea lui Angie și Conlan; făcuse exact ceea ce jurase că n-avea să facă. Oricâtă dragoste i-ar fi purtat ei, acum dispăruse. Mai știa și ea câte ceva despre abandon.

Locul lui Lauren nu mai era în cealaltă parte a orașului, în căsuța de pe malul mării sau în restaurantul care mirosea a cimbru, usturoi și roșii înăbușite. Alegerile pe care le făcuse o aduseseră din nou aici, în locul căruia îi aparținea.

Măcar se întorsese la vechea ei clădire de apartamente. Privind-o, se simți înfrântă.

Se străduise atât de mult să scape de acolo. Dar ce altceva își putea permite? Avea un nou-născut, care nu putea fi lăsat la creșă încă niște luni bune. Cecul de cinci mii de dolari din portofelul ei de abia ajungea. N-avea de gând să rămână în West End, în orașul care-i amintea de Angie. Nu mai voia să stea decât până ce se întrema, apoi avea să caute un loc nou spre care să pornească.

Lăsă jos valijoara și-și îndreptă spatele care o durea. De fapt, o durea tot corpul. Efectul Advilului pe care-l luase cu puțin timp în urmă începuse să treacă și avea dureri în abdomen.

Simțea și o durere ascuțită, ca o apăsare, între picioare. O făcea să meargă precum un marinar beat. Oftând, ridică din nou valijoara și porni pe aleea plină de buruieni, trecu de pungile negre pline cu gunoi și de cutiile de carton soioase.

Ușa se deschise scârțâind. Era tot stricată.

Îi trebui o secundă ca să se obișnuiască cu întunericul. Uitase cât era de întunecos holul, uitase și de mirosul țigărilor și al disperării. Merse la apartamentul IA și bătu la ușă.

Auzi un târșâit de picioare urmat de un „Vin acum" mormăit, iar apoi ușa se deschise. Doamna Mauk se ivi în prag, îmbrăcată într-un capot înflorat și încălțată cu o pereche de papuci pufoși. Părul ei cenușiu era ascuns sub un batic roșu, pe care-l purta ca pe timpuri.

— Lauren, zise ea încruntându-se.

— M-a căutat, cumva, mama?

Lauren își dădu seama de nota de disperare jalnică din glasul ei. Se rușină pe loc.

— Nu. Doar nu credeai că o s-o facă, nu-i așa?

— Nu, șopti ea aproape imperceptibil.

— Am crezut că ai scăpat de aici.

Lauren încercă să nu se lase doborâtă de acele vorbe, dar nu-i era deloc ușor.

— Poate că nu există scăpare pentru oameni ca noi, doamnă Mauk.

La auzul acelor vorbe, ridurile întipărite pe chipul doamnei

Mauk se adânciră.

— Cine-i acolo?

— Fiul meu. Johnny, spuse ea cu un zâmbet trist.

Doamna Mauk întinse mâna și îl mângâie pe cap. Apoi suspină și se sprijini de tocul ușii. Lauren recunoscu sunetul. Era înfrângerea. Și mama ei ofta la fel tot timpul.

— Cred că am venit aici ca să vă întreb dacă aveți vreun apartament de închiriat. Am niște bani.

— Suntem ocupați la capacitate maximă.

— Of…

Lauren refuză să cadă pradă disperării. Trebuia să se gândească la Johnny. De acum înainte urma să-și înghită lacrimile. Se întoarse să plece.

— Poate că ar fi mai bine să intri. O să plouă. Tu și Johnny puteți dormi în camera liberă pentru o noapte.

Doamna Mauk o conduse în sufragerie, care servea și drept cameră de zi.

Pentru o fracțiune de secundă, Lauren simți cum trecutul i se împletea cu prezentul. Încăperea semăna izbitor cu vechiul ei apartament; aceeași masă de plastic, aceeași mochetă zdrențuită. O canapea înflorată era flancată de două fotolii La-Z-Boy. Pe un televizor mic, alb-negru, se transmitea un vechi episod din *Visez la Jeannie.*

Doamna Mauk se duse la bucătărie.

Lauren se așeză pe canapea și îl scoase pe Johnny din ham.

El începu imediat să plângă. Îi schimbă scutecelul și îl înfășă din nou, dar pruncul continuă să plângă. Țipetele lui neîntrerupte umplură micul apartament.

— Te rog, îi șopti Lauren, bătându-l pe spate și legănându-l. Știu că nu ți-e foame.

De abia atunci când doamna Mauk se întoarse cu două cești de ceai în mână și o întrebă dacă se simțea bine, Lauren își dădu seama că plângea și ea. Se șterse la ochi, străduindu-se să zâmbească.

— Sunt doar obosită, atâta tot.

Doamna Mauk puse cana pe masa de cafea și se așeză într-un fotoliu.

— Chiar că-i mic.

— Are doar două zile.

— Iar tu ai venit aici s-o cauți pe mama ta sau un loc în care să stai. Of, Lauren.

Doamna Mauk o privi cu acel gen de compătimire pe care Lauren îl cunoștea prea bine.

Se priviră în tăcere. De la televizor se auzeau râsetele publicului din serial.

— Văd cât de tare îl iubești, spuse doamna Mauk cu glas blând. Și tatăl lui?

— Și pe el îl iubesc. De asta mă aflu aici.

— Complet singură.

Lauren își ridică privirea. Simți cum începură să-i tremure buzele și să i se umple din nou ochii de lacrimi.

— Îmi pare rău. E de la hormoni. Plâng tot timpul.

— Pe unde ai umblat, Lauren?

— Cum adică?

— Mi-o amintesc pe femeia care a venit atunci după tine. Te-am urmărit pe geamul de la bucătărie cum ai intrat cu ea în mașină și ai plecat. Mi-am zis: „Bravo ție, Lauren Ribido”.

— Angie Malone.

O durea să-i rostească numele.

— Știu că-s doar o bătrână care stă în casă toată ziua, vorbește cu pisicile ei și se uită la seriale vechi, dar acea femeie chiar părea că te iubește.

— Am stricat și asta.

— Cum?

— I-am promis să-i dau copilul spre adopție, iar apoi am fugit în mijlocul nopții. De acum o să mă urască.

— Așadar, n-ai apucat să vorbești cu ea? Ai fugit, pur și simplu?

— N-am putut să dau ochii cu ea.

Doamna Mauk se lăsă pe spate cu scaunul și o studie pe Lauren. În cele din urmă, zise:

— Închide ochii.

— Dar…

— Fă-o.

Lauren Ucu ce i se spusese.

— Vreau să ți-o imaginezi pe mama ta.

Lauren își făuri, în minte, o imagine a mamei ei. Mama, cu părul platinat, cu chipul ei odinioară frumos începând să se înăsprească și să se subțieze; zăcea pe canapeaua maronie, șubredă, îmbrăcată într-o fustă mini din blug franjurat și cu

un tricou scurt, tăiat; ținea în mână o țigară din care fumul ieșea în spirale.

— Bine, mi-am imaginat-o.

— Asta i se întâmplă unei femei atunci când fuge.

Lauren deschise ochii încet și o privi pe doamna Mauk.

— Lauren, am văzut cât te-ai chinuit pentru o șansă în viață. Veneai acasă cu ghiozdanul plin de cărți și aveai două slujbe ca să obții o bursă la Fircrest. Tu erai cea care făcea rost de banii de chirie, pe când mama ta cea ratată îi cheltuia pe toți la tavernă. Îmi făcusem speranțe pentru tine, Lauren. Ai idee cât de rare sunt speranțele într-o asemenea clădire?

Speranțe.

Lauren închise ochii din nou, de data asta imaginându-și-o pe Angie. O văzu stând pe verandă și privind oceanul, cu părul ei negru fluturând în briză. Angie se întoarse, o văzu pe Lauren și-i zâmbi. „Iată-te. Cum ai dormit?”

Era o amintire neînsemnată. Doar o amintire a unei zile obișnuite.

— Ai unde să te duci, nu?

— Mi-e frică.

— Lauren, crede-mă că nu așa se procedează în viață. Știu unde se termină un drum care începe marcat de frică. Și tu o știi prea bine. Într-un apartament de sus și sub un maldăr de facturi neplătite.

— Dar dacă ei nu mă pot ierta?

— Haide, Lauren, poți mai bine de atât, zise doamna Mauk. Dacă te iartă?

* * *

— La naiba, ești reporter, găsește-o!

— Angie, am mai discutat asta de zeci de ori. Nici măcar n-aș ști de unde să încep. David a vorbit cu toți prietenii ei. Nimeni n-a auzit vreo veste de la ea. Iar tipul din stația de autobuz nu-și amintește să-i fi vândut vreun bilet. Vechiul ei

apartament a fost reînchiriat, iar proprietăreasa aproape că mi-a închis telefonul în nas atunci când am întrebat de Lauren. Directoarea de studii de USC mi-a zis că a cerut anularea bursei. N-am nici cea mai vagă idee unde s-ar fi putut duce.

Angie lovi butonul robotului de bucătărie. Vibrațiile umplură încăperea. Privi amestecul mărunțit, încercând să găsească altceva nou de spus.

Nu găsi nimic. În ultimele douăzeci și patru de ore, ea și Conlan discutaseră tot ce se putea discuta despre acel subiect. Lauren dispăruse. Iată ceva nu tocmai greu de făcut în lumea asta ocupată și supraaglomerată.

Angie deblocă bolul și turnă glazura peste amestecul de afine. Surorile ei jurau că gătitul avea virtuți terapeutice. Era cea de a treia prăjitură cu afine pe care o făcea. Încă puțină terapie de genul ăsta și avea să înceapă să urle.

Conlan veni în spatele ei, o prinse în brațe și o sărută pe gât. Ea oftă și se rezemă de el.

— Nu suport s-o știu complet singură. Și nu-mi spune că nu e singură. E un copil. Are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă.

— E mamă acum. Partea cu copilăria iese din schemă.

Angie se întoarse spre el și-și puse mâinile pe pieptul lui. Inima lui Conlan bătea ritmic și echilibrat sub palmele ei. Dacă la un moment dat în ultimele ore se simțise ametită, pierdută sau dezechilibrată, se apropiase de el ca să-l atingă și să-l transforme în ancora ei.

Conlan o sărută și-i șopti:

— Știe că o iubești. O să se întoarcă.

Angie auzea în vocea lui cât de tare își dorea și el să creadă asta.

— Nu, n-o să se întoarcă. Și știi de ce?

— De ce?

— O să creadă că n-am s-o pot ierta. Mama ei n-a învățat-o lucrurile care contează cu adevărat. Ea

nu-și dă seama că și-a iertat mama sau că ar face asta în secunda în care ea ar apărea. Nu știe cât de trainică e dragostea sau cât de ușor se poate destrăma.

— Știi ce e incredibil? N-ai zis absolut nimic despre copil.

— O parte din mine știa că ea n-ar putea să facă asta, spuse Angie oftând. Aș fi vrut să i-o fi spus. Poate că atunci n-ar mai fi fugit în toiul nopții.

— I-ai spus ce era cu adevărat important și îți garantez că te-a auzit.

— Nu cred, Con.

— Eu știu că așa e. Când a născut, i-ai zis că ești mândră de ea și că o iubești. Într-o bună zi, când o să înceteze să se urască pentru felul în care s-a purtat, o să-și amintească vorbele tale. Și o să se întoarcă la tine. Poate că mama ei n-a învățat-o nimic despre dragoste, dar tu ai făcut-o. Mai devreme sau mai târziu, Lauren o să înțeleagă.

Mereu îi reușea figura. Conlan spunea întotdeauna ceea ce ea avea nevoie să audă.

— Ți-am spus cât de mult te iubesc, Conlan Malone?

— Mi-ai spus, îi răspunse el, uitându-se peste umărul ei. Cât îi ia prăjiturii ăleia să se coacă?

Ea își dori să poată zâmbi.

— Vreo cincizeci de minute.

— Ai timp de ajuns ca să-mi arăți. Poate chiar de două ori.

•

Angie își sărută soțul adormit și se dădu jos din pat cu grijă, ca să nu-l trezească. Se îmbrăcă cu un trening gri și ieși din cameră.

Era atâta liniște jos. Uitase ce era liniștea. O adolescentă făcea atâta gălăgie…

— Unde ești? șopti ea cu voce tare, îmbrățișându-se.

Lumea era atât de mare, iar Lauren era atât de tânără. Lui Angie îi trecură prin minte zeci de

scenarii sumbre, asemenea unor cadre dintr-un film horror.

Se îndreptă spre bucătărie ca să bea o ceașcă de cafea. La jumătatea drumului, observă cutia. Era în hol, ascunsă la perete. Pesemne Conlan o scosese din spălătorie cu o dimineață în urmă, înainte să se ducă la spital.

Cu o zi în urmă, când fusese o cu totul altă situație.

Știa că trebuia să se îndepărteze de ea, să se prefacă a n-o fi văzut. Dar așa ar fi procedat vechea Angie și n-ar fi ieșit nimic bun din asta.

Se apropie de cutie și îngenunche alături de ea, apoi o deschise. Deasupra era lampa cu Winnie-the-Pooh, înfășurată într-o pătură roz de bumbac. O scoase și o ținu în mână. În mod surprinzător, nu plânse și nu suferi pentru copilul pe care-l pierduse și pentru care cumpărase acea lampă. În loc de asta, o duse în bucătărie și o puse pe masă.

— Uite, zise ea. Te așteaptă pe tine, Lauren. Vino acasă s-o iei.

Singurul răspuns pe care-l primi fu tăcerea. Din când în când, casa veche mai scârțâia, în depărtare oceanul vuia și șuiera, însă aici, în casa ce trecuse de la trei locatari la doi, era liniște.

Ieși pe verandă și privi către ocean. Era atât de concentrată asupra apei, că-i trebui un moment s-o vadă pe fata care stătea printre copaci. Angie coborî în fugă treptele, apoi merse prin iarba udă, gata să cadă de vreo două ori. Lauren o aștepta, tristă, cu ochii umflați și roșii. Angie simți nevoia s-o ia în brațe, dar se opri. Era ceva răvășitor în privirea fetei, iar gura îi tremura.

— Am fost atât de îngrijorați pentru tine! îi mărturisi Angie apropiindu-se.

Lauren se uită la copilul din brațele ei.

— Știu că am promis să ți-l dau. Doar că…

Își ridică privirea. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— O, Lauren, spuse Angie apropiindu-se și mângâindu-i obrazul umed. Ar fi trebuit să-ți spun

mai multe despre ce urma să te aștepte. Doar că… îmi venea atât de greu să-mi amintesc de ziua în care am ținut-o în brațe pe Sophie. Cele câteva minute. Știam că, atunci când aveai să-ți privești copilul în ochi, urma să te pierzi așa cum am făcut-o și eu. Tocmai de asta n-am decorat camera copilului. Fiindcă am știut, scumpa mea.

— Știai că aveam să-l păstrez?

— Eram destul de convinsă.

Chipul lui Lauren se crispă un pic, iar buzele i se boțiră la colțuri.

— Dar ai stat cu mine. Am crezut că…

— Am făcut-o pentru tine, Lauren. Nu ți-ai dat seama? Faci parte din familie și te iubim.

Lauren făcu ochii mari.

— Chiar și după ce v-am rănit?

— Uneori dragostea ne mai și rănește. Dar nu dispare.

Lauren o privi intens.

— Când eram mică, aveam un vis. Pe același, în fiecare seară. Eram îmbrăcată cu o rochiță verde, iar o femeie îmi întindea mâna. Îmi spunea mereu: „Haide, Lauren, să nu întârziem”. Mă trezeam mereu plângând.

— De ce plângeai?

— Fiindcă era mama pe care n-am avut-o niciodată.

Angie trase aer adânc în piept, apoi suspină prelung. Ceva din inima ei cedase; nu realizase până în clipa aceea cât de implicată fusese, până când nu slăbise presiunea. Pentru asta erau ele împreună, ea și Lauren. Pentru acel moment perfect. Întinse mâna spre ea, șoptindu-i:

— Mă ai pe mine, Lauren.

Lacrimi fierbinți îi brăzdară obrajii lui Lauren.

— O, Angie. Îmi pare atât de rău.

Angie o trase în brațele ei.

— N-are de ce să-ți pară.

— Mulțumesc, Angie, șopti ea, desprinzându-se din îmbrățișare.

Angie zâmbi cu blândețe.

— Nu. Eu îți mulțumesc.

— Fiindcă am fost o pacoste și te-am ținut trează noaptea?

— Fiindcă mi-ai arătat ce simte o mamă. Și acum, o bunică. În toți anii ăștia în care mi-am visat fetița din carusel… n-am știut.

— Ce n-ai știut?

— Că fiica mea era deja prea mare pentru un loc de joacă.

Lauren își ridică atunci privirea către ea. I se citea totul în ochi, anii petrecuți într-o disperare tăcută, stând la fereastră, visând la o mamă care s-o iubească, sau stând în pat, tânjind după o poveste înainte de culcare ori după un sărut de noapte bună.

— Și eu te-am așteptat.

Angie simți că zâmbetul îi pierea. Se strădui să zâmbească din nou și-și șterse ochii.

— Și cine e ghemotocul de la pieptul tău?

— John Henry.

Lauren scoase copilul din ham și i-l dădu lui Angie să-l țină.

— E perfect, spuse ea, luându-l la piept.

Nimic nu umplea brațele unei femei așa cum o face un copil. Îl sărută pe frunte și-i savură mirosul dulce, de nou-născut.

— Și acum ce fac? întrebă Lauren în șoaptă.

— Tu să-mi spui. Ce vrei să faci de acum încolo?

— Vreau să merg la facultate. Cred că pentru moment o să trebuiască să mă mulțumesc cu una de stat. Sau poate că o să muncesc câteva luni și o să strâng suficienți bani ca să merg la cursuri din primăvară. Nu e tocmai ce-am visat, dar… unele planuri se mai schimbă.

— Chiar și așa o să-ți fie greu, spuse Angie cu blândețe. Mai greu o să-ți fie să-ți vezi prietenii și pe David cum se duc la facultate în toamnă. O să-i pierzi pe toți. Unul câte unul, ei o să-și vadă de

viață, după placul inimii. N-o să aibă nimic în comun cu o fată de seama lor care a devenit mamă. Asta o să-ți frângă inima, Lauren.

— Sunt obișnuită cu greul. Dacă mi-aș putea recăpăta slujba…

— Te-ar ajuta să ai unde să stai?

Lauren suspină ascuțit, ca și cum tocmai ajunsese la mal.

— Serios?

— Da.

— N-ar trebui să stau – *să stăm* – prea mult. Doar până ce strâng niște bani pentru chirie și bonă.

— Tot nu pricepi, Lauren? N-ai nevoie de bonă. Suntem o familie mare, iubitoare și cu convingeri puternice. Johnny n-ar fi primul copil care crește într-un restaurant, și n-o să fie nici ultimul, zise ea zâmbind. După cum probabil că-ți imaginezi, mi-aș face timp să stau cu el. Desigur, nu chiar în fiecare zi. E fiul tău, dar o să te ajut negreșit.

— Ai face tu asta?

— Bineînțeles.

Angie o privi pe Lauren cu tristețe. Acum, fata părea tânără de tot; ochii îi erau plini de o nouă speranță. Angie o îmbrățișă atât de strâns, încât pentru o clipă nu păru să-i mai poată da drumul. La un moment dat, suspină și o lăsă din brațe.

— Ai ajuns la țanc, îi spuse ea lui Lauren. Azi e ziua mătușii Giulia. Am făcut trei prăjituri cu afine – pe care n-o să le mănânce nimeni în afară de tine și de Conlan, continuă ea, întinzându-i mâna fetei. Haide, nu vrei să întârziem.

Lauren înghiți cu greu. Îi venea să plângă.

— Te iubesc, Angie.

— Știu, draga mea. Dar uneori doare ca naiba, nu-i așa?

Merseră prin iarbă, ținându-se de mână, apoi intrară în casă.

Lauren se duse drept la casetofon și dădu drumul la muzică. Din boxe se auzi o melodie mai

veche a trupei Aerosmith, care zgudui întreaga casă. Dădu mai încet volumul, dar nu îndeajuns de repede.

Conlan coborî scările tunând și fulgerând; ajungând în camera de zi, aproape că se împiedică.

— Ce-i cu gălăgia asta?

Lauren îngheță și-și ridică privirea către el. Buzele ei schițară un zâmbet.

— Hei, Conlan. Eu…

El veni în grabă și o îmbrățișă. O ridică și o învârti până când începură amândoi să râdă.

— Era și timpul, spuse el.

— S-a întors, zise Angie, bătând încetișor copilul pe spate și zâmbind la zgomotul pe care-l făcu micuțul.

Apoi, uitându-se la lampa cu Winnie-the-Pooh, care rămăsese pe masă, zise:

— Cel puțin, ea o să ajungă să lumineze camera unui copil. Fata noastră s-a întors.

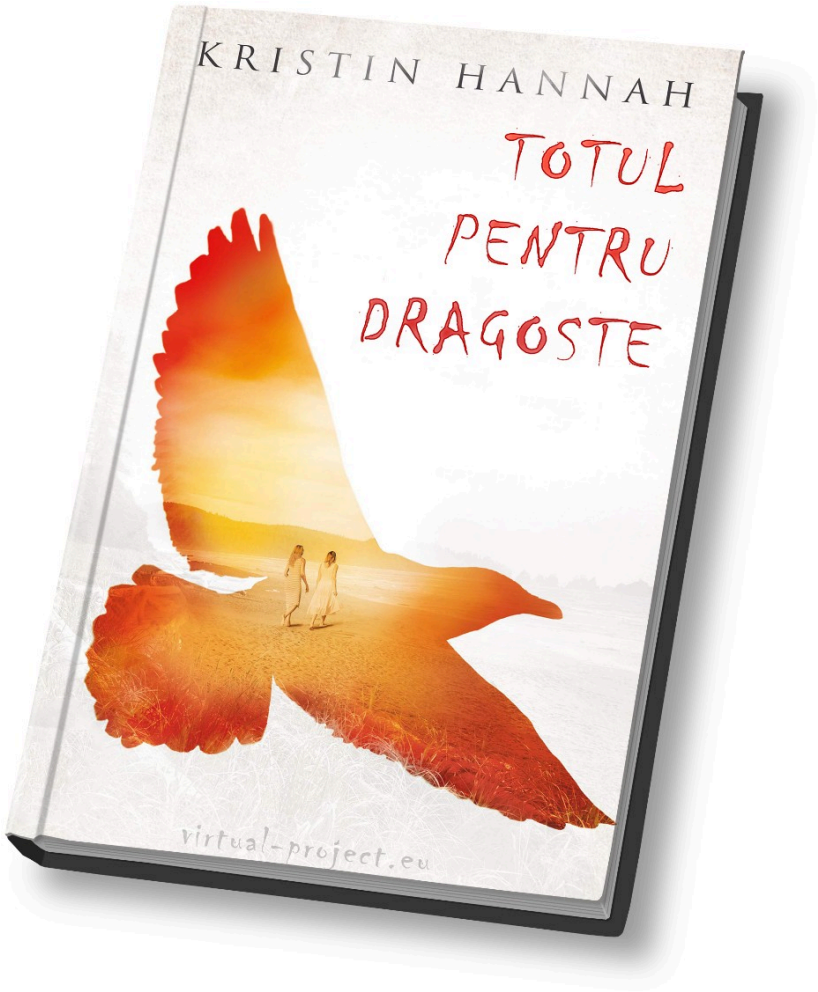

virtual-project.eu

violin

[1] Joc pentru copii, echivalentul anglo-saxon al lui „Țară, țară, vrem ostași!”

[2] Paste italienești dulci, originare din Sicilia.

[3] În industria publicității, atunci când mai multe agenții se luptă pentru același client, înaintează mai multe propuneri creative într-un *pitch* (un fel de licitație).

[4] Boardgame care îi învață pe cei mici să numere.

[5] Joc de cărți care poate avea între 2 și 7 participanți, similar cu vistul.

[6] Oregon Ducks și Washington Huskies sunt echipe de fotbal american.

[7] Termen din anii ’80, care îi definea pe tinerii ce lucrau la oraș.

[8] Ligă formată din opt universități exclusiviste din Statele Unite.

[9] Verdeață folosită, pe lângă alte flori, pentru a da volum buchetelor.

[10] Joc de cuvinte între *heir aparent* (=moștenitor al tronului/unui titlu nobiliar/unei poziții de putere) și *hair aparent* (=păr care iese în evidență).

[11] University of Southern California – Universitatea Californiei de Sud.

[12] În sistemul educațional din SUA, acest test e un fel de echivalent al bacalaureatului. Aptitudinile sunt: redactare, citit și matematică.

[13] Paste de forma unor tuburi mari, umplute cu ricotta, spanac și carne tocată.

[14] Scaun extensibil din piele naturală sau ecologică, un simbol al confortului în cultura americană.

[15] Delicatesă cu creveți, condimente și parmezan

[16] Boxer profesionist american (n. 1962), campion mondial la categoriile grea și supergrea.

[17] Echivalentul mediei 9 în sistemul de notare american.

[18] Practica parcurgerii unei rute și a împărțirii unui autovehicul împreună cu alți pasageri.

[19] Specie de pește plat din Pacific, de mari dimensiuni, foarte gustos, cu carne moale și oase puține.

[20] Desert italienesc alcătuit din ou frecat cu zahăr, pișcot de șampanie și cremă de vanilie.

[21] Mamă și fiică din serialul TV american *The Brady Bunch,* difuzat la începutul anilor ’70, personaje tipice pentru clasa de

mijloc din America acelei perioade.

{22} Desert italienesc alcătuit din smântână amestecată cu gelatină și asezonată cu fructe de pădure sau cu dulceață.

{23} Sos de usturoi preparat cu sare și ulei de măsline.

{24} Personajul principal al romanului *Litera stacojie* de Nathaniel Hawthorne. Romanul spune povestea unei tinere condamnate de către vecinii ei puritani.

{25} Mezel din burtă de porc, foarte sărat.

{26} Piure de măsline.

{27} Sos de roșii cu usturoi și busuioc.

{28} Joc popular de îndemânare, care se joacă cu bile pline cu nisip, ce trebuie aruncate la țintă.

{29} Film clasic de Michael Curtiz, după un roman de Ernest Hemingway.

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32

Table of Contents

Capitolul 1	3
Capitolul 2	18
Capitolul 3	32
Capitolul 4	44
Capitolul 5	63
Capitolul 6	75
Capitolul 7	89
Capitolul 8	102
Capitolul 9	116
Capitolul 10	131
Capitolul 11	144
Capitolul 12	159
Capitolul 13	167
Capitolul 14	176
Capitolul 15	187
Capitolul 16	196
Capitolul 17	208
Capitolul 18	222
Capitolul 19	232
Capitolul 20	244
Capitolul 21	253
Capitolul 22	260
Capitolul 23	274
Capitolul 24	284
Capitolul 25	296
Capitolul 26	311
Capitolul 27	329

Capitolul 28 346
Capitolul 29 366
Capitolul 30 381
Capitolul 31 402
Capitolul 32 411